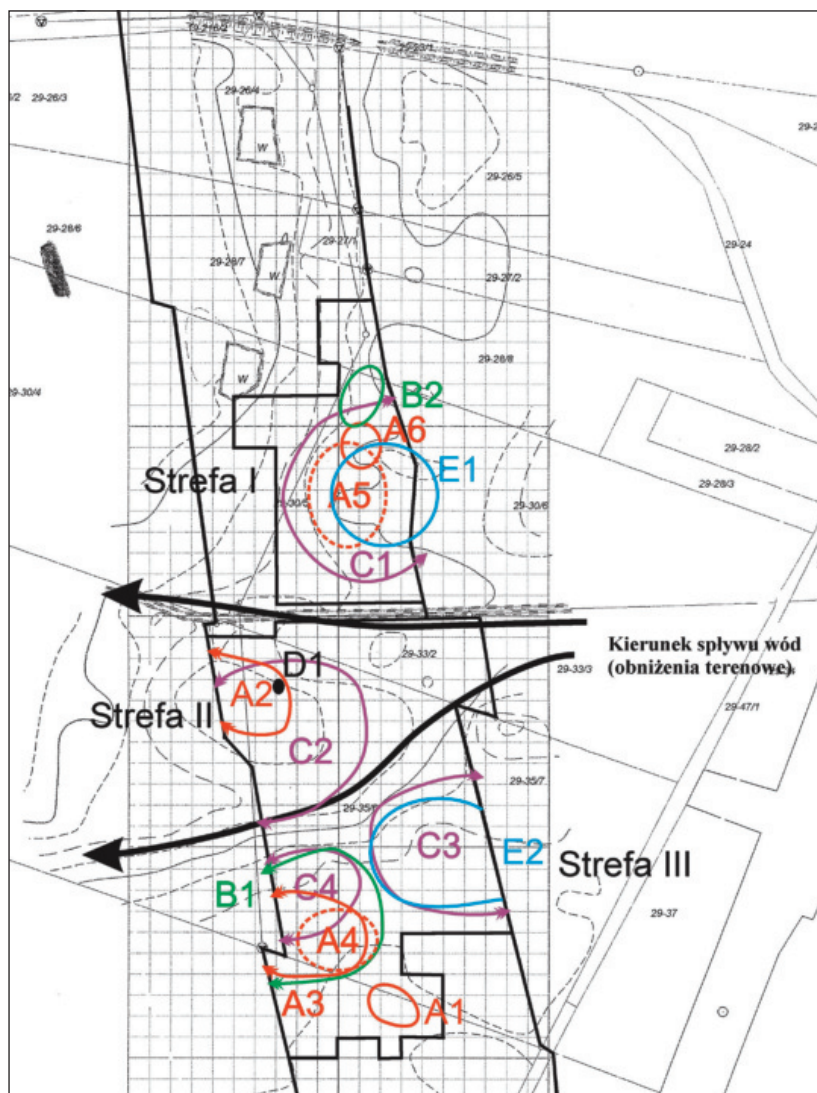

3. OSADNICTWO PRADZIEJOWE – UWAGI WSTĘPNE

Obszar stanowiska objętego badaniami, ze względu na ukształtowanie terenu, dość jednoznacznie wskazywał, że należy go rozpatrywać w kilku rozdzielnych strefach osadniczych. Przesłanką takiego podejścia była analiza planu wysokościowego stanowiska, który jednoznacznie wykazywał pewne zróżnicowanie jego ukształtowania oraz wyniki uzyskane w trakcie badań.

Na obszarze stanowiska w wyraźnie wydzielających się geomorfologicznie strefach, odsonięto skupiska obiektów o zróżnicowanej chronologii i charakterze. Z tego też powodu wprowadzono we wcześniejszej, wstępnej publikacji wyników badań oznaczenia poszczególnych stref chronologiczno-kulturowych dużymi literami alfabetu: A, B, C, D, E, F (B. Muzolf 2006). W obecnym opracowaniu w wyniku dokonania ostatecznych ustaleń po przeprowadzeniu analizy wszystkich informacji wydzielono w obszarze objętym badaniami, trzy strefy ukształtowania terenu w formie cypli terasy nadzalewowej, wcinających się w dolinę rzeki Głogowianki z oznaczeniami: I, II i III (ryc. 6). W każdej ze stref wyróżniono odpowiednie jednostki chronologiczno-kulturowe, oznaczone jako relikty osadnictwa: A – neolitycznego, B – wczesnobrązowego, C – z kręgu łużyckich pól popielnicowych epoki brązu, D – z okresu wczesnośredniowiecznego i E – z okresu nowożytnego. Wydzielone poziomy kulturowo-chronologiczne będą prezentowane w ramach wyróżnionych stref stanowiska, zgodnie z następstwem czasowym.

Ryc. 6. Zgórce stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Schemat wydzielonych stref osadnictwa oraz zespołów chronologiczno-kulturowych: A1, A2 – obozowiska kultury pucharów lejkowatych, A3 – obozowisko kultury amfor kulistych, A4 – obozowisko kultury niemeńskiej, A5 – obozowisko grupy Linin kultury niemeńskiej, B1, B2 – obozowiska kultur iwieńskiej i trzcinieckiej, C1, C2, C3, C4 – osady z kompleksu pól popielnicowych kultury łużyckiej; D1 – ślad osadnictwa wczesnośredniowiecznego; E1, E2 – pozostałości gospodarstw nowożytnych.

Fig. 6. Zgórce, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Scheme of selected settlement zones and chronological-cultural assemblages: A1, A2 – campsites of the Funnel Beaker culture, A3 – settlement/campsite of the Globular Amphora culture, A4 – settlement of the Neman culture, A5 – settlement of the Linin group of the Neman culture, B1, B2 – settlements the Iwno culture, C1, C2, C3, C4 – settlements of the Lusatian culture of the Urn field cultural circle; D1 – traces of the early medieval settlement; E1, E2 – traces of modern farms.

3.1. Materiały krzemienne – informacje wstępne

Na omawianym stanowisku odkryto liczący 408 zabytków, inwentarz krzemienisty, który w większości można łączyć ze społecznościami neolitycznymi kultury pucharów lejkowatych (dalej KPL) oraz kultury amfor kulistych (dalej KAK), a także z przełomu neolitu i epoki brązu oraz całej epoki brązu. Zabytki te głównie odkrywano w obiektach, a mniej liczne w warstwie kulturowej, mogą być także łączone ze środkową epoką kamienia lub kulturą niemeńską. Duża grupa zabytków, głównie związanych z eksploatacją łuszczniową oraz odłupki, nie dają się przyporządkować do żadnego z okresów chronologicznych. Muszą być, zatem ogólnie datowane na epokę kamienia lub epokę brązu.

W materiale krzemienistym dominuje surowiec lokalny, narzutowy (tzw. bałtycki) 330 sztuk pozyskiwany z całą pewnością z najbliższej okolicy stanowiska. Dość duża ilość materiałów nie mogła zostać określona ze względu na przepalenie lub przegrzanie – 47 sztuk. Określono także 19 sztuk krzemienia importowanych w rejon stanowiska, w tym po jednym zabytku z krzemienia świeciechowskiego i pasiego oraz 17 sztuk z krzemienia czekoladowego. Sześć zabytków nie określono ze względu na spatynowanie powierzchni. Forma dłuta z ara I49 została wykonana z czertu.

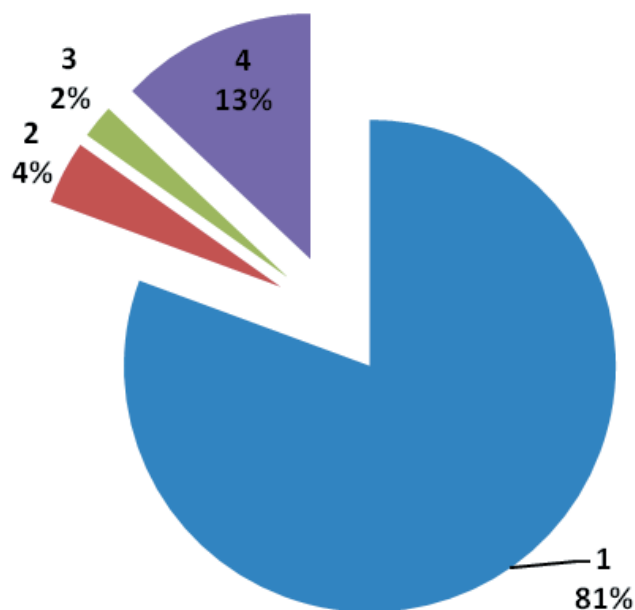
Tabela 1. Zgórze, stan 1, 2, gm. Strzelce, woj. łódzkie. Zestawienie liczbowe surowców krzemienistych z warstwy z poszczególnych hektarów.

HEKTAR	RODZAJ SUROWCA KRZEMIENNEGO			KRZEMIENIE PRZEPALONE	RAZEM:
	CZEKOLADOWY	NARZUTOWY	INNE		
Ha. E		3	1		4
Ha. F	1	10	2		13
Ha. G		33		2	35
Ha. H	2	4		5	11
Ha. I	4	14	1	2	21
Ha. J	2	11	1	1	15
Razem:	9	75	5	10	99

Tabela 2. Zgórze, stan 1, 2, gm. Strzelce, woj. łódzkie. Zestawienie liczbowe surowców krzemienistych z obiektów z poszczególnych hektarów.

HEKTAR	RODZAJ SUROWCA KRZEMIENNEGO			KRZEMIENIE PRZEPALONE	RAZEM:
	CZEKOLADOWY	NARZUTOWY	INNE		
Ha. E		2	3		5
Ha. F	2	9		2	13
Ha. G		34		4	38
Ha. H	2	39		12	53
Ha. I	4	149		14	167
Ha. J		22	1	10	33
Razem:	8	255	4	42	309

Ogólne zestawienie surowcowe

Wykres 1. Zgórze, stan 1, 2, gm. Strzelce, woj. łódzkie. Ogólne zbiorcze zestawienie surowcowe materiałów krzemianych z całego stanowiska. 1 – krzemień narzutowy, 2 – krzemień czekoladowy, 3 – inne surowce (krzemień świeciechowski, krzemień pasiasty, krzemienie spatynowane, czert), 4 – krzemienie przepalone,

Tabela 3. Zgórze, stan 1, 2, gm. Strzelce, woj. łódzkie. Zbiorcze zestawienie materiałów krzemianych (KPL – Kultura pucharów lejkowatych, KAK – kultura amfor kulistych, KŁ kultura łużycka, PŚ – późne średniowiecze)

GRUPA TECHNOLOGICZNA	MEZOLIT	KPL	KAK	KŁ	PŚ	POZOSTAŁE	OGÓŁEM
1. Rdzenie							
wiórowe	1						1
odłupkowe				4			4
2. Wióry	4	9		5		12	30
3. Odłupki		3	40	39		63	145
4. Narzędzia							
drapacze		1					1
skrobacz	1						1
półtylczak	1						1
wióry retuszowane		1				1	2
odłupki retuszowane		3		2		3	8
łuszczone retuszowane				1		1	2
dłuto			1				1
skałka					1		1
5. Łuszczone i odłupki łuszczeniowe			80	22		35	137
6. Okruchy, łuski i nieokreślone				36		38	74
Razem	7	17	121	109	1	153	408

Tabela 4. Zgórze, stan 1, 2, gm. Strzelce, woj. łódzkie. Zbiorcze zestawienie materiałów krzemiennych z warstwy.

HEKTAR	RDZENIE	WIÓRY I FRAGMENTY	ODŁUPKI	NARZĘDZIA	ŁUSZCZNIKI	ODPADKI, ŁUSKI	RAZEM
E		1			2	1	4
F		2	1		6	4	13
G		1	11	1	17	5	35
H	1		3	1	1	6	12
I		7	8	4		2	21
J		4	5	4		1	14
Razem	1	15	28	10	26	19	99

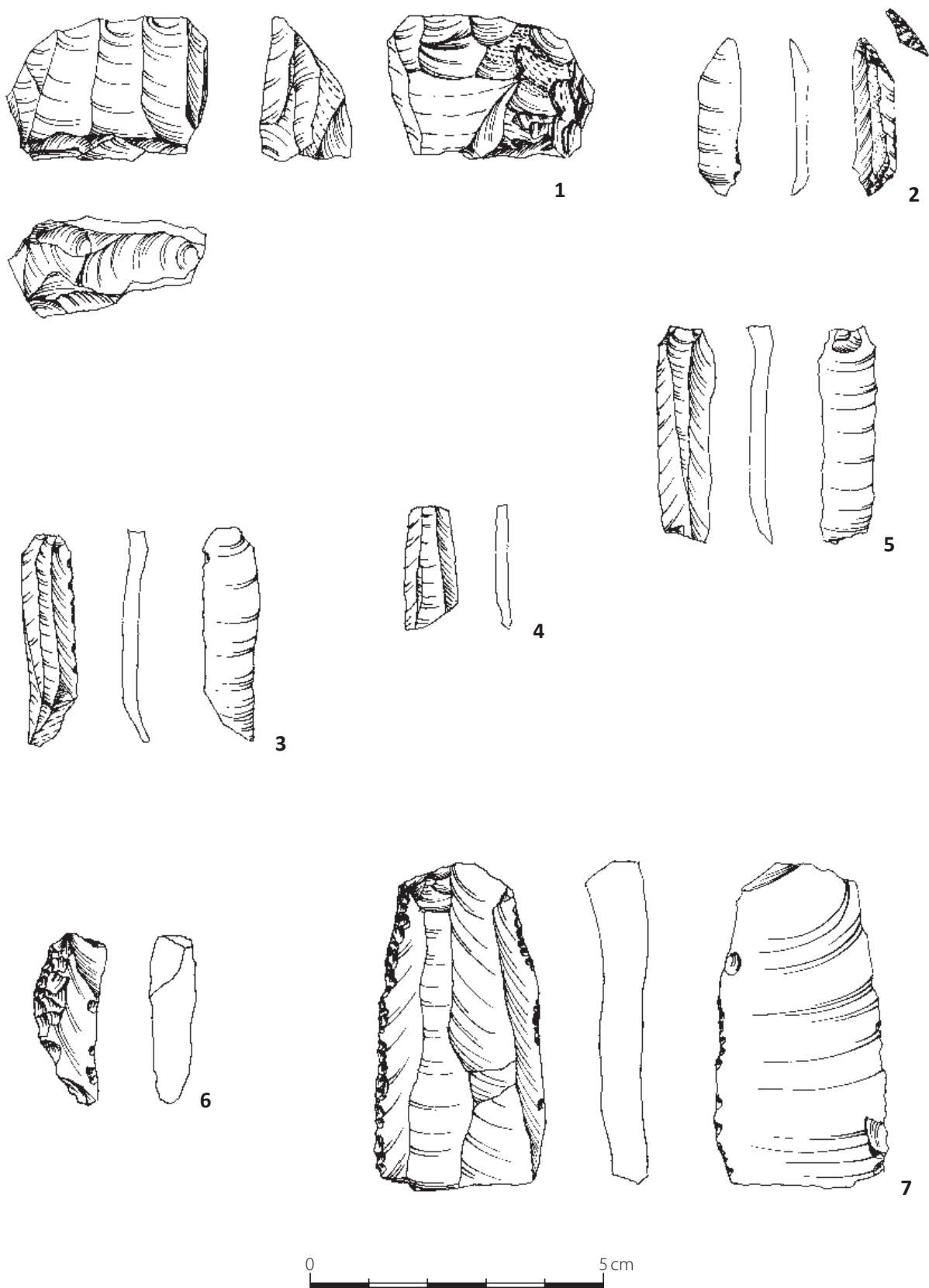
Tabela 5. Zgórze, stan 1, 2, gm. Strzelce, woj. łódzkie. Zbiorcze zestawienie materiałów krzemiennych z obiektów z poszczególnych hektarów.

HEKTAR	RDZENIE	WIÓRY	ODŁUPKI	NARZĘDZIA	ŁUSZCZNIKI	ODPADKI, ŁUSKI	RAZEM
E		1	3		1		5
F		1	6		6		13
G		2	9	1	13	13	38
H	4	3	17		5	24	53
I		4	66	1	81	15	167
J		4	16	5	5	3	33
Razem	4	15	117	7	111	55	309

3.2. Relikty penetracji mezolitycznej

Pośród materiałów krzemiennych, znalezionych na omawianym stanowisku, siedem zabytków z całą pewnością można zaliczyć do środkowej epoki kamienia. Mezolityczną metrykę ma mikrolityczny, szczytkowy rdzeń wiórkowy znaleziony w hektarze „H” w odcinku 41. Jest to forma krótka o dł. 2,2 cm, szerokości 3,7 cm, i grubości 1,5 cm. Posiada odświeżaną pięć, i charakterystyczny układ wystawionych punktów na odłupni utworzony z negatywów po ostatnich odbitych wiórach o przekroju trapezowatym (ryc. 7: 1). Kolejnym zabytkiem związanym z mezolitem jest półtylczak z regularnego wiórka o długości 2,6 cm, szerokości, 0,6 cm i grubości 0,2 cm odkryty w arze H81. Wiór przerobiony na zbrojnik odbity został od rdzenia we wczesnym stadium eksploatacji. Świadczy o tym pasek korowy pośrodku zabytku. Można go określić jako wiór drugiej serii kształtującej relief odłupni (ryc. 7: 2). Takie wiórki pozyskiwano z charakterystycznych rdzeni stożkowatych z rytmem eksploatacji 1–3–2. Najpierw odbijano dwa wióry korowe po bokach a następnie wiórek drugiej serii o trapezowatym przekroju z paskiem kory po środku wiórka (por. P. Dmochowski 2002 s. 100 – 101). Inne zabytki które morfologicznie pasują do mezolitu to wiórek z odcinka F82 o długości 6 cm, szerokości około 1 cm pod piętką, zwężający się do wierzchołka i grubości 0,2–0,3 cm. Posiada on wyraźny sęczek bez skaży, piętkę daszkową, wystawioną, lekko cofniętą, wielonegatywową. Również kilka zabytków z hektara „J” takich jak wiór i fragment wiórka o przekroju trapezowatym (ryc. 7: 3, 4) zbliżone morfologicznie do rdzenia (ryc. 7: 1) oraz odłupek retuszowany w typie skrobacza (ryc. 7: 6) można uznać za mezolityczne. Cechy mezolityczne ma także wiórek z obiektu 1030 z ara J28 (ryc. 7: 5) Więcej zabytków ze środkowej epoki kamienia nie da się jednoznacznie wydzielić, choć nie można wykluczyć takiej chronologii części odłupków, wiórów lub narzędzi.

Określenie chronologiczno-kulturowe omawianych materiałów jest bardzo trudne z kilku powodów. Zbiór jest nieliczny i mało charakterystyczny. Pojedynczy zbrojnik w formie półtylczaka wiórkowego (ryc. 1: 2) jest zabytkiem bardzo często spotykanym na stanowiskach różnych kultur z epoki

Ryc. 7. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiałów krzemiennych: 1 – rdzeń, 2 – półtylczak, 3–5 – wiórki, 6 – skrobacz, 7 – wiór. 1–6, krzemień narzutowy, 7 – krzemień świciechowski.

Fig. 7. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of flint artefacts: 1 – core, 2– truncated piece, 3–5 – bladelets, 6 – side-scraper, 7 – blade. 1–6 erratic flint, 7 – Świciechów flint.

kamienia, a dodatkowo ma długą chronologię. Jednym z najpewniejszych przedmiotów do datowania może być rdzeń o bardzo charakterystycznych cechach technologicznych (ryc. 1: 1), który ma analogie m.in. na odległym od Zgórza o około 35 km stanowisku w Wistce Szlacheckiej III/63. Rdzenie z Wistki wiązane były przez Autorów omawianej pracy z późnym mezolitem (R. Schild, M. Marczak, H. Królik 1975, s. 244: 2, 3). W związku z tym wydaje się, że w ten sam sposób należy datować omawiane materiały ze Zgórza. Na stanowisku zidentyfikowano także dużą ilość ceramiki kultury niemeńskiej, do której także takie formy nawiązujące do mezolitycznych tradycji krzemieniarstwa mogły być zaliczone.

DOMINIK K. PŁAZA

3.3. Osadnictwo neolityczne

3.3.1. OSADNICTWO KULTURY PUCHARÓW LEJKOWATYCH

Na omawianym stanowisku zarejestrowano 126 fragmentów naczyń KPL. Zabytki zostały pozyskane w trakcie eksploracji warstwy kulturowej oraz z ośmiu obiektów (ryc. 8). Ceramika oraz krzemienie tworzyły dwie koncentracje, przy czym 21 fragmentów ceramiki z hektara G, które zostały odkryte przy krawędzi wykopu, prawdopodobnie zapowiada skupienie znajdujące się poza pasem przeznaczonym do badań w kierunku zachodnim i nie daje większych możliwości analitycznych. Osobno przeanalizowana zostanie koncentracja z części południowej stanowiska, skąd jak się wydaje, pozyskano jednolity, choć niezbyt liczny (105 fragmentów) zbiór fragmentów naczyń oraz kilkanaście obiektów, które można łączyć z KPL. W części opisowej zostanie uwzględniona charakterystyka całości materiałów z ich analizą. Na koniec zaprezentowana zostanie próba interpretacji chronologiczno-kulturowej oraz przestrzennej odkrytych materiałów. Na tablicach zostaną przedstawione rysunki charakterystycznych fragmentów naczyń. Zabytki krzemienne omówione są w dalszej części pracy.

3.3.1.1. CHARAKTERYSTYKA ŹRÓDEŁ

Fragmenty naczyń KPL wystąpiły w dwóch miejscach na stanowisku: 21 fragmentów w obrębie hektara G, tuż przy krawędzi „autostrady”, oraz 105 w hektarze J z części południowej stanowiska, skąd pozyskano inwentarz ceramiki naczyniowej oraz zespół obiektów wskazujące na nieco dłuższy pobyt grupy ludzi w tym miejscu (ryc. 8).

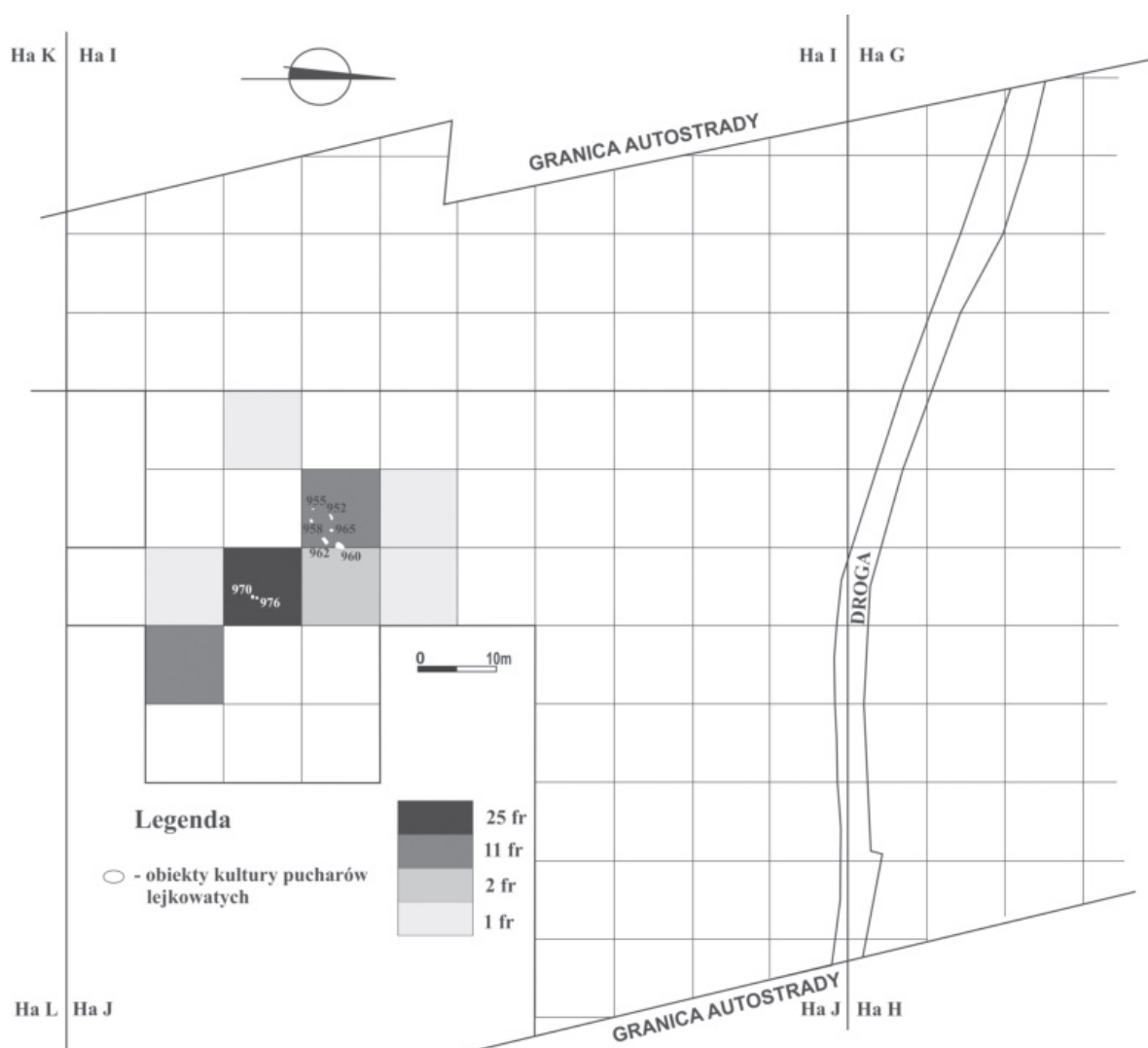
Materiał ceramiczny odkryty w hektarze J jest nieliczny i mało charakterystyczny. Pozyskano go w zbliżonych proporcjach z obiektów jak i warstwy (patrz tabela 6). Tylko jeden fragment, który został odkryty w arze J73 posiada ornament. Jest to ułamek brzuśca z plastyczną łukowatą listwą w typie „baalberskim” umieszczoną na załomie brzuśca i szyjki (ryc. 9: 2). Najbliższe analogie dla tego fragmentu to m. in. puchar zdobiony listwą na brzuścu z Witoldowa oraz kilka fragmentów z listwami ze stanowiska nr 23 w Grzybowie oba z pojezierza gostynińskiego (M. Rybicka 2004, s. 46 – 48). Poza tym zidentyfikowano jeden fragment dna, 12 fragmentów niezdobionych krawędzi (ryc. 9) oraz 91 fragmentów brzuśców.

Morfologicznie materiał nie jest zróżnicowany i jedynie dało się wydzielić dwie formy naczyń użytkowanych na stanowisku tzn. puchary (ryc. 9: 1, 2, 3, 7, 8) oraz garnki (ryc. 9: 5).

Tabela 6. Ogólne ilościowe zestawienie ceramiki KPL w warstwie w poszczególnych arach hektara J oraz w obiektach.

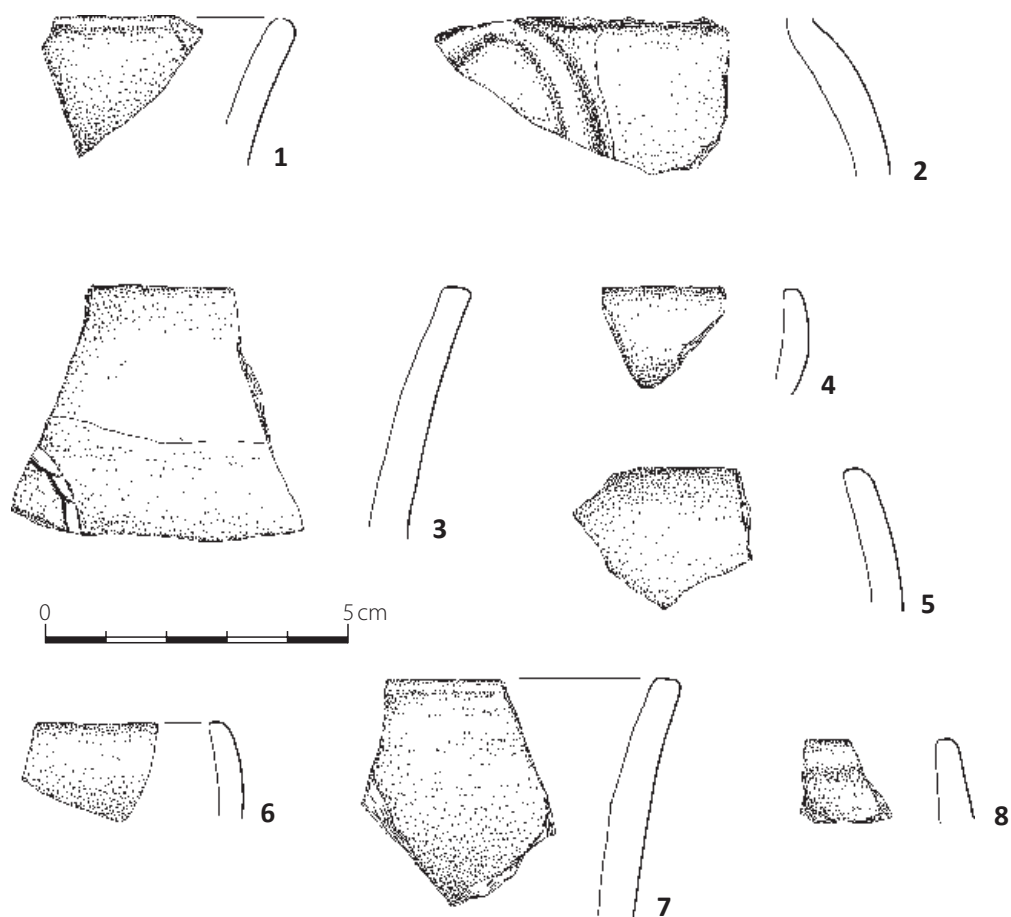
LOKALIZACJA	KRAWĘDŹ	BRZUSIEC	BRZUSIEC ZDOBIONY	UCHO	DNO	INNE	RAZEM
J53		1					1
J52		1					1
J62	1	10					11
J63	1	1					2
J71		1					1

LOKALIZACJA	KRAWĘDŹ	BRZUSIEC	BRZUSIEC ZDOBIONY	UCHO	DNO	INNE	RAZEM
J73	2	21	1		1		25
J83		1					1
J84		11					11
ob. 952/J62	5	16					21
ob. 955/J62		2					2
ob. 958/J62	1	6					7
ob. 960/J62	1	1					2
ob. 962/J62	1	4					5
ob. 965/J62		2					2
ob. 970/J73		11					11
ob. 976/J73		2					2
Razem	12	91	1		1		105

Ryc. 8. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Planigrafia materiału ceramicznego i obiektów zaliczonych do kultury pucharów lejgowatych.

Fig. 8. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal distribution of pottery artefacts and features connected with the Funnel Beaker culture.

Ryc. 9. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski Ceramika naczyniowa.
1, 3-8: fragmenty krawędzi, 2: fragment zdobionego brzuśca.

Fig. 9. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Fragments of broken ceramic vessels: 1, 3-8 – rim fragments, 2 – fragment of a decorated belly.

Technologicznie materiał także jest bardzo jednolity. Jako domieszkę stosowano głównie tłuczone fragmenty naczyń oraz drobny piasek, co powodowało charakterystyczny mączysty, miękki charakter powierzchni naczyń. Nie zidentyfikowano fragmentów z domieszkami, muszli, kości oraz kamieni. Przełomy większości naczyń są czarne jedno lub dwu warstwowe, w typowej technologii pucharowej (P. Papiernik, M. Rybicka 2002 s. 37, tam dalsza literatura). Ceramika jest średniościenna i cienkościenna. Incydentalnie można dopatrywać się obmazywania powierzchni naczyń gliną.

Omawiany zbiór, z racji, iż jest nieliczny oraz z braku jednoznacznych cech diagnostycznych w zdobnictwie zmusza do datowania w ramach wcześniejszego odcinka fazy wióreckiej KPL (L. Gabałówna 1971 s.249) czyli II – IIIA wg A. Koško (1981).

Obiekty

Wszystkie obiekty związane z KPL zostały odkryte w południowej części badanego obszaru w hektarze J. Sześć z nich znajduje się w arze J62, a dwa w arze J73.

Zagospodarowanie przestrzenne obozowiska KPL

Jamy odkryte w południowej części stanowiska, z których pozyskano materiały KPL, tworzą koncentrację czterech obiektów zgrupowanych obok siebie w odcinku J62 i dwóch jam oddalonych o około 15 metrów w arze J73. Obok nich zarejestrowano około 30 obiektów, z których w dwóch odkryto materiały określone ogólnie jako „neolityczne”, a w dwóch materiały ceramiczne z wczesnej epoki brązu. Pozostałe nie posiadały materiałów datujących. Obiekty te można podzielić na jamy typowe i dołki posłupowe bez materiału. Można przypuszczać, że większość wyeksplorowanych obiektów bez materiału należy również włączyć do zespołu „pucharowego”. Szczególną uwagę należy zwrócić na koncentrację dołków z pogranicza arów J73, J74–J83, J84, gdyż mogą one tworzyć wielokątny zarys zbliżony do trape-

Ryc.10. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zarys hipotetycznej budowli słupowej KPL z odcinków J73–74, J83–84.

Fig. 10. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. An outline of a supposed pole construction of the Funnel Beaker culture, are J73–74 and J83–84.

zu (ryc. 10) o powierzchni około 35 m². Taka konstrukcja może być rozpatrywana, jako ślad po naziemnej słupowej budowli. Podobne sposoby zagospodarowania przestrzeni oraz form zabudowy znane są z KPL na Kujawach (S. Rzepecki 2004, s. 109–120). Osady kujawskie dzielone są na jednodomowe oraz wielodomowe, z których każda ma swoje specyficzne i konkretne cechy.

Niestety materiały ze Zgórza nie pasują do żadnej z wydzielanych kategorii. Przyjmując hipotezę, że zidentyfikowany zarys utworzony z dołków posłupowych stanowi pozostałość budowli to w grę wchodzi małe obozowisko z jedną małą budowlą i kilkunastoma jamami na zapleczu założenia. Materiały krzemienne, jak wynika z analizy w tym tomie, odkrywane były na znacznie większej przestrzeni na stanowisku. Wydaje się, że w związku z takimi obserwacjami można zasugerować gospodarcze, być może sezonowe, krótkotrwałe wykorzystanie tej części stanowiska w Zgórzu. Mała liczba materiałów raczej wyklucza funkcję typowego założenia mieszkalnego. Jak pokazuje analiza innych partii stanowiska nie zidentyfikowano więcej stref z materiałami oraz obiektami KPL, co pozwala domniemywać, że strefa „pucharowa” ze Zgórza może wskazywać na funkcjonowanie w okolicy większej osady, z którą mogła być związana. Z tym zespołem można także z dużą ostrożnością wiązać fragment topora kamiennego pozyskany z warstwy ara E68 (ryc. 115: 7).

Podsumowanie

Obiekty zaliczone do KPL tworzą niewielkie założenie, być może z towarzyszącą budowlą. Niestety, z racji niewielkiej ilości zabytków ruchomych tzn. ceramiki i krzemieni nie jesteśmy w stanie określić precyzyjnej chronologii oraz funkcji obozowisk. Ogólnie po charakterze materiałów krzemienych i jednym zdobionym fragmencie ceramiki bardzo ostrożnie można datować część stanowiska w hektarze J w szerokich ramach faz II i/lub III KPL.

3.3.1.2. MATERIAŁY KRZEMIENNE KULTURY PUCHARÓW LEJKOWATYCH

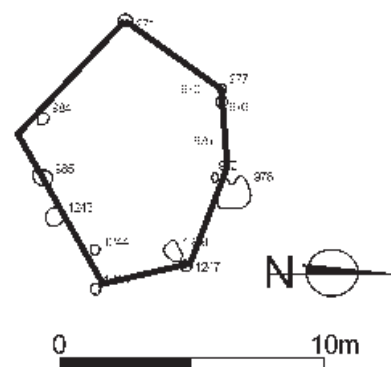
Do środkowo neolitycznej KPL można przyporządkować większość zabytków wykonanych z surowców importowanych – 17 sztuk. Dodatkowo nieliczne zabytki przepalone mają charakterystyczne cechy, jakie posiada przegrzany krzemień czekoladowy. Chodzi tu w szczególności o typową korę wapienną, po której można identyfikować ten rodzaj krzemienia. Niestety, nie ma pewności, czy wszystkie zabytki z surowca czekoladowego można zaliczyć do zespołu KPL. Ten rodzaj krzemienia mógł być także wykorzystywany np. przez społeczność KAK, a także na przełomie neolitu i wczesnej epoki brązu. Sporadycznie zabytki z surowca czekoladowego odkrywane są również w obiektach kultury łużyckiej np.: ob. 1265 z odc. J9, choć w takim przypadku istnieje duże prawdopodobieństwo, że znajdują się one na złożu wtórnym.

Podstawowym kryterium przyporządkowania poszczególnych zabytków krzemienych do KPL będzie ogólna analiza technologiczno–morfologiczna oraz surowcowa a także ich lokalizacja w obrębie wykopu.

Analiza morfologiczno-technologiczna

Bez wątpliwości do zespołu „pucharowego” można zaliczyć fragment wióra z krzemienia świeciczkowskiego. Jest to część przypiętkowa dość masywnej formy z czteronegatywową, wachlarzową, daszkowatą piętką, mającą retusz na jednym boku. Nie zarejestrowano skazy, sęczonek jest wyczuwalny, fale rzadkie dość wyraźne (ryc. 7: 7).

Jako „pucharowe” można traktować również zabytki z krzemienia czekoladowego odkryte na zapleczu obiektów KPL. Są to m.in. prosty wiór z jednonegatywową piętką, piłkowanym retuszem jednego boku i nałożonym na ten bok wyświeceniem, który był używany, jako nóż do cięcia traw (patrz aneks nr 7, K. Pyzewicz w tym tomie). Jeden z boków wióra jest korowy (ryc. 11: 1); cały wiór o dł. 4,5 cm z za-

Ryc. 11. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski: Wybór materiałów krzemienych: 1 – wiór retuszowany z wyświeczeniem, 2 – wiór retuszowany, 3–5 – wióry i fragmenty wiórów, 6 – dłutko z czertu. (1, 2, 4, 5 – krzemień czekoladowy, 3 – krzemień narzutowy).

Fig. 11. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Flint artefacts: 1 – retouched polish blade, 2 – retouched blade, 3–5 – blades and blade fragments, 6 – small chisel made of chert. (1, 2, 4, 5 – chocolate flint, 3 – Baltic erratic flint).

chowaną korą na wierzchołku, z płaską piętą (ryc. 11: 4); fragment przypiętkowy wiórka z płaską piętą (ryc. 11: 3) oraz fragment środkowej części wióra (ryc. 11: 5). Z bardzo dużym prawdopodobieństwem jako „pucharowy” można traktować także przepalony drapacz z półstromym retuszem drapiska oraz jednego boku. Posiada on przygotowaną piętę oraz wyraźny, wyczuwalny sęczonek (ryc. 11: 2). Osobnym przykładem jest wiór z krzemienia narzutowego z hektara G z ob.1067, który ma cechy neolityczne takie jak dwunegatywowa skrzydlata piętka, sęczonek wyraźny bez skazy, choć został odkryty w obiekcie z V okresu epoki brązu, związanym z kulturą łużycką.

Kilkanaście innych mniej charakterystycznych form takich jak odłupki zwykle, czy wióry i fragmenty wiórów z krzemienia czekoladowego, pozyskane z obiektów oraz z warstw z powodu wzmiankowanych wcześniej wątpliwości chronologicznych oraz powszechności ich formy nie zostaną przypisane do żadnego konkretnego zespołu. Muszą one być traktowane, jako zabytki z epoki kamienia lub epoki brązu.

Napływ krzemieni importowanych w KPL poświadczony jest przede wszystkim dla faz najstarszych KPL tzn. sarnowskiej i wczesnowiódreńskiej (L. Domańska 1995; P. Papiernik, M. Rybicka 2002, s. 135) W przypadku zabytków KPL ze Zgórza wydaje się, że decydujące znaczenie ma zabytek z krzemienia świeciechowskiego. Surowiec ten na niżu był wykorzystywany od fazy II a z całą pewnością dość powszechnie docierał w rejon Polski Środkowej i Kujaw w fazie wczesnowiódreńskiej (L. Domańska 2002, s. 152).

BŁAŻEJ MUZOŁF, PRZEMYSŁAW MUZOŁF

3. 3. 2. OSADNICTWO KULTURY AMFOR KULISTYCH

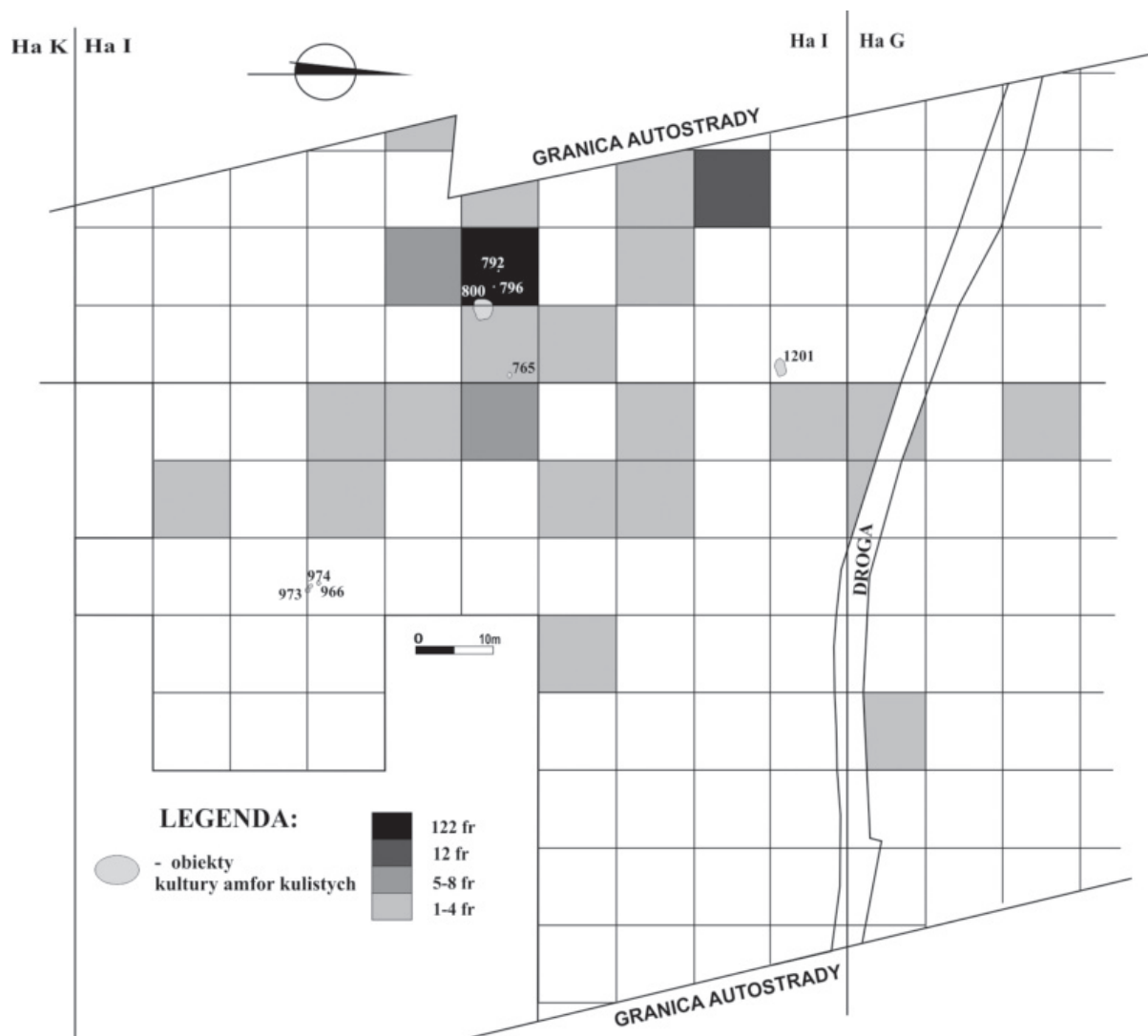
Na stanowisku poza osadnictwem KPL zarejestrowano również pozostałości niewielkiego obozowiska kultury amfor kulistych (dalej KAK), które zostało oznaczone jako skupisko A3 (ryc. 6). Materiały i obiekty KAK zarejestrowano na powierzchni około 60 arów, zazwyczaj w postaci pojedynczych skorup, lecz w oparciu o wykonaną planografię znalezisk daje się również wyznaczyć strefy ich intensywniejszego występowania (ryc. 12). Ogółem do tego poziomu kulturowego przypisano 295 fragmentów naczyń, 115 krzemieni, (z czego 120 w obiekcie nr 800) oraz odsłonięto 8 obiektów ziemnych.

3.3.2.1. TECHNOLOGIA, FORMY NACZYŃ I ORNAMENTYKA – ANALIZA CHRONOLOGICZNA

Po analizie 295 fragmentów naczyń zaliczonych do KAK wyróżniono dwie grupy technologiczne ze względu na rodzaj domieszki schudzającej masę ceramiczną, z jakiej je wytwarzano (tabela 7). W pierwszej z nich, obejmującej 73% zbioru, używano jako domieszki niewielkie ilości grubego i średnioziarnistego tłuczni kamiennego, który stanowił około 10–20 % objętości fragmentu naczynia. Powierzchnie naczyń w tym przypadku są gładkie (F1) lub delikatnie szorstkie (F2), na zewnątrz mają barwę brunatną (90%) lub plamistą (10%), zaś wewnątrz szaro-plamistą (50%) lub brunatną (50%). Są to głównie naczynia grubościenne, rzadziej średniościenne. W tej technologii wykonano m.in. wyróżnione na stanowisku amfory (ryc. 14: 2–4; 15: 2, 8, 9, 11). Pozostałe 27% zbioru, zaliczamy do drugiej grupy technologicznej, charakteryzującej się użyciem dużej ilości domieszki schudzającej w postaci średniego i drobnoziarnistego tłuczni kamiennego przy dość dużej ilości piasku oraz sporadycznie występującego tłuczni gruboziarnistego. Naczynia z taką domieszką wyróżniają się w omawianym zespole, charakteryzując się pewną szorstkością obu powierzchni. Barwa powierzchni jest zróżnicowana i obejmuje od brunatnej do szaro-brunatnej. Naczynia tej grupy technologicznej to zazwyczaj niewielkich rozmiarów misy, które należy zaliczyć do wyrobów średnio- i cienkościennych (ryc. 15: 12–15).

Pierwszą z wyróżnionych przez nas grup technologicznych można łączyć z tzw. „cyklem IIa” – wg oznaczeń szkoły poznańskiej, który obejmuje ceramikę „o zasadniczym udziale gruboziarnistego tłuczni mineralnego”, co charakteryzuje zespoły KAK i horyzontów trzcinieckich – HT, i można ją określić mianem technologii amforowej (J. Czebreszuk 1996 s. 27, tabela 7, poz. 5–26).

Natomiast grupę drugą należy sytuować w „cyklu IIb” tej samej klasyfikacji – „o zasadniczym udziale piasku i tłuczni drobnoziarnistego” odpowiadającej najwyraźniej tradycjom kultury ceramiki

Ryc. 12. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Planigrafia materiałów ceramicznych i obiektów kultury amfor kulistych.

Fig. 12. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal distribution of pottery artifacts and features of the Globular Amphora culture.

sznurowej (dalej KCs), kultury iwieńskiej (dalej KI i kręgu „leśnego”, co charakteryzuje wszystkie proto- i wczesnobrązowe jednostki kulturowe na Kujawach (tamże, s. 29).

Tabela. 7. Zestawienie cech technologiczno–typologicznych fragmentów naczyń KAK.

FAKTURA POW. ZEW. (F)		BARWA POWIERZCHNI (B)				RODZAJE DOMIESZEK (D)					ORNAMENT		FORMA NACZYNIA			
F1	F2	B11	B12	B13	B33	D1	D12	D123	D23	D34	G1	G2	A	W	M	I
249	46	152	1	136	6	16	187	25	17	50	20	21	149	18	42	86

Legenda:

Faktura powierzchni: F1– gładka; F2 – wygładzana, szorstka; Domieszki: D1– tłuczeń gruby, D12 – domieszka grubego i średniego tłuczni kamiennego, D123 – j.w. z dodatkiem drobnego, D23 – ze średnim i drobnym tłuczniem, D34 – drobny tłuczeń oraz piasek; Barwy pow.: B11 – obie brązowe; B12 – zew. brązowa, wew. czarno-szara, B13 – zew. brązowa, wew. plamista, B33 – obie plamiste; Ornamenty: G1 stempelkowy, G2 – plastyczny; Formy: A – amfory, W – wazy, M – misy, I – inne formy.

W pozyskanym zbiorze wyróżniono tylko 41 fragmentów ornamentowanych co stanowi 14% całości zespołu. Wśród nich odnotowano ornamenty wykonywane w dwóch technikach: ryto-stempelkowej G1 i plastycznej G2 (tabela 7). W technice ryto-stempelkowej wykorzystano do tworzenia wątków ornamentacyjnych kilka elementów zdobniczych, m.in. w postaci odcisków tzw. ptasiego piórka, słupka pionowego i skośnego (ryc. 13). Z wykorzystaniem powyższych elementów zdobniczych obu grup tworzono kilka odmian wątków od jednoelementowych po czteroelementowe (ryc. 13).

Najczęściej są to pojedyncze lub zwielokrotnione dookołne, poziome odciski tzw. ptasiego piórka (ryc. 14: 3; 15: 9, 11, 12–14) lub rzadziej słupka pionowego sytuowanego głównie pod krawędzią naczynia (ryc. 14: 4; 15: 3, 5, 14). Zdecydowanie rzadko notujemy wątki złożone ze stempelków ustawionych daszkowato, tworzących zwielokrotnioną wstęgę, uzupełnioną pasmem słupków skośnych (ryc. 15: 1). W tym ostatnim przypadku słupki zdobią także fragmentarycznie zachowaną nasadę zapewne ucha. Równie rzadko notujemy układy „girlandowe” zwisających trójkątów (ryc. 14: 4) lub innych układów łukowatych (ryc. 15: 7).

Niewątpliwie ciekawiej prezentują się elementy plastyczne. Niewielkie podłużne guzki (ryc. 15: 12) lub też listwy poziome (ryc. 15: 13, 14) współwystępują z odciskami tzw. ptasiego piórka na profilowanych misach.

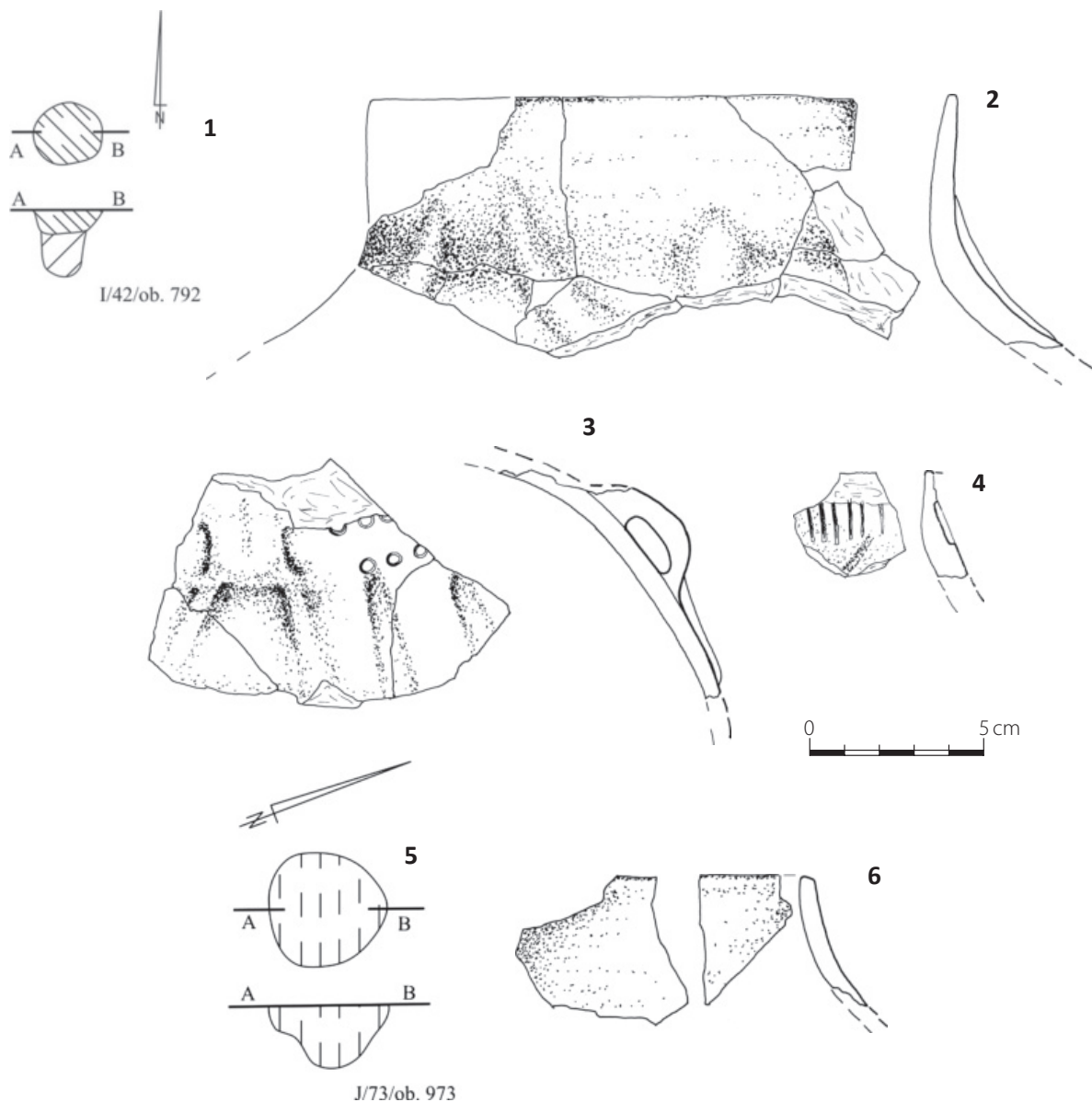
Innymi charakterystycznymi elementami wyróżniającymi się w naszym zbiorze są fragmenty, które uznaliśmy za pochodzące z jednej amfory. Jest ona bogato zdobiona wątkami czteroelementowymi, stempelkowo-plastycznymi. W przypadku elementów plastycznych są to listwy tworzące tzw. wąsy, sytuowane przy uchach amfory (ryc. 14: 3; 15: 9), listwy łukowate, sytuowanymi na przejściu brzuśca w szyjkę (ryc. 14: 2) oraz pionowe kanelury na brzuścu (ryc. 14: 3; 15: 11), uzupełnione zdobnictwem tzw. ptasiego piórka. Ucha owej amfory to niewielkie formy taśmowate, w przeciwieństwie do ucha miski w formie kolankowatej (ryc. 15: 10). Nie można wykluczyć, iż na innym fragmencie może kolejnej amfory mamy jeszcze do czynienia z listwą dookołną i łukowatymi listwami poniżej, uzupełnionymi odciskami także ptasiego piórka (ryc. 15: 8).

Zestaw elementów zdobniczych i wątków powstałych w wyniku ich zastosowania jest charakterystyczny dla społeczności KAK. W całości zbioru na szczególną uwagę zasługują fragmenty wzmiankowanej amfory i temu też znalezisku poświęcimy nieco więcej uwagi. Niewątpliwie bardzo istotne jest stwierdzenie na jej fragmentach, pionowych dość szerokich kanelur, których pierwowzorów należy upatrywać w zespołach kultury badeńskiej. Takie cechy w zespołach KAK są sporadyczne. Ostatnio omówieniem klasycznych znalezisk kultury badeńskiej w Małopolsce zajęli się M. Furholt i J. Machnik (2006). W oparciu o datowania C14 i analizę stylistyczną materiałów ze stanowisk: Iwanowice Babia Góra I, Żeślawice, Wyciąże 5, przynależnych do grup: mogilskiej lub zesławicko – pleszewskiej, autorzy ci uznali,

G1		G2		jednoelementowe	dwuelementowe	trójelementowe	czteroelementowe
ryto-stempelkowe		plastyczne					
A			A				
B			B				
C			C				
D			D				
E			E				

Ryc. 13. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zestawienie elementów zdobniczych oraz wątków ornamentacyjnych naczyń kultury amfor kulistych.

Fig. 13, Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. The list of decorative elements correlated with the list of decorative motifs found on the pottery of the Globular Amphora culture.

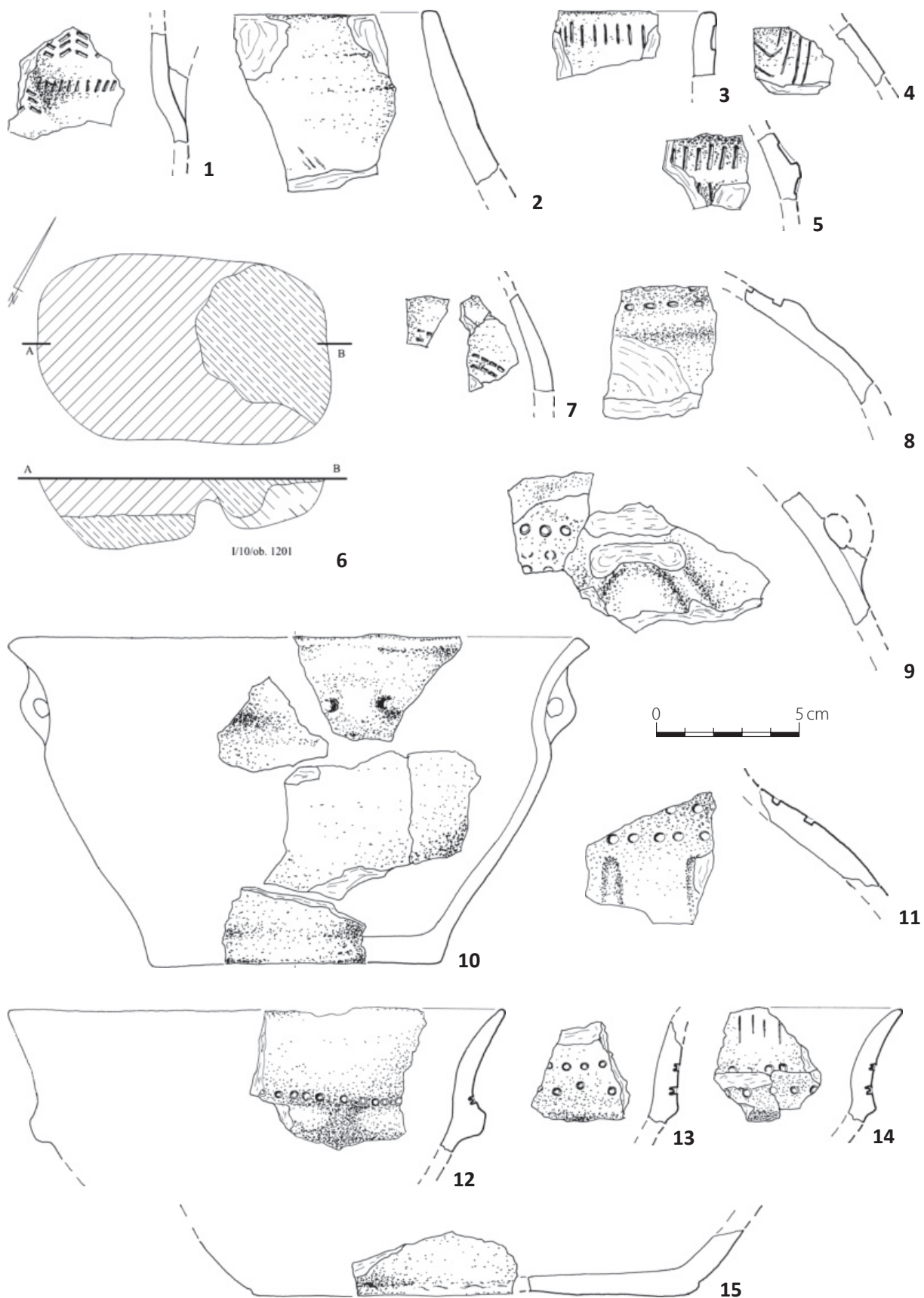

Ryc. 14. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiału kultury amfor kulistych z warstw i obiektów: 1, 2 – ar I49, ob. 792; 3 – ar I50, ob. 765; 4 – ar J34, w-twa; 5, 6 – ar J73, ob. 973.

Fig. 14. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Specimens of the Globular Amphora culture from layers and features (selection): 1–2 – are I49, feature 792; 3 – are I50, feature 765; 4 – are J34, layer; 5–6 – are J73, feature 973.

że klasyczne wpływy tej jednostki kulturowej należy odnosić do przedziału czasowego obejmującego lata pomiędzy 3050–2900 p.n.e. (M. Furholt, J. Machnik 2006, s. 351–353). Na wymienionych stanowiskach zdobnictwo naczyń pionowymi kanelurami jest odnotowywane dość często (op. cit., ryc.1: 16, 3: 2, 4).

Naczynia zdobione listwami łukowatymi również nie należą do znalezisk zbyt częstych. Wydaje się, że dobrą analogią do naczynia ze Zgórze może być przykład takiego zdobnictwa na misie z ob. 32 ze stanowiska w Dębach 29. Ponadto w obiekcie tym występują także amfory zdobione ptasim piórkiem oraz odciskami sznura (J. Czebreszuk, M. Szmyt 1992, ryc. 35: 2). Obiekt ten jest sytuowany w kujawskiej fazie IIa (tamże, s. 114 i n.). Według J. Czebreszuka (1996, s. 77) tzw. etap badenizacji (eneolityzacji) KAK przypada na przełom fazy IIb i początek fazy IIIa (J. Czebreszuk 1996, s. 77), aczkolwiek przy omawianiu materiałów z Dębów 29 dopuszcza się możliwość takich wpływów już w fazie IIa (J. Czebreszuk, M. Szmyt 1992, s. 117). Amfory ze Zgórze są dość jednoznaczny wyznacznikiem poziomu chronologicznego omawianego zbioru, który łączymy z fazą III KAK (być może jest stopniem IIIa) z datowaniem bezwzględnym w obrębie przedziału czasowego 3050–2900 p.n.e.

Ryc. 15. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiału KAK z warstw i obiektów: 1 – ar H77, w-twa; 2–5 – ar I18, w-twa; 6–7 – ar I10, ob. 1201; 8–15 – ar I49, w-twa.

Fig. 15. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Specimens of the Globular Amphora culture from layers and features (selection): 1 – are H77, layer; 2–5 – are I18, layer; 6–7 – are I10, feature 1201; 8–15 – are I49, layer.

3.3.2.2. MATERIAŁY KRZEMIENNE KULTURY AMFOR KULISTYCH (*Dominik K. Płaza*)

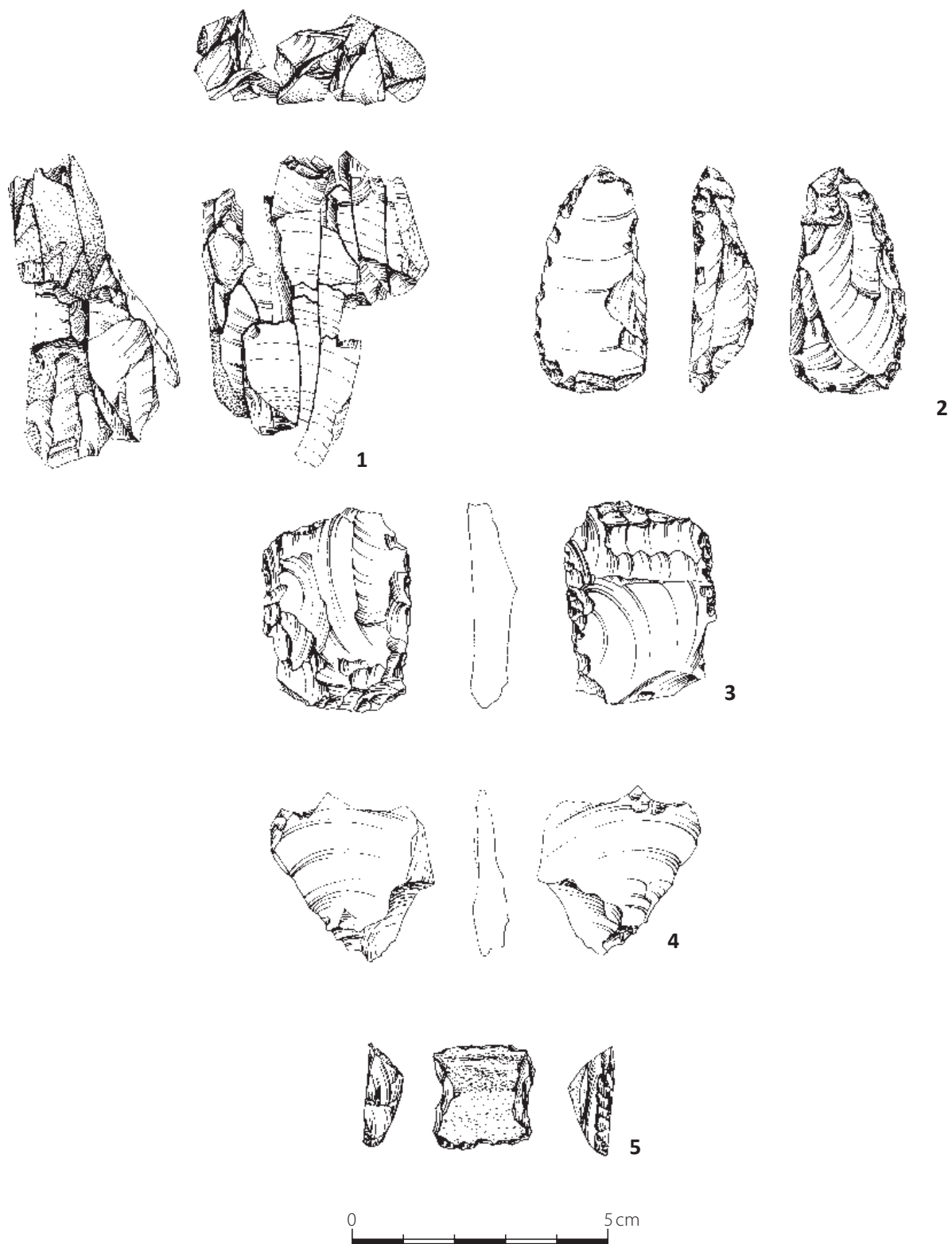
Pośród obiektów neolitycznych wyróżniono kilka jam z materiałem ceramicznym i krzemien-
nym, które zostały zaliczone do KAK. Są to m.in. trzy obiekty 704, 780 i 800 z hektara „I”. Przynależność
dwóch pierwszych nie jest jasna, a poza tym odkryto w nich nieliczne zestawy zabytków odpowiednio 5
i 1 okaz. Najistotniejszym zespołem z punktu widzenia analizy krzemieni jest ob. 800, w którym odkryto
120 przedmiotów wykonanych z krzemienia narzutowego. Wśród nich 80 sztuk to krzemienie związane
z eksploatacją łuszczeniową, a 40 sztuk to odłupki. W trakcie opracowania okazało się, że w obiekcie tym
zdeponowano kilka rodzajów krzemieni narzutowych o różnych barwach, co pozwoliło przeprowadzić
procedurę składania zabytków krzemiennych z omawianego obiektu. Dzięki temu udało się odtworzyć
jedną całą bryłkę wykonaną z krzemienia narzutowego, która była eksploatowana za pomocą silnego
uderzenia bezpośredniego z wykorzystaniem tzw. metody łuszczeniowej (por. W. Migal 1987), a także
kilku dalszych przykładów łuszczenia innych, niewielkich bryłek surowca narzutowego. Duży procent
złożeń w obiekcie – ponad 50%, wskazuje, że materiały krzemienne po krótkotrwałej eksploatacji były
deponowane w omawianej jamie. Najlepiej poskładana konkrecja miała nieco ponad 6 cm wysokości,
4,5 cm szerokości i maksymalnie 1,8 cm grubości. Po jej złożeniu okazało się, że brakuje z jej środka tyl-
ko kilku elementów w tym form najdłuższych, prostych (ryc. 16: 1). Być może właśnie one były celem
eksploatacji. Oczekiwany produktem powinny być zatem dość długie, czworoboczne, dłutowate for-
my, które można określać, jako „wióry łuszczeniowe”. Negatywy form, których brakuje w składance były
zbliżone kształtem do dużych, wąskich form czworościennych tzw. dłut. Może wskazywać to na celową
eksploatację i chęć wyprodukowania właśnie takich form w celu ich dalszego wykorzystywania, np.: jako
narzędzia. Inne składanki z obiektu 800 dokumentują eksploatację łuszczeniową oraz okruczowo–odłup-
kową niewielkich bryłek krzemiennych. W materiale nie zidentyfikowano formalnych narzędzi, więc
obiekt 800 powinien być określony, jako jama śmietniskowa związana z warsztatem krzemieniarskim
i aktem deponowania odpadków poprodukcyjnych i może być określony, jako niewielkie usypisko.

Rozstrzygające wnioski o potencjalnym użytkowaniu łuszczeni znajdują się w opracowaniu analizy
traseologicznej, którą przeprowadziła dr Katarzyna Pyżewicz (aneks w tym tomie).

Odosobnionym przedmiotem odkrytym w hektarze I49, który można łączyć z zespołami neo-
litycznymi jest dłutko wykonane z czertu. Jest to forma wydłużona w rzucie poziomym prostokątna.
W momencie porzucenia jeden z boków uformowany był w grań jak w przedmiotach dwuściennych.
Można jednak odtworzyć pierwotną formę zabytku i z całą pewnością był on czworościenny. Nie zare-
jestrowano śladów gładzenia. Na jednym z dłuższych boków odbiciami uformowano ostrze (ryc. 11: 6).
Forma zabytku wskazuje na środkowy lub późny neolit. Analogią dla tego typu zabytków mogą być małe
dłuta krzemienne wykonane zazwyczaj z krzemienia pasiastego, wykorzystywane przez społeczności
KAK, jako dary grobowe, a sporadycznie, jako przedmioty codziennego użytku. Co ważne wg M. Szymt
(1996) tego typu formy nie spotyka się w żadnej innym okresie chronologiczno – kulturowym. Należy
zatem przyjąć, że dłuto z czertu ze Zgórza jest związane z KAK. Obserwację wzmacnia odkrycie odłupka
z krzemienia pasiastego w jamie 291 z hektara E 39.

3.3.2.3. OBIEKTY WZIEMNE I ANALIZA PRZESTRZENNA OBOZOWISKA

Wśród obiektów zaklasyfikowanych jednoznacznie do kultury amfor kulistych, ze względu
na obecność materiałów datujących zaliczono tylko 8 obiektów. Wśród nich wyróżniamy niewielkie
jamy typu IB (B. Muzolf 2002, s. 122) o owalnym planie i profilu nieckowatym, zawierające niewielką
ilość materiału zabytkowego. Do tej grupy zaliczono obiekty o numerach: 966, 973 (ryc. 14: 5), 974 oraz
obiekt 800, typ ID (tamże, s. 122) – jest to duża jama o trójkątnym zarysie w planie i nieckowatym profilu
w której wystąpił duży zbiór krzemieni poddany analizie poniżej. Sama jama mogła pełnić funkcję jamy
śmietniskowej do której trafiły resztki pracowni krzemieniarskiej. Następna duża, owalna jama z dwo-
ma przegłębieniami (ob. 1201) została zaliczona do typu V (tamże, s. 122), która dostarczyła niewielkiej
ilości materiału (ryc. 15: 6, 7). W dalszej kolejności wyróżniono dwa dołki posłupowe (ob. nr: 792 i 796)
– są to obiekty zaliczone do typu XV w klasyfikacji wg B. Muzolfa (tamże, s. 122). Ostatnim rodzajem
obiektu jest skupisko ceramiki zlokalizowane w arze I50 o numerze 765.

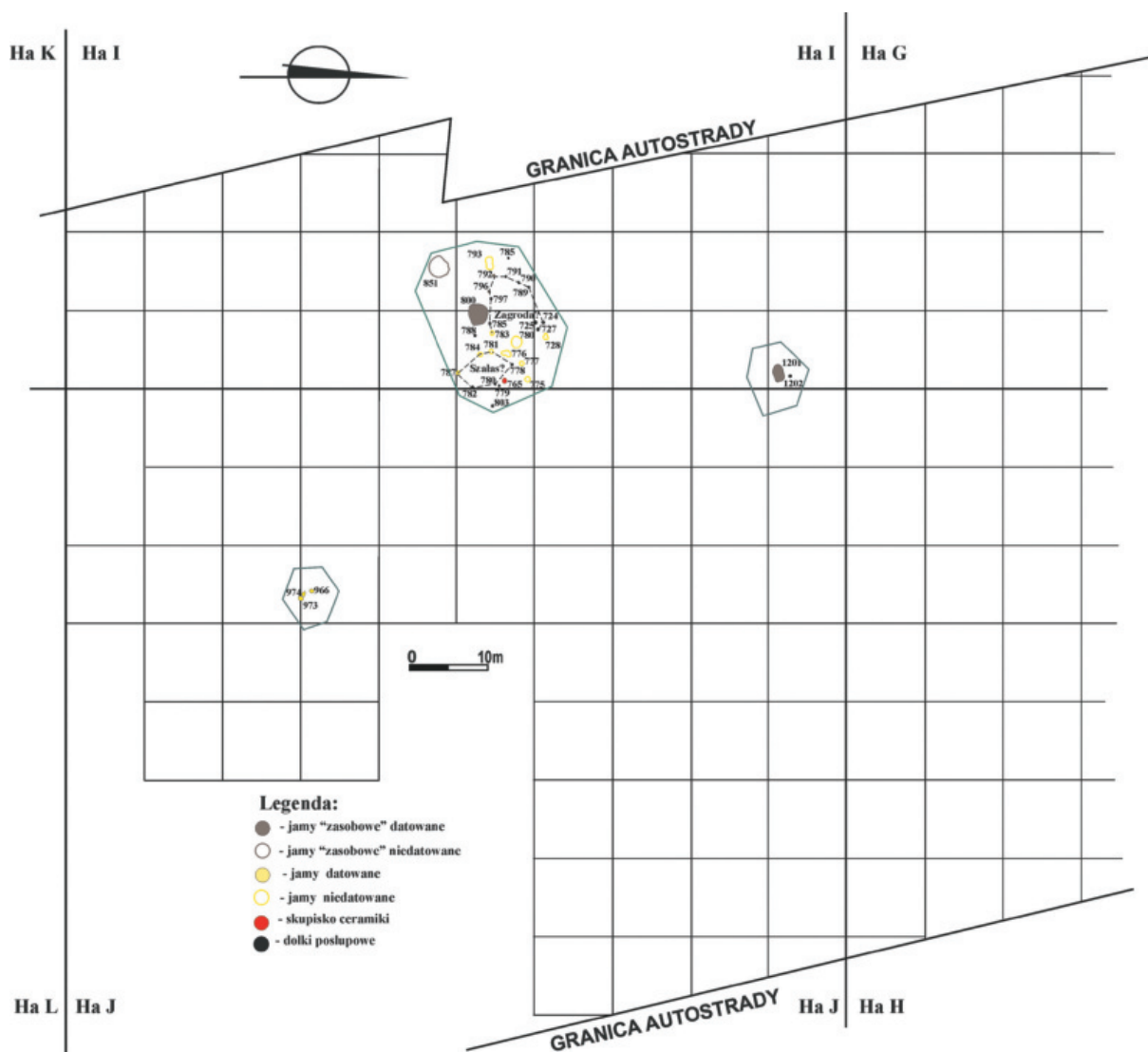

Ryc. 16. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiałów krzemiennych. 1– składanka bryłki rozbitej łuszczeniowo, 2 – retuszowany odłupek łuszczeniowy; 3, 4 – łuszczenie; 5 – skałka. 1–5 – krzemień narzutowy.

Fig. 16. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Flint artefacts: 1 – refitting of a flint nodule smashed as a splintered piece, 2 – retouched splintered piece; 3, 4 – splintered pieces, 5 – piece of flint, 1–5 – Baltic erratic flint.

Obiekty zlokalizowane są przede wszystkim w arze I50, oprócz obiektu 1201 i trzech niewielkich jam znajdujących się w arach J63 i J73 (ryc. 12).

Na podstawie przeprowadzonej analizy rozrzutu materiału i obiektów związanych z KAK, możemy pokusić się o próbę odtworzenia zabudowy obozowiska (ryc.17). Przy próbie rekonstrukcji rozplanowania przestrzennego oraz charakteru zabudowy omawianego obozowiska wzięto pod uwagę, oprócz obiektów datowanych, także te bez określenia chronologicznego, ale pozostające, jak się wydaje, w związku ze skupiskiem KAK. Na podstawie zachowanych dołów posłupowych możemy spróbować wyznaczyć zarysy dwóch hipotetycznych obiektów. Jednym z nich, być może o konstrukcji szalaszowej, lokalizujemy w arze I50, który sytuuje się w centrum skupiska KAK. Wokół niego zlokalizowano skupisko ceramiki oraz dużą jamę zawierającą liczny zbiór krzemieniu z przydomowej krzemienicy. W bezpośrednim sąsiedztwie tego hipotetycznego domostwa wystąpił szereg dołów posłupowych, w układzie których można dopatrywać się obiektu w rodzaju ogrodzenia/płotu. Być może jest to ślad po zagrodzie dla zwierząt. Ponadto w znacznej odległości od owego centrum odnotowano pojedyncze niewielkie jamy z materiałem KAK. O ich funkcjach niewiele można powiedzieć. Wzmiankowane obiekty wpisują się w szerszą strefę występowania pojedynczych materiałów ceramicznych KAK, które mogą wyznaczać obszar eksploatacji terenu, np. rolniczej, jak i również hodowlanej. Niestety, ze względu na nieprzebadanie części zachodniej całego założenia, trudno do końca oszacować jego wielkość i rozplanowanie.

Ryc. 17. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Rozplanowanie obozowiska kultury amfor kulistych.
 Fig. 17. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Spatial analysis of the Globular Amphora culture.

Tabela. 8. Zestawienie obiektów kultury amfor kulistych.

LOKALIZACJA NR OB./HA.-AR-ĆW.	WYMIARY (W CM.)			FORMA OBIEKTU		MATERIAŁ ZABYTKOWY	FUNKCJA OBIEKTU	WYPEŁNISKO
	DL.	SZER.	GŁ.	PLAN	PROFIL			
765/I50B	60,0	40,0		nieregularny	brak	42 fr. cer.	skupisko ceramiki	brak wyraźnego zarysu jamy
792/I49D	28,0	25,0	27,0	owalny	workowaty	11 fr. cer.	dół posłupowy	1. jasnoszarobrunatna próchnica, 2. jasnobrunatna próchnica
796/I49D	30,0	28,0	20,0	owalny	workowaty	1 fr. cer.	dół posłupowy	1. jasnoszarobrunatna próchnica
800/I49-50D, C	268,0	235,0	78,0	trójkątny	nieckowaty	13 fr. cer., 120 krzemieni.	jama	1. brunatnoszara próchnica 2. żółtobrunatne piaski z do- mieszką próchnicy 3. brunatnorude piaski 4. szarobrunatna próchnica z żółtym piaskiem 5. piaski
966/J63D	54	48,0	18,0	owalny	nieckowaty	1 fr. cer.	jama	1. jasnoszara próchnica
973/J73B	50	46,0	26,0	owalny	nieckowaty	36 fr. cer.	jama	1. jasnoszara próchnica
974/J63D	56	50,0	20,0	owalny	nieckowaty	2 fr. cer.	jama	1. jasnoszara próchnica
1201/II0D	220,0	136,0	52,0	owalny	nieckowaty z 2 przegłęb- niami	9 fr. cer., 6 krzemieni	jama	1. jasnobrunatna próchnica, 2. szarobrunatna próchnica; 3. rudobezowy piasek

PRZEMYSŁAW MUZOŁĘ, BŁAŻEJ MUZOŁĘ

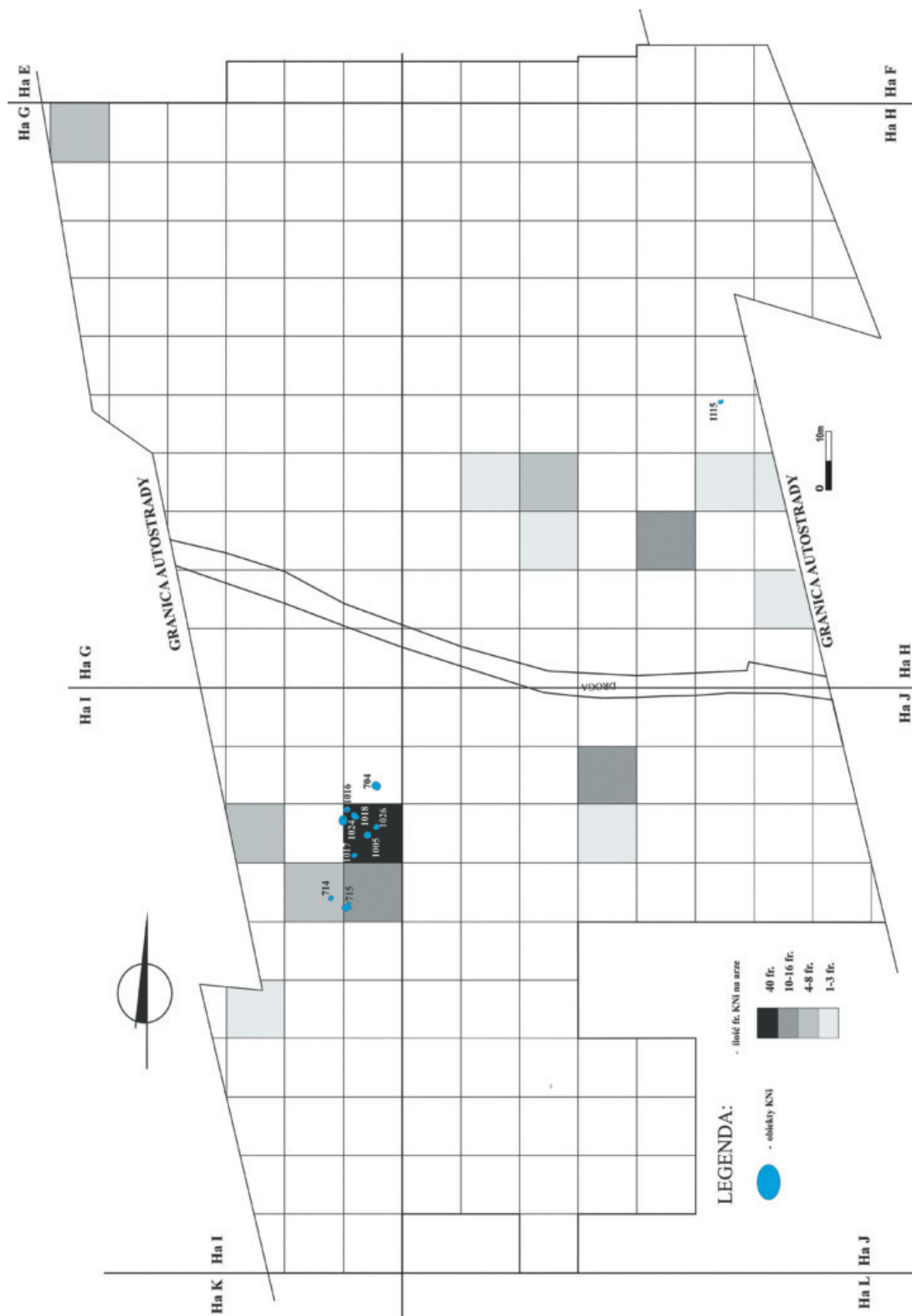
3.3.3. OSADNICTWO KULTURY NIEMEŃSKIEJ

Na stanowisku w Zgórzcu, niezbyt liczną, ale bardzo charakterystyczną grupę stanowią fragmenty naczyń łączonych z tzw. kręgiem leśnym. Po przeprowadzeniu analizy technologiczno-formalnej i wykonaniu planigrafii tego typu materiałów wyznaczono trzy koncentracje ich występowania. Pierwsza z nich – A4 z południowej części badanego obszaru występuje na arach w obrębie hektarów: H, I oraz J, druga – A5 obejmuje ary z hektarów F i H, trzecia natomiast – A6 sytuowana jest w północnej partii stanowiska w arach z hektarów: C, D, E i F (ryc. 6).

Bazując na opracowaniach E. Kempisty (1973) i B. Józwiaka (2003), powyższe materiały można klasyfikować w ramach dwóch zespołów. Pierwszy z nich, który wiążemy z klasyczną kulturą niemieńską (dalej KN) odpowiada generalnie formom uwzględnionym w typach grupy I wg E. Kempisty, ale najpewniej z wyłączeniem typów 5 i 6, m.in. ze względu na ornamentykę i odmiany wylewów (E. Kempisty 1973, s. 13 i n., tabl. I i II.). Ich odpowiednikami wg B. Józwiaka (2003, s. 190) są zespoły określone mianem klasycznej kultury niemieńskiej. Natomiast dla form z drugiego zespołu odnajdujemy szereg analogii w ramach grupy II zespołów typu B2b wg E. Kempisty (1973, s. 29–20), zaś u B. Józwiaka (2003, s. 201 i n.) najwięcej odpowiedników występuje w tzw. horyzoncie linijskim – HL3. Materiały tego ostatniego typu wykazują generalnie według tego badacza nawiązania do późnych faz ceramiki ugrupowań sznurowych (op. cit., s. 202). W tym opracowaniu zostały one przypisane do grupy linijskiej kultury niemieńskiej (dalej GLKN).

Materiały przypisane do kultury niemieńskiej wystąpiły w południowej partii stanowiska, w ramach skupiska A4, ale w dość znacznym rozrzucie (ryc. 18). Ogółem zaliczono do tej kultury 175 fragmentów naczyń i być może także hipotetycznie obiekty wziemne. Ze względu na silne rozdrobnienie

materiału i stosunkowo niewielką jego ilość, trudno jednoznacznie zidentyfikować określone formy naczyń. Jednak liczebność zbioru ze Zgórza w porównaniu do wielkości inwentarzy, którymi dysponował i wykorzystał dla tego poziomu chronologiczno-kulturowego B. Józwiak (2003, s. 190), dla przypomnienia 678 fragmentów z 60 stanowisk, wysuwa się ono na czołowe miejsce. Ostatecznie udało się zrekonstruować większe fragmenty dwóch naczyń. Są to formy garnków o esowatym profilu, wśród których przeważają partie brzuśca i szyjek, przy niewielkiej ilości krawędzi wylewów. Zastanawiający jest jednoznacznie identyfikowany brak den, które zazwyczaj najlepiej się zachowują, tak w przypadku form ostrodennych jak i płaskich.

Ryc. 18. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Planigrafia materiału ceramicznego i obiektów zaliczonych do kultury niemieńskiej – skupisko A4.
 Fig. 18. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal distribution of pottery and features included in the Neman culture – cluster A4.

3.3.3.1. TECHNOLOGIA, ORNAMENTYKA I FORMY NACZYŃ – ANALIZA CHRONOLOGICZNA

W pozyskanym zbiorze dominują fragmenty naczyń cienkościennych, przy sporadycznym występowaniu średniościennych. Do ich wykonania wykorzystano glinę schudzoną głównie domieszką tłuźczeni kamiennego o zróżnicowanej frakcji, sporadycznie uzupełnioną piaskiem lub tylko samym piaskiem (tabela. 9).

Podstawowa receptura masy ceramicznej oparta o tłuźczeni kamienny została zaliczona przez B. Jóźwiaka (2003, s. 104 i 190) do grupy technologicznej gt M (dalej: gt), odpowiadającej zespołom „klasycznoniemeńskim”. Nie wyróżniono w zbiorze ze Zgórza ceramiki z domieszką organiczną. Przełomy w zdecydowanej większości są jednobarwne (66,3%), rzadziej dwubarwne (16,6%) czy też trójbarwne (17,1%). Może to świadczyć o stosunkowo dobrym poziomie warsztatu wytwórcy. Powierzchnie zewnętrzne są wygładzane zazwyczaj gładzikiem, aż do wyświecenia, ze sporadycznym występowaniem techniki z wykorzystaniem wiechcia trawy (ryc. 21: 17, 19).

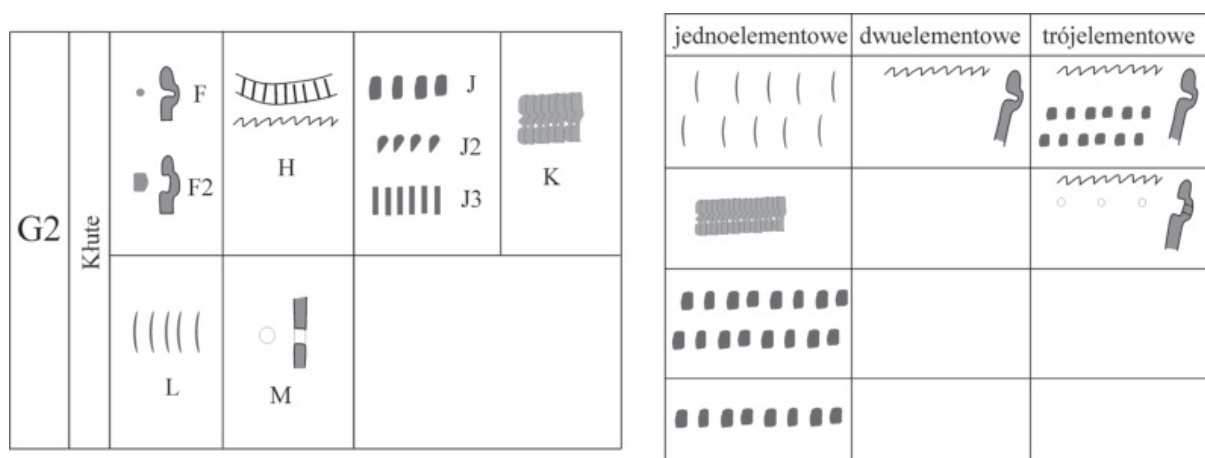
Tabela. 9. Zestawienie cech technologiczno–typologicznych fragmentów naczyń klasycznej kultury niemeńskiej.

FAKTURA POW. ZEW. F		BARWA POWIERZCHNI – B				RODZAJ DOMIESZKI – D						ORNAMENT	FORMA NACZYŃ	
F1	F2	B11	B12	B13	B22	D1	D12	D123	D23	D34	D4	O1	G	I
169	6	133	6	13	17	1	12	76	46	14	20	35	81	88

Legenda: Faktura powierzchni: zew.: F1– gładka, F2 – wygładzana szorstką; Domieszki: D1– tłuźczeni kamienny gruby, D12 – tłuźczeni kamienny gruby i średni, D123 – j.w. z dodatkiem drobnego, D23 – tłuźczeni średni i drobny, D34 – tłuźczeni drobny z piaskiem, D4 – tylko piasek; Barwy pow.: B11 – obie brunatne; B12 – zew. brunatna, wew. czarno-szara, B13 – zew. brunatna, wew. plamiasta, B22 – obie czarno-szare; Ornament: O1 – kłuto-stempelkowy; Formy: G – garnki, I – inne formy.

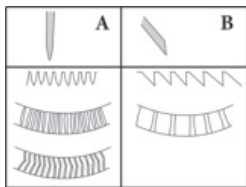
W niektórych przypadkach fragmenty naczyń posiadają powierzchnię szorstką, co spowodowane jest zapewne złuszczeniem lub zniszczeniem powierzchni zewnętrznych. Barwa obu powierzchni zazwyczaj jest brunatna (B11), sporadycznie notujemy barwę szaro – czarną powierzchni wewnętrznej – B12 lub plamiastą – B13. Rzadkością są fragmenty o obu powierzchniach czarnych – B22, pochodzące z jednego naczynia (ryc.22: 1).

Wykaz elementów ornamentacyjnych i wątków utworzonych z ich wykorzystaniem prezentuje poniższe zestawienie (ryc. 19). W przypadku znalezisk ze Zgórza charakterystyczne jest zdobnictwo w formie wypychanych od wnętrza naczynia dołków (typu F, F2), sytuowanych tuż pod krawędzią, które tworzą zazwyczaj niewielkie guzki na powierzchni zewnętrznej. Są one wykonywane za pomocą narzędzia o żądle w przekroju czworobocznym lub soczewkowatym, z różnym uformowaniem końcówki pracującej, np. z powierzchnią płaską lub obłą. Występują również dołki wyciskane na powierzchni ze-

Ryc. 19. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zestawienie pojedynczych elementów zdobniczych oraz wątków naczyń z kręgu niemeńskiego.

Fig. 19. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. The list of decorative elements and motifs of the pottery of the Neman culture.

Ryc. 20. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Typy „karbowania” krawędzi.

Fig. 20. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Types of „grooved” pottery rims.

wewnętrznej, zapewne narzędziem analogicznym, jak w pierwszym przypadku, o końcówce zakończonej łukowato (ryc. 20: 3).

Charakterystyczne jest także karbowanie, nacinanie krawędzi wylewów naczyń, wykonywanych różną techniką, wśród których wyróżniono dwa rodzaje, pierwszy za pomocą nacinania narzędziem o części pracującej zakończonej klinowato (ryc. 20: A), oraz drugi metodą wygniatań, za pomocą stempla z końcówką jednostronnie skośnie ściętą (ryc. 20: B).

Najczęściej wykonywano je „prostokątnym” stemplem w układzie poprzecznym w stosunku do osi krawędzi odmiany A przy krawędziach prosto ściętych (ryc. 21: 3) lub w jodełkę, w przypadku krawędzi uformowanej daszkowato lub dwustronnie skośnie ściętej (ryc. 21: 18).

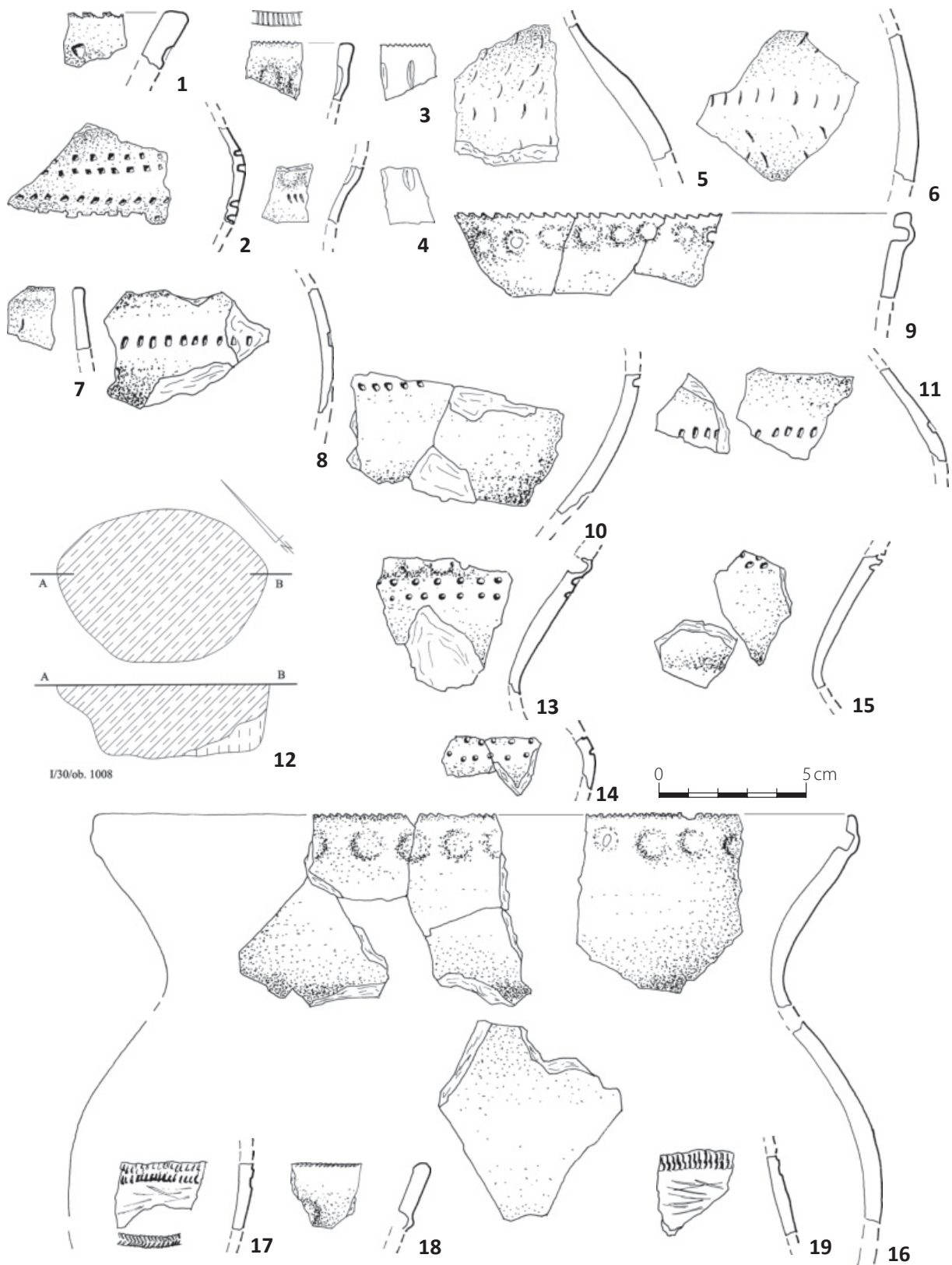
Kolejnym motywem zdobniczym jest ornament stempelkowy wykonywany za pomocą stempla okrągłego lub prostokątnego, sytuowany w partiach pod wylewem, jak również na górnej partii brzuśca i jego maksymalnym wyđęciu (ryc. 19, grupa J elementów zdobniczych). Ornament ten występuje w postaci pojedynczych lub zdwojonych ciągów horyzontalnych (ryc. 21: 2, 8, 10, 11, 13–15). Na stanowisku zarejestrowano również fragmenty zdobione motywem paznokciowym (ryc. 19, grupa L elementów zdobniczych), tworzącym ciągi horyzontalne i skośne (ryc. 21: 5, 6, 7). Zidentyfikowane fragmenty pochodzą zapewne z jednego naczynia, które wystąpiło w 3 fragmentach, w warstwie ara I28 oraz w obiekcie 1031.

Charakterystyczny ornament bruzdowy (ryc. 19, grupa K elementów zdobniczych) odnotowano tylko na dwóch fragmentach. Jeden z nich pozyskano z obiektu nowożytnego, a drugi z warstwy. Oba fragmenty posiadają na powierzchniach ślady przecierania wiechciem traw, co jest charakterystyczne dla większości materiałów kultury niemeńskiej (B. Józwiak 2003, s. 190). Niekiedy notujemy także zdobnictwo w postaci podkrawędźnych dziurek (ryc. 19, grupa M), co jest także jednoznacznie wyznacznikiem wschodnioeuropejskich ugrupowań leśnych (ryc. 21: 9; 22: 1).

Analogii do omawianego zespołu upatrujemy m.in. na stanowisku w Grabinie 5 z Pojezierza Gostynińskiego, gdzie współwystępowały z materiałami datowanymi na późne odcinki klasycznej fazy wióreckiej KPL (M. Rybicka 1995 s. 12 i n. tabl. III, 1–4;). Dalsze odpowiedniki z podobnym datowaniem pochodzą z szeregu innych stanowisk, m.in. ponownie z terenu Pojezierza gostynińskiego, np. z Klusek Białych stan. 7 (A. Pelisiak, M. Rybicka, M. Ralska-Jasiewiczowa 2006, fig. 16: 3–5, s. 111). Również na Mazowszu i Podlasiu możemy wskazać na analogiczne zespoły np. ze stanowisk: Michałów, stan. 1; Linin, stan. III; Lipka, stan. 1 (B. Józwiak, 2003 s. 192, i n.). Według starszej klasyfikacji (E. Kempisty 1973, s. 19) tego typu materiały należy łączyć z grupą II typu Linin.

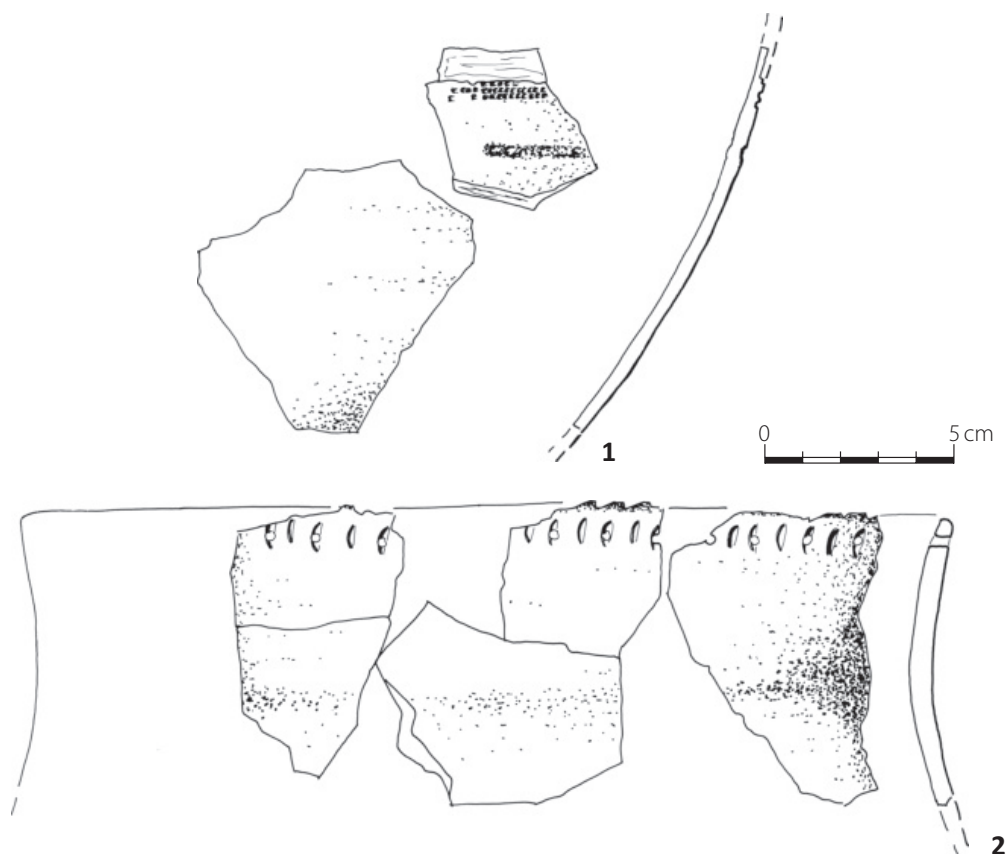
Szerzej tą problematyką zajął się B. Józwiak, który analogiczne materiały zalicza w większości do klasycznej kultury niemeńskiej grupy AD, wśród których uwzględnia m.in. znaleziska ze stanowiska Grabina 5 (B. Józwiak 2003 s. 190 i n., tabl. 60: 1, 4, i n.). Wymieniony badacz, tego typu zespoły sytuuje w szerokich ramach chronologicznych od około 3650 po 1800 BC, zwracając uwagę, że współwystępują one właściwie przez cały czas z zespołami różnych „horyzontów linińskich – HL1–4” (op. cit., s. 195). Ponadto początki tego typu materiałów łączy z oddziaływaniami fazy IIA i głównie fazy IIIA KAK, z datowaniem nie wcześniej niż około 3250 BC (op. cit.), co w pewnym stopniu zazębia się z datowaniem materiałów związanych z osadnictwem KAK na stanowisku w Zgórzu.

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że wśród materiałów tej fazy KN wg B. Józwiaka (2003, s. 191) nągminnie występują motywy wykonane ściegiem bruzdowym, sznurem obwijanym, stempelkami, przecieraniem powierzchni, itp. W Zgórzu na żadnym fragmencie łączonym z KN, czy też z HL nie stwierdzono ornamentów wykonanych sznurem obwijanym, a przecieranie i wątki bruzdowe są jednostkowe. Wskazuje to być może na pewną specyfikę tychże materiałów wyznaczających inną jakość. Analiza stratygrafii obiektów KN nie wykazuje jakichkolwiek przecięć z obiektami KAK i można dopuszczać możli-

Ryc. 21. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiałów kultury niemeńskiej z warstwy i obiektów. 1 – ar H21, ob. 574w; 2 – ar I20, ob. 704; 3–6 – ar I28, w-twa; 7 – ar I28, ob. 1031w; 8 – ar I29, w-twa; 9–11 – ar I30, w-twa; 12–14 – ar I30, ob. 1008; 15 – ar I30, ob. 1016; 16 – ar I40, w-twa; 17–18 – ar J14, ob. 872; 19 – ar J14, ob. 874w (w – oznacza wtręt w obiekcie młodszym).

Fig. 21. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of the Neman culture specimens from the layer and features: 1 – are H21, feature 574w; 2 – are I20, feature 704; 3–6 – are I28, layer; 7 – are I28, feature 1031w; 8 – are I29, layer; 9–11 – are I30, layer; 12–14 – are I30, feature 1008; 15 – are I30, feature, 1016; 16 – are I40, layer; 17–18 – are J14, feature 874; 19 – J14, feature 872w (w – signifies intrusion into a younger feature).

Ryc. 22. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiałów kultury niemeńskiej z warstwy i obiektów. 1 – ar G5, w-twa; 2 – ar H21, ob. 574w; 3–4 – ar H56, ob. 1115 (w –oznacza wtręt w obiekcie młodszym).

Fig. 22. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of the Neman culture specimens from the layer and features: 1 – are G5, layer; 2 – are H56, feature 1115.

wość starszeństwa osadnictwa KN, ze względu na fakt, że w żadnym obiekcie z materiałem niemeńskim nie znaleziono domieszki materiałów KAK.

W takiej sytuacji dopuszczamy możliwość, iż są to materiały starsze, które należy sytuować przed fazą KAK datowaną na stanowisku w Zgórzu, w przedziału czasowym 3050–2900 p.n.e. Oczywiście nie można także wykluczać ich młodszej pozycji chronologicznej, na co zwraca uwagę datowanie podobnych materiałów przez B. Józwiaka (2003, s. 195), które wg tego autora można również czasowo zsynchronizować z etapem formowania się horyzontów tzw. HT1/2.

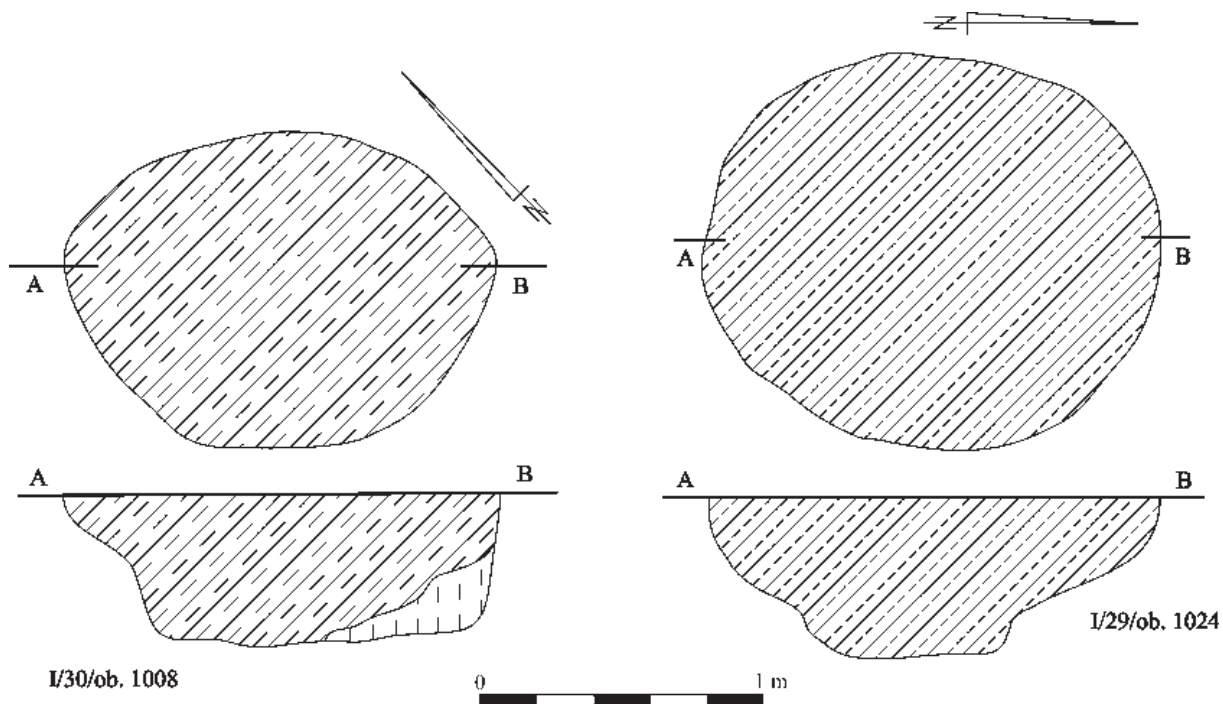
3.3.3.2. OBIEKTY WZIEMNE I ANALIZA PRZESTRZENNA OBOZOWISKA

Materiały zaklasyfikowane do KN zostały odnotowane w 20 obiektach. Jednak tylko w 10 z nich wystąpiły one samodzielnie (tab. 10, ob.: 704, 714, 715, 1005, 1008, 1016, 1017, 1024, 1026 i 1115) a w 10 pozostałych stanowią domieszkę na złożu wtórnym wśród materiałów z młodszych okresów chronologiczno-kulturowych do których trafiły one z warstwy (ob.: 575, 872, 874, 855, 918, 1009, 1018, 1031, 1071, 1077). Wszystkie wchodzi w skład wyznaczonego przez nas skupiska A4, grupując się głównie w jego centrum na obszarze ara I40, gdzie stwierdzono również największe nagromadzenie materiałów ceramicznych KN w warstwie, o czym świadczy planigrafia (ryc. 18).

Obiektem jednoznacznie przypisanym do kultury niemeńskiej jest jama nr 1115 w której odkryto 17 fragmentów jednego naczynia zdobionego karbowaniem krawędzi wylewu, dziurkami podkrawędnymi, jak również odciskami stempla (ryc. 22: 2), co o tyle jest istotne, iż z najbliższego otoczenia obiektu nie pozyskano analogicznych materiałów z warstwy.

Tabela 10. Zestawienie obiektów kultury niemeńskiej.

LOKALIZACJA NR OB./HA.-AR-ĆW.	WYMIARY (W CM.)			FORMA OBIEKTU		MATERIAŁ ZABYTKOWY	FUNKCJA OBIEKTU	RODZAJ WYPEŁNIKA
	DŁUG.	SZER.	GŁ.	PLAN	PROFIL			
704/I20D	160,0	148,0	55,0	owalny	nieckowato -wannowaty	3 fr. cer., 5 krzemieni.	jama	1. jasnobrunatna próchnica, 2. jasnobrunatna próchnica z żółtym piaskiem
714/I39D	86,0	78,0	33,0	owalny	nieckowaty	7 fr. cer.	jama	1. jasnożółta pomarańczowa próchnica
715/I40C	120,0	133,0	60,0	nieregularny	nieckowaty	12 fr. cer.	jama	1. brunatnopomarańczowa próchnica
1005/I30A, C	130,0	130,0	60,0	okrągły	workowaty	19 fr. cer.	jama	1. brunatnoszara próchnica z węglem drzewnym, 2. żółty piasek z brunatną próchnicą
1008/I30A	150,0	110,0	52,0	owalny	cyldryczny	16 fr. cer.	jama	1. brunatnoszara próchnica z węglem drzewnym, 2. żółty piasek z jasnoszarobrunatną próchnicą, 3. szara próchnica z węglem drzewnym
1016/I30A	118,0	104,0	46,0	owalny	nieckowaty	5 fr. cer.	jama	1. brunatnoszara próchnica z węglem drzewnym
1017/I30C	104,0	94,0	40,0	owalny	nieckowaty	2 fr. cer.	jama	1. jasnobrunatna próchnica
1024/I29B	160,0	140,0	55,0	owalny	nieckowaty z przegłębieniem	27 fr. cer., 7 krzem., 4 przepal. kości	jama	1. brunatnojasnoszara próchnica z węglem drzewnym
1026/I30B	106,0	98,0	44,0	owalny	nieckowaty	1 fr. cer.	jama	1. brunatnojasnoszara próchnica
1115/H56A	82,0	70,0	36,0	owalny	nieckowaty	17 fr. cer.	jama	1. jasnoszarobrunatna próchnica

Ryc. 23. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Przykłady jam zasobowych (?) kultury niemeńskiej.
Fig. 23. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Examples of storage pits (?) of the Neman culture.

Jakkolwiek 10 obiektów dostarczyło „czystych” materiałów niemeńskich to należy dopuszczać możliwość, iż część z nich usytuowanych w arach: I30, I39 i I40, może przynależeć również do horyzontów młodszych. Taka możliwość jest podyktowana faktem występowania w obrębie owych arów, a zwłaszcza ara I30, licznych obiektów horyzontu iwieńsko-trzcinickiego. Istotną obserwacją jest stwierdzenie, że nie zarejestrowano ani jednego przypadku przecinania się obiektów obu tych jednostek chronologiczno-kulturowych.

Niewiele można powiedzieć o rozplanowaniu przestrzennym osadnictwa KN na stanowisku w Zgórzu. Rozrzut materiałów ceramicznych jest duży i zapewne analogiczne materiały występują także poza terenem objętym badaniami. Tym niemniej największe ich nagromadzenie oraz jam zasobowych (ryc. 23) obejmuje tylko ok. 5 arów w partii zachodniej skupiska A4. Być może w tym rejonie funkcjonowały jakieś konstrukcje mieszkalne, np. typu szałasowego. Ponadto dopuszczamy możliwość istnienia jeszcze innych tego typu założeń w oparciu o planografię materiału ceramicznego. W takiej sytuacji mamy tutaj do czynienia najpewniej z krótkotrwałym obozowiskiem, a odnotowany szeroki rozrzut materiałów w warstwie kulturowej niewątpliwie wyznacza obszar hodowlano-rolnej? eksploatacji terenu.

PRZEMYSŁAW MUZOŁF, BŁAŻEJ MUZOŁF

3.3.4. OSADNICTWO GRUPY LINIŃSKIEJ KULTURY NIEMEŃSKIEJ

Fragmenty naczyń przypisanych do grupy linińskiej kultury niemeńskiej (dalej GLKN) odnotowano właściwie tylko w bardzo ograniczonym obszarze określonym jako skupisko A5 w strefie I stanowiska (ryc. 6), co jednoznacznie ukazuje wykonana planigrafia (ryc. 24). Jest ono usytuowane w znacznej odległości od skupiska A4 związanego z KN ulokowanego w strefie III stanowiska (ryc. 6). W partii południowej badanego obszaru odnotowano tylko pojedyncze fragmenty naczyń GLKN. Jednak ze względu na daleko idące podobieństwa technologiczne naczyń obu jednostek kulturowych, przy braku innych cech diagnostycznych, owe fragmenty można też wiązać z zespołem klasycznej KN ze skupiska A4.

Materiały GLKN ze skupisko A5, wystąpiły głównie w warstwie kulturowej na obszarze około 17 arów, z wyjątkiem jednego fragmentu wydobytego z obiektu 958 ara J62. Na inwentarz składa się jedynie 47 fragmentów, w tym 12 zdobionych stanowiących 25% całości zbioru.

Materiał ceramiczny jest silnie rozdrobniony z przewagą fragmentów brzuśców, przy obecności 7 wylewów. Fragmenty pochodzą głównie z naczyń średnio- i cienkościennych, o grubości ścianek w przedziale 4–8 mm.

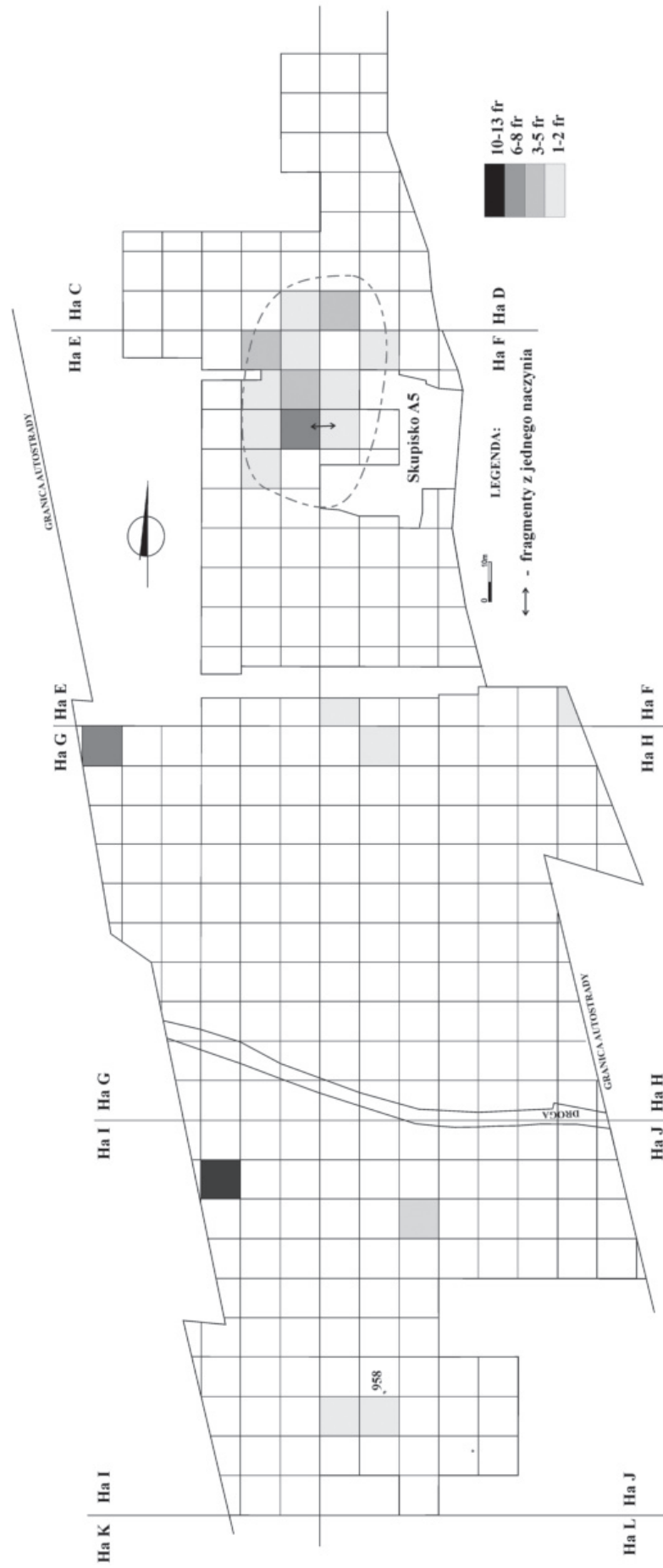
3.3.4.1. TECHNOLOGIA, FORMY NACZYŃ I ORNAMENTYKA – ANALIZA CHRONOLOGICZNA.

Do wykonywania naczyń zastosowano domieszkę schudzającą masę ceramiczną w postaci wszystkich frakcji grubości tłuczni kamiennego z dodatkiem piasku. Obserwowane przełomy są w 75% jednobarwne, pozostałe 25% to przełomy dwu- lub trójbarwne.

Powierzchnie naczyń w 75% są gładkie, ale na wielu z nich domieszka wystaje na powierzchnię. Powierzchnie szorstkie stanowią 25% zbioru. Barwą brunatną obu powierzchni (B11) charakteryzuje się 70 % fragmentów, 20% posiada obie powierzchnie o barwie szarej (B22) a 10% ma powierzchnie zewnętrzne brunatne i czarno-szare wewnętrzne (B12).

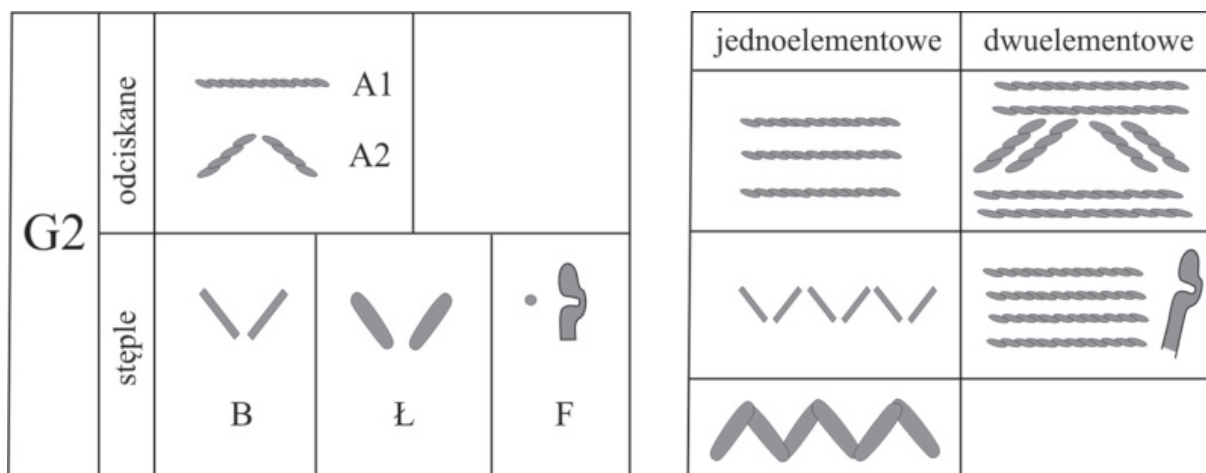
W zdobnictwie materiałów GLKN zastosowano kilka elementów zdobniczych, głównie w postaci odcisków sznura i stempelków skośnych w układach krokwiastych oraz dołków podkrawędnych, z których tworzono kilka podstawowych wątków, zazwyczaj jedno- rzadziej dwuelementowych (ryc. 25).

Charakterystycznym motywem ornamentacyjnym jest bogate stosowanie odcisków sznura (Aneks 4). Zazwyczaj są to dookolne, poziome odciski sytuowane od samej krawędzi naczynia, pokrywające całą szyjkę i schodzące także na brzusiec (ryc. 26: 1–4, 6–11). Tak zdobione są garnki o profilu esowatym oraz półkuliste misy (ryc. 26: 6, 8, 9). Niekiedy takie zdobnictwo jest wzbogacone przez dołki podkrawędne wypychane od wnętrza (ryc. 26: 4, 11). Dookolnym odciskom sznura niekiedy towarzyszą odciski odcinkowe tworzące układ kątowy usytuowany w specjalnie wydzielonej strefie, na przejściu szyjki w brzusiec

Ryc. 24. Zgorze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Planigrafia materiału ceramicznego i obiektów zaliczonych do grupy linińskiej kultury niemńskiej – skupisko A5.

Fig. 24. Zgorze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal distribution of pottery and features included in the cultural horizon of the Linin group of the Neman culture – cluster A5.

Ryc. 25. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zestawienie elementów zdobniczych oraz wątków przypisanych grupie Linin kultury niemeńskiej.

Fig. 25. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. List of decorative elements and motifs found on the pottery included in the cultural horizon of the Linin group of the Neman culture.

(ryc. 26: 10, 11). Sporadycznie odnotowano zdobnictwo w formie stempelkowej (ryc. 26: 5), jak i rytej? (ryc. 26: 12).

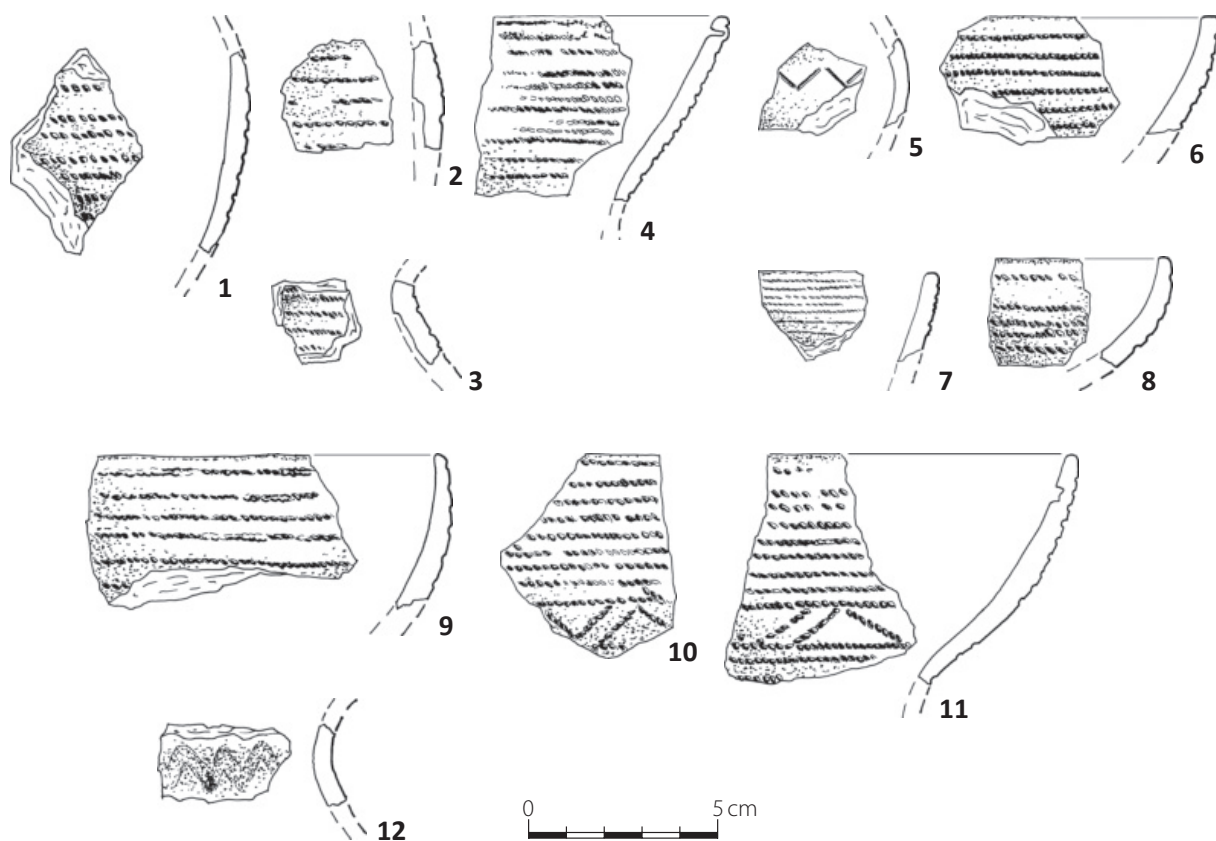
Odpowiedniki mis ze stanowiska w Zgórzu, zdobione dołkami podkrawędnymi i poziomymi odciskami sznura spotykamy na stanowisku 7 w miejscowości Klusek Biały, gdzie współwystępowały z materiałami zaliczonymi do KN datowane na fazę lubońską KPL (A. Pelisiak, M. Rybicka, M. Ralska-Jasiewiczowa 2006, fig. 19: 3, s. 111). Natomiast układy, m.in. z układem kątowym (zygzaka) analogiczne do tych ze stanowiska w Zgórzu, zostały usytuowane na silnie wychylonych wylewach, zapewne garnków lub form pucharowych. W klasyfikacji E. Kempisty (1973) takie materiały odpowiadają grupie II, zespołów typu B.

W pracy B. Józwiaka (2003, s. 201 i n. tabela 95, 96) znajdujemy szereg odpowiedników naczyń zdobionych w tej manierze w grupach HL (horyzontów linińskich), a szczególnie w HL3 gr. B, która zawiera najwięcej elementów zaczerpniętych z KCs. Brak jednak zespołów, gdzie notowalibyśmy wyłącznie motywy sznurowe, niekiedy wzbogacone dołkami wyciskanymi od wewnątrz, odciskami „ptasiego piórka” i słupkiem, nie mówiąc o kątowym. W innych zespołach chyba zawsze towarzyszą im motywy wykonane ścięciem bruzdowym, sznurem obwijanym, stempelkami, i przecieraniem powierzchni. W naszym przypadku jest to odmienny zestaw. Ważne jest, że na stanowisku w Zgórzu omawiane fragmenty naczyń wystąpiły jedynie w skupisku A5, znacznie oddalonym od skupiska A4 z materiałami zaliczonymi przez nas do klasycznej KN, które są im bliskie pod względem technologicznym. To oddalenie przestrzenne wyklucza możliwość dokonania sztucznego rozdzielenia tych materiałów na dwa odrębne zespoły, które występują oddzielnie i to w znacznej od siebie odległości z lokalizacją na dwóch oddzielnych formach terenowych w strefie I i III.

Wszystkie fragmenty zdobione odciskami sznura zostały wykonane z masy ceramicznej schudzonej tłucznem kamiennym i piaskiem, w odróżnieniu od materiałów zaliczonych do klasycznej KN, gdzie występował głównie tłuczeń z niewielkim udziałem domieszki piaskowej.

Motywy zdobnicze wykonywane odciskami sznura dwudzielnego na stanowisku w Zgórzu dość jednoznacznie nawiązują głównie do kultury ceramiki sznurowej. Najprostsze motywy w postaci wielokrotnych ciągów horyzontalnych odcisków sznura mają najliczniejsze odpowiedniki głównie na pucharach, ale także na formach baniastych oraz kubkach (J. Machnik 1966). Ich odpowiedniki znajdujemy także na naczyniach KAK oraz KPL z młodszych faz rozwojowych tych jednostek kulturowych.

Naszym zdaniem na szczególną uwagę zasługuje jeden z wątków ornamentacyjnych zastosowany w Zgórzu, gdzie pomiędzy horyzontalnymi odciskami sznura, w specjalnie wydzielonej strefie usytuowano sznurowy wątek kątowy-zygzakowaty zdwojony (ryc. 26: 10, 11). Odpowiedniki tego typu wątku publikuje J. Machnik z Batowic stan. 2, gr. 1, na pucharze typu Vb (J. Machnik 1966, tabl. I: 1a), a bez ograniczenia od dołu odciskami sznura z Sulechowa gr. 1 i 2 – na pucharze typu Vb i amforze Va (op.

Ryc. 26. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiałów grupy Linin kultury niemeńskiej 1 – ar C100, w-twa; 2–3 – ar D91, w-twa; 4 – ar D91, ob. 176w; 5–6 – ar E9, w-twa; 7 – ar E10, w-twa; 8 – ar E20, w-twa; 9 – ar E30, ob. 420w; 10 – ar E30, w-twa; 11 – ar F21, w-twa; 12 – ar E39, w-twa (w – oznacza wtřęt w obiektach młodszych chronologicznie).

Fig. 26. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of specimens of the Linin group of the Neman culture. 1 – are C100, layer; 2–3 – are D91, layer; 4 – are D91, feature 176w; 5–6 – are E9, layer; 7 – are E10, layer; 8 – are E20, layer; 9 – are E30, feature 420w; 10 – are E30, layer; 11 – are F21, layer; 12 – are E39, layer (w – signifies intrusion into a younger feature).

cit., tabl. III: 1a; V: 3a), Zasławic gr. 229 – na pucharze Vb (op.cit., tabl. IV: 2a), Mierzanowic gr. 81 – na pucharze Va (tamże, tabl. XII: 2b) czy też Złotej na pucharze Vb, (op.cit., tabl. XLIII: 3). Ponadto licznie notujemy tam układy krokwiaste, które nawiązują do powyższych wątków. Co jest szczególnie istotne występują one głównie na pucharach typu Vb, oraz amforach typu Va i kubkach doniczkowatych (op. cit., s. 29, tabl. XXVII, XXVIII: 1). Puchary typu Vb, występują wg J. Machnika w grupach terytorialno-chronologicznych: A – w obrębie lessów krakowsko-miechowskich, gdzie współwystępują z amforami typu Va, mającymi ucha zaopatrzone w tzw. „wąsy”, z którymi spotykamy się na amforze KAK w Zgórzu oraz w grupie B z obszarów sandomiersko-opatowskich (op. cit., s. 80–81). Zdaniem tego badacza wątki krokwiaste i kątowe notowane na „całym niemal obszarze występowania kultury ceramiki sznurowej... , zwłaszcza... , obszarze Europy Środkowej, gdzie występują przeważnie w młodszych zespołach” częściej notowane są w grupie B (tamże, s. 89, 149).

Według podziałów J. Machnika, tego typu materiały z Małopolski należy umieszczać w fazie II2 ze schyłkowej fazy neolitu, z datowaniem bezwzględnym na przełomie trzeciego i drugiego tysiąclecia p.n.e., wyprzedzającej wykrystalizowanie się kultury mierzanowickiej (op. cit., s. 179 i n., tabl. XLII).

Być może jest to kierunek ewentualnego pochodzenia motywu pasma kąтового (zygzakowatego), odciskanego sznurem z KCSz w inwentarzu materiałów GLKN ze Zgórza. Elementy o pochodzeniu leśno-wschodnioeuropejskim w postaci m.in. dołków wypychanych od wnętrza i same formy naczyń, zwłaszcza charakterystyczne wylewy z szyjkami, wskazują, że powyższe materiały przynależą jednoznacznie do zespołów grupy linińskiej KN, pozostających pod silnymi wpływami kulturowymi wywodzącymi się z KCSz. Ostatecznie opowiadamy się za usytuowaniem omawianego zespołu w późnym neolicie z datowaniem bezwzględnym w granicach przełomu trzeciego i drugiego tysiąclecia BC.

3.3.5. OSADNICTWO Z KRĘGU KULTURY CERAMIKI SZNUROWEJ

Z warstwy kulturowej pozyskano tylko cztery fragmenty naczyń (tabela 11), które ze względu na technologię ich wykonania oraz zdobnictwo zaliczyliśmy do kręgu kultury ceramiki sznurowej (dalej KCSz). Znaleźiska te nie tworzyły jakiegoś skupiska, aczkolwiek trzy z nich zostały znalezione w obrębie strefy III, a jeden w strefie I (ryc. 6).

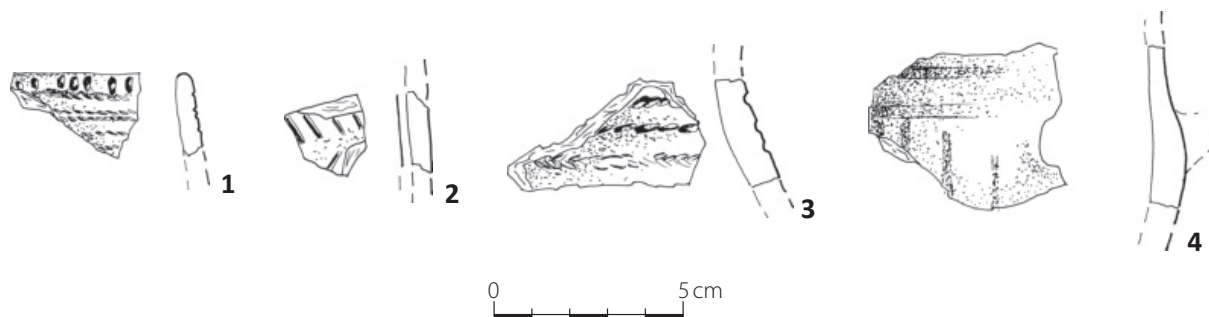
Tabela 11. Zestawienie fragmentów naczyń z kręgu kultury ceramiki sznurowej.

Lokalizacja strefa/ha.-ar	Ilość fragm.	Forma naczynia	Ryc.
I/F1	1	garnek	25: 1
III/H74	1	misa?/garnek	25: 2
III/H91	1	puchar?	25: 3
III/J12	1	kubek	25: 4

Pozyskane fragmenty zostały wykonane z gliny pozbawionej intencjonalnej domieszki schudzającej, a ich powierzchnie są gładkie, barwy płamiastej i brunatno-szarej, tylko fragment z motywem skośnych stempelków ma barwę brunatną.

Wszystkie fragmenty są ornamentowane. W przypadku fragmentu ze strefy I stanowiska, który zapewne pochodzi z garnka, notujemy zdobnictwo wykonane odciskami grubego sznura (ryc. 27: 3). Natomiast materiały ze strefy III są bardziej zróżnicowane ornamentacyjnie. Jedyny fragment z zachowaną zaokrągloną krawędzią wylewu jest zdobiony tuż poniżej owalnymi stempelkami i dookólnymi, podwojonymi odciskami cienkiego sznura dwudzielnego (ryc. 27: 1). Opisany fragment należał zapewne do misy lub garnka. Podobnie zdobiony garnek pochodzi m.in. z kurhanu 1 w miejscowości Średnia, gm. Krzywca, gdzie jest zaliczony do najstarszych naczyń KCSz datowanych C14 w ramach 2900–2800BC (J. Machnik 2001, s. 130, ryc. 3; 6). Na niewielkim fragmencie brzuśca innego naczynia stwierdzamy zdobnictwo stempelkami w układzie jodełki (ryc. 27: 2). Jest to charakterystyczny wątek zdobniczy, notowany często m.in. na pucharach KCSz. Puchar z takim ornamentem z kurhanu 1 w Woli Węgierskiej, gm. Roźwienica został zaliczony do młodszych zespołów datowanych C14 w przedziale 2500 – 2100BC (op. cit., s. 130, ryc. 4; 10).

Ostatni, największy fragment brzuśca, zawiera także fragment otworu w ścianie po czopowym mocowaniu ucha co wskazuje, że mamy do czynienia z profilowanym kubkiem baniastym (ryc. 27: 4). Na szyjce kubka zachowały się słabo odcisnięte dookolne kanelury, natomiast brzusec jest zdobiony

Ryc. 27. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Materiały kręgu kultury ceramiki sznurowej z warstwy w arach: 1 – ar F1; 2 – ar H74; 3 – ar H91; 4 – ar J22.

Fig. 27. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of specimens of the Corded Ware cultural circle from the layer: 1 – are F1; 2 – are H74; 3 – are H91; 4 – are J22

panionowymi odciskami cienkiego sznura dwudzielnego. Jest to forma często spotykana w zespołach zaliczanych do fazy klasycznej kultury mierzanowickiej.

Datowanie powyższych materiałów, ze względu że są nieliczne, jest trudne. Jednak porównując analogie można brać pod uwagę, tak horyzont najstarszych tego typu materiałów, odnoszący się do 1 połowy III tysiąclecia p.n.e., jak również do ich młodszych zespołów z 2 połowy tego tysiąclecia. Tak duża rozpiętość chronologiczna może istotnie zachodzić i wówczas byłyby to ślady kilkukrotnego pobytu na tym terenie grup ludności z kręgu KCSz.

Obecność omawianych fragmentów naczyń na stanowisku w Zgórzu świadczy o niewątpliwej penetracji tego obszaru przez społeczności KCSz, i nie można wykluczyć sytuacji, iż w pobliżu obszaru objętego badaniami kryją się dalsze osady lub obozowiska z tego kręgu kulturowego.

3.4. Osadnictwo epoki brązu

3.4.1. MATERIAŁY KRZEMIENNE Z EPOKI BRĄZU (*Dominik K. Płaza*)

Materiały krzemienne, które ostrożnie można wiązać z epoką brązu i kulturą łużycką, pochodzą głównie z obiektów. W warstwie, wobec niezbyt nielicznego w niej inwentarza, rozdzielenie materiałów na poszczególne okresy chronologiczne jest bardzo trudne. Szczególnie, kiedy tak jak w tym przypadku materiały nie grupują się w skupiska zabytków krzemienych. Wśród zabytków z obiektów kultury łużyckiej dominują odłupki, odpadki i łuski wraz z naturalnymi bryłkami surowca, a dopiero w dalszej kolejności znajdują się zabytki związane z eksploatacją łuszczniową, narzędzia oraz wióry i rdzenie. Poniżej zostaną omówione poszczególne kategorie zabytków.

Rdzenie

W obiekcie 1042 z ara H75 obok 16 odłupków i 21 odpadków i łusek, z których kilka wraz z jednym rdzeniem złożyło się w bryłkę rozbitą łuszczniowo zidentyfikowano 4 krępe, małych rozmiarów rdzenie odłupkowe, po około 2 cm długości. Z dużą dozą ostrożności można mówić w tym przypadku o składzie rdzeni wraz z półsurowcem z eksploatacji, co najmniej jednego z nich. Analogią dla tego odkrycia może być składzik zaliczony do kultury trzcinieckiej ze stanowiska w miejscowości Borek, gm. Godziesze Wielkie powiat kaliski, złożony z 13 rdzeni, trzech narzędzi, czterech odpadków produkcyjnych, tłuczka granitowego i konkrecji krzemiennej (L. Ziąbka, B. Maryniak 1988). W przypadku materiałów z jamy 1042 ze Zgórza nie zarejestrowano narzędzi. Być może wiąże się to z funkcją jamy, jako doraźnego śmietnika po rozbiciu kilku bryłek i wysypaniu odpadków.

Wióry

Z obiektów kultury łużyckiej pozyskano 5 przedmiotów, które spełniają formalnie parametry wiórów. W dwóch przypadkach w ob. 952 z ara J11 oraz w ob. 887 z ara H87 odkryto formy mające na stronie górnej negatywy łuszczniowe a pozostałe trzy wióry mają cechy uderzenia bezpośredniego twardym tłukiem, co także pozwala łączyć je z tą kulturą.

Odlupki

Z obiektów „łużyckich” pozyskano łącznie 39 odłupków, przy czym z ob. 1042 z ara H75 pozyskano ich 16 zaś z ob. 1200 z ara J10 13 odłupków. Pozostałe wystąpiły w dalszych obiektach pojedynczo (tabela X). Większość odłupków to formy zwykle odbite od rdzeni odłupkowych za pomocą uderzenia bezpośredniego.

Narzędzia

Z obiektów pochodzi łącznie 5 narzędzi. Trzy z nich z obiektów 1170, 1177, 1265 z hektara „J” i I to zwykle odłupki retuszowane a jeden posiada retusz na stronę spodnią i jest wykonany z krzemienia czekoladowego. Kolejnym narzędziem jest okruh retuszowany z ob. 1041 z ara G57, a ostatnim z ob. 713 z ara J11 jest odłupek łuszczniowy z retuszem jednego boku. Dwie formy budzą pewne wątpliwości w tym przede wszystkim odłupek retuszowany z krzemienia czekoladowego. Obie mogą być również łączone z neolitem.

Łuszcznie i odłupki łuszczniowe

Z obiektów pochodzą 22 przedmioty, które można określić, jako łuszcznie lub odłupki łuszczniowe. Siedem z nich to łuszcznie, często wąskie mocno wyzyskane tak jak łuszczni z ob. 1126 z ara H73

(ryc. 16: 3), zaś 15 to zwykle odłupki łuszczeniowe pozyskiwane z łuszczeni (ryc. 16: 4). Ta kategoria zabytków była eksploatowana typową metodą uderzenia bezpośredniego twardym tłukiem, prawdopodobnie w części z wykorzystaniem punktu podparcia.

Odpadki i okruchy

W obiektach zidentyfikowano 36 przedmiotów, niemieszczących się w żadnej innej kategorii. Są to małe przedmioty krzemienne, spękane termicznie oraz naturalne bryłki surowca. Szczególnie uwagę zwraca duża liczba, (21 sztuk) tego typu zabytków pozyskanych z ob. 1042 z ara H75.

PRZEMYSŁAW MUZOLF

3.4.2. OSADNICTWO ZESPOŁÓW IWIEŃSKO-TRZCINIECKICH

Ważnym poziomem osadniczym na stanowisku w Zgórzu są materiały związane z ugrupowaniami tzw. horyzontów iwieńsko-trzcinnieckich, które zapoczątkowują na stanowisku osadnictwo epoki brązu. Do tego poziomu chronologiczno-kulturowego przypisano 954 fragmenty naczyń i 29 obiektów. Po dokonaniu analizy planigrafii materiałów ceramicznych i rozkładu obiektów, wyznaczono dwa podstawowe rejony ich występowania, które zostały określono jako skupiska B1 i B2 (ryc. 28).

Skupisko B1, będące największym, obejmującym powierzchnię ok. 30 arów (w ramach wykopu), zlokalizowano w partii południowej stanowiska (strefa III), dostarczyło ono 911 fragmentów naczyń oraz 26 obiektów. Natomiast B2, znacznie mniejsze, o powierzchni około 6 arów w przybliżeniu oddalone o 500 m od skupiska B1, zostało odkryte w partii północnej stanowiska (strefa I). Z tego skupiska pozyskano tylko 27 fragmentów naczyń i odkryto 3 obiekty ziemne. Pozostałe fragmenty naczyń występują w rozrzucie na pozostałej powierzchni wykopu badawczego.

3.4.2.1. TECHNOLOGIA, FORMY NACZYŃ I ORNAMENTYKA – ANALIZA CHRONOLOGICZNA

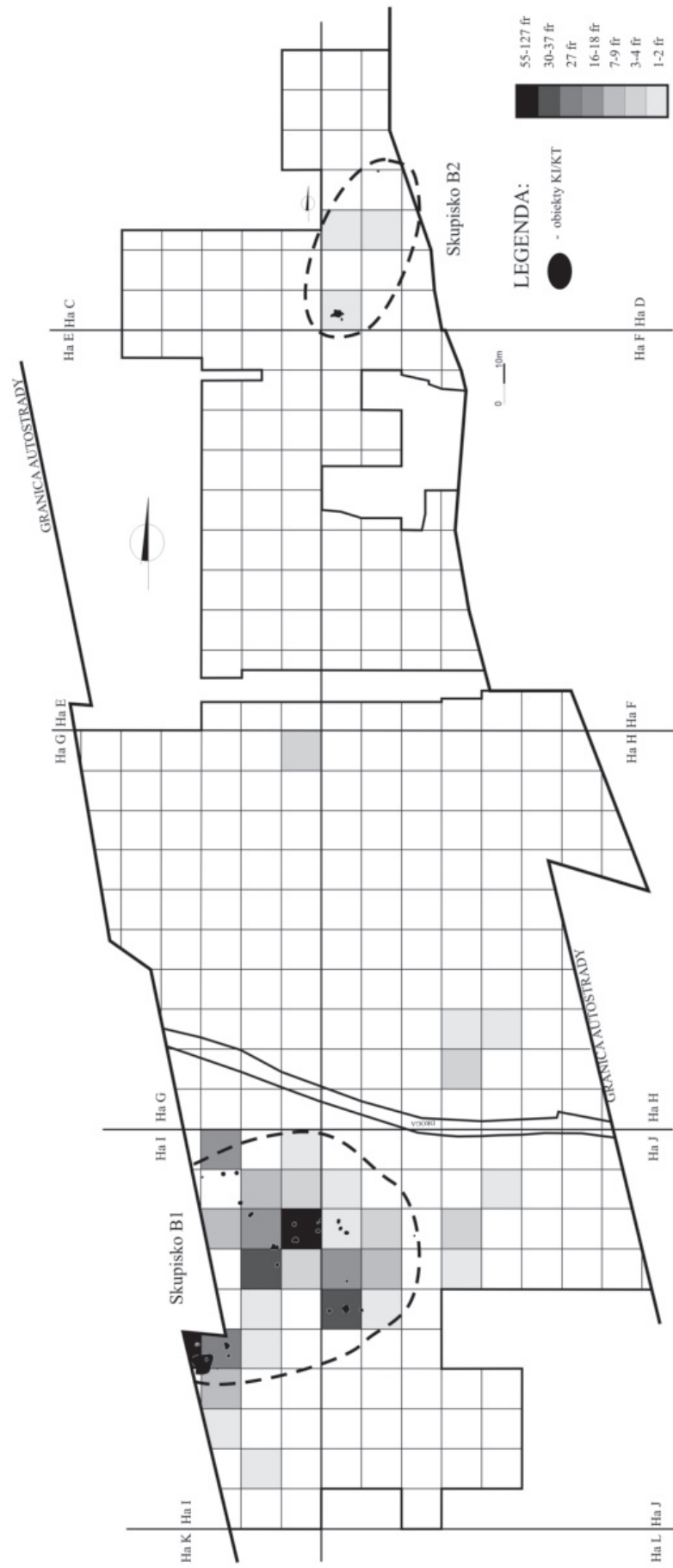
Analizie technologicznej poddano 954 fragmenty naczyń (tabela 12). Jako domieszki schudzającej masę ceramiczną użytą do ich wykonania wykorzystywano głównie tłuczeń kamienny, zasadniczo barwy białej i niekiedy różowej, we frakcjach średniej i grubej. Dość rzadko występuje domieszka piasku. Przeważająca ilość fragmentów charakteryzuje się domieszką tłuczni grubego i średniego (D12), stanowiąc 48,3% zbioru i są to naczynia grubościennie oraz średniościenne. Na drugim miejscu plasuje się grupa naczyń z domieszką średniego i drobnego tłuczni (D23), stanowiąca 28,6% zbioru. Sporadycznie mamy do czynienia z naczyniami o domieszce piasku lub piasku i drobnego tłuczni kamiennego (D4 i D34), które obejmują łącznie 11,9%, Z tymi dwoma ostatnimi recepturami masy surowcowej spotykamy się przy naczyniach cienkościennych.

Tabela 12. Zestawienie cech technologiczno-typologicznych fragmentów naczyń horyzontu iwieńsko-trzcinnieckiego

FAKTURA POW. ZEW. (F)			BARWA OBU POW. (B)					RODZAJE DOMIESZEK (D)						ORNAMENT		FORMA NACZYNIA			
F1	F2	F3	B11	B12	B13	B22	B33	D1	D12	D123	D23	D34	D4	G1	G2	G	A	M	I
938	13	3	555	70	317	1	11	12	461	90	273	45	69	21	59	752	1	2	196
954			954					954						80		954			

Legenda: Faktura powierzchni: F1- gładka; F2 - wygładzana, szorstka; F3 - chropowata; domieszka: D1- tłuczeń gruby, D12 - tłuczeń gruby i średni, D123 - j.w. z dodatkiem drobnego, D23 - tłuczeń średni i drobny, D234 - j.w. lecz z dodatkiem piasku, D34 - drobny tłuczeń i piasek, D4 - piasek; Barwa powierzchni: B11 - obie brązowe; B12 - zew. brązowa, wew. czarna, B13 - zew. brązowa, wew. plamista, B22 - obie czarne, B33 - obie plamiste; Ornament: G1 ryto-stempelkowy, G2 - plastyczny; Formy: G - garnki, A - amfory, M - misy, I - inne formy naczyniowe.

Powierzchnie naczyń są zawsze starannie gładzone, aczkolwiek nie są one do końca równe. W barwie obu powierzchni zdecydowanie przeważają różne odcienie brązowo-pomarańczowe (B11),

Ryc. 28. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Planigrafia materiału ceramicznego i obiektów przypisanych do zespołów iwieńsko-trzcinieckich.
 Fig. 28. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal distribution of pottery specimens and features attributed to Iwno – Trzciniec cultural horizon.

obejmując 58,2% zbioru. Duży udział procentowy posiadają naczynia o powierzchniach zewnętrznej brunatnej, a wewnętrznej plamistej (B13) z 33,22% udziałem. Dość rzadko występują naczynia o wewnętrznej barwie powierzchni brunatno/pomarańczowej i czarnej wewnętrznej (B12). W tej ostatniej grupie przeważają naczynia cienkościennie małych rozmiarów, które można dość jednoznacznie zaliczać do tzw. ceramiki stołowej.

W pozyskanym materiale wyróżniono tylko 80 fragmentów zdobionych, wśród których możemy wydzielić dwie stylistyki zdobnicze. Pierwsza, to zdobnictwo plastyczne, a drugą natomiast stanowi ryto-kluta. Na podstawie analizy materiału stwierdzono występowanie kilku elementów zdobniczych, z których tworzone następnie wątki ornamentacyjne proste i złożone (ryc. 29).

Zdobnictwo tzw. żłobków wykonywane było dwoma technikami. W technice rytej są one wykonywane ostrym narzędziem w postaci głębokich rowków o nieregularnych krawędziach (ryc. 29, A2, B i C). Natomiast druga technika polega na ich odciskaniu, do czego wykorzystano narzędzie o okrągłym przekroju i tak powstałe „żłobki” dla ich odróżnienia od rytych można określić mianem wąskich kanelur (ryc. 29, A1).

W zdobnictwie plastycznym najczęściej występuje pojedyncza dookólna listwa horyzontalna. Listwy są kształtowane dwoma sposobami, w pierwszym jest ona mocno podkreślona z ostrą granią, a w drugim jest bardzo delikatna i łagodnie zaokrąglona. Sytuowane są generalnie w najwyższej partii brzuśca, na przejściu w szyjkę naczynia. Tak zdobione są garnki esowate (ryc. 32: 4, 13, 19; 33: 2–4; 34: 2, 11) i jedna forma pucharowa (ryc. 34: 12). W pięciu przypadkach listwa usytuowana jest bezpośrednio na szyjce, co odnotowujemy przede wszystkim przy formach pucharowych i garnkach workowatych (ryc. 32: 6, 8, 9, 13, 18).

Drugim elementem plastycznym są nalepiane guzki, w formie okrągłej (wystąpiły na trzech fragmentach, ryc. 32: 18; 34: 5), zaś w formie wrzecionowatej na jednym (ryc. 32: 2). Zasadniczo guzki występują jako samodzielny motyw zdobniczy. Tylko w jednym przypadku stwierdzamy współwystępowanie guzka z innym motywem zdobniczym, w naszym przypadku są to poziome dookólne linie ryte (ryc. 34: 5). Identyfikujemy motyw w materiałach z HT2 o wpływach wschodniotrzcinieckich, z miejscowości Pruchnowo, stan. 23 (B. Józwiak 2003, s. 341, t. 41: 3). Jednak w tym przypadku guzek o formie owalnej jest ustawiony pionowo, a taka forma występuje w schyłkowych etapach kultury iwieńskiej, z fazy IIIb wg P. Makarowicza (1998).

		A	B1	B2	
G2	Plastyczne				
G1	Ryte	A1	A2	B	C
	Klute			przebijane 	
	A	B	O		

jednoelementowe	dwuelementowe	wieloelementowe

Ryc. 29. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce. Zestawienie elementów zdobniczych oraz wątków ornamentacyjnych z horyzontu iwieńsko-trzcinnieckiego. Element A1 to kanelury odciskane, a B stempelki.

Fig. 29. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. List of decorative elements and motifs from Iwno-Trzciniec cultural horizon.

		Forma szyjki odmiany „a”	Forma szyjki odmiany „b”
		Forma krawędzi	
Forma krawędzi	ścięte		
	pogrubione z akcentem		
	zaokrąglone		
	zaokrąglone z „wrębem”		
	pocięte		

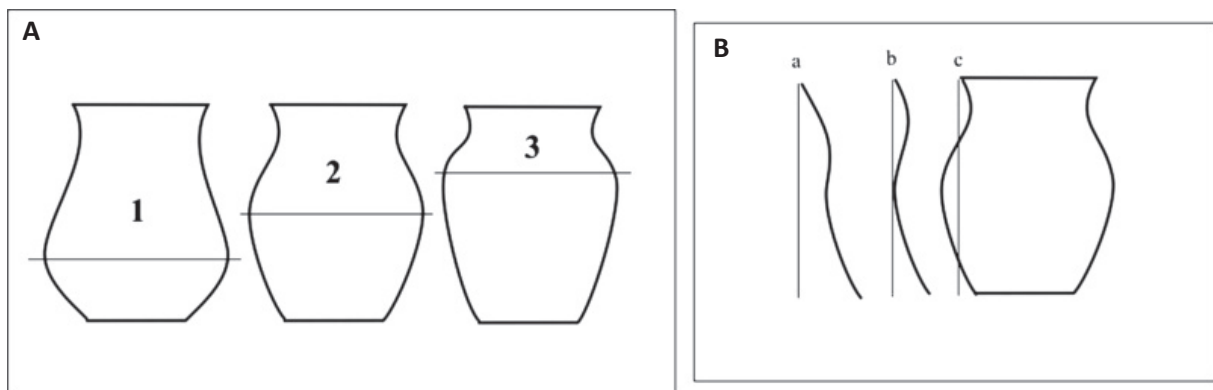
Ryc. 30. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Klasyfikacja typów krawędzi i odmian form szyjek.

Fig. 30. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Classification of vessel rims and neck form types.

Kolejnym stylem zdobniczym jest zdobnictwo ryto-kłute. Takie ornamenty odnotowano na pięciu fragmentach. Podstawowym wątkiem tej grupy są żłobki poziome. W trzech przypadkach jest to jedyny motyw zdobniczy (ryc. 32: 1, 20; 34: 7), który raz wystąpił w połączeniu z guzem plastycznym (ryc. 34: 5) oraz z zespołami stempelków (ryc. 32: 5). Interesującym odkryciem jest fragment naczynia ornamentowanego złożonym układem linii rytych ustawionych pionowo, skośnie oraz poziomo z wypełnieniem przestrzeni pomiędzy nimi nakłuciami. Całość została uzupełniona wykonanymi od wewnątrz naczynia dziurkami układającymi się w koło – może symbol solarny? (ryc. 32: 3). Analogicznie zdobiony fragment naczynia, lecz pozbawiony elementu dziurek w układzie solarnym, znajdujemy na stanowisku w Białobrzegach gdzie jest zaliczony do poziomu HT2 (B. Józwiak 2003, s. 340, t. 40: 1).

Wyróżnione w zbiorze 40 fragmentów krawędzi wylewów naczyń posłużyło do wyróżnienia kilku ich odmian (ryc. 30). Ponadto wyróżniono dwa sposoby formowania szyjki naczyń, które w naszym inwentarzu przyjmują dwie postacie: o profilacji łagodnie łukowatej – „a” i ostrej, kątowej – „b”

W całości materiału odnotowano tylko jedno dno naczynia, o formie płaskiej nie wydzielonej (ryc. 34: 6), nie stwierdzono natomiast obecności fragmentów nówek czy też stopek.

Ryc. 31. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Schemat oznaczeń cech morfologii naczyń ze względu na usytuowanie maksymalnego wydęcia brzucha – A: 1 – w 1/3 wys., 2 – w 1/2 wys., 3 – w 2/3 wys. naczynia oraz stopnia wychylenia wylewu – B: a, b i c.

Fig. 31. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Scheme of vessel types with reference to maximum bulge of a belly A: 1 – 1/3 of high, 2 – 1/2 of high, 3 – 2/3 of high and the angle of rim inclination B: a, b, c.

W celu ułatwienia opisu form naczyń przyjęto dwie cechy ich morfologii odnoszące się do punktu usytuowania maksymalnego wydęcia brzuśca (ryc. 31A) oraz stopnia wychylenia krawędzi wylewu w stosunku do maksimum wydęcia brzuśca (ryc. 31B) w trzech pozycjach. Połączenie obu cech tworzy odmiany naczyń w ramach morfotypów naczyń określonych ze względu na ilość elementów składowych ich tektoniki, np. G3 – garnki trójelementowe, itd.

Większe zrekonstruowane fragmenty naczyń pozwalają w myśl przyjętych zasad na wyróżnienie kilku ich odmian i wariantów. Zdecydowana większość pozyskanych fragment pochodzi z garnków o profilu esowatym kategorii G3, czyli naczyń trójelementowych. Niestety, ze względu na fragmentaryczność zachowanego materiału trudno jednoznacznie określić dalsze cechy wyznacznikowe, pomimo to wyróżniono:

– **garnki typu G3/2c, odm. 1** (baniaste). Trudno wyznaczyć jednoznacznie pozycję największego wydęcia brzuśca, ale zapewne jest ono usytuowane około połowy wysokości naczynia (czyli pozycja 2 wg schematu). Są to naczynia o średnicy wylewu znacznie mniejszej od największej wydętości brzuśca (wariant c). Brzusiec łagodnie modelowany przyjmuje tutaj wręcz formę kulistą. Ostatecznie można je generalnie zaliczyć do typu G3/2c, odm. 1. Krawędzie wylewów są różnie profilowane, wśród których odnotowano krawędzie niepogrubione zaokrąglone, wygięte na zewnątrz łagodnie lub ostro (ryc. 32: 13, 21; 33: 2–4; 34: 2, 3, 11). Jedynie naczynie z ob. 850 można bliżej scharakteryzować, posiada ono baniasty brzusiec, prostą szyję, i jak się wydaje, wychylony na zewnątrz wylew. Egzemplarz ten jest zdobiony rytymi liniami poziomymi rozdzielonymi nalepianym okrągłym guzkiem (ryc. 34: 5). Analogiczne naczynie datowane na HT2 pochodzi z miejscowości Pruchnowo, stan. 23 (B. Józwiak 2003, s. 341, tabl. 41: 3). Liczne odpowiedniki tego typu form ornamentowane m.in. listwami dookólnymi, jak również żłobkami rytymi na przejściu górnej partii brzuśca w szyję odnajdujemy na wielu stanowiskach kultury iwieńskiej, jak również z horyzontów HT1–2 (P. Makarowicz 1998, tabl. 101: 3, 5, 8).

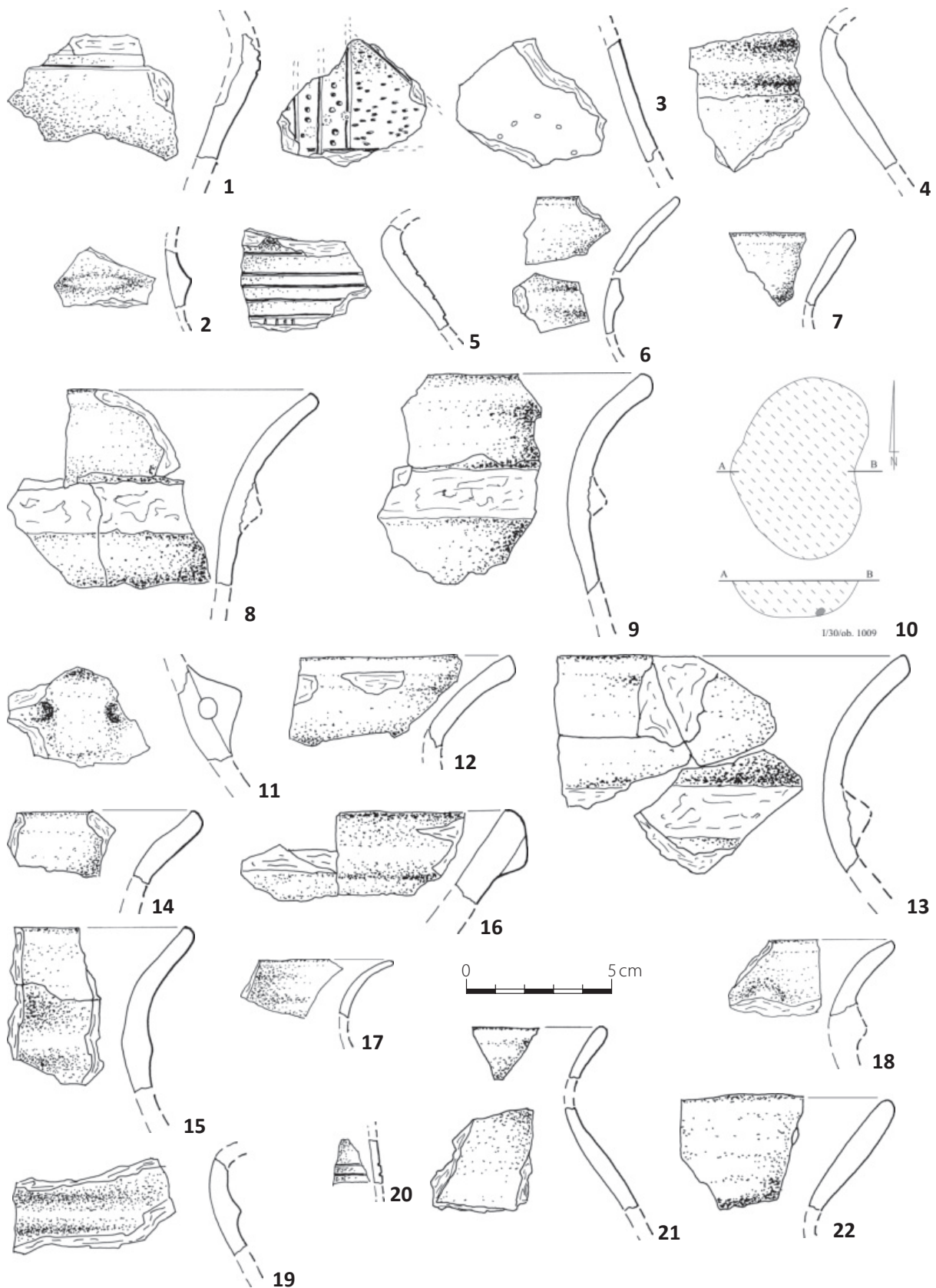
Najpewniej jako wariant tej odmiany należy rozpatrywać kolejne naczynie z tegoż obiektu, które posiada, jak się wydaje, mocno załamany brzusiec zdobiony poziomymi liniami rytymi na jego górnej partii oraz szyjce (ryc. 34: 7).

– **garnki typu G3/2c, odm. 2** (workowate). W tym przypadku średnica wylewu jest również mniejsza niż wydętości brzuśca, lecz różnica między nimi jest niewielka, a brzusiec jest bardziej wysmukły/workowaty niż w odm. 1. Odmiana ta została wydzielona jedynie na podstawie zachowanych partii z wylewami (ryc. 32: 9, 15; 34: 8), co uniemożliwia bliższe określenie pozycji sytuowania maksymalnego wydęcia brzuśca. Zapewne jest to także pozycja 2. Ich odpowiedniki znajdujemy w tych samych zespołach co garnki odmiany 1 (tamże, tabl. 101, 4, 7, 10, itd.).

– **garnki typu G3/2a** (formy pucharowe). Charakteryzują się silnym wychyleniem krawędzi wylewu i średnicą znacznie przekraczającą średnicę maksymalnego wydęcia brzuśca. Do tego typu możemy zaliczyć fragmenty pochodzące z dwóch naczyń (ryc. 32: 8; 34: 12). Oba są zdobione pojedynczą listwą dookólną. Wylewy uformowane są w dwojaki sposób. W pierwszym egzemplarzu wylew jest wygięty łagodnym łukiem, o krawędzi nie pogrubionej i zaokrąglonej od zewnątrz, w drugim zaś wylew zaopatrzony jest w delikatny wrąb, a krawędź jest pocieniona i zaokrąglona. Tego typu naczynia znamy ze stanowisk na Kujawach m.in. z Brzeźcia Kujawskiego, stan. 4, gdzie są datowane na KI III, a z Rybin stan. 17, z przynależnością do HT2 (P. Makarowicz 1998, tabl. 101: 2, 13).

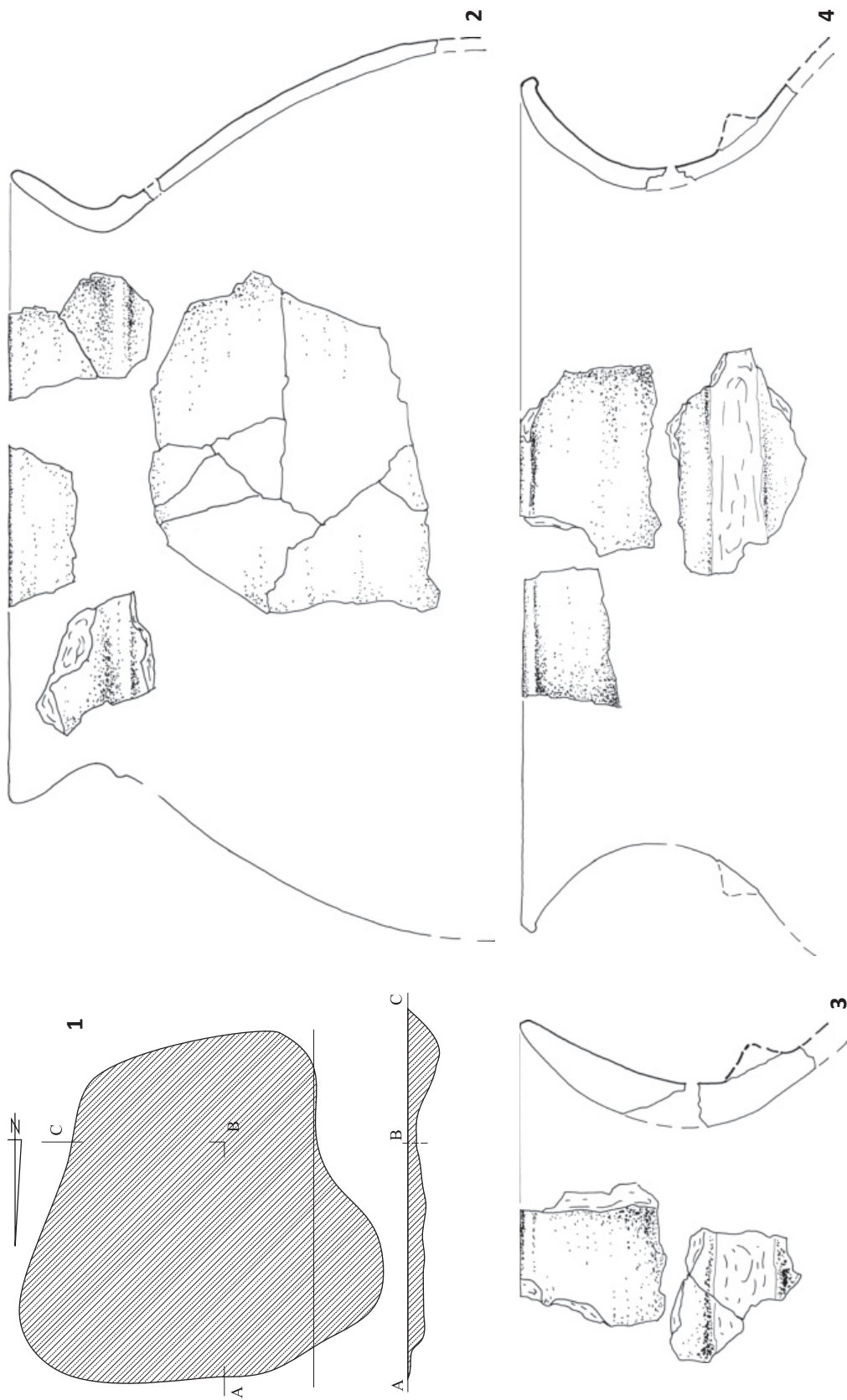
Misy. Z tym rodzajem pojemników mamy do czynienia najpewniej tylko w jednym przypadku, w postaci fragmentu krawędzi wylewu niepogrubionego i zaokrąglonego, zaopatrzonego w pojedynczą listwę. Omawiany fragment należy łączyć zapewne z jednoelementową misą o formie stożkowej typu M1 (jednoelementowa). Usytuowanie listwy tak blisko krawędzi stwarza wrażenie kryzy (ryc. 32: 16). Analogie do mis z listwą znamy m.in. z Biskupina, stan. 2a, Torunia, stan. 243 (tamże, tabl.: 12: 4; 27: 2, 3; 30: 1), z datowaniem głównie na HT1.

Amfory. Być może jedyny egzemplarz ucha poziomo przekłutego pochodzi z formy amforowatej (ryc. 32: 11).

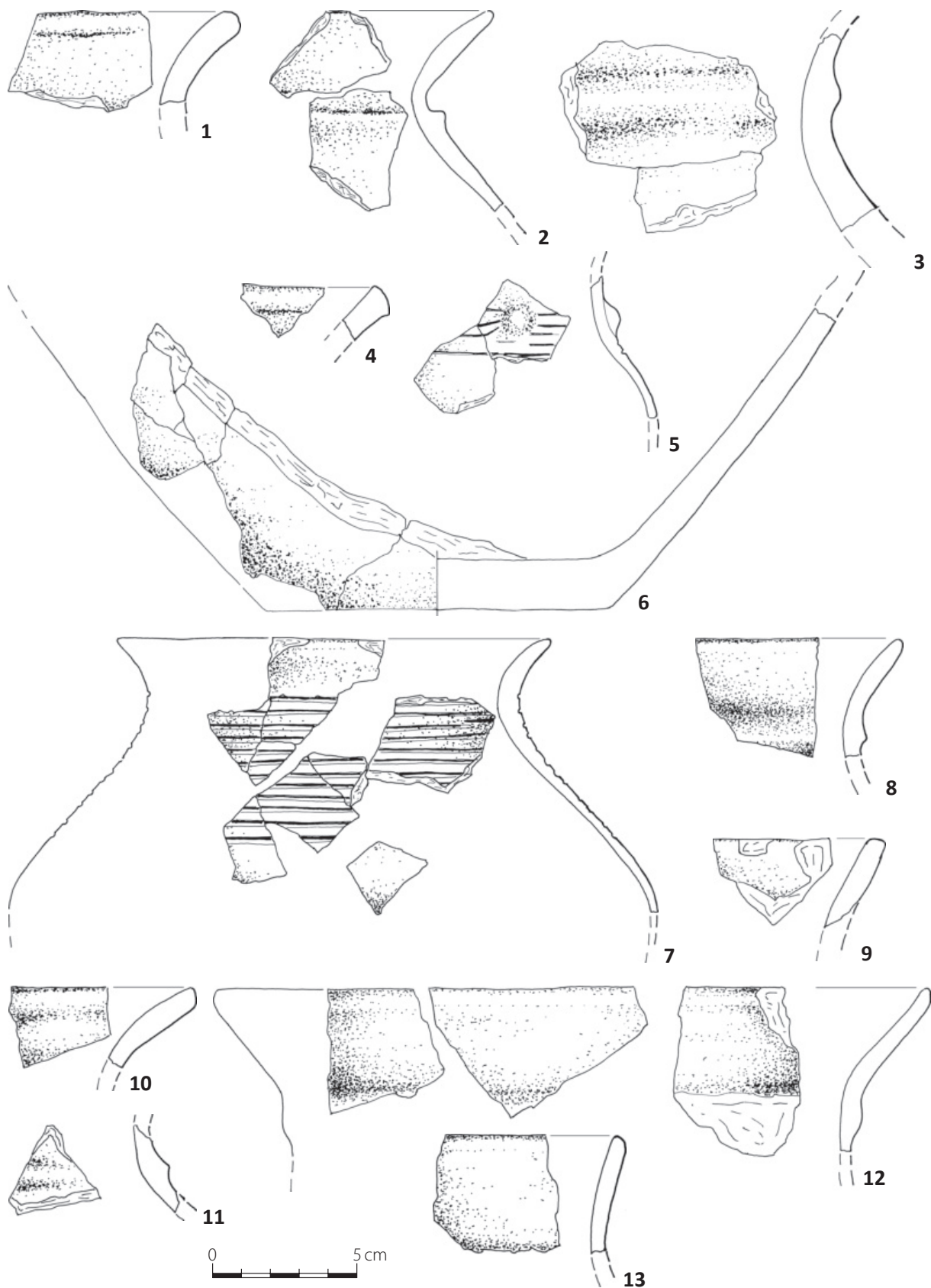

Ryc. 32. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiałów zespołu iwieńsko-trzcinnieckiego z warstwy i obiektów. 1 – ar D72, w-twa; 2 – ar H74, w-twa; 3 – ar I10, w-twa; 4 – ar I29, ob. 1014; 5–9 – ar I30, w-twa; 10–14 – ar I30, ob. 1009; 15–18 – ar I57, w-twa; 19 – ar J11, w-twa; 20 – ar J21, w-twa; 21 – ar J21, ob. 992; 22 – ar J24, w-twa.

Fig. 32. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of the Iwno and Trzciniac cultural specimens from the layer and features: 1 – are D72, layer; 2 – are H74, layer; 3 – are I10, layer; 4 – are I29, feature 1014; 5–9 – are I30, layer; 10–14 – are I30, feature 1009; 15–18 – are I57, layer; 19 – are J11, layer; 20 – are J21, layer; 21 – are J21, feature: 992; 22 – are J24, layer.

Ryc. 33. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiału z obiektu 850 w arze I56.
 Fig. 33. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of specimens from feature 850, are I56.

Ryc. 34. Zgorze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Wybór materiałów iwieńsko-trzcienieckich z warstwy i obiektów: 1-7 – ar I58, ob. 850; 8 – ar J31, w-twa; 9 – ar J32, w-twa; 10, 11 – ar J41, w-twa; 12 – ar J41, ob. 799; 13 – ar J41, w-twa.
Fig. 34. Zgorze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of specimens of the Iwno and Trzcinec culture from the layer and features: 1-7 – are I58, feature 850; 8 – are J31, layer; 9 – are J32, layer; 10-11 – are J41, layer; 12 – are J41, feature 799; 13 – are J41, layer.

3.4.2.2. OBIEKTY WZIEMNE I ROZPLANOWANIE PRZESTRZENNE OSADNICTWA

Przy opisie 29 obiektów użyto klasyfikacji stworzonej dla potrzeb stanowiska Grabek 12, gm. Szczerców (B. Muzolf 2002, s. 122). W klasyfikacji uwzględniono piętnaście podstawowych typów obiektów (od I do XV), które zostały wyróżnione ze względu na kształt rzutu poziomego i profilu, a po części także funkcji (tabela 22). Na stanowisku w Zgórzu wyróżniliśmy jedenaście typów, oraz dodaliśmy jeden nowy oznaczony jako XVI, są to skupiska ceramiki. Dodaliśmy również nową grupę obiektów ze względu na kształt o planie nieregularnym oznaczone jako F (tabela 13).

Tabela 13. Klasyfikacja typów obiektów z horyzontu iwieńsko-trzcienieckiego.

TYP OBIEKTU ZE WZGLĘDU NA FORMĘ PROFILU	ODMIANY ZARYSU POZIOMEGO OBIEKTÓW (PLAN)				SUMA:
	A	B	D	F	
	OKRĄGŁE	OWALNE	TRÓJKĄTNE	NIEREGULARNE	
I – jamy nieckowate	2	2	2	1	7
II – jamy nieckowato-wannowate		3			3
IV – jamy „cylindryczne”		2			2
VI – jama z piwniczką		2		1	3
VII – jamy z 1 „słupem”	1	1			1
	2	1			1
	3	2		2	4
VIII – jamy z 2 „słupami”		1	1		2
XI – budynki naziemne?				2	2
XV – doły posłupowe	1	1			2
XVI – skupiska ceramiki			2		2
Suma:	4	14	5	6	29

Typ I – jamy o profilu nieckowatym (tabela 14). Do tej grupy obiektów zaliczyliśmy siedem jam, w trzech odmianach ze względu na formę planu: A, B (ryc. 35: 8) i D (ryc. 35: 7). Obiekty tego typu mają głównie wypełniska jednowarstwowe, a tylko w przypadku ob. 856 dwuwarstwowe. Żadna jama nie posiadała dodatkowych konstrukcji wzmacniających (np. ścian). Trzy z nich zawierały znaczącą ilość fragmentów ceramiki w liczbie ponad 40, przy tylko od 1 do 10 w pozostałych. W odniesieniu do tego typu obiektów nie widać zestandaryzowanych ich wymiarów. Trudno jednoznacznie stwierdzić jaką funkcję spełniały, choć najpewniej gospodarczą (ryc. 32: 10).

Tabela 14. Obiekty typu I – jamy o profilu nieckowatym.

	LOKALIZACJA NR OBIEKTU/ HA.-AR	WYMIARY (W CM.)		
		DŁUGOŚĆ/ŚREDNICA	SZEROKOŚĆ	GŁĘBOKOŚĆ
IA	734/J31	66,0	-	32,0
IA	751/I18	124,0	-	64,0
IB	176/D91	74,0	60,0	14,0
IB	1018/I30	100,0	94,0	30,0
ID	1009/I30	150,0	102,0	32,0
ID	856/I58	186,0	180,0	44,0
ID	857/I58	78,0	72,0	12,0

Typ II – jamy o profilu nieckowato–wannowatym reprezentują trzy obiekty o planie owalnym odmiany B (tabela 15). Charakteryzują się przegłębieniem jednej części obiektu, partia płytsza mogła pełnić rolę stopnia, zejścia do części przegłębionej. W dwóch przypadkach ich wypełnisko było dwuwarstwowe, a raz jednowarstwowe. Nie posiadały dodatkowych konstrukcji wewnętrznych. W przypadku obiektu 810 najpewniej mamy do czynienia z wtórnie wstawionym do wnętrza słupem (ryc. 35: 1). Wszystkie posiadają zbliżone wymiary mieszczące się w granicach: 100–150 × 80–96 cm. Nieliczny materiał zabytkowy pozyskany z ich wnętrza nie daje podstaw do pewnej interpretacji funkcjonalnej. W przypadku obiektów 810 i 1014, mogły one pełnić rolę jam zasobowych.

Tabela 15. Obiekty typu IIB – jamy o profilu nieckowato–wannowatym.

LOKALIZACJA NR OBIEKTU/HA.-AR	WYMIARY (W CM.)		
	DŁUGOŚĆ	SZEROKOŚĆ	GLĘBOKOŚĆ
810/J41	100,0	80,0	46,0
992/J21	128,0	82,0	18,0
1014/I29	150,0	96,0	56,0

Typ IV – jamy o profilu tzw. „cylindrycznym”. Wyróżniliśmy cztery obiekty w odmianie B (o planie owalnym) w dwóch wariantach; wariant a – bez poszerzenia profilu w górnej partii (tabela 16), i z dookólnym poszerzeniem, które tworzy rodzaj stopnia, półki wariant c (tabela 17).

Tabela 16. Obiekty typu IVBa – jamy o profilu „cylindrycznym”.

LOKALIZACJA NR OBIEKTU/HA.-AR	WYMIARY (W CM.)		
	DŁUGOŚĆ	SZEROKOŚĆ	GLĘBOKOŚĆ
993/J21	100,0	76,0	58,0
753/I18	62,0	52,0	22,0

Tabela 17. Obiekty typu IVBc – jamy o profilu „cylindrycznym”.

LOKALIZACJA NR OBIEKTU/HA.-AR	WYMIARY (W CM.)			
	DŁUGOŚĆ	SZEROKOŚĆ	ŚR./PRZEGŁĘBIENIA	GLĘBOKOŚĆ
996/J21	120,0	96,0	80,0	62,0
997/I30	125,0	100,0	60,0	44,0

W większości są to obiekty jednowarstwowe z wyjątkiem obiektu nr 997 o wypełnisku dwuwarstwowym, z nielicznym materiałem zabytkowym w postaci fragmentów ceramicznych. Obiekty nr: 993 (ryc. 35: 4), 996 (ryc. 35: 5) i 997 (ryc. 35: 6) dostarczyły oprócz materiału ceramicznego również fragmentów przepalonych kości. W obiektach tego typu można dopatrywać się funkcji przydomowych piwniczek. W przypadku ob. 753, biorąc pod uwagę jego niewielkie rozmiary, wydaje się to jednak mało prawdopodobne, choć nie wykluczone.

Typ VI – jama o profilu wannowatym z przegłębieniem (piwniczką) została zidentyfikowana tylko w jednym przypadku, ale o dość dużych rozmiarach (tabela 18). Obiekt ten, o jednowarstwowym wypełnisku posiadał przegłębienie w części centralnej i dostarczył tylko 4 fragmentów naczyń, a jego funkcja jest trudna do określenia. Być może pełnił jakąś funkcję magazynową, zważywszy na jego rozmiary i posiadał pierwotnie zadaszenie typu szafasowego.

Tabela 18. Charakterystyka obiektu typu VI – jamy z piwniczką.

LOKALIZACJA NR OBIEKTU/HA.-AR	WYMIARY (W CM.)				
	DŁUGOŚĆ	SZEROKOŚĆ	GŁ.	ŚR. PRZEGŁĘBIENIA	GŁ. PRZEGŁĘBIENIA
1020/I29	204,0	146,0	14,0	70,0	30,0

Typ VII – jamy o profilu wannowatym lub nieckowatym z pojedynczym słupem wewnątrz (tabela 19). Obiekty tego typu charakteryzują się obecnością w profilach śladów pojedynczego dołu posłupowego. Występują w trzech odmianach ze względu na formę planu: A – okrągłe, B – owalne i F – nieregularne, z trzema wariantami usytuowania dołu posłupowego/słupa: 1 – dół posłupowy umieszczony przy jednej z krawędzi jamy, 2 – jama z przegłębieniem i dołem w partii płytszej i 3 – jama z dołem w centrum. Jamy tego typu dostarczyły niewielkiej ilości materiałów zabytkowych, a ich wypełniska były zazwyczaj jednowarstwowe, ale odnotowano także dwuwarstwowe. W przypadku obiektu 858 mamy do czynienia z umocnieniem dołu posłupowego przy pomocy kamieni (ryc. 35: 3).

Tabela 19. Obiekty typu VII- jamy z pojedynczym słupem wewnątrz.

TYP OB.	LOKALIZACJA NR OBIEKTU/HA.-AR	WYMIARY (W CM.)				
		ŚREDNICA/DŁUGOŚĆ	SZEROKOŚĆ	GŁĘBOKOŚĆ	ŚR. DOŁU	GŁ. DOŁU
VIIA3	749/I18	122,0	-	20,0/40,0	30,0	54,0
VIIIB1	998/I30	110,0	63,0	20,0	25,0	40,0
VIIIB3	853/I58	103,0	83,0	10,0	30,0	21,0
VIIIB3	752/I18	118,0	100,0	20,0	35,0	38,0
VIIIF3	858/I58	124,0	85,0	17,0	30,0	17,0
VIIIF3	803/J41	113,0	94,0	5,0	35,0	24,0

Typ VIII – jamy o profilu nieckowato-wannowatym z dwoma słupami wewnątrz (tabela 20). Stwierdzono dwa takie obiekty z obecnością w profilu hipotetycznych śladów po dwóch słupach ustawionych na osi podłużnej. Na podstawie planu wyróżniono dwie odmiany: B (owalne) i D („trójkątne”). W przypadku obiektu 855 o znacznej wielkości można przypuszczać, że mamy w tym przypadku do czynienia z obiektem o zadaszaniu opartym na dwóch słupach typu szałasowego i jego funkcją magazynową. Obiekt. 719 ze względu na swoje niewielkie rozmiary jest trudniejszy do interpretacji, ale mógł także wchodzić w skład zadaszanej jamy magazynowej.

Tabela 20. Charakterystyka obiektów typu VIII – jamy z dwoma słupami wewnątrz.

TYP OB.	LOKALIZACJA/ NR OBIEKTU/HA.-AR	WYMIARY (W CM.)					
		SZEROKOŚĆ	DŁUGOŚĆ	GŁ. DOŁU 1	ŚR. DOŁU 1	GŁ. DOŁU 2	ŚR. DOŁU 2
VIIIB	719/I39	74,0	96,0	10,0	25,0/30,0	25,0	19,0
VIIID	855/I58	160,0	170,0	5,0	40,0/30,0	30,0	40,0

Typ XI – budynki naziemne(?). Wyróżniającą się grupą ze względu na rozmiary są dwa obiekty o nieregularnych kształtach, w miarę płaskim dnie i niewielkich głębokościach, z jednowarstwowym wypełniskiem i znaczących rozmiarach (tabela 21). Przypuszczalnie możemy mieć tutaj do czynienia z przestrzenią wewnętrzną budynku, którego część użytkowa została zagłębiona w podłoże, o konstrukcji słupowej – obiekt nr 850 (ryc. 33: 1) lub zrębowej – obiekt nr 175. O takiej funkcji obiektu 850 może przemawiać pozyskany z niego duży zbiór materiałów ceramicznych (271 fragmentów), wśród których

wyróżniono pewnie sześć różnych naczyń oraz pozostałości kolejnych (ryc. 33: 2–4, 34: 1, 7). Obiekt 175 dostarczył tylko 6 fragmentów, co z kolei może wskazywać na jego odmienną funkcję, np. magazynową.

Tabela 21. Charakterystyka obiektów typu XI

LOKALIZACJA NR OB./HA.-AR	WYMIARY/W CM.			
	DŁUGOŚĆ	SZEROKOŚĆ	GŁĘBOKOŚĆ	POWIERZCHNIA
175/D91	340,0	200,0	20,0	6,8m ²
850/I58	620,0	550,0	30,0	34, m ²

Typ XV – doły posłupowe stanowią najliczniejszą kategorią obiektów na stanowiskach osadowych, składając się na różnego rodzaju konstrukcje od typu mieszkalnego po gospodarcze. Niestety interpretacja tworzonych przez nie układów jest trudna i dość hipotetyczna. Trudności potęguje brak pewności, że wszystkie ślady takich dołów zostały odnotowane. Zapewne były one wkopywane na różnej głębokości, co powodowało ich lepsze lub gorsze zachowanie. W tej kategorii obiektów wyróżniono dwie odmiany A (okrągłe) i B (owalne). Nie wystąpiły w nich żadne elementy stabilizujące słupy, a ich średnice mieściły się w granicach 50 cm, przy średnicy samego słupa rzędu 30 cm.

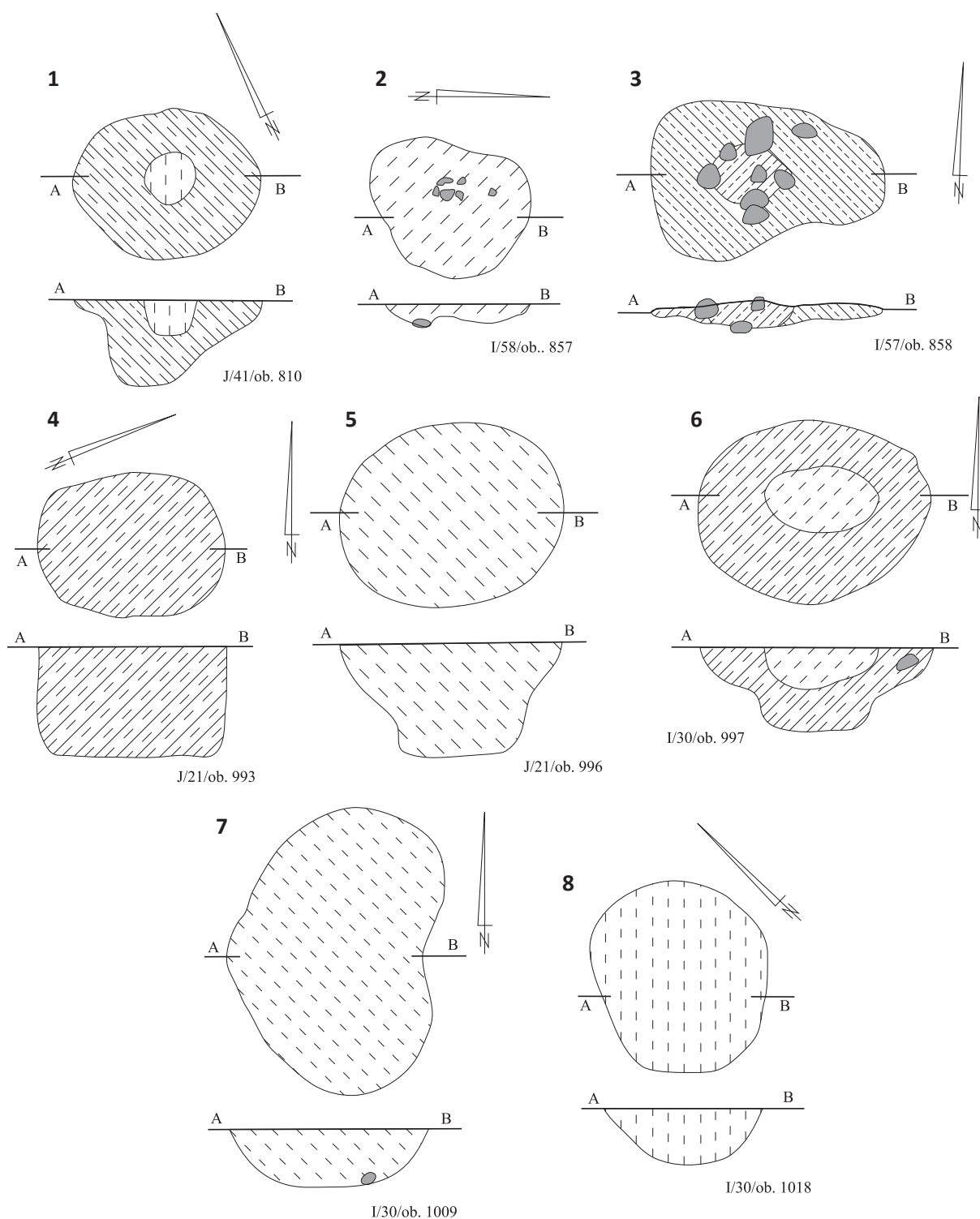
Typ XVI – skupiska ceramiki. Ostatnim typem wyróżnionym na stanowisku są skupiska fragmentów z jednego lub wielu naczyń, występujące w warstwie kulturowej bez widocznych granic obiektu. W Zgórzu zarejestrowano dwa takie skupiska, są to obiekty nr: 288/D62 i 799/J41. Najliczniejszy zbiór pochodzi z obiektu 799, z którego pozyskano 41 fragmentów, głównie z jednego naczynia (ryc. 34: 12).

Tabela 22. Zestawienie obiektów horyzontu iwieńsko-trzcienieckiego.

LOKALIZACJA NR OB./HA.-AR-ĆW.	WIELKOŚĆ (W CM.)			FORMA OBIEKTU		MATERIAŁ ZABYTKOWY	FUNKCJA OBIEKTU	WYPEŁNISKO
	DŁ.	SZER.	GL.	PLAN	PROFIL			
175/D91C	340,0	200,0	20,0	nieregularny	nieckowaty	6 fr. cer.	jama	1. szara próchnica z żółtym piaskiem
176/D91C	74,0	60,0	16,0	owalny	nieckowaty	10 fr. cer.	jama z dołem posłupowym	1. szara próchnica z żółtym piaskiem
288/D62A	50,0	50,0	-	nieregularny	brak	7 fr. cer.	skupisko ceramiki	brak wyraźnego zarysu jamy
719/I39B	74,0	96,0	24,0	owalny	nieckowaty z przegłębieniem	4 fr. cer.	jama	1. beżowopomarańczowa próchnica
734/J31D	64,0	66,0	32,0	owalny	nieckowaty	1 fr. cer.	jama	1. ciemnobrunatna próchnica
749/I18B	118,0	126,0	54,0	owalny	nieckowaty z przegłębieniem	2 fr. cer.	jama	1. jasnoszarobrunatna próchnica
751/I18B	124,0	118,0	64,0	owalny	workowaty	3 fr. cer.	jama	1. jasnoszarobrunatna próchnica
752/I18D	118,0	100,0	38,0	owalny	nieckowato-workowaty	3 fr. cer.	jama z dołem posłupowym	1. jasnobrunatna próchnica
753/I18A	62,0	52,0	22,0	owalny	nieckowaty	2 fr. cer.	jama	1. jasnobrunatna próchnica
799/J41B, D	200	200,0		okrągły		49 fr. cer.	skupisko ceramiki	brak wyraźnego zarysu jamy
803/J41C	113,0	94,0	24,0	nieregularny	nieckowato-workowaty	2 fr. cer.	jama z dołem posłupowym	1. jasnobrunatna próchnica, 2. brunatne żwir.

LOKALIZACJA NR OB./HA.-AR-ĆW.	WIELKOŚĆ (W CM.)			FORMA OBIEKTU		MATERIAŁ ZABYTKOWY	FUNKCJA OBIEKTU	WYPEŁNIKO
	DŁ.	SZER.	GŁ.	PLAN	PROFIL			
810/J41D	100,0	80,0	46,0	owalny	nieckowaty	11 fr. cer.	jama z dołem posłupowym	1. jasnoszara próchnica, 2. jasnoszarobrunatna próchnica
850/I57-67-68A, B	850,0	376,0	30,0	nieregularny	nieckowaty	271 fr. cer.	pozostałości budynku ?	1. szarobrunatna próchnica
853/I58D	103,0	83,0	21,0	owalny	nieckowaty	1 fr. cer.	jama	1. jasnoszarobrunatna próchnica
855/I58A	160,0	170,0	34,0	trójkątny	nieckowato-wor- kowaty	2 fr. cer.	jama z 2 doła- mi posł.	1. jasnoszarobrunatna próchnica
856/I58B	186,0	180,0	44,0	trójkątny	nieckowaty	1 fr. cer.	jama	1. szara próchnica z dużą ilością węgla drzewnych, 2. brunatnoszara próchnica
857/I58C	78,0	72,0	12,0	nieregularny	nieckowaty	48 fr. cer.	jama	1. szara próchnica
858/I57B	124,0	85,0	17,0	nieregularny	nieckowaty	13 fr. cer.	jama z dołem posłupowym	1. brunatnoszara próchnica, 2. jasnoszarobrunatna próchnica
859/I68A	68,0	53,0	14,0	owalny	nieckowaty	5 fr. cer.	jama	1. brunatnoszara próchnica z fragm. węgla drzewnego.
980/J23C	50	40,0	16,0	owalny	nieckowaty	1 fr. cer.	jama	1. jasnoszara próchnica
992/J21A	128,0	82,0	18,0	owalny	nieckowaty	4 fr. cer.	jama	1. jasnobrunatna próchnica z węglem drzewnym
993/J21A	100,0	76,0	58,0	owalny	wannowaty	3 fr. cer., 5 przepal. kości	jama	1. brunatnoszara próchnica z węglem drzewnym
994/I30B	48,0	52,0	25,0	owalny	nieckowaty-cy- lindryczny	2 fr. cer.	dół posłupowy	1. jasnobrunatna próchnica z węglem drzewnym
996/J21D	120,0	96,0	62,0	owalny	cyldryczny	4 fr. cer., 2 przepal. kości	jama	1. jasnobrunatna próchnica z węglem drzewnym
997/I30D	122,0	97,0	44,0	owalny	nieckowaty z przegłębieniem	2 fr. cer., 1 kość przepa- lona	jama	1. szara próchnica z węglem drzewnym, 2. jasnobru- natnoszara próchnica z węglem drzewnym
998/I30B	110,0	63,0	31,0	owalny	nieckowaty-cy- lindryczny	1 fr. cer.	jama z dołem posłupowym	1. jasnobrunatnoszara próchnica z węglem drzew- nym
1009/I30C	150,0	102,0	32,0	nerkowaty	nieckowaty	43 fr. cer.	jama	1. brunatnojasknoszara próchnica
1014/I29A	150,0	96,0	56,0	owalny	cyldryczny	12 fr. cer.	jama	1. szarobrunatna próchnica z węglem drzewnym, 2. bru- natnojasknoszara próchnica

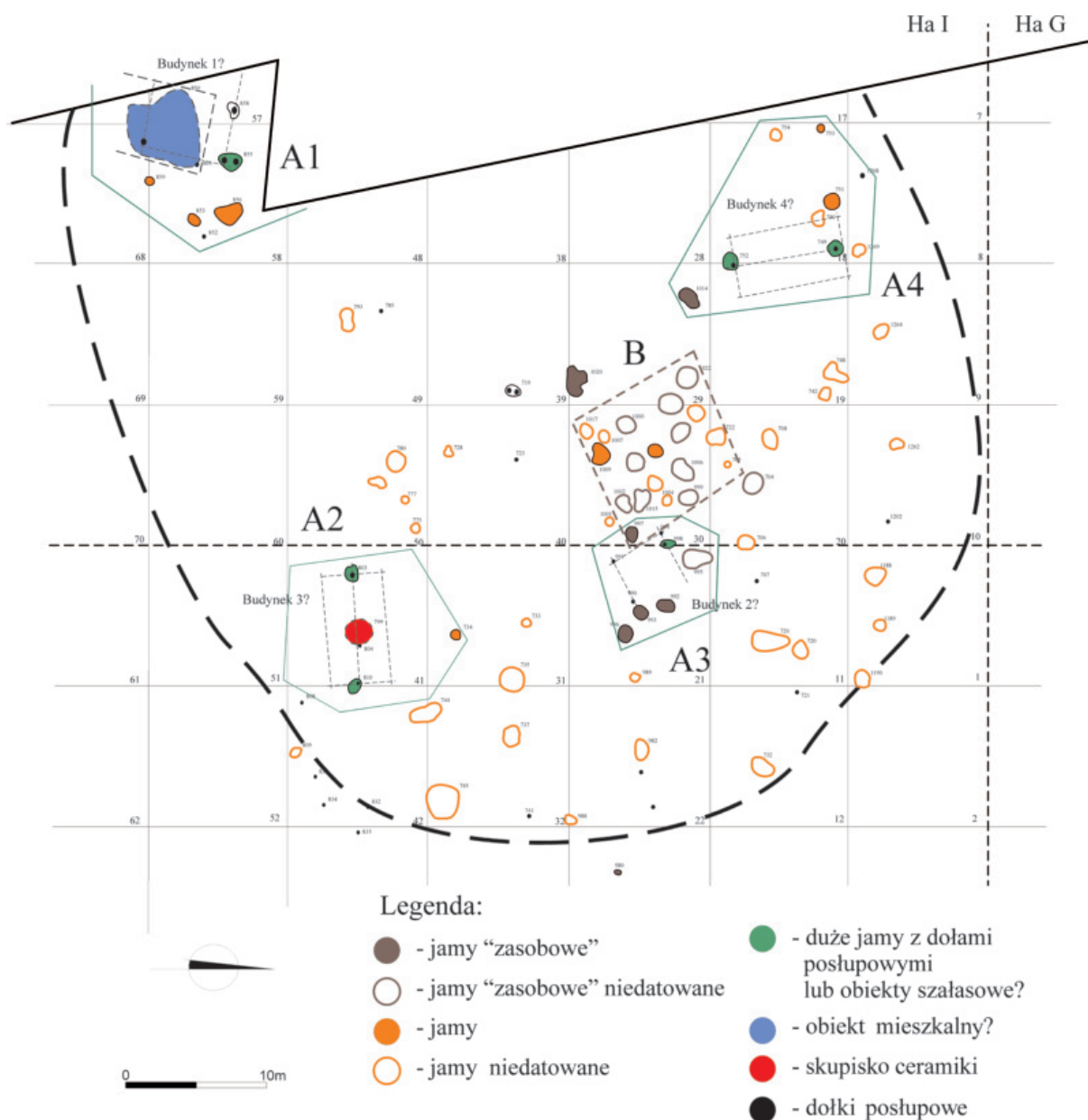
Jak już wspominaliśmy materiały i obiekty zaliczone do horyzontu iwieńsko-trzcinieckiego koncentrują się w dwóch strefach – południowej B1 i północnej B2. W obu koncentracjach upatrujemy reliktywów dwóch epizodów osadniczych, które interpretujemy jako osady/obozowiska B1 i B2. Przy próbie analizy ich organizacji przestrzennej wzięliśmy pod uwagę również obiekty nie datowane, lecz będące

Ryc. 35. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile obiektów z horyzontu iwieńsko-trzcinickiego.
Fig. 35. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of features.

w zwartym zasięgu występowania w warstwie materiału ceramicznego z tego horyzontu chronologicznego.

W koncentracji B1, najliczniej występuje zarówno materiał ruchomy jak i obiekty. Po przeanalizowaniu obiektów zawierających materiał zabytkowy, możemy stwierdzić, iż mamy do czynienia w tej strefie być może z trzema lub czterema hipotetycznymi obiektami mieszkalnymi (ryc. 36). Pierwszy z nich, być może wzniesiono w konstrukcji zrębowej (obiekt 850 – budynek 1). Charakteryzuje się dużym nagromadzeniem materiału zabytkowego w postaci potłuczonych naczyń, zalegających w zagłębieniu po-

Ryc. 36. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Rozplanowanie przestrzenne skupiska B1 – „osada główna”.
 Fig. 36. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Spatial analysis of settlement cluster B1 – “main settlement”.

tencjalnej części mieszkalnej. W pobliżu występują również pojedyncze obiekty z dołami posłupowymi, które mogły także wchodzić w skład konstrukcji tego budynku, przy założeniu, że była to konstrukcja mieszana zrębowo-słupowa.

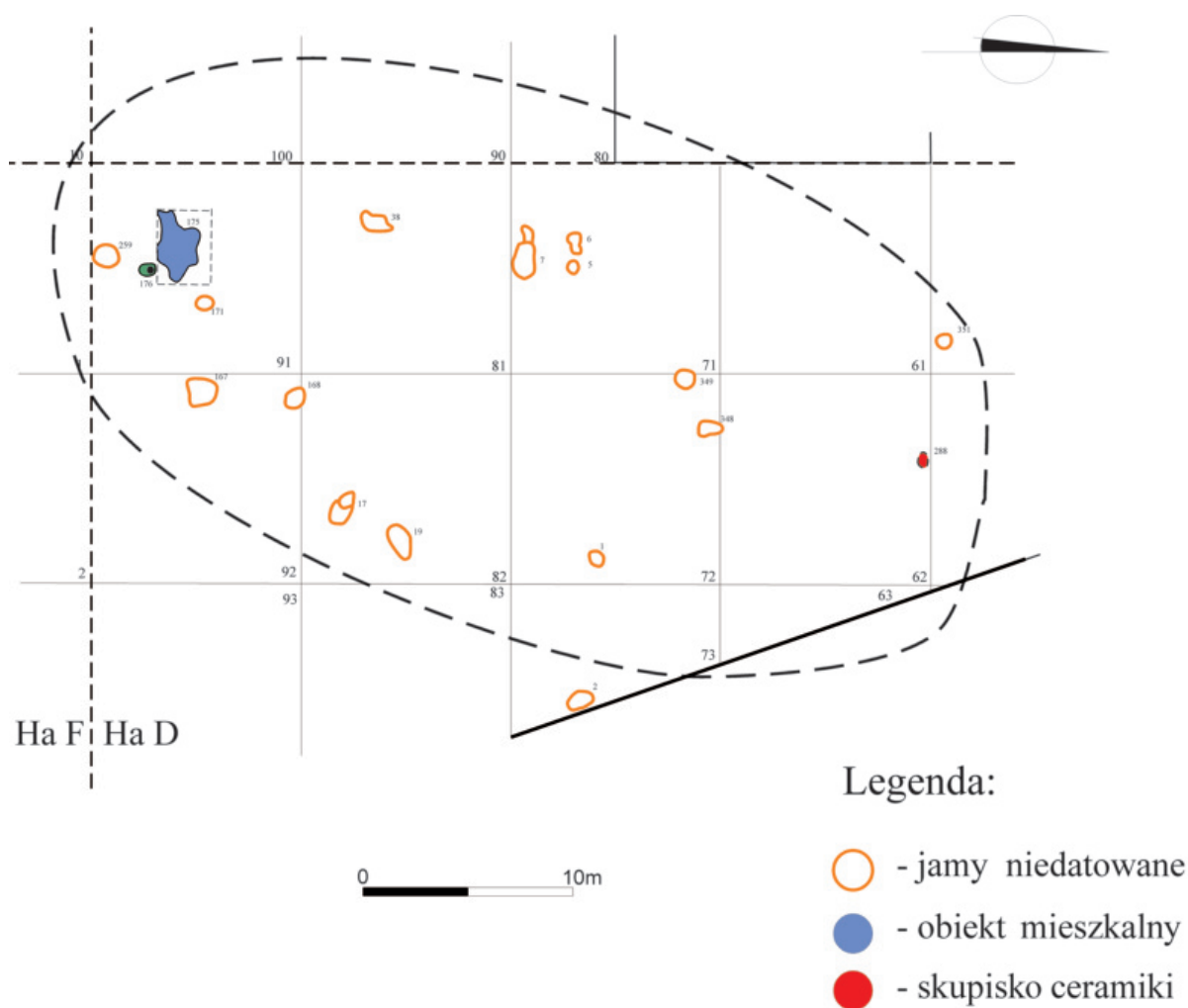
Drugi hipotetyczny budynek (2) o konstrukcji słupowej, formą zbliżony do kwadratu (?) usytuowany w partii centralnej skupiska mogły tworzyć doły posłupowe o numerach ob.: 990, 991, 994, 998. Natomiast na budynek 3, składały się trzy zachowane doły posłupowe: ob. 803, 804 i 810. W tym przypadku byłyby one śladem słupów pod sochą budynku zrębowego. Dodatkowo w partii centralnej tego budynku odkryto skupisko ceramiki z kilku naczyń (ob. 799). Być może analogicznie jak budynek 3, należy rekonstruować budynek 4, odtwarzany w oparciu o odkrycie dwóch obiektów z dołami posłupowymi (ob. 749 i 752). Trzy z tych hipotetycznych budynków (1, 2 i 4) byłyby ustawione dłuższymi osiami na linii północ – południe, z niewielkimi odchyleniami na wschód lub zachód, aczkolwiek budynek 1 można także rekonstruować w ustawieniu W-E, co odpowiadałoby położeniu budynku 3. Co interesujące, w partii centralnej całego skupiska (ar I30), gdzie wystąpiło największe nagromadzenie materia-

łów ceramicznych, wyraźnie rysuje się również zwarte skupisko jam zasobowych, które mogło wchodzić w skład wspólnej (?) części magazynowej dla całej osady.

Te cztery hipotetyczne budynki i strefa gospodarcza obejmują miejsca największego nagromadzenia ceramiki w warstwie. W oparciu o te fakty wydzielamy na osadzie pięć mniejszych jednostek funkcjonalnych. Cztery z nich mogą wyznaczać tzw. zagrody, czyli podstawowe jednostki organizacji przestrzeni osad, jak i organizacji grupy społecznej w rozumieniu poszczególnych rodzin, oznaczone jako: A1, 2, 3 i 4, które otaczają część gospodarczą B (ryc. 36). Być może już poza obszarem badań kryje się jeszcze jedna taka zagroda (A5?). W takiej sytuacji mielibyśmy tutaj do czynienia zapewne z dość krótkotrwałą osadą zamieszkaną przez wspólnotę pięciu potencjalnych rodzin.

Usytuowanie owych pięciu hipotetycznych zagród wskazuje, że rozmieszczono je według przemysłanego planu na obwodzie kręgu/owalu z placem pośrodku, tworzących osadę w typie okolnicy. Średnica placu miałyby około 30 m. Interesujące, że odległości pomiędzy hipotetycznymi budynkami 2, 3 i 4 wynoszą około 20m., co pozwala również na umieszczenie w podobnej odległości domniemanego budynku 5, w stosunku do budynków 4 i 1. Natomiast od strony południowej placu brak podstaw do usytuowania jakiejkolwiek zabudowy, co sugeruje, że rekonstruowana osada „otwierała” się na południe.

Drugie skupisko B2 oddalone jest od B1 o około 200 m na północ. W porównaniu z B1 jest ono niewielkie (ryc. 37), ale w jego skład może również wchodzić hipotetyczny budynek w konstrukcji zrębowej (ob. 175), ustawiony w linii wschód – zachód, rysujący się w postaci zagłębienia o nieregularnych kształtach z płaskim dnem. Jednak, jak już pisaliśmy przy omawianiu typów obiektów, ten obiekt dostarczył jedynie 6 fragmentów naczyń, stąd też nasze przypuszczenie, iż mógł on spełniać raczej inne funkcje

Ryc. 37. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Rozplanowanie przestrzenne skupiska B2.
 Fig. 37. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Spatial analysis of settlement cluster B2.

niż mieszkalne, np. magazynowo – hodowlane. Obok tego budynku wystąpiła także jama z dołem postępującym, która może być reliktem obiektu typu szafasowego oraz oddalone o około 30 m skupisko ceramiki ob. 288. W sąsiedztwie obiektów datowanych notujemy dalsze liczne jamy o nieokreślonej funkcji i chronologii. Zapewne oba skupiska są odzwierciedleniem dwóch oddzielnych epizodów osadniczych o odmiennym charakterze. Nie możemy jednak wykluczyć, że skupisko B2 jest związane także z osadą w obrębie skupiska B1, spełniając jakieś bliżej niesprecyzowane funkcje w ramach organizacji osady.

3.4.2.3. PODSUMOWANIE

W wyniku przeprowadzonej analizy możemy stwierdzić, że w badanym obszarze mamy do czynienia z pozostałościami najpewniej osady w skupisku B1 oraz obozowiska (?) w B2 (chyba, że jest to fragment większego skupiska poza obszarem badań lub powiązanego funkcjonalnie z osadą B1, o czym już wspominaliśmy powyżej).

Jednoznaczne przypisanie kulturowe omawianego zespołu wyrobów ceramicznych jest trudne. Wydaje się, że charakter prezentowanych materiałów należy łączyć głównie z późnymi fazami kultury iwieńskiej. Przemawia za tym morfologia naczyń – ich silnie wychylone wylewy o zaokrąglonych lub pocienianych krawędziach oraz zdobnictwo. Jednocześnie notujemy wśród nich fragment ewidentnie wiązany już z kręgiem trzcinieckim (wschodnim) w postaci ornamentu metopowego (ryc. 32: 3). Jednak brak w tym inwentarzu charakterystycznych krawędzi trzcinieckich i większej ilości fragmentów naczyń zdobionych w stylistyce trzcinieckiej z fazy klasycznej. Z tego też powodu opowiadamy się za datowaniem całego zespołu na wczesny horyzont kształtowania się kręgu trzcinieckiego, względnie jest to zespół, który wskazuje na początkowe kontakty społeczności iwieńskiej z ugrupowaniami mazowieckimi KT. W nomenklaturze ośrodka poznańskiego są to jednostki periodyzacyjne określone mianem HT1 i HT2. W datach bezwzględnych znaleziska ze Zgórza należy sytuować około 1900–1700 l.p.n.e. (P. Markowicz 1998, s. 304, ryc. 38).

BŁAŻEJ MUZOLF

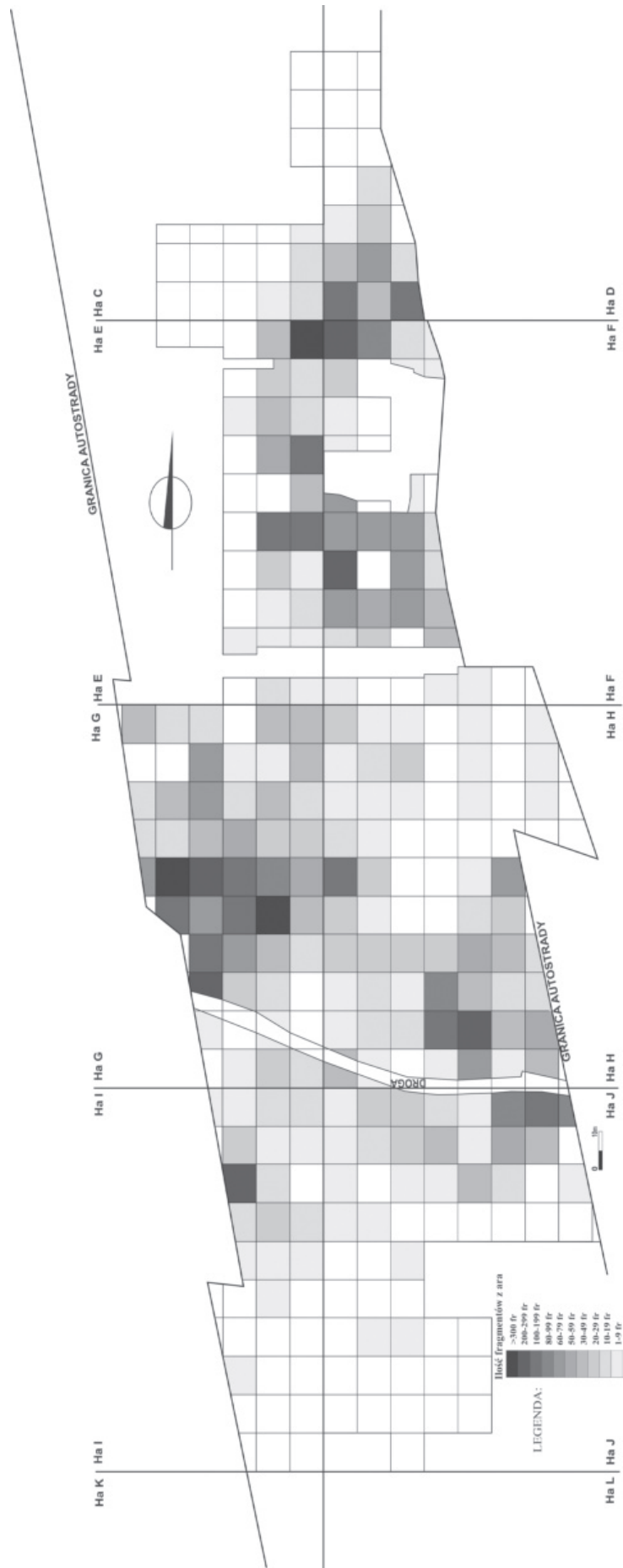
3.4.3. OSADNICTWO ŁUŻYCKICH PÓL POPIELNICOWYCH

W skład najliczniejszego kompleksu chronologiczno–kulturowego stanowiska wchodzi pozostałości osadnictwa społeczności kręgu łużyckich pól popielnicowych (dalej: KŁ). Osadnictwo ma charakter wielofazowy i tworzy cztery kompleksy przestrzenne, w których upatrujemy relikty samodzielnych jednostek osadniczych w formie osad, zlokalizowanych w ramach wyznaczonych trzech stref stanowiska: I, II i III, z oznaczeniem, jako C1, C2, C3 i C4 (ryc. 6). Na zasadność wydzielenia takich jednostek wskazuje także planigrafia materiałów ceramicznych z tego poziomu odkrytych w warstwie (ryc. 38).

3.4.3.1. PODSTAWY KLASYFIKACJI TECHNOLOGII – MORFOLOGII I ORNAMENTYKI NACZYŃ

Najliczniejszy z badań materiał ceramiczny sprawia duży kłopot z jego klasyfikacją ze względu na jego silne rozdrobnienie. W wielu publikacjach przyjmowano różnego rodzaju klasyfikacje, mające w jakimś stopniu ułatwić ten zabieg. Tym niemniej zazwyczaj uniemożliwiają one szersze porównanie materiałów z różnych stanowisk, z powodu zastosowania przez poszczególnych badaczy odmiennych założeń metodycznych. W przypadku opracowania materiałów ze Zgórza przyjęto rozwiązanie, które umożliwia łatwe porównywanie inwentarzy z różnych stanowisk. Odnosi się to tak do strony technologicznej, morfologicznej jak i ornamentacyjnej analizowanych zbiorów.

W pierwszym rzędzie zostanie rozpatrzona strona technologiczna, która jednocześnie sprawia najwięcej kłopotów i jest zazwyczaj traktowana dość dowolnie. Jest to podyktowane faktem, że, jak uważa część badaczy, nie daje ona pozytywnych wyników, lecz wskazuje jedynie na pewne trendy w rozwoju warsztatu garncarskiego KŁ.

Ryc. 38. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Planigrafia materiałów KŁ.
Fig. 38. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Distribution of pottery artefacts of the Lusatian culture of the Urn field cultural circle.

W odniesieniu do technologii przyjęto uproszczony kwestionariusz cech charakteryzujących makroskopowo sposób wytwarzania poszczególnych naczyń, czy też głównie ich fragmentów. Na określenie danej grupy technologicznej składają się co najmniej cztery grupy cech, tj. dotyczące techniki lepienia naczyń, rodzaju i składu masy ceramicznej użytej do jego wykonania (D – domieszka), techniki opracowania powierzchni (F – faktura) oraz wypału co przekłada się m.in. na barwę powierzchni (B – barwa) oraz rodzaj przełomu (P – przełom). W odniesieniu do techniki formowania naczyń przyjmujemy dla tego poziomu chronologiczno-kulturowego obligatoryjnie, że są to wszystko formy lepienne całkowicie ręcznie, dlatego też pomijamy oddzielne oznaczenie tejże cechy.

W proponowanej klasyfikacji dokonano połączenia kilku wyżej wymienionych cech w dwie kategorie. Pierwsza z kategorii obejmuje cechy charakteryzujące barwę obu powierzchni (cecha B) oraz rodzaj faktury powierzchni zewnętrznej (cecha F), w formie oznaczeń kodowych.

Kwestionariusz cech i ich oznaczenia kodowe.

B – barwa powierzchni zewnętrznych i wewnętrznych:

- 1 – brązowe (różne odcienie brązowe);
- 2 – szaro-czarne (ogólnie czarne);
- 3 – wielobarwne, brązowo-szaro-czarne (ogólnie brązowo-szare) – plamiste

B11 – obie powierzchnie brązowe;

B12 – zew. brązowa, wew. czarna;

B13 – zew. brązowa, wew. wielobarwna;

B21 – zew. czarna, wew. brązowa;

B22 – obie powierzchnie czarne;

B23 – zew. czarna, wew. wielobarwna;

B31 – zew. wielobarwna, wew. brązowa;

B32 – zew. wielobarwna, wew. czarna;

B33 – obie powierzchnie wielobarwne

F – rodzaj faktury zewnętrznej powierzchni naczyń

F1 – powierzchnia wygładzona po wyświecanie

F2 – powierzchnia szorstka

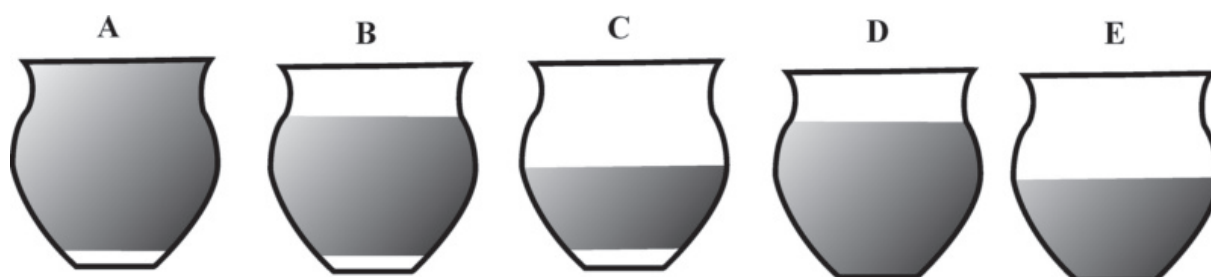
F3 – powierzchnia chropowata

F4 – naczynia o powierzchniach częściowo wygładzonych i chropowatych

Jednak w przypadku grupy F4 jest wymagane dalsze zróżnicowanie ze względu na zakres występowania chropowacenia, dlatego też wprowadzamy tutaj dodatkowy podział specyfikujący tę cechę na F4A, F4B, itd (ryc. 39).

Formy talerzy o jednej powierzchni gładkiej, drugiej zaś chropowatej, są zapisywane w osobnej rubryce zestawień tabelarycznych form naczyń.

Połączenie i korelacja powyższych cech (B + F) tworzy podstawową charakterystykę technologiczną naczynia/fragmentu w formie tzw. BF, umożliwiających wyróżnienie 36 możliwych kombinacji (tabela 23).

Ryc. 39. Schemat odmian zasięgu chropowacenia w kategorii faktury F4

Fig. 39. Scheme of types of the range of coarse surfaces, category F4

Tabela 23. Korelacja cech kolorystycznych (B) oraz rodzaju faktur powierzchni (F) naczyń tzw. BF.

FAKTURY POW. B/ BARWA POW. F	B11	B12	B13	B21	B22	B23	B31	B32	B33	
gładkie	F1	BF 111	BF 121	BF 131	BF 211	BF 221	BF 231	BF 311	BF 321	BF 331
szorstkie	F2	BF 112	BF 122	BF 132	BF 212	BF 222	BF 232	BF 312	BF 322	BF 332
chropowate	F3	BF 113	BF 123	BF 133	BF 213	BF 223	BF 233	BF 313	BF 323	BF 333
gładko-chropowate	F4	BF 114	BF 124	BF 134	BF 214	BF 224	BF 234	BF 314	BF 324	BF 334

Dla pełniejszego określenia grupy technologicznej jest potrzebna również cecha charakteryzująca masę ceramiczną z której wykonano naczynie, obejmująca określenie rodzaju surowca oraz intencjonalnych domieszek użytych do jego tzw. schudzenia. Z praktyki wiemy, że określenie surowca sprowadza się zazwyczaj do stwierdzenia, że jest to glina. Jednoznaczne określenie rodzaju surowca wymaga specjalistycznych i kosztownych badań laboratoryjnych i takowe określenia są, jak dotąd, spotykane wyjątkowo. Pozostaje w takiej sytuacji jeszcze do określenia rodzaj tzw. intencjonalnej domieszki schudzającej surowiec wyjściowy (cecha D). Pełna jej charakterystyka wymaga również szczegółowych analiz laboratoryjnych, co jest czynione jedynie w wyjątkowych i bardzo wybiórczych sytuacjach, aczkolwiek spotykamy się z nimi coraz częściej. Zazwyczaj jest to makroskopowe określenie rodzaju domieszki (tłuczeń kamienny, ceramiczny/szamet, muszle, kości, części roślinne, piasek i in.) oraz jej granulacji. W proponowanej kodyfikacji cech określających masę ceramiczną, wykorzystaną do wyrobu naczyń, pominięto określenie rodzaju surowca wyjściowego (przyjmując, że jest to, ogólnie rzecz ujmując, glina), uwzględniając jedynie rodzaj domieszki/domieszek schudzających oraz w odniesieniu do domieszki tłuczni kamiennego także jego granulację.

D – rodzaj domieszki schudzającej masę ceramiczną

- 1 – gruby tłuczeń kamienny;
- 2 – średni tłuczeń kamienny;
- 3 – drobny tłuczeń kamienny;
- 4 – piasek;

O – domieszka organiczna;

S – domieszka ceramiczna/szamet;

K – domieszka kości;

M – domieszka muszli

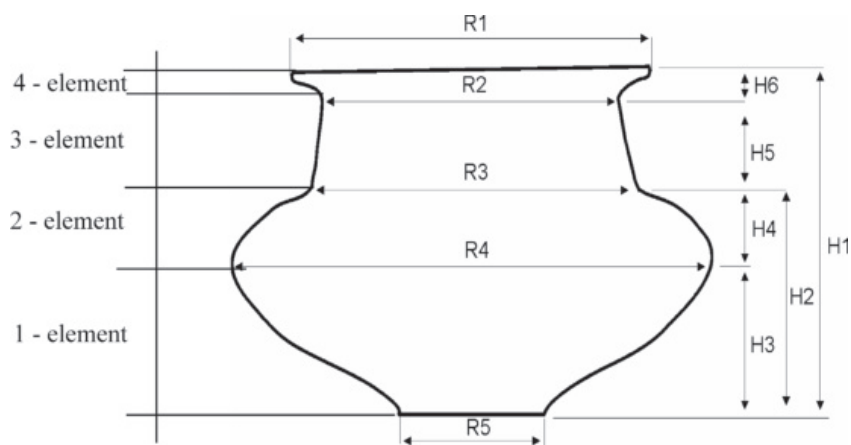
Wyróżnione rodzaje domieszek możemy łączyć, tworząc tzw. receptury masy ceramicznej np. D123, co oznacza masę ceramiczną schudzoną tłuczniem kamiennym o granulacji od grubego po drobny, D123S jw., lecz z domieszką szamotu, itd.

Przejdźmy obecnie do klasyfikacji morfologicznej naczyń i ich fragmentów. Przy analizie fragmentów naczyń istotną kwestią jest określenie ich przypisania do danej formy naczynia (grupy). W literaturze przedmiotu funkcjonuje wiele klasyfikacji naczyń dotyczących tego poziomu chronologiczno – kulturowego aby wymienić chociażby typologie Z. Durczewskiego (1939–1948), J. Miśkiewicza (1968a), następnie nieco zmodyfikowaną dla grupy górnośląsko-małopolskiej (R. Miklaszewska-Balcer, J. Miśkiewicz 1968), czy też ostatnio zaproponowane klasyfikacje dla Wielkopolski M. Kaczmarka (2002) i J. Żychlińskiej (2013).

Dla materiałów ze Zgórza przyjęto podział na podstawowe grupy morfologiczne naczyń, następnie na typy i odmiany z określeniami kodowymi, w oparciu o wyznaczniki zaprezentowane poniżej.

Każde naczynie w swej bryle jest zbudowane z podstawowych elementów składowych (A. Buko 1981). Z tego też względu wyróżniamy naczynia od form najprostszych, jednoelementowych, po złożone, np. czteroelementowe, co prezentuje przykład naczynia modelowego (ryc. 40).

Podziały tektoniki naczyń stają się podstawą do wydzielenia grup morfologicznych naczyń oznaczonych od ogólnie przyjętego ich nazewnictwa dużymi literami alfabetu np. garnków: G1, G2, G3, itd.

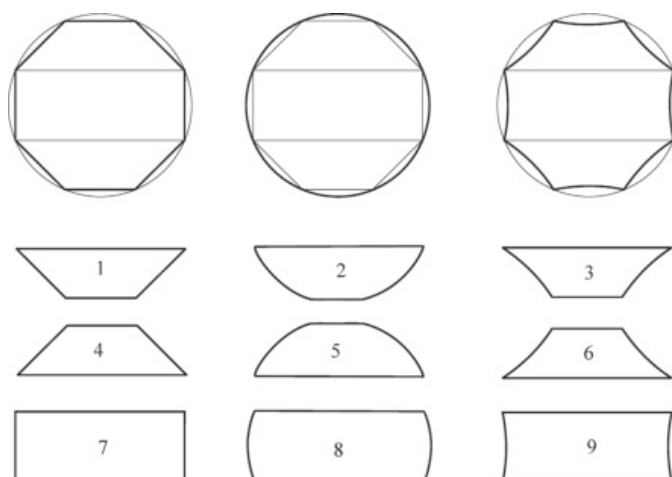
Ryc. 40. Schemat naczynia modelowego z cechami metrycznymi oraz elementami składowymi tektoniki.

Fig. 40. Scheme of model vessel with measured features and components of its shape.

Natomiast za podstawę wydzielenia typu ogólnego naczynia w ramach grupy przyjmujemy kształt elementów składających się na jego bryłę. Generalizując, owe elementy składowe możemy przypisać pewnym „idealnym” formom geometrycznym. Takie rozwiązanie proponował już przed laty S. Kadrow (1991, s. 41 i n., ryc. 23, 24) dla materiałów kultury mierzanowickiej z osady w Iwanowicach – Babiej Górze. Naszym zdaniem można wyróżnić 9 takich form z oznaczeniami kodowymi od 1 do 9 (ryc. 41).

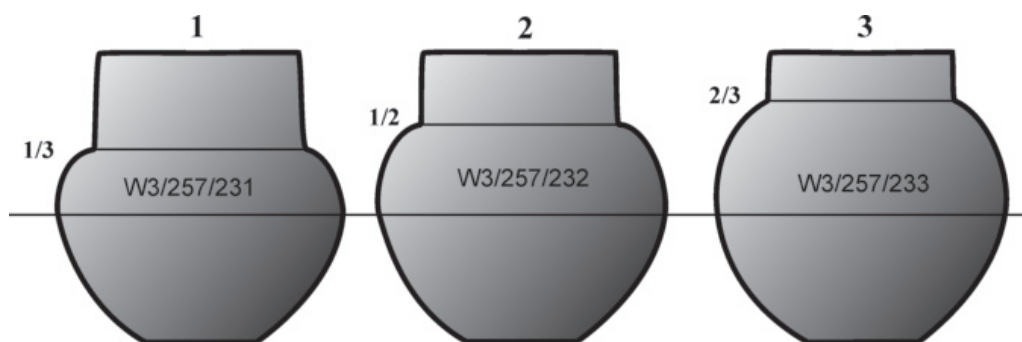
Według nich określamy typ naczynia, rozpoczynając jego opis od dna po wylew, np. 257 (gdzie wykorzystano element nr 2 dla określenia formy dolnej partii brzucha (zaokrąglone), nr 5 dla górnej partii brzucha (wyobloni) i nr 7 (cylindryczny) dla formy wylewu, co ostatecznie określa formę trójelementową o brzuchu baniastym z cylindryczną szyją/wylewem (ryc. 42).

Dla wyznaczenia odmian danego typu naczynia uznajemy, tak jak w przypadku naczyń kultury trzcinieckiej dwie analogiczne cechy (ryc. 31: A, B) ale wzbogacone dodatkowo jeszcze o cechę trzecią. Pierwszą jest wysokość usytuowania maksymalnego wydęcia brzucha naczynia (wys. H3), gdzie przyjmujemy obligatoryjnie trzy takie punkty (1/3, 1/2 i 2/3 wysokości naczynia), z oznaczeniem kodowym odpowiednio: 1, 2 i 3. Drugą cechą jest stopień wychylenia krawędzi wylewu względem maksymalnego wydęcia brzucha (śr. R1), również z trzema punktami: 1 – wylew silnie wychylony poza obrys brzucha ($R1 > R4$) 2 – krawędź wylewu w linii brzucha ($R1 = R4$) i 3 – krawędź wylewu cofnięta względem maksymalnego wydęcia brzucha ($R1 < R4$). Trzecia cecha dotyczy proporcji pomiędzy elementami składowymi górnej części naczynia powyżej maksymalnego wydęcia brzucha (dotyczy to szczególnie form trójelementowych), przyjmując podział tego elementu na trzy części: 1/3, 1/2 i 2/3 wysokości górnej części naczynia, z oznaczeniem kodowym, odpowiednio: 1, 2 i 3 (ryc. 42). Połączenie oznaczeń wszystkich trzech cech określa odmianę naczyń w danej grupie morfologicznej, np. W3/odm.232 (waza trójelementowa z maksymalnym wydęciem brzucha w 1/2 wysokości

Ryc. 41. Schemat klasyfikacji elementów składowych tektoniki naczyń wykorzystany przy tworzeniu bryły naczynia i określeniu kodowym jego typu.

Fig. 41. Scheme of classification of components of a vessel shape used for its making, with code marking referring to its type.

Ryc. 42. Przykład waz grupy W3 typu 257 z odmianami: 231, 232 i 233.
 Fig. 42. Example of vases of group W3, type 257, with variants : 231, 232, 233.

naczynia o średnicy wylewu mniejszej niż średnica brzuśca z usytuowaniem przejścia barków w wylew w $\frac{1}{2}$ wysokości górnej partii naczynia).

Ostatecznie całe naczynie opisujemy kodowo jako np. grupa W3/typ 257/odmiana 232 (W3/257/232) i możemy ten zapis uzupełniać o dalsze np. warianty, uwzględniające dane technologiczne, ornamentacyjne i współczynniki metryczne. W przypadku braku możliwości opisanie którejś z cech wstawiamy w to miejsce 0.

Trzeba jednak tutaj uwzględnić jeszcze jedną uwagę dotyczącą tej klasyfikacji. Sposób tworzenia typów w oparciu o formy poszczególnych elementów składowych, pozwala tworzyć tzw. rodziny naczyń, np. typu 253 uwzględniając wszystkie podstawowe grupy morfologiczne, czyli: wazy, garnki, kubki/dzbany, misy, itd. w których ten typ występuje, z dalszym podziałem na odmiany i warianty, a ponadto, ze względu na formę pierwszego elementu składowego naczynia, czyli partii przydennej (dolnej części brzuśca w formach wieloelementowych), tworzenie tzw. serii naczyń budowanych na formie podstawowej określonej jako nr 1 (stożkowatej), 2 (półkulistej) i 3 (tzw. podciętej).

Ostatecznie w materiałach ze Zgórza wyróżniono następujące grupy morfologiczne naczyń.

Wazy (W), przyjmujemy, że są to naczynia zazwyczaj duże i bardzo duże, chociaż niekiedy także miniaturowe, szerokootworowe, o wieloelementowej strukturze. Ze względu na formę wyróżniamy trzy podstawowe grupy bez waz jednoelementowych: wazy dwuelementowe, tzw. dwustożkowate – W2, trójelementowe – W3 oraz czteroelementowe z wylewem w formie kryzy – W4. Wśród tych ostatnich wydzielaemy dodatkowo podgrupy różniące się obecnością uch lub guzów (w miejscu uch) – W4A, często określane mianem amforowatych.

Amfory (A), jak z definicji nazwy wynika (Mała Encyklopedia kultury antycznej 1988, s. 40) na co zwrócił już uwagę M. Kaczmarek (2002), są to naczynia, które posiadają w klasycznym układzie dwa ucha (imacze/imadła). Obecnie niektórzy badacze używają nieadekwatnego określenia „amfory bezuche”. Można stwierdzić, że amfory są bardzo bliskie pod względem tektoniki wazom, ale zazwyczaj mają zdecydowanie mniejsze rozmiary i są smuklejsze. Wśród amfor wyróżniamy w naszym przypadku tylko grupę A3.

Kubki/dzbanki/czerpaki (K/D/C), są formami których przypisanie do danej grupy w zależności od kształtu i wielkości zawsze budzi wiele kontrowersji. Zazwyczaj uznaje się, że dzbanki są większe i wyższe od kubków (co nie jest naszym zdaniem prawdą), a czerpaki mniejsze i niższe z kolei od kubków, przy często zbliżonej lub identycznej tektonice. Wyróżniamy wśród nich odpowiednio formy od 1 do 3 elementowych, oznaczanych odpowiednio jako: D1, D2, D3, K1, C1, itd.

Misy (M), to naczynia szerokootworowe ($R1 > H1$). Podobnie, jak wśród innych grup naczyń różniamy odpowiednio formy od 1 do 3 elementowych, oznaczonych odpowiednio: M1, M2 i M3.

Garnki (G), wyróżniamy wśród nich formy od jednoelementowych po trójelementowe grup: G1, G2 i G3.

Formy sitowate. Zazwyczaj są rozpatrywane wspólnie, podczas gdy, naszym zdaniem, mamy tutaj do czynienia, z dwoma odmiennymi grupami (B. Muzolf 2002).

Naczynia sitowate (NS) o zróżnicowanych formach, mających najczęściej odpowiedniki wśród kubków, czerpaków lub mis. Również tutaj wyróżniamy ich formy od 1 do 3 elementowych (NS1, NS2 i NS3).

Sitowate formy (S), to wyroby w formie lejków bez dna, zazwyczaj jedno lub dwuelementowe określane także mianem kominków, lub kadzielnic.

Talerze (T), określane także plackami/podkładkami, co jest bardziej precyzyjne, gdyż jako takie nie są formą naczynia, nie posiadają bowiem jego charakterystycznej cechy, czyli pojemności. Są to formy jednoelementowe.

Ornamentyka

W oparciu o przeprowadzoną analizę materiałów stworzono klasyfikację 9 podstawowych form elementów zdobniczych (ryc. 43) składających się na wątki ornamentacyjne naczyń wykonywanych różną techniką. Ich oznaczenia są podstawą do określenia typu wątków, które przyjmują w zależności od ilości użytych elementów formę: jedno-, dwu-, trójelementowych, itd.

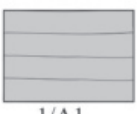
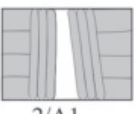

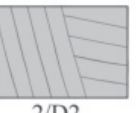
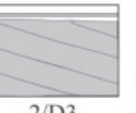

Wśród wyróżnionych na stanowisku wątków ornamentacyjnych najliczniej odnotowano zastosowanie techniki odciskania z wykorzystaniem narzędzi w postaci zaokrąglonych gładzików i różnorodnych stempli. Zastosowanie tej techniki nie narusza powierzchni naczynia, lecz ją modeluje przez ugniatanie, czym się odróżnia od techniki rytej. W ramach tak wykonywanych ornamentów wyróżniono dwie podstawowe ich grupy różniące się cechami morfologicznymi.

Grupę I tworzą tzw. ornamenty facetowane, gdzie zazwyczaj górne partie brzuśca są pokrywane skośnymi, poziomymi lub łukowatymi, stykającymi się ze sobą szerokimi tzw. facetami. W przypadku facetowań łukowatych, takie układy są uzupełnione często elementem dołków stempelkowych, jako przeirywników motywu podstawowego lub też umieszczane pojedynczo, jako element centralny całego układu (ryc. 44). W grupie tej notujemy także wątki powstałe z połączenia facetowania i tzw. kanelur, które charakteryzują ornamenty grupy II, np. wątek 2/A1, czy też 2/D5, itd.

Ryc. 43. Zestawienie podstawowych elementów składowych wątków ornamentacyjnych naczyń.

Fig. 43. List of selected components of decorative motifs found on vessels.

Wątki jednoelementowe	Wątki dwuelementowe				
 1/A1	 2/A1	 2/A2			
 2/D1	 2/D2	 2/D3	 2/D4	 2/D5	
Wątki czteroelementowe		Wątki pięcioelementowe			
 4/G1		 5/G1		 5/G2	

Ryc. 44. Zestawienie wątków ornamentacyjnych grupy I.

Fig. 44. List of decorative motifs – group I.

Grupa II obejmuje motywy utworzone przez nie stykające się ze sobą tzw. kanelury (także odciskane), są one węższe od facet, z wyraźnymi przerwami pomiędzy nimi, tworzącymi swego rodzaju garb. Układy kanelur są często uzupełniane owalnymi, okrągłymi odciskami stempla. Niekiedy w układach łukowatych spotyka się w ich centrum także nalepiane niewielkie guzki. Ze względu na morfologię samych kanelur wydzielono w ramach grupy II, dwie podgrupy A i B. Grupę IIA tworzą wątki z kanelur o szerokości do kilkunastu milimetrów (ryc. 45), a grupę IIB kanelury bardzo wąskie 2–3mm (ryc. 46). Wątki tej podgrupy często powtarzają układy notowane w podgrupie IIA.

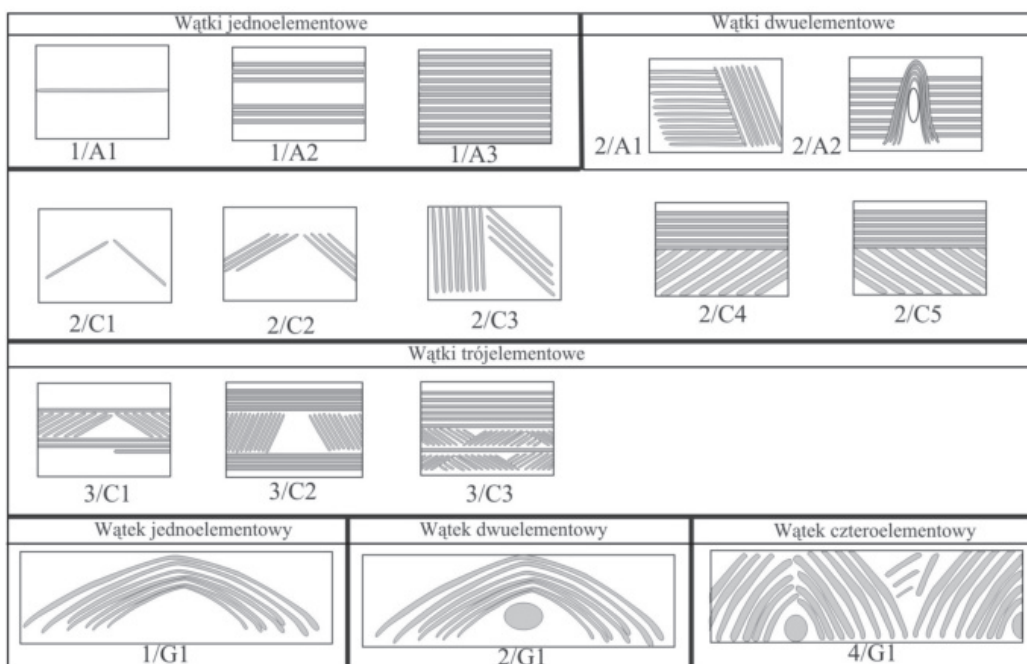
Z wykorzystaniem elementów zdobniczych należących do podgrupy IIA ornamentowano także ucha, na których wyróżniliśmy zdobnictwo kanelurami poziomymi oraz pionowymi (ryc. 47).

Wśród materiałów z osad w Zgórzu wyjątkowo rzadko występowały ornamenty wykonywane techniką rytą z wykorzystaniem narzędzia o ostrym żądle, w postaci tzw. żłobków, które tworzą grupę III

Wątki jednoelementowe			Wątki dwuelementowe			
						
						
					Wątki trój- i czteroelementowe 	
						
			Wątki trójelementowe		Wątki czteroelementowe	
						
						
						

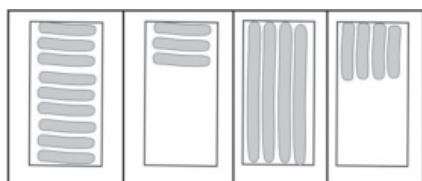
Ryc. 45. Zestawienie wątków zdobniczych podgrupy IIA.

Fig. 45. List of decorative motifs – group IIA.

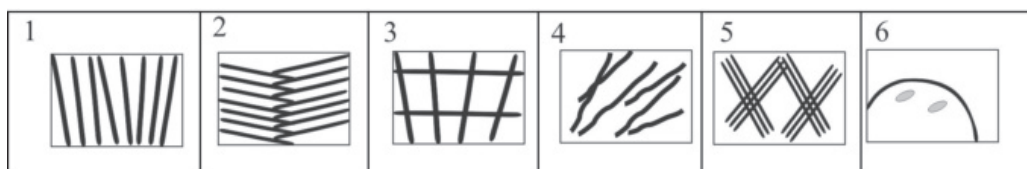
Ryc. 46. Zestawienia wątków zdobniczych podgrupy IIB.

Fig. 46. List of decorative motifs – group IIB.

Ryc. 47. Ucha ornamentowane wątkami podgrupy IIA.

Fig. 47. Decorated handles with decorative motifs – group IIA.

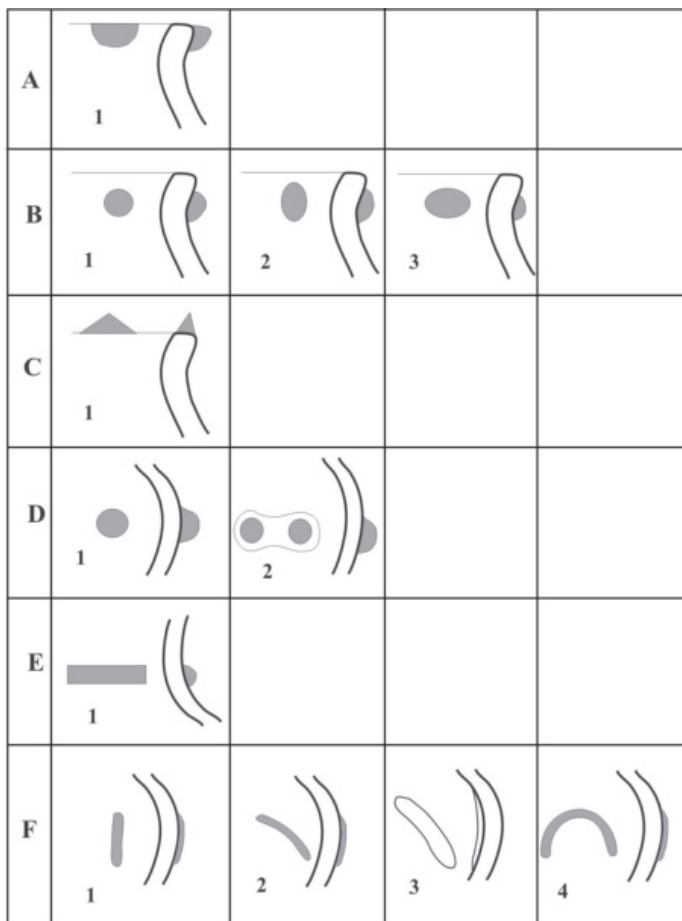
Ryc. 48. Zestawienie wątków rytych (1–5) oraz mieszany ryto–odciskanych (6) grupy III ornamentów.

Fig. 48. List of decorative motifs – engraved (1–5), mixed, and engraved-impressed (6) of group III.

Grupa III. Wątki wykonywane techniką rycia, to zazwyczaj pionowe, ukośne i nieregularne żłobki, niekiedy tworzące kratkę (ryc. 48). W naszym zbiorze tego typu ornamenty występowały zwłaszcza na dolnych partiach brzuśców w przypadku waz i mis, jak również najpewniej na brzuścach garnków. Niekiedy elementy ryte współwystępują z odcisknymi stempelkowymi (ryc. 48: 6). Podobny typ zdobnictwa odnotowano także na talerzach z naszego zbioru.

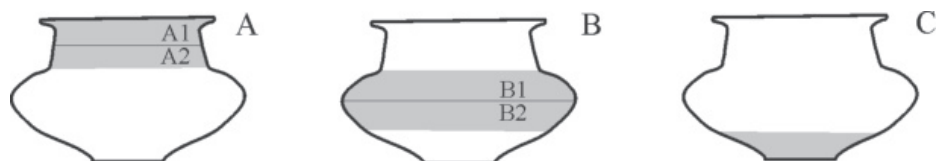
Technika plastyczna grupuje zdobnictwo w formie nalepianych lub modelowanych w obrębie ścianek naczyń elementów dodatkowych, tworząc grupę IV ornamentów.

Grupa IV (ryc. 49). Wyróżniamy w ramach tej grupy guzki nalepiane przy krawędzi wylewu (A) lub też poniżej (B), plastyczne akcenty na krawędzi wylewów (C) oraz guzki na brzuścu (D1) i zaliczone przez nas do elementów zdobniczych, ale spełniających również rolę funkcjonalną tzw. trzymacze sytuowane na maksymalnym wyđęciu brzuśca lub poniżej (D2). Kolejne typy zdobnictwa plastycznego tworzą listwy w kilku odmianach, dookólnych poziomych (E), odcinkowe: pionowe (F1), ukośne (F2) oraz łukowate (F4). Specyficznym ornamentem jest modelowanie w ścianie naczynia przez wygniatanie, motywu w formie skośnych łagodnych fałd – tzw. ornament „fałdzisty” (F3).

Ryc. 49. Zestawienie typów elementów ornamentyki plastycznej grupy IV.

Fig. 49. List of moulded decorative elements – decoration group IV.

Ryc. 50. Schemat rozmieszczenia stref ornamentacyjnych na naczyniu modelowym. A – strefa szyjki: A1 część podkrawędźna, A2 podstawa szyjki, A3 krawędź naczynia, A4 strefa wewnętrzna poniżej krawędzi, B – strefa brzuscowa: B1 tzw. barki naczynia, B2 górna partia dolnej części brzucha: C – strefa przydenna naczynia, D – zdobnictwo uch, E – zdobnictwo dna, F – zdobnictwo wnętrza naczynia.

Fig. 50. Scheme of the distribution of decoration zones on a model vessel. A – neck zone: A1 section under the edge, A2 basis of the neck, A3 edge of the vessel, A4 inner zone under the edge, B – belly zone: B1 so called “shoulders” of the vessel, B2 upper section of the lower part of the belly: C – bottom section of the vessel, D – decoration on handles, E – decoration on the bottom, F – decoration on the inner side of the vessel.

Wątki ornamentacyjne są sytuowane w różnych partiach naczynia, co stało się podstawą do wyróżnienia kilku podstawowych stref ich występowania, z których nie wszystkie znajdują swoje odpowiedniki w omawianym zbiorze (ryc. 50). Wyróżnienie owych stref pozwala na bliższe zdefiniowanie stylistyki zdobniczej omawianego inwentarza ceramicznego.

Przedstawione powyżej klasyfikacje materiałów pod względem technologicznym, morfologicznym i ornamentacyjnym zostaną wykorzystane w zaprezentowanej poniżej analizie inwentarzy ceramicznych z poszczególnych osad kręgu łużyckich pól popielnicowych.

3.4.3.2. ANALIZA MATERIAŁÓW CERAMICZNYCH Z OSAD

Ogółem na stanowisku pozyskano 18623 fragmenty naczyń z kręgu łużyckich pól popielnicowych, które rozkładają się na cztery wyznaczone osady: C1 – 6439, C2 – 7409, C3 – 3637 i z C4 – 1138 fragmentów.

Osada C1

Analizie poddano 6439 fragmentów naczyń. Kategoria naczyń F1 o powierzchniach gładkich składa się z 2332 fragmentów, co stanowi 36,2% całości zbioru (tabela 24). Najliczniejszą grupę ze względu na barwę tworzą fragmenty grupy BF221 (obie pow. czarno-szare) z 45,6% udziału. Na drugim miejscu plasuje się grupa BF111 (obie pow. brunatne) z 28,0%. Znaczną grupę tworzą fragmenty o powierzchniach plamistych BF331, z 16,7% udziałem. Jako, że kolorystyka naczyń pozostaje w związku z rodzajem wypału, to w tym ostatnim przypadku pytaniem zasadniczym jest kwestia, czy jest to wynik nie trzymania reżimów technologicznych przy wypale, czy też jest to działanie zamierzone. Odnosi się to zwłaszcza do naczyń przynależnych do tzw. zastawy stołowej, gdzie mogą być uznane za charakteryzujące się dużymi walorami estetycznymi. Ponadto stwierdzono obecność grupy BF121 (pow. zew. brunatna, wew. czarna) z 7,8% oraz BF211 (pow. czarna-brunatna) z 1,0% udziałem.

Tabela 24. Charakterystyka technologiczno-formalna naczyń kategorii F1 z osady C1.

BARWA POW. I FAKTURA POW. ZE W. – BF					DOMIESZKA – D							PRZEŁOM – P		
BF111	BF121	BF211	BF221	BF331	D12	D123	D23	D234	D34	D4	D10	P1	P2	P3
673	183	23	1063	390	3	268	217	623	1159	61	1	1288	643	401
28,0%	7,8	1,0	45,6	16,7	0,1	11,5	9,3	26,7	49,7	2,6	0,04	55,2	27,6	17,2
2332 = 100%					2332 = 100%							2332=100%		

MORFOTYPY NACZYŃ											
G	W	A	W/A	D	K	D/K	M	C	T	I	U
89	268	53	336	44	173	504	156	29	3	641	36
3,8	11,5	2,3	14,4	1,9	7,4	21,6	6,7	1,2	0,1	27,5	1,5
2332 = 100%											

Do wytwarzania naczyń najczęściej używano gliny o recepturze opartej na domieszce bardzo drobnego tłucznia kamiennego i piasku D34 z 49,7% oraz D4 samego piasku – 2,6%. Ogółem daje to 52,3% udziału w całym rozpatrywanym zbiorze naczyń kategorii F1. Drugą co do liczebności recepturę D234 tworzy średni i drobny tłuczeń z piaskiem z 26,7% udziałem. Jak z tego wynika, aż 79,0% naczyń kategorii F1 jest wykonana z wykorzystaniem domieszki piasku, uzupełnionej zazwyczaj drobnym i średnim tłuczniem kamiennym.

Tłuczeń kamienny, jako samodzielna domieszka schudzająca występuje ogółem w 21,0% fragmentów, w trzech grupach ze względu na jego granulację. Receptura D123 (wszystkie frakcje tłucznia) stanowi 11,5%, a D23 (średni i drobny tłuczeń) 9,3%. Pewnym ewenementem jest receptura D1 oparta wyłącznie na grubym tłuczniu z marginalnym udziałem 0,1%.

Na szczególną uwagę zasługuje wyróżnienie w tej grupie fragmentu naczynia o recepturze oznaczonej jako D10. Jest to „mieszanka” sporadycznie grubego tłucznia kamiennego oraz zapewne jakiejś domieszki organicznej? (O). Zastosowanie takiej domieszki spowodowało, że w wyniku wypału struktura ścianek naczynia, jak również jego powierzchnia jest silnie porowata. Kilka innych analogicznych fragmentów zaliczono do kategorii F2, naczyń o powierzchniach szorstkich. Wszystkie omawiane fragmenty wystąpiły w ograniczonym obszarze na osadzie C1.

W bezpośrednim związku z jakością wypału pozostaje charakterystyka przełomów. Najczęściej jest to przełom jednobarwny P1 z 55,2% udziału, co świadczy o dobrym warsztacie i „trzymaniu” reżimów technologicznych w większości przypadków, choć równie liczne są przełomy dwubarwne P2 z 27,6% oraz trójbarwne P3 (wielobarwne) z 17,2% udziałem.

Ze względu na silne rozdrobnienie większości materiałów trudno jednoznacznie przypisać analizowane fragmenty do poszczególnych morfotypów (tabela 24). Tym niemniej możemy dość jednoznacznie stwierdzić, że najliczniejszą grupę tworzą fragmenty zaliczone do dzbanków i kubków z 30,8% udziałem.

łu. Na drugim miejscu są fragmenty zaliczone do waz, amfor lub ogólnie waz/amfor z 28,2%. Jedyne 3,8% fragmentów zaklasyfikowano do kategorii garnków. Za fragmenty mis uznano 6,7%, a za przynależne do hipotetycznych czerpaków tylko 1,2%. Marginalną grupę, aczkolwiek bardzo charakterystyczną, tworzą fragmenty talerzy (3 fragm.), co daje udział rzędu 0,1%. Wśród naczyń F1 występuje najczęściej różnorodne zdobnictwo, które obejmuje około 10,0% fragmentów (tabela 25).

Najliczniej odnotowano kanelurowe wątki ornamentacyjne podgrupy IIA z 44,9% udziałem wśród fragmentów ornamentowanych z najliczniejszymi pionowymi odm. 1B3. Na drugim miejscu są wątki grupy I (facetowe) z 42,3%, wśród których przeważają szerokie skośne odm. 1D1. Podgrupa IIB jest rzadko reprezentowana i obejmuje tylko 1,7%, podobnie jak grupa III wątków rytych z 4,3%. Równie rzadko jest identyfikowana grupa IV ornamentów plastycznych w postaci guzków, listew itp., która mieści 5,5% fragmentów zdobionych. Zdobione ucha obejmują 1,3% całości materiałów ornamentowanych, stanowiąc 11,1% wszystkich fragmentów uch w całym zbiorze.

Tabela 25. Charakterystyka ilościowa wątków w ramach grup ornamentacyjnych naczyń kategorii F1 z osady C1.

GRUPA I						
1A1	1D1	2A1	2A2	4G1	4G1A	5G1
16	60	2	2	13	5	1
6,8%	25,6%	0,8%	0,8%	5,6%	2,1%	0,4%
99 = 42,3%						

PODGRUPA IIA														PODGRUPA IIB			GRUPA III		
1A3	1B2	1B3	1C2	1C3	1D3	1H3	2B1	2B3	2C2	2D1	2D3	3G1	4G1	1A1	1B2	2G1	1	3	5
13	3	36	7	4	19	1	7	3	1	7	1	1	2	1	2	1	1	7	2
5,5%	1,2%	15,4%	2,9%	1,6	8,1%	0,4	2,9	1,2	0,4	2,9	0,4	0,4	0,8	0,4	0,8	0,4	0,4	2,9	0,8
105 = 44,9%														4=1,7%			10=4,3%		

GRUPA IV				UCHA – GR. IIA	
B1/2	C1	D1	F2	A	B
1	6	4	2	2	1
0,4	2,6%	1,6	0,8	0,8	0,4
13=5,5%				3=1,3%	

Ornamenty najczęściej były lokowane w strefy B1 (czyli na barkach naczynia) z udziałem ponad 75,0%. Stosunkowo często obserwujemy zdobnictwo krawędzi naczyń (strefa A3) w postaci plastycznych guzków – akcentów z około 6,0% udziału. Znacznie rzadziej spotykamy się z ornamentacją strefy C (dolna partia brzuśca), głównie w postaci rytych żłobków w odniesieniu do waz lub mis, która obejmuje 3,0% zbioru.

Podsumowując, można stwierdzić, że w technologii naczyń kategorii F1 wykonywano głównie formy, które możemy zaliczyć ogólnie do naczyń stołowych, wśród których przeważają ornamentowane dzbanki/kubki, itp. W tej technologii wykonywano też wazy, które często należą do form dużych i mogły spełniać funkcje naczyń zasobowych. Symptomatyczne jest to, że niezwykle rzadko odnotowujemy w tej kategorii fragmenty garnków.

Najmniej liczną kategorię naczyń z osady C1 tworzą fragmenty o powierzchni szorstkiej – F2, w liczbie 599, co stanowi tylko 9,3% całego zbioru (tabela 26). Odnosi się wrażenie, że być może znaczna część tych fragmentów właściwie winna się znaleźć w grupie F1, gdyż nie można wykluczyć, że są

„szorstkość” powierzchni w wielu wypadkach zawdzięczają one zniszczeniu warstwy wierzchniej (wygładzanie/” angobowanie”).

Tabela 26. Charakterystyka fragmentów naczyń kategorii F2 z osady C1.

BARWY POW. ZEWN. I FAKTURA – BF					DOMIESZKA – D							PRZEŁOM – P		
BF112	BF122	BF212	BF222	BF332	D12	D123	D23	D234	D34	D4	D10	P1	P2	P3
343	182	2	11	61	6	278	19	219	70	4	3	156	358	85
57,3%	30,4%	0,3%	1,8%	10,2%	1,0%	46,4%	3,2%	36,6%	11,7%	0,7%	0,4%	26,0%	59,8%	14,2%
599 = 100%					599 = 100%							599=100%		

TYPY ORNAMENTÓW						STREFY ORNAMENTU		MORFOTYPY NACZYŃ											
Gr.I		Gr.II		Gr.III		Gr.IV		B	C	G	W	W/A	K	D/K	M	C	T	U	I
A	B	D	N1	N2	A4	B	C	G	W	W/A	K	D/K	M	C	T	U	I		
1	1	2	6	2	1	5	8	181	68	16	17	14	12	6	31	12	242		
2,2%						48,5%	61,5%	30,2%	11,3%	2,7%	2,8%	2,3%	2,0%	1,0%	5,2%	2,0%	40,5%		
7,7%	23,0%		61,6%		7,7%	13 = 100%			14,0%		5,1%								
13 = 100%						599 = 100%													

Najliczniejszą odmianę barwną stanowi grupa BF112 z 57,3% udziału, przy 30,45% udziale BF122. Marginalne znaczenie mają grupy o czarnych powierzchniach zewnętrznych BF212 oraz obu czarnych BF222, odpowiednio: 0,3% i 1,8%. Stosunkowo liczną grupę tworzą fragmenty naczyń o powierzchniach plamistych BF332, z 10,2% udziałem.

W przypadku domieszek schudzających przeważa receptura D123 z 46,4% udziału, oparta na samym tłuczniu kamiennym. Ale już receptury z tłuczniem drobnym i średnim uzupełnionym piaskiem obejmują 48,3%. Sam piasek stwierdzono jedynie w 0,7% (D4). Tylko kilka fragmentów ma recepturę opartą jedynie na grubym i średnim tłuczniu (D12) z 1,0% obecnością. Ponownie, jak już wspominaliśmy w przypadku naczyń kategorii F1 odnotowano kilka fragmentów naczyń wytworzonych z wykorzystaniem receptury D10 (0,4%), co powoduje, że struktura fragmentów naczynia przyjmuje formę bardzo porowatych. Wśród omawianych naczyń przełomy są zazwyczaj dwubarwne P2 (59,8%) i trójbarwne P3 (14,2%). Może to wskazywać na dość słaby poziom wytwórczości warsztatu garncarskiego. Przełomy jednorodne P1 obejmują tylko 26,0% fragmentów.

Tylko 2,2% fragmentów nosi ślady ornamentacji, wśród których zdecydowanie przeważa grupa III oparta na rytych żłobkach z 61,6% (w ramach fragmentów ornamentowanych). Zdobnictwo jest lokowane najczęściej w strefie C (przydennej) z 61,5% udziału. Inne ornamenty są zdecydowanie rzadsze, ale grupa II ornamentów kanelurowych (żłobkowanych) obejmuje 23,0%, przy jedynie 7,7% wątków grupy I facetywych. Jednak te wyliczenia mają niezbyt duże znaczenie, ze względu na niewielką liczebność zbioru.

Symptomatyczny jest skład typologiczny identyfikowanych form naczyń. Przy znacznym udziale fragmentów NN (nieoznaczonych), bo sięgającym 40,5%, wydaje się, że 30,2% materiałów można identyfikować z garnkami. Na drugim miejscu są niewątpliwie potraktowane łącznie głównie wazy oraz ewentualne amfory z 14% udziałem. Łącznie potraktowane dzbanki i kubki obejmują 5,1% a podkładki/talerze aż 5,2%. Bardzo rzadko identyfikujemy miski (2,0%) oraz czerpaki (1,05%).

Na grupę naczyń o powierzchniach kategorii F3 i F4 przypada 3508 fragmentów, wśród których kategoria F4 naczyń chropowacono-gładzonych, stanowi zaledwie 1,6% zbioru (tabela 27). Na kategorię F4 składają się zazwyczaj partie przydenne garnków oraz waz dołem chropowaconych. Kategorie F3+4 obejmuje 45,5% całości analizowanego zbioru z osady C1.

Tabela 27. Charakterystyka naczyń kategorii F3 i F4 z osady C1.

FAKTURA - F		BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF					DOMIESZKA - D					PRZEŁOM - P		
F3	F4	BF113	BF123	BF213	BF223	BF333	D12	D123	D23	D234	D34	P1	P2	P3
3452	56	1873	1320	14	55	246	32	3083	34	344	15	621	2340	547
98,4%	1,6%	53,4%	37,5%	0,4%	1,7%	7,0%	0,9%	87,9%	1,0%	9,8%	0,4%	17,7%	66,7%	15,6%
3508 = 100%														

OR.	STREFA ORNAM.	MORFOTYPY NACZYŃ			
IVA	A1/2	G	W	M	T
2	2	3432	10	58	2
0,05 %		98,0%	0,3%	1,6%	0,1%

Wśród nich zdecydowanie przeważają barwy o różnych odcieniach brunatnych (BF113) z udziałem 53,4%. Grupa BF123 stanowi 37,5%. Dość liczna grupa BF333, o powierzchniach plamistych obejmuje 7,0%. Fragmenty naczyń charakteryzujące się obiema czarnymi powierzchniami BF223 stanowią jedynie 1,7%, podobnie jest z grupą BF213, którą stwierdzono w przypadku 0,4% fragmentów.

Do wykonywania naczyń wykorzystywano głównie glinę schudzoną domieszką w postaci tłuczni kamienno-piaskowego o różnej frakcji oraz piasku. W zdecydowanej większości jest to domieszka D123 występująca w 87,9% fragmentów, jej odmianą jest nieliczna D12 z bardzo dużą ilością grubego i średniego tłuczni, z 0,9% udziałem. Drugą co do liczebności, ale zdecydowanie rzadszą jest receptura D234, z 9,8% udziałem. Sporadycznie notowano domieszkę D23 z 1,0% udziałem oraz D34 opartą na piasku i drobnym tłuczniu z 0,4%.

Wśród przełomów przeważają dwubarwne P2 z 66,7% oraz trójbarwne P3 z 15,6%, przy 17,7% z przełomem dość jednorodnym P1.

Absolutna większość analizowanych fragmentów tej kategorii naczyń przynależy do różnych odmian garnków z 98,0% udziałem, przy 1,6% fragmentów, które można zaliczyć do mis i 0,3% do waz. W tym ostatnim przypadku są to tylko ich dolne części, po partie maksymalnego wyđęcia brzuśca, gdzie można było obserwować przejście partii wygładzanej w chropowacną (kategoria F4). Do talerzy zaliczono 2 fragmenty (0,1%) o jednej powierzchni chropowacnej a drugiej gładkiej. W tej kategorii naczyń brak właściwie zdobnictwa, jedynie w dwóch przypadkach stwierdzono plastyczne guzki w strefie podkrawędnej (A1/2).

Z zestawienia tzw. BF rozpoznanych w materiałach z osady C1 można wyciągnąć kilka wniosków natury ogólnej (tabela 28).

Tabela 28. Udział procentowy grup BF w całym zbiorze materiałów z osady C1.

NACZYŃIA GŁADKIE - F1	BF111	BF121	BF211	BF221	BF331
	28,0%	7,8%	1,0%	45,6%	16,7%
NACZYŃIA SZORSTKIE - F2	BF112	BF122	BF212	BF222	BF332
	57,3%	30,4%	0,3%	1,8%	10,2%
NACZYŃIA CHROPOWACONE - F3	BF113	BF123	BF213	BF223	BF333
	53,4%	37,5%	0,4%	1,7%	7,0%

W pierwszym rzędzie trzeba zwrócić uwagę, że naczynia obustronnie czernione zdecydowanie przeważają w BF221 (45,65%) czyli naczyń o pow. gładkiej, przy znikomej w pozostałych, rzędu 1,8% (BF222) i 1,7% (BF223). Sytuacja wygląda odmiennie jeżeli rozpatrujemy naczynia o powierzchniach brunatnych. Najniższy udział ma BF111 (wśród naczyń gładkich) z 28,0% przy 57,3% i 53,4% odpowiednio dla BF112 (szorstkich) i BF113 (chropowacnych). Podobną zależność obserwujemy w przypadku

naczyń o czarnej powierzchni wewnętrznej, która jest charakterystyczna dla naczyń szorstkich (BF122 – 30,4%) i chropowatych (BF123 – 37,5%), przy jedynie 7,8% w BF121, naczyń gładkich. Istotne jest, że wyróżniona przez nas grupa naczyń o powierzchniach plamistych jest najliczniejsza w BF331 (naczyni gładkich) z 16,7% udziału, przy znacznie mniejszym w BF332 i BF333. Wydawałoby się, że wśród naczyń, które ogólnie możemy zaliczyć do tzw. stołowych najstaranniej wykonanych, nie powinny występować tak licznie niedopracowania warsztatowe. Oczywiście, przy założeniu, że jest to wynik nie przestrzegania „reżimu” techniki wypału, a nie, jak już wspominaliśmy wyżej, iż był to w większości efekt zamierzony, wywołany specjalną techniką prowadzenia wypału.

Również zestawienie ilościowe, jakie formy naczyń były wykonywane w danej kategorii daje w miarę pełne rozpoznanie sytuacji (tabela 29).

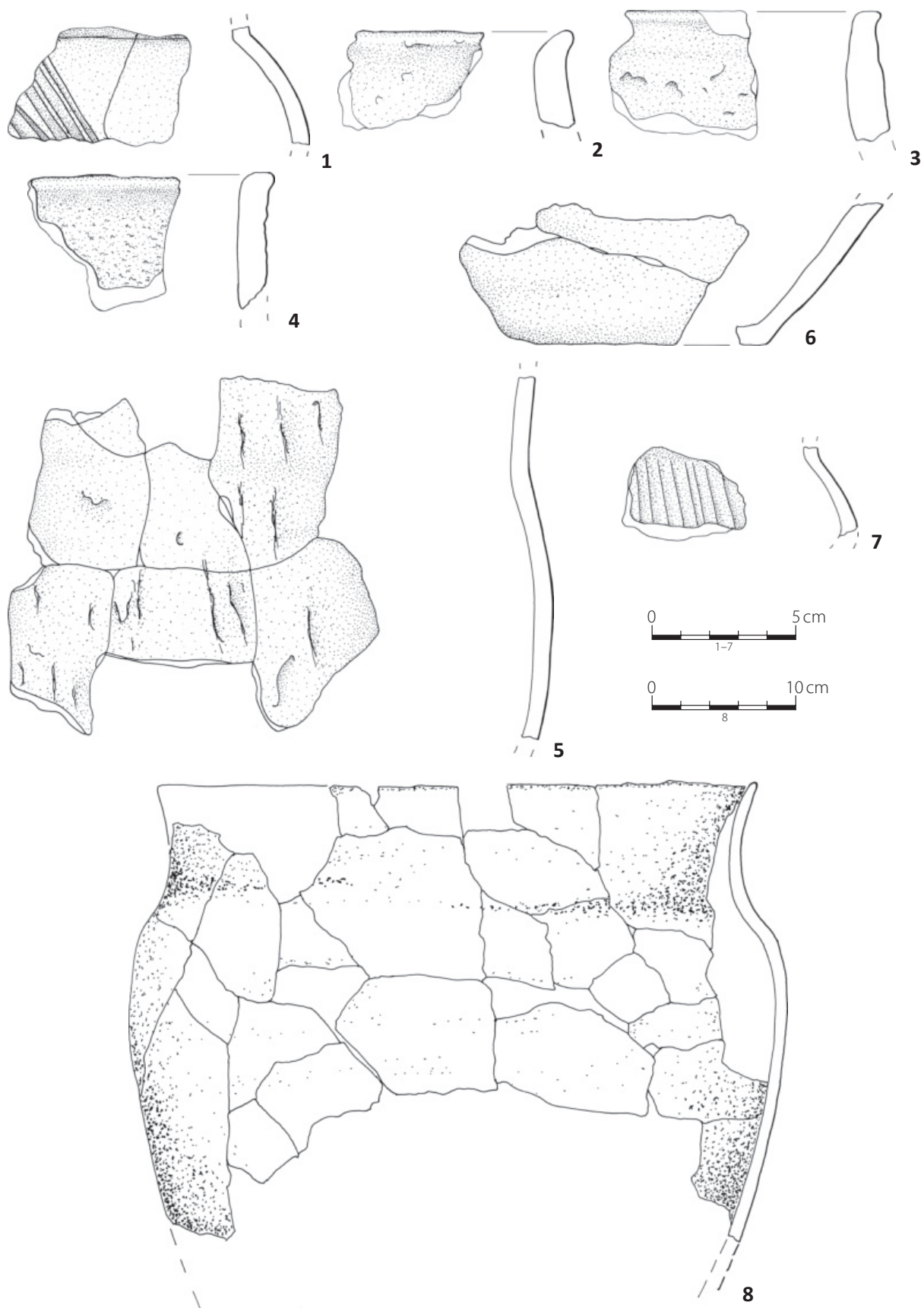
Tabela 29. Zestawienie form naczyń wykonywanych w kategorii F1–F2–F3 dla osady C1

	MORFOTYPY NACZYŃ							
	G	W/A	D/K	M	C	T	I	UCHA
F1	3,8%	28,2%	30,9%	6,7%	1,2%	0,1%	27,5%	1,5%
F2	30,2%	14,0%	5,1%	2,0%	1,0%	5,2%	40,5%	2,0%
F3	98,0%	0,3%	-	1,6%	-	0,1%	-	-
% ogólny	57,6%	11,7%	11,6%	3,5%	0,5%	0,5%	13,7%	0,8%

Z powyższego zestawienia wynika, że jako naczynia chropowate (F3) wykonywano głównie garnki, rzadko miski oraz sporadycznie wazy (oczywiście w rozumieniu chropowacenia tylko ich dolnych partii) i talerze. Jest to w pełni ceramika kuchenna. Także wśród naczyń o powierzchniach szorstkich – F2, przeważają garnki (30,2%) przy nielicznych innych typach. Natomiast naczynia gładkie grupy F1 są bardzo zróżnicowane, ale garnki stanowią tutaj margines z 3,8% udziałem, przy aż 30,9% przypadających na różnorodne kubki i dzbanki, przynależne zasadniczo do tzw. ceramiki stołowej. Oczywiście ze względu na znaczny procent fragmentów nieoznaczonych te proporcje mogą się nawet zwiększyć.

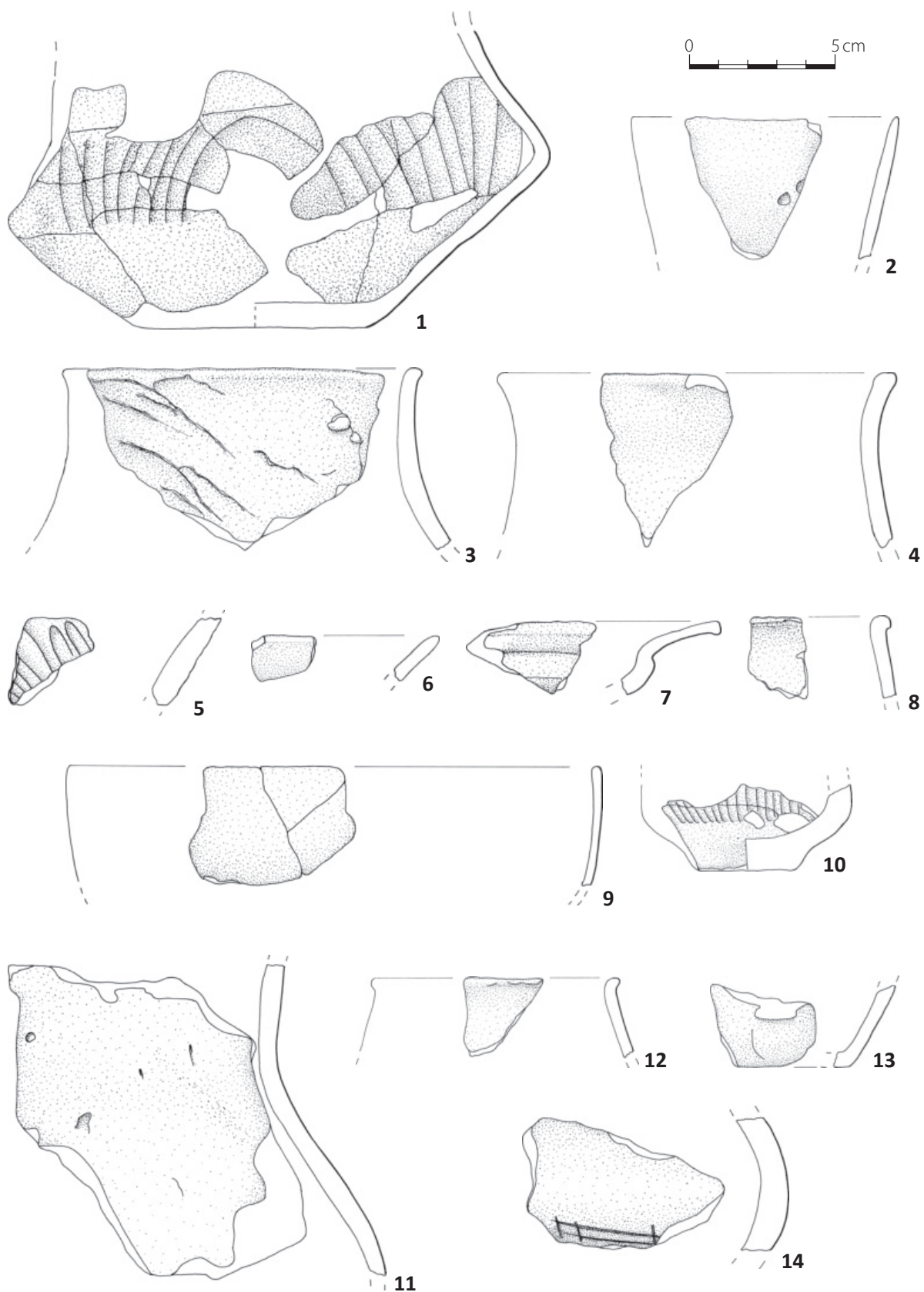
Wyliczając ogólny udział poszczególnych rodzajów naczyń dla całości materiałów z osady C1 uzyskujemy obraz znacznie zmieniony (tabela 29). Zdecydowanie przeważają w całym inwentarzu fragmenty garnków z udziałem 57,6%, z których 92,7% to wyroby o powierzchniach chropowatych. Na drugim miejscu są wazy i amfory z 11,7% udziałem, w tym 1,33% to wazy dołem chropowate. Z niewiele mniejszym udziałem notujemy kubki/dzbanki – 11,6%. Miski osiągają 3,5%, czerpaki i talerze po około 0,5%. Materiały nie sklasyfikowane obejmują 13,7% wszystkich fragmentów, głównie z grupy naczyń gładkich, czyli kubków/dzbanków, misek itp.

Zdecydowana większość materiałów zdobionych przynależy do kategorii F1, gdzie sięga 10,0%, przy jedynie 2,2% w F2 i 0,05% w F3. Natomiast wśród całości materiałów z osady C1, fragmenty ornamentowane stanowią zaledwie 3,9%.

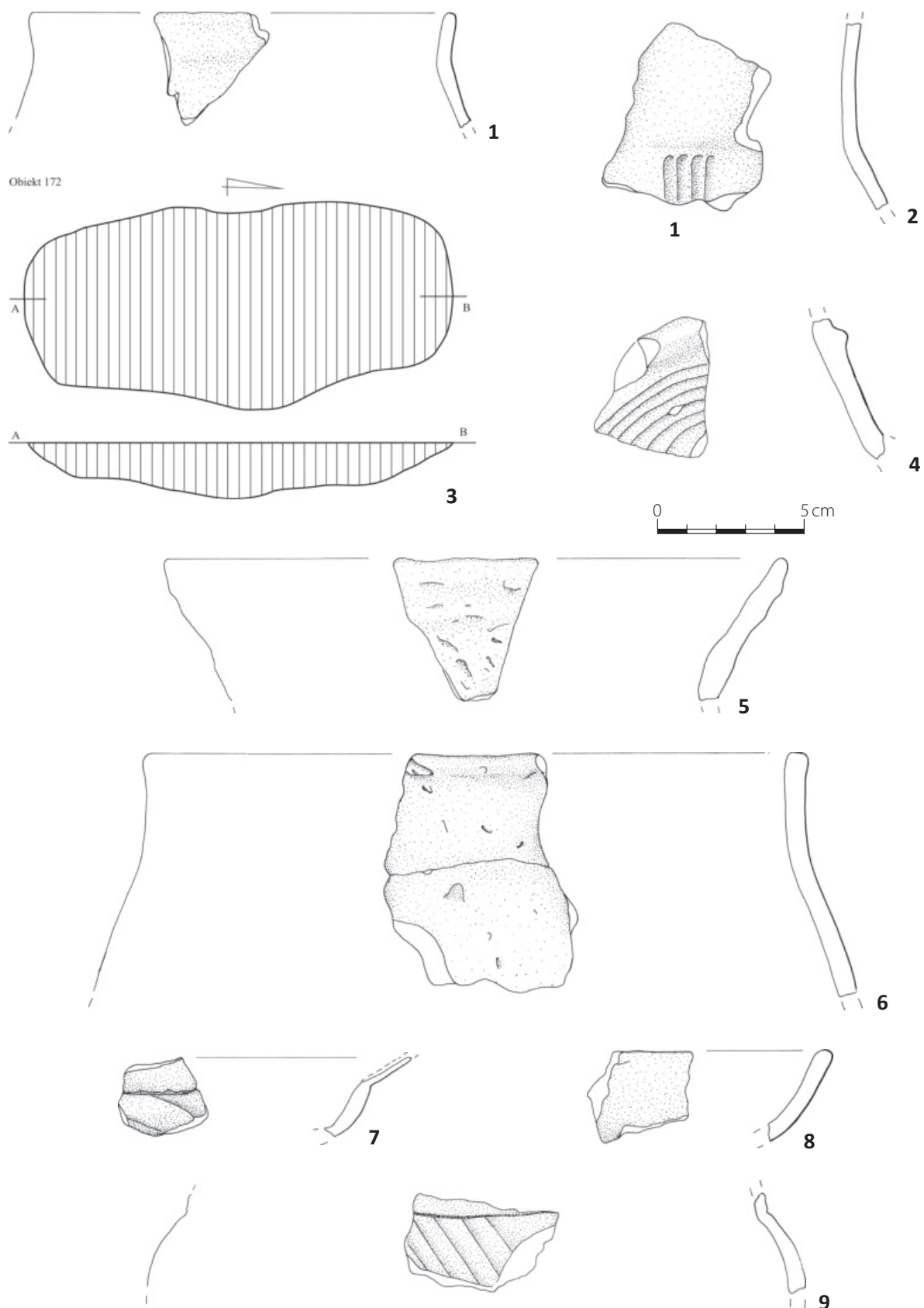
Ryc. 51. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie I. 1-4 – ar D93, w-twa; 5-7 – ar D93, ob. 90; 8 – ar F3, ob. 29.

Fig. 51. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster I. 1-4 – are D93, layer; 5-7 – are D93, feature 90; 8 – are F3, feature 29.

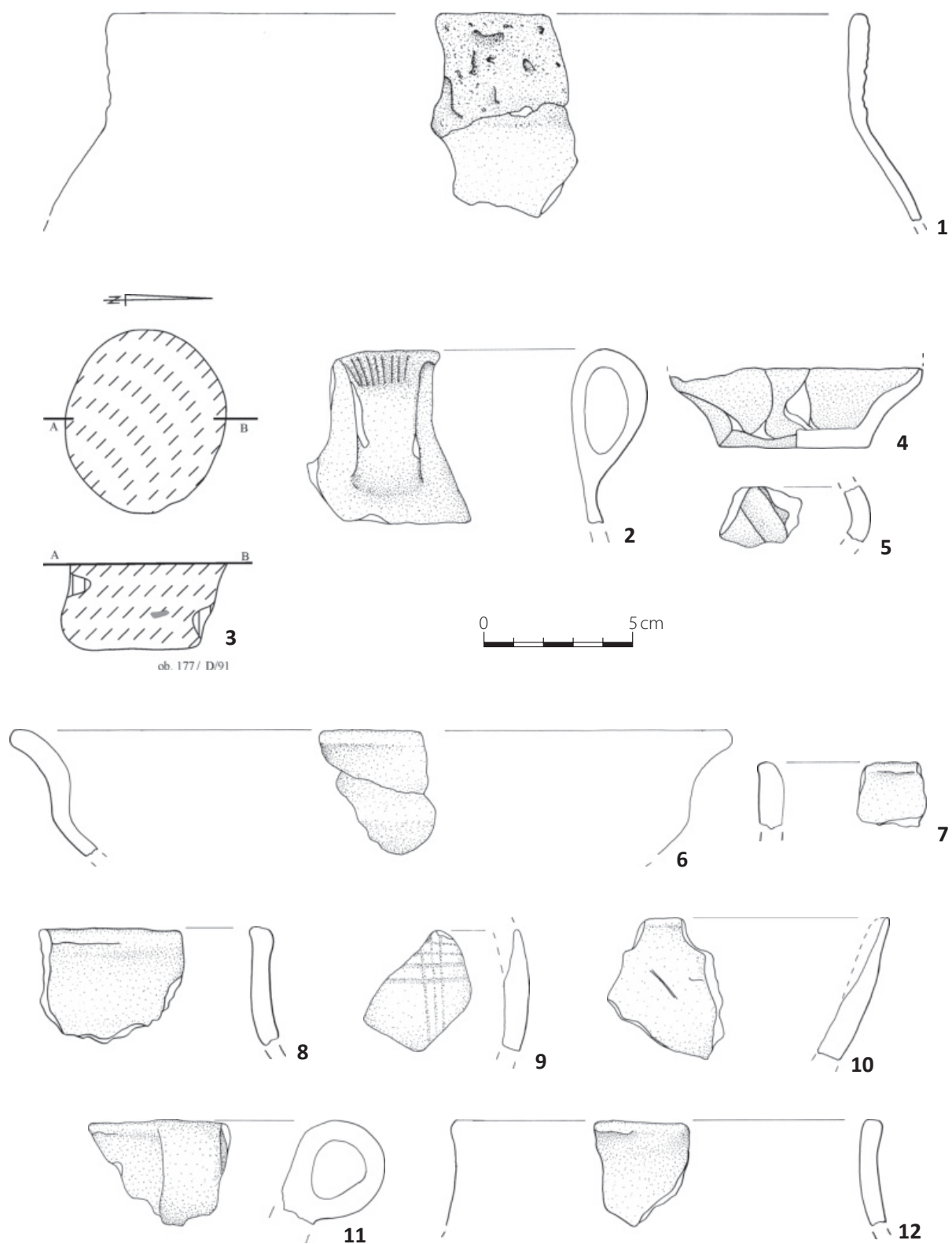
Ryc. 52. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie I: 1 – ar F3, ob.32a. Zgrupowanie III: 2-4 – ar D91, w-twa; 5-14 – ar D91, ob. 60.

Fig. 52. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features Cluster I: 1 – are F3, feature 32a. Cluster III: 2-4 – are D91, layer; 5-14 – are D91, feature 60.

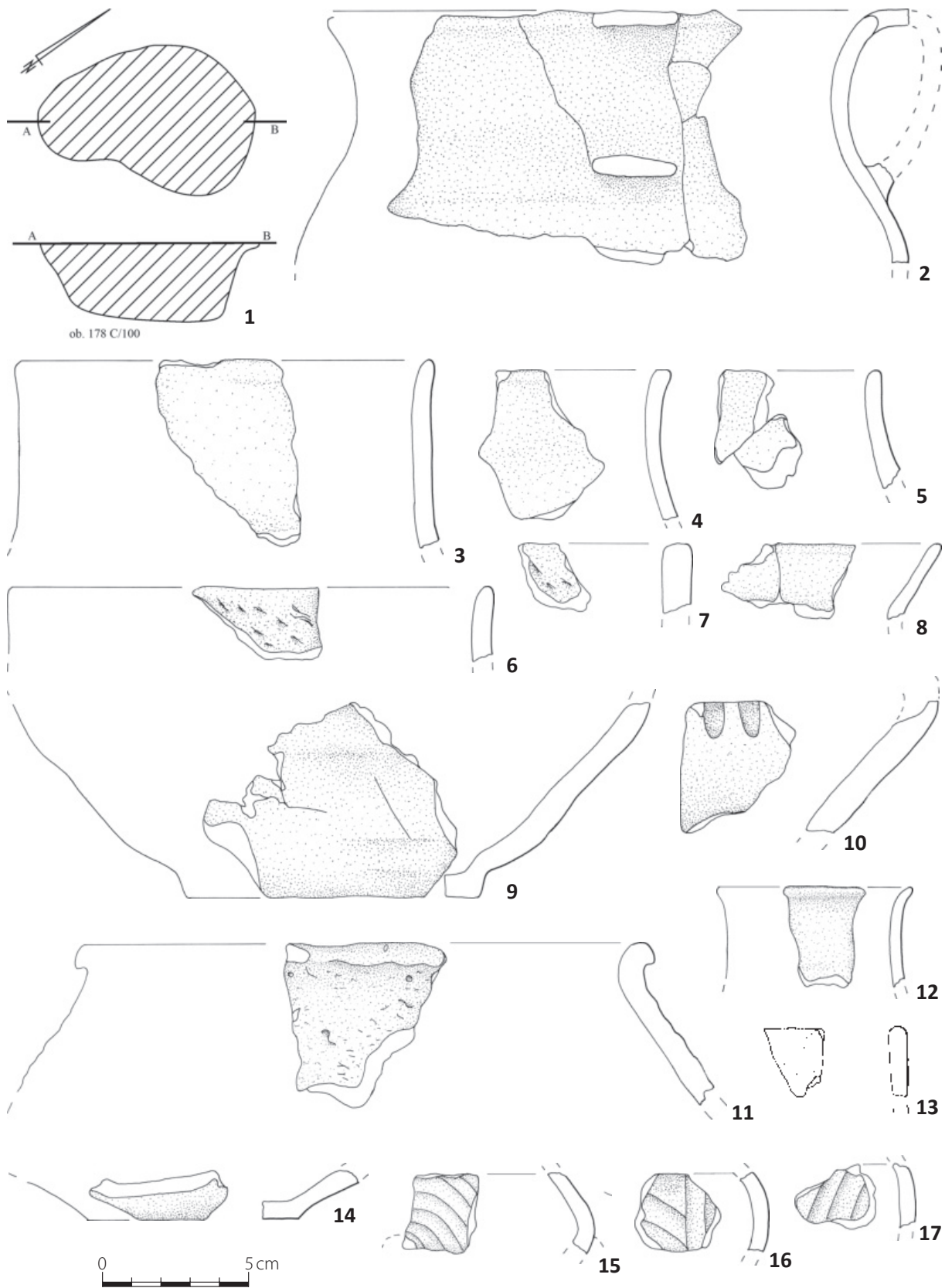
Ryc. 53. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Zgrupowanie III. Wybór materiałów z obiektów. 1-2 – ar D91, ob.61; 3-5 – ar D91, ob.172; 6-9 – ar D91, ob. 176.

Fig. 53. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features Cluster III. 1-2 – are D91, feature 61; 3-5 – are D91, feature 172; 6-9 – are D91, feature 176.

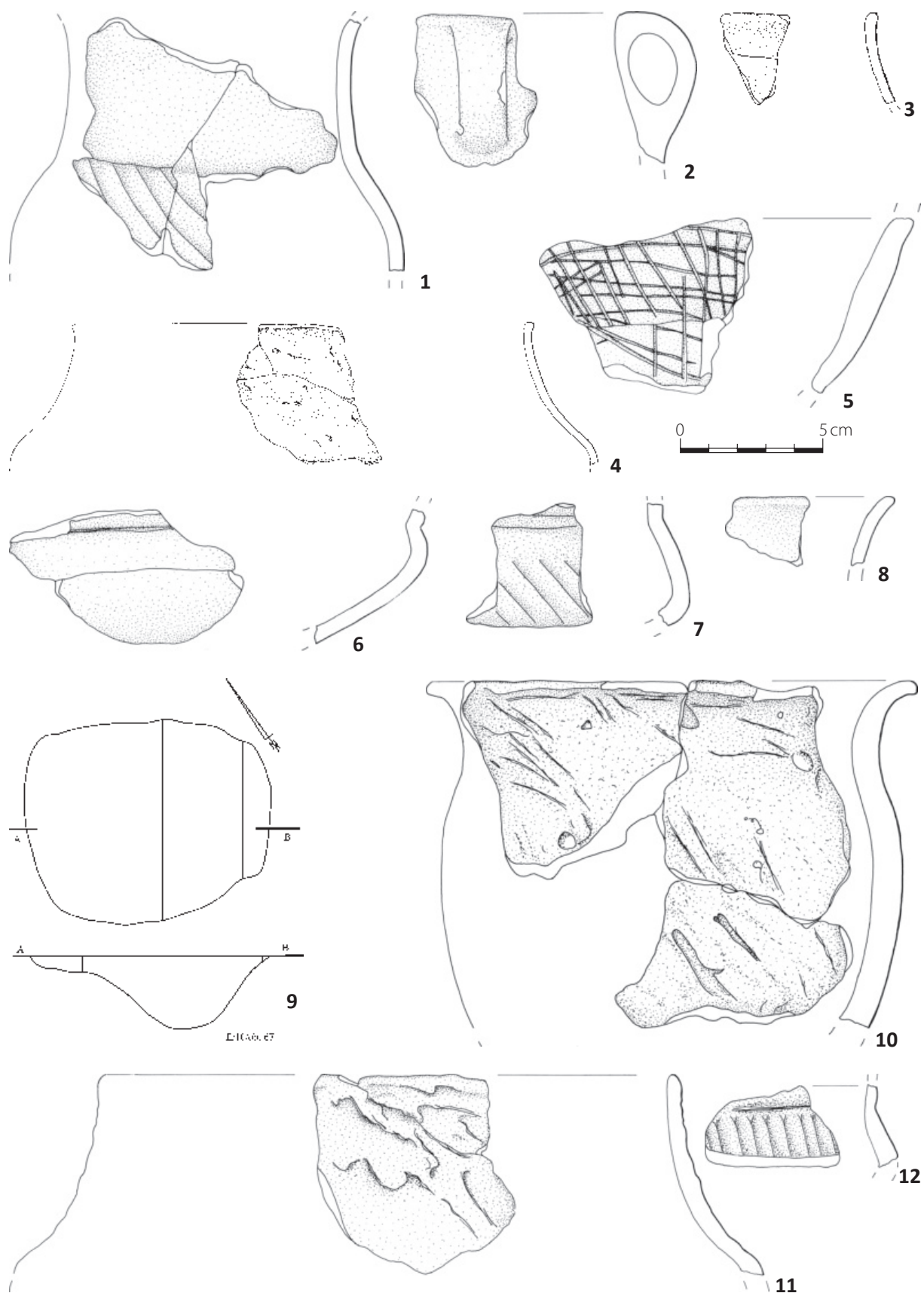
Ryc. 54. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie III: 1,3 – ar D91, ob177; 4-5 – ar F1, ob.55. Zgrupowanie IV: 6-12 – ar C100, w-twa.

Fig. 54. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster III: 1-3 – are D91, feature 177; 4-5 – are F1, feature 55. Cluster IV: 6-12 – are C100, layer.

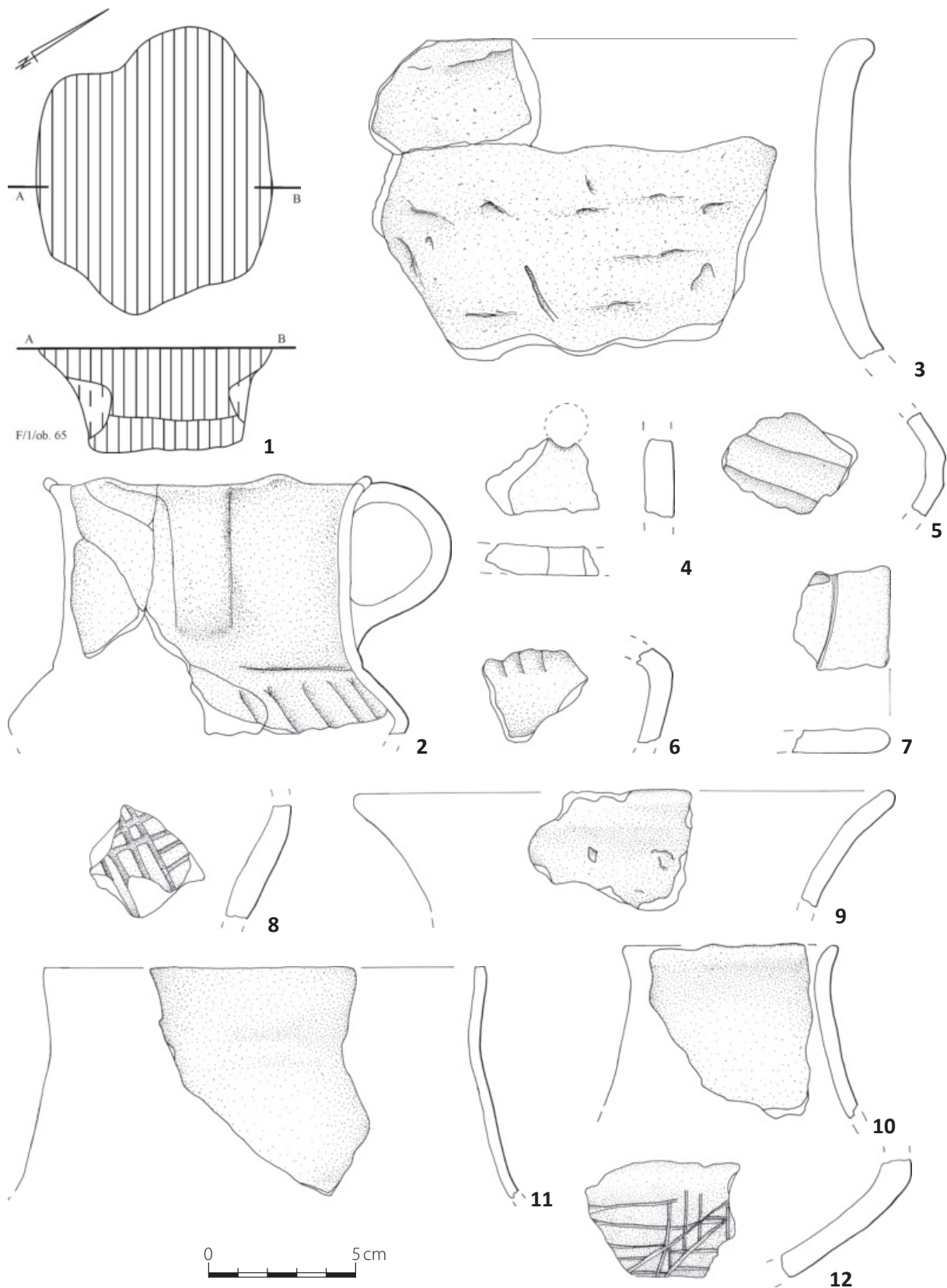
Ryc. 55. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Zgrupowanie IV. Wybór materiałów z warstwy i obiektów: 1-10 – ar C100, ob.178; 11-17 – ar E10, w-twa.

Fig. 55. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster IV. 1-10 – are C100, feature 178; 11-17 – are E/10, layer.

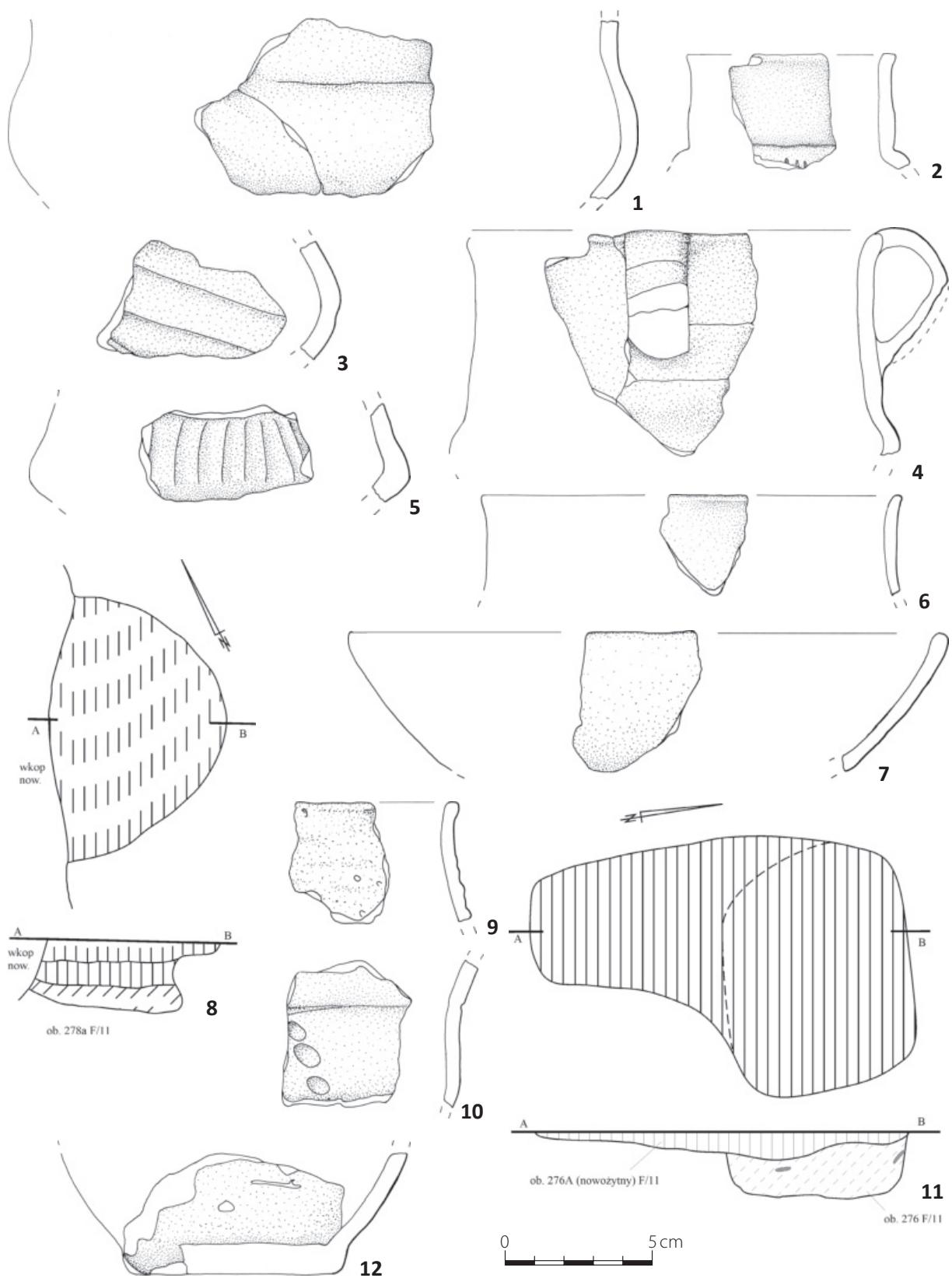
Ryc. 56. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Zgrupowanie IV. Wybór materiałów z warstwy i obiektów: 1-3 – ar E10, w-twa; 4-8 – ar F1, ob.64; 9-12 – ar E10, ob.67.

Fig. 56. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster IV. 1-3 – are E10, layer; 4-8 – are F1, feature 64; 9-12 – are E10, feature 67.

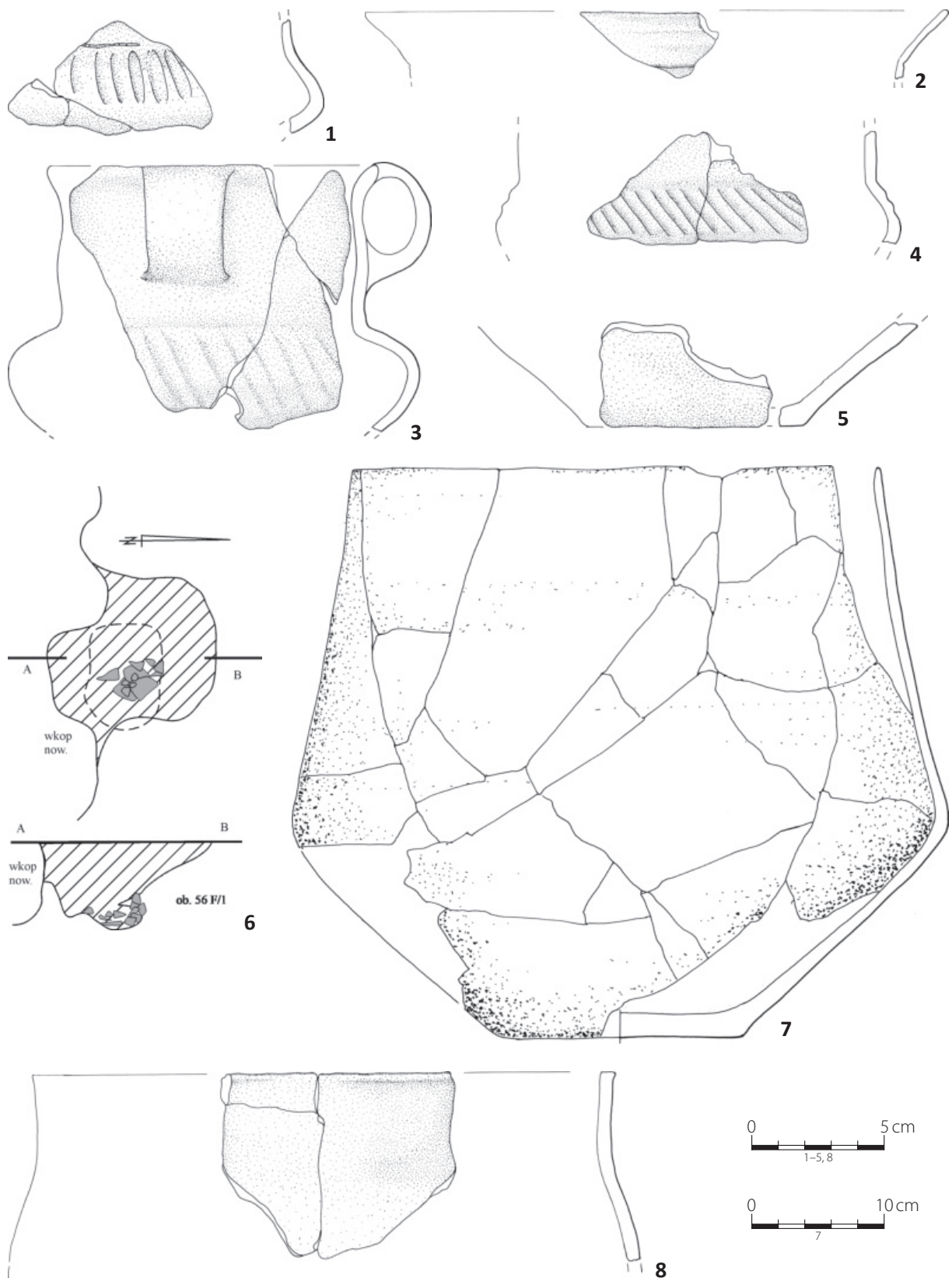
Ryc. 57. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie IV: 1 – plan i profil obiektu 65, 2 – ar F1, ob.65; 3–7 – ar F1, ob.66. Zgrupowanie VI: 8 – ar F21, ob. 360. Zgrupowanie IX: 9–12 – ar F1, w-twa.

Fig. 57. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster IV: 1 – section of the feature 65; 2 – are F1, feature 65; 3–7 – are F1, feature 66. Cluster VI: 8 – are F21, feature 360. Cluster horizontal projection and cross IX: 9–12 – are F1, layer.

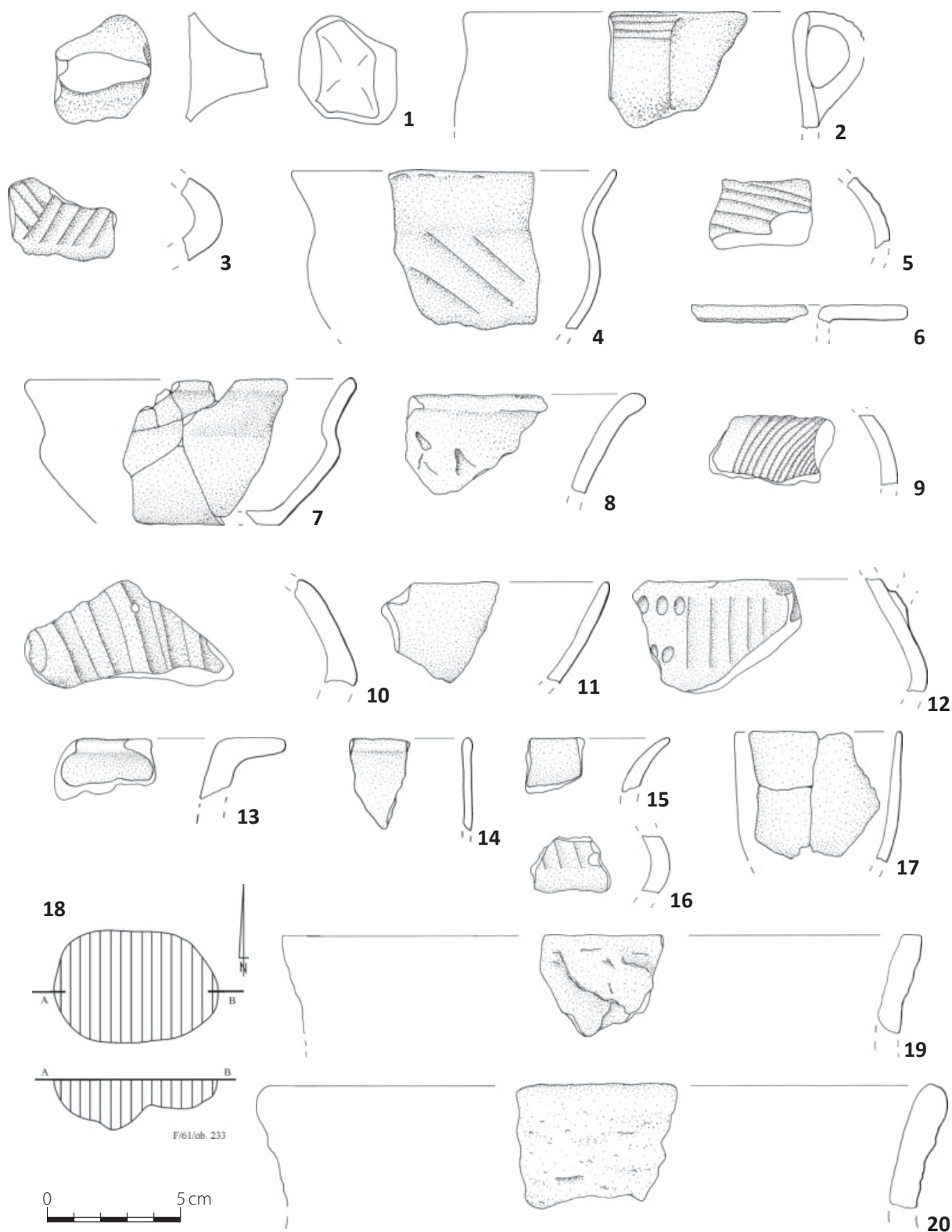
Ryc. 58. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie IX: 1–2 – ar F1, w-twa; 3 – ar F1, ob. 42; 4 – ar F2, w-twa; 5–7 – ar F1, ob.58; 8–10 – ar F11, ob.278a; 10 – ar F11, ob.276; 8,11 – plany i profile obiektów.

Fig. 58. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster IX: 1–2 – are F1, layer; 3 – F1, feature 42; 4 – are F2, layer; 5–7 – are F1, feature 58; 8–10 – are F11, feature 278a; 10 – are F11, feature 276; 8,11 – horizontal projections and cross-sections of the features.

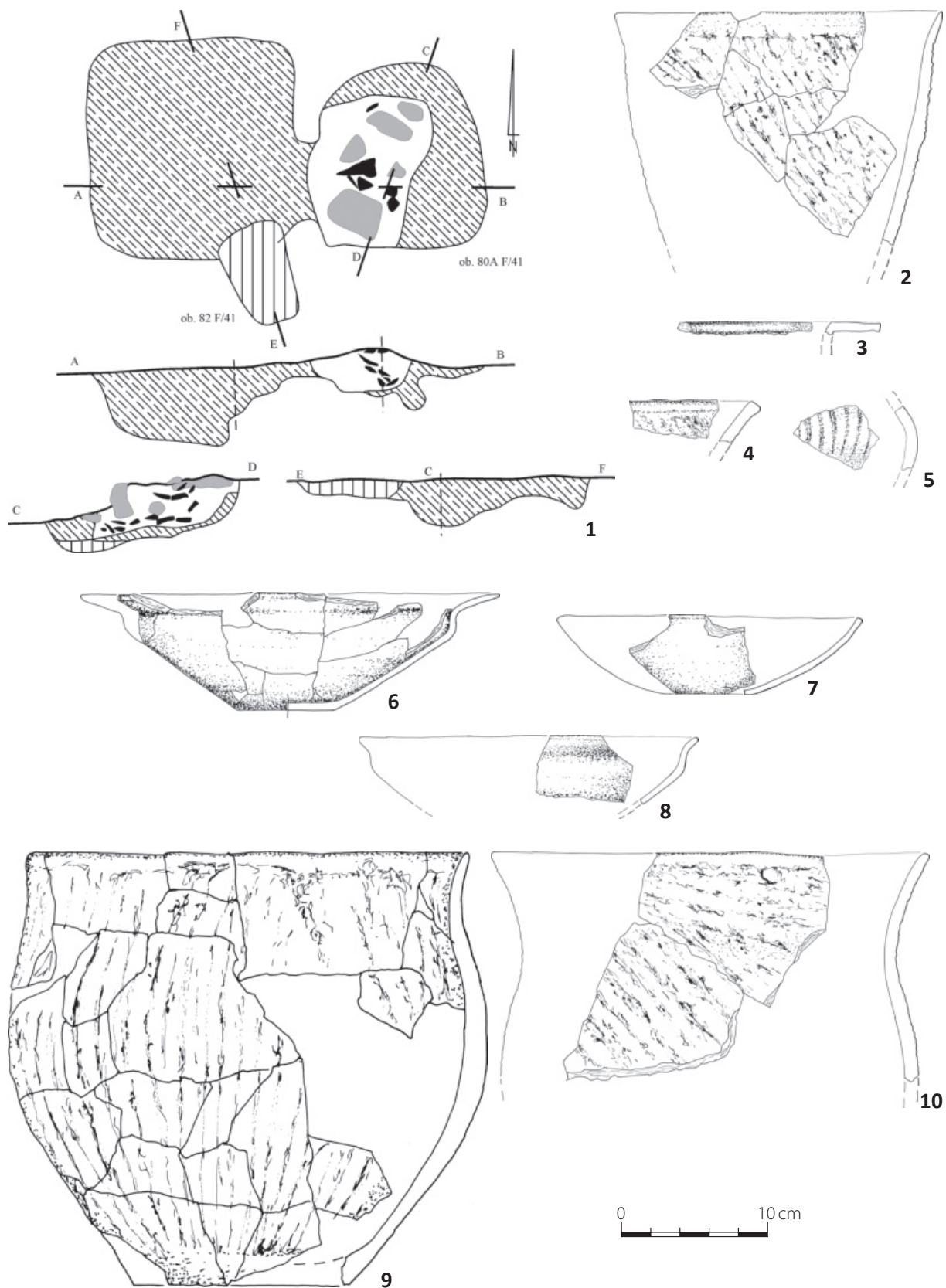
Ryc. 59. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z obiektu. Zgrupowanie IX: 1-5, 7-8 – ar F1, ob. 56; 6 – plan i profil obiektu.

Fig. 59. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster IX: 1-5, 6-8 – are F1, feature 56; 6 – horizontal projection and cross-section of the feature 56, are F1.

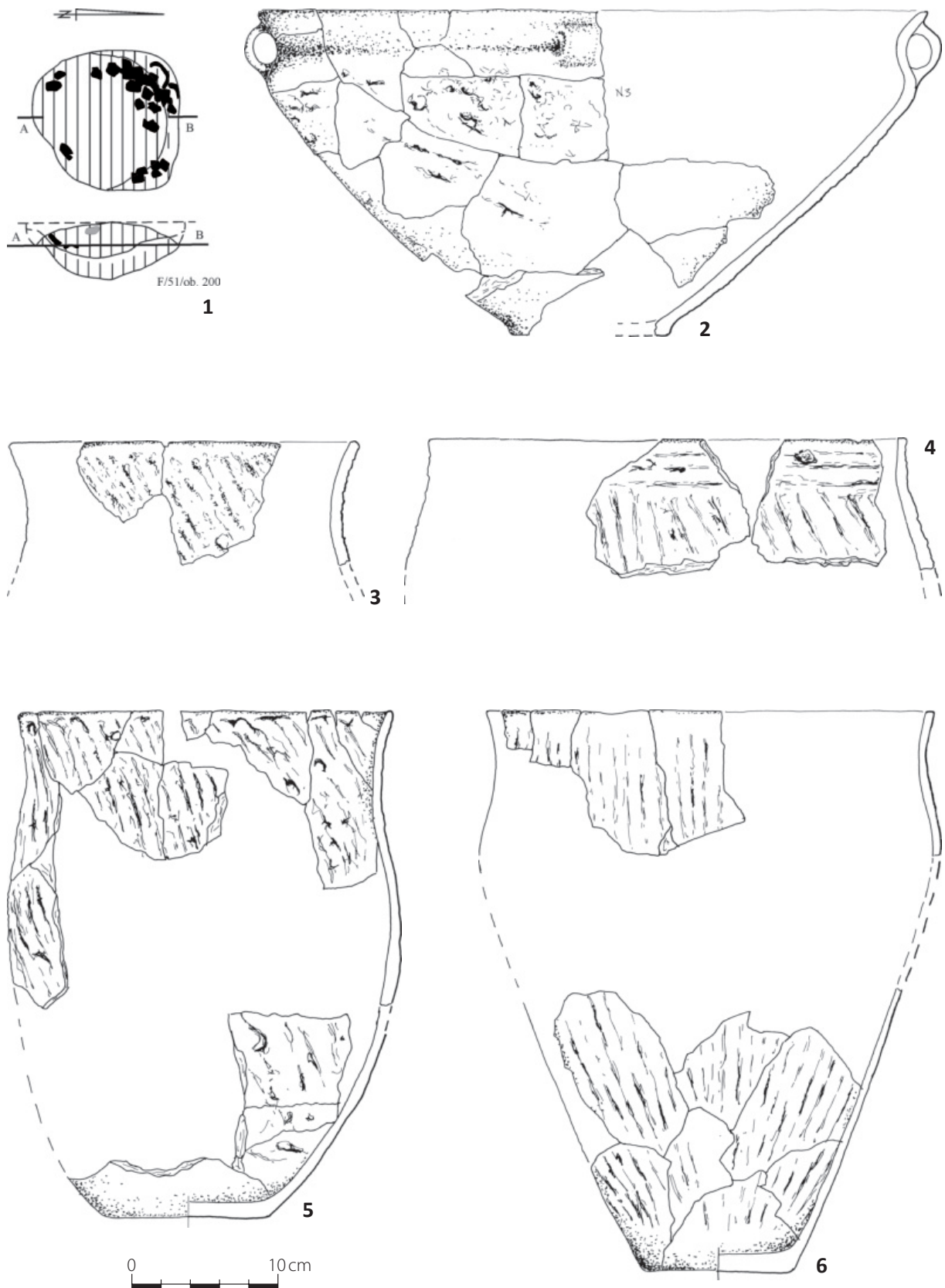
Ryc. 60. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie XI: 1-3 – ar E49, w-twa; 4-6 – ar E49, ob.78; 7 – ar E49, ob. 77; 8-9 – ar E50, ob.271w. Zgrupowanie XII: 10-11 – ar F51, w-twa; 14 – ar F41, w-twa. Zgrupowanie XIII: 12-13 – ar F61, w-twa; 15-17 – ar F61, ob.230; 18-20 – ar F61, ob.233. W – wtręt w obiekcie młodszym.

Fig. 60. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1 Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Selection of specimens from the layer and features. Cluster XI: 1 – are E49, layer; 4-6 – are E49, feature 78; 7 – are E49, feature 77; 8-9 – are E50, feature 271w. Cluster XII: 10-11 – are F51, layer; Cluster XIII: 12-13 – are F61, layer; 15-17 – are F61, feature 230; 18-20 – are F61, feature 233. w – signifies an insertion into a younger feature.

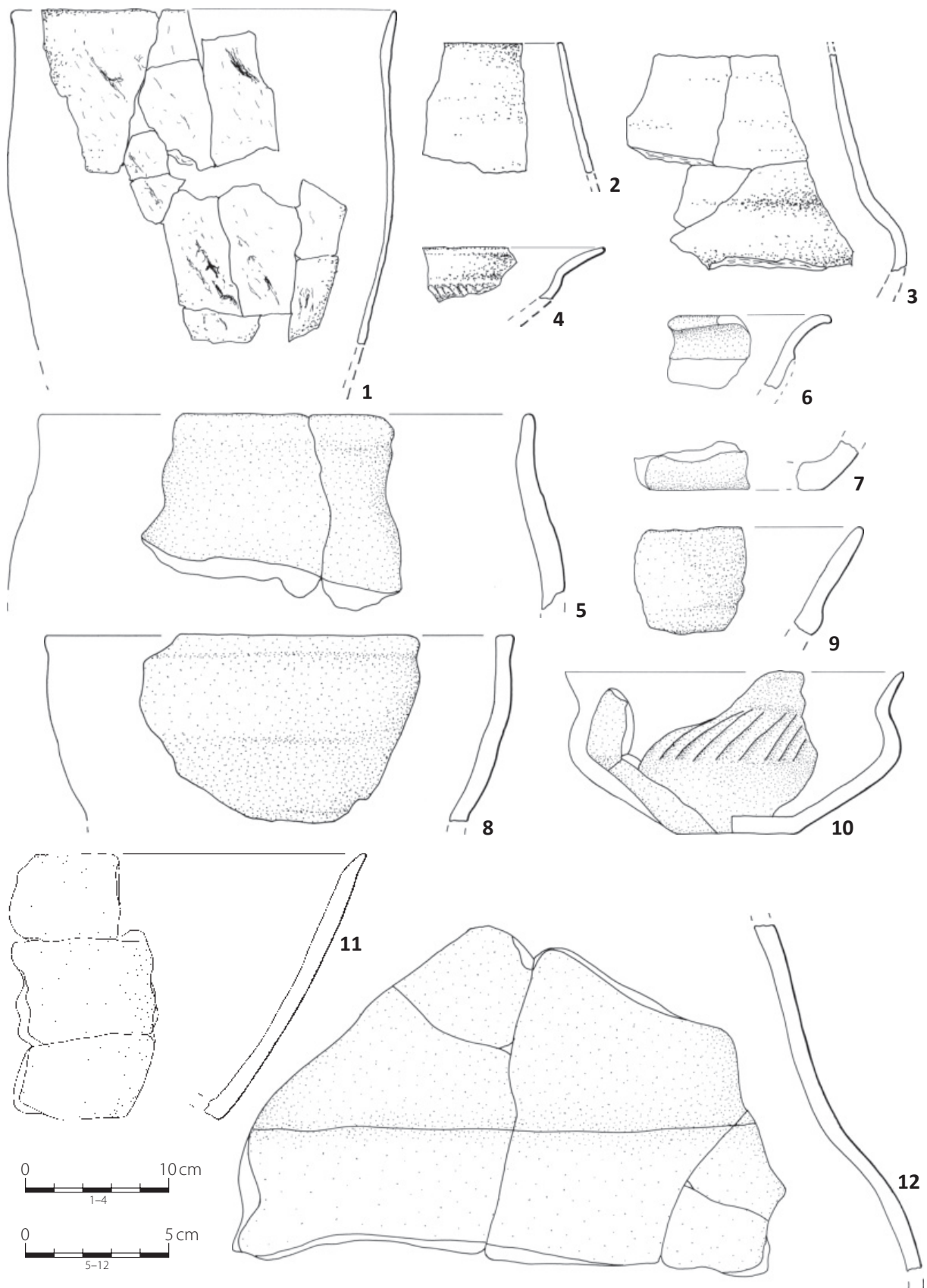
Ryc. 61. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Zgrupowanie XII: 1 – plan i profil obiektów, 2–10 wybór materiałów z obiektu 80a, ar F41.

Fig. 61. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Cluster XII: 1 – horizontal projection and cross-section of the features, 2–10 selection of specimens from feature 80a, are F41.

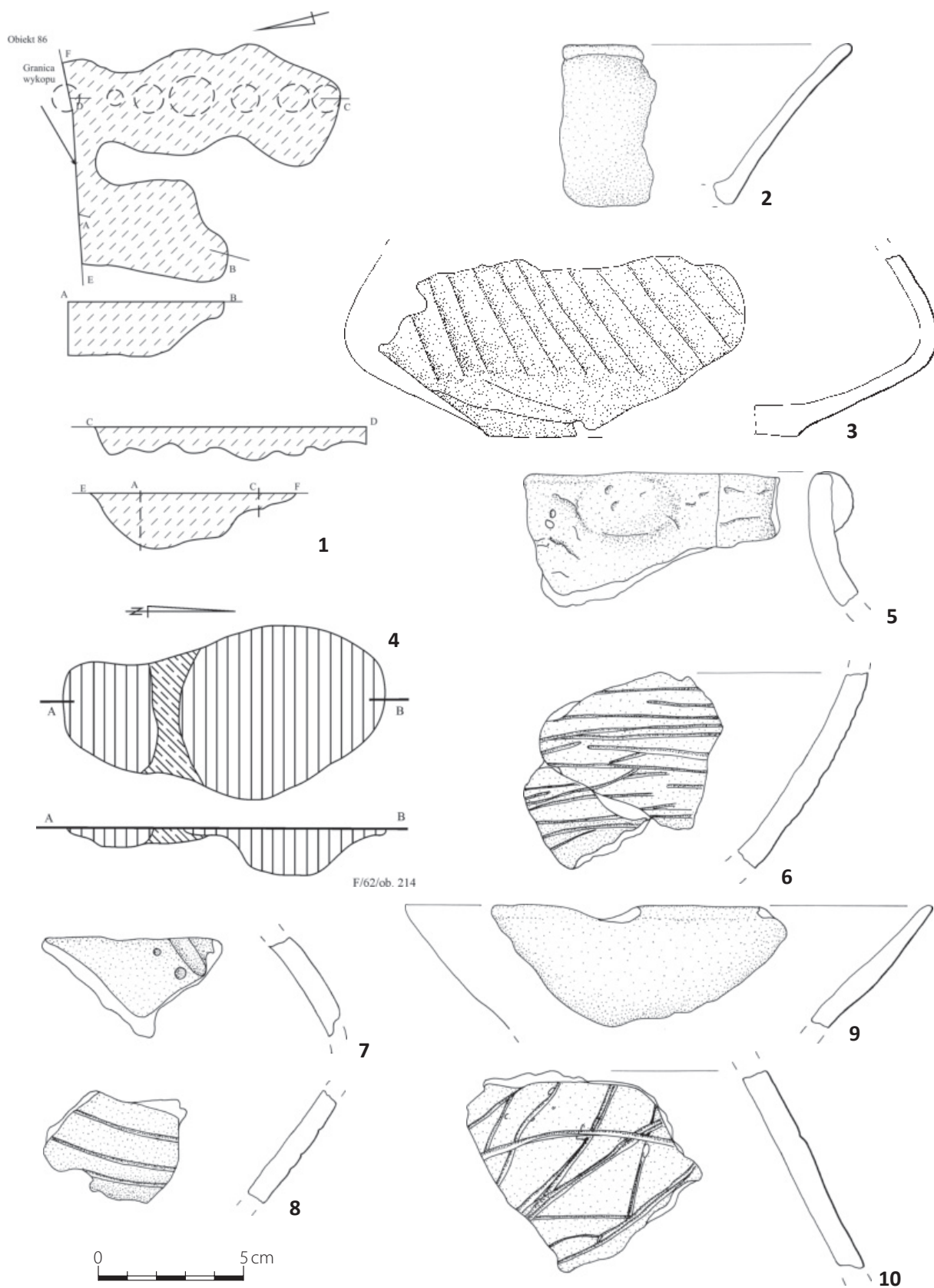
Ryc. 62. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Zgrupowanie XII. Wybór materiałów z obiektu 200, ar F41-51: 1 – plan i profil obiektu, 5-6 – wybór naczyń.

Fig. 62. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Cluster XII. Selection of specimens from feature 200, are F41-51: 1 – horizontal projection and cross-section of the feature, 5-6 – selection of vessels.

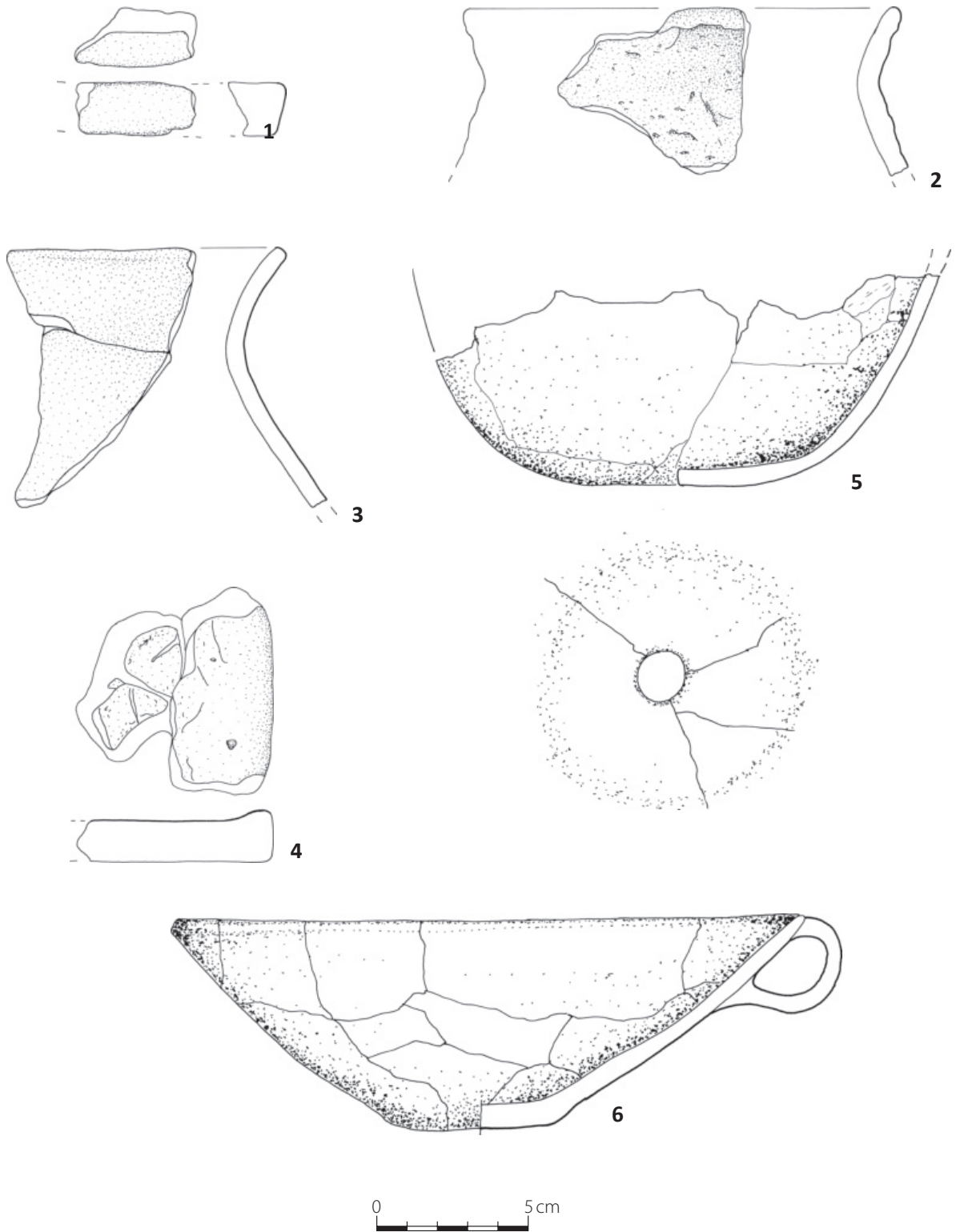
Ryc. 63. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z obiektów. Zgrupowanie XII: 1-4 – ar F41-51, ob. 200. Zgrupowanie XIV: 5-9 – ar F71, ob. 322. Zgrupowanie XVI: 10-12 – ar E39, ob. 291.

Fig. 63. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster XII: 1-4 – are F41-51, feature 200. Cluster XIV: 5-9 – are F71, feature 322. Cluster XVI: 10-12 – are E39, feature 291.

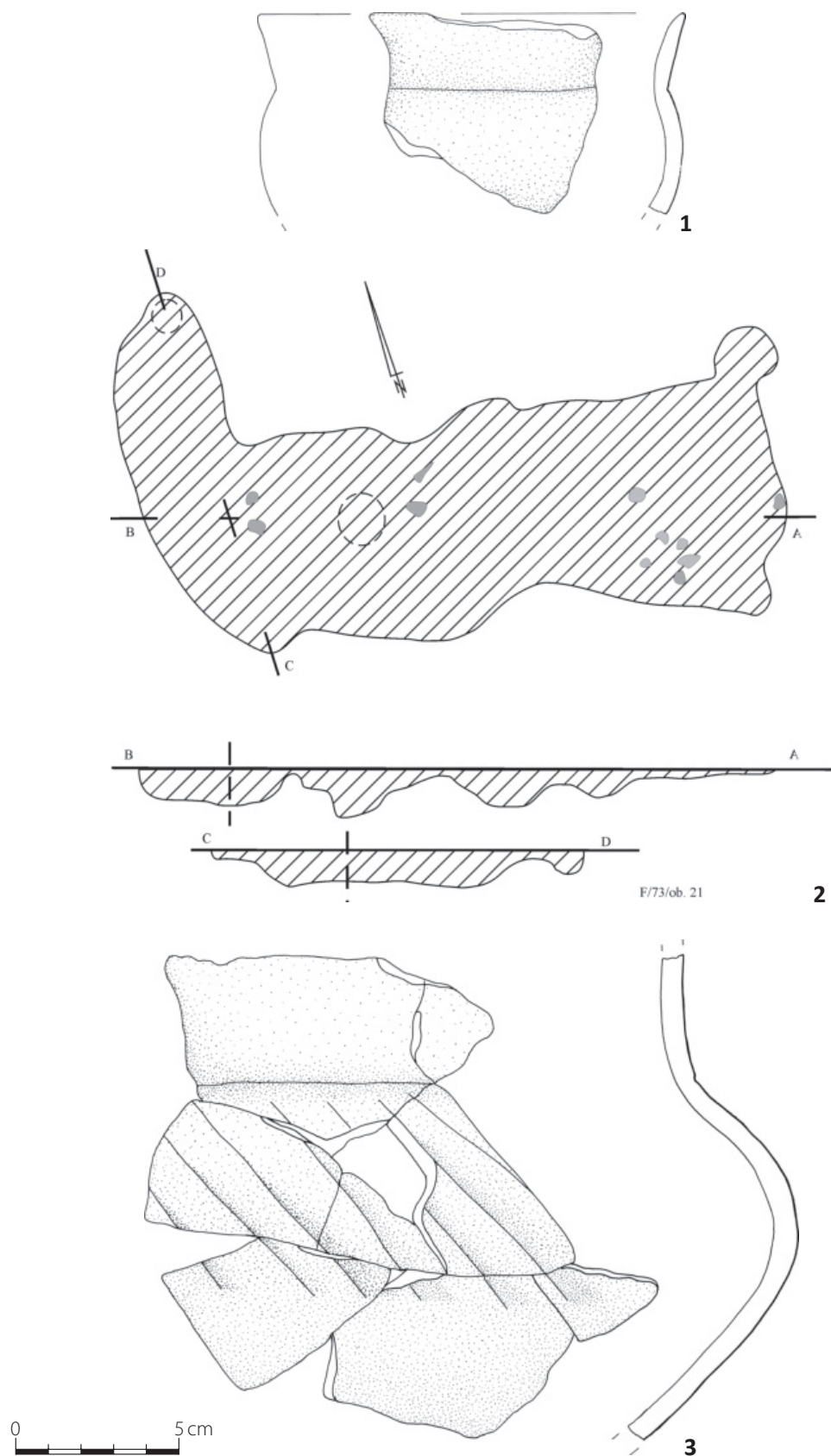
Ryc. 64. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiału z obiektów i warstwy. Zgrupowanie XVII: 1-3 - ar F41, ob. 86. Zgrupowanie XVIII: 4-6 - ar F62, ob.214a-b; 7-8 - ar F62, ob. 216; 9-10 - ar F72, w-twa; 1, 4 - plany i profile obiektów.

Fig. 64. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster XVII: 1-3 - are F41, feature 86. Cluster XVIII: 4-6 - are F62, feature 214a-b; 7-8 - are F62, feature 216; 9-10 - are F72, layer; 1, 4 - horizontal projections and cross-sections of the features 214, are F62.

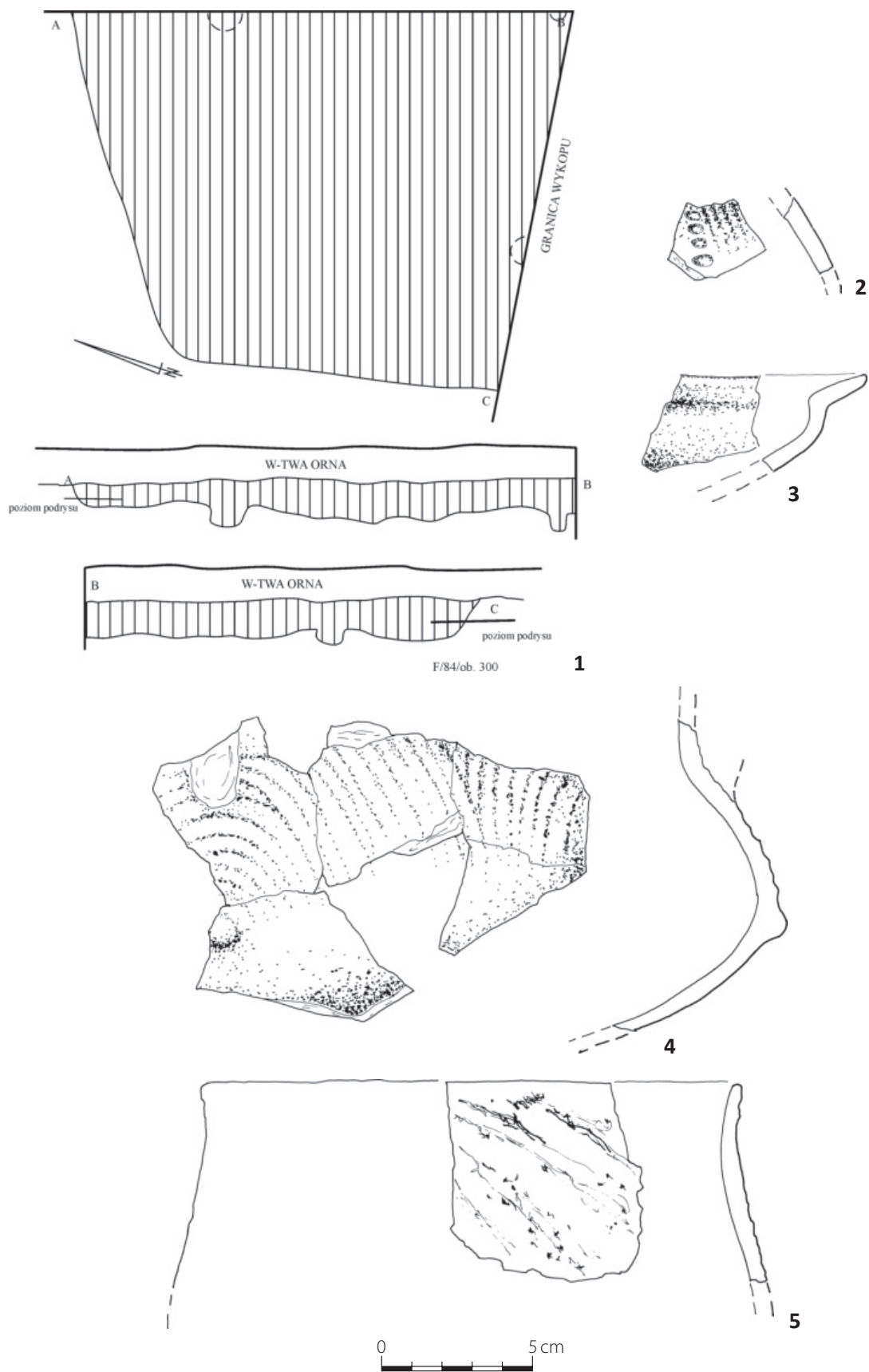
Ryc. 65. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiału z obiektów i warstwy. Zgrupowanie XIX: 1-2 – ar F72, ob. 371. Zgrupowanie XX: 3 – ar E59, w-twa; 4 – ar E70, w-twa. Zgrupowanie XXI: 5 – ar F73, ob. 22; 6 – ar F63, ob. 51.

Fig. 65. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster XIX: 1-2 – are F72, feature 371. Cluster XX: 3 – are E59, layer; 4 – are E59, layer. Cluster XXI: 5 – are F73, feature 22; 6 – are F63, feature 51.

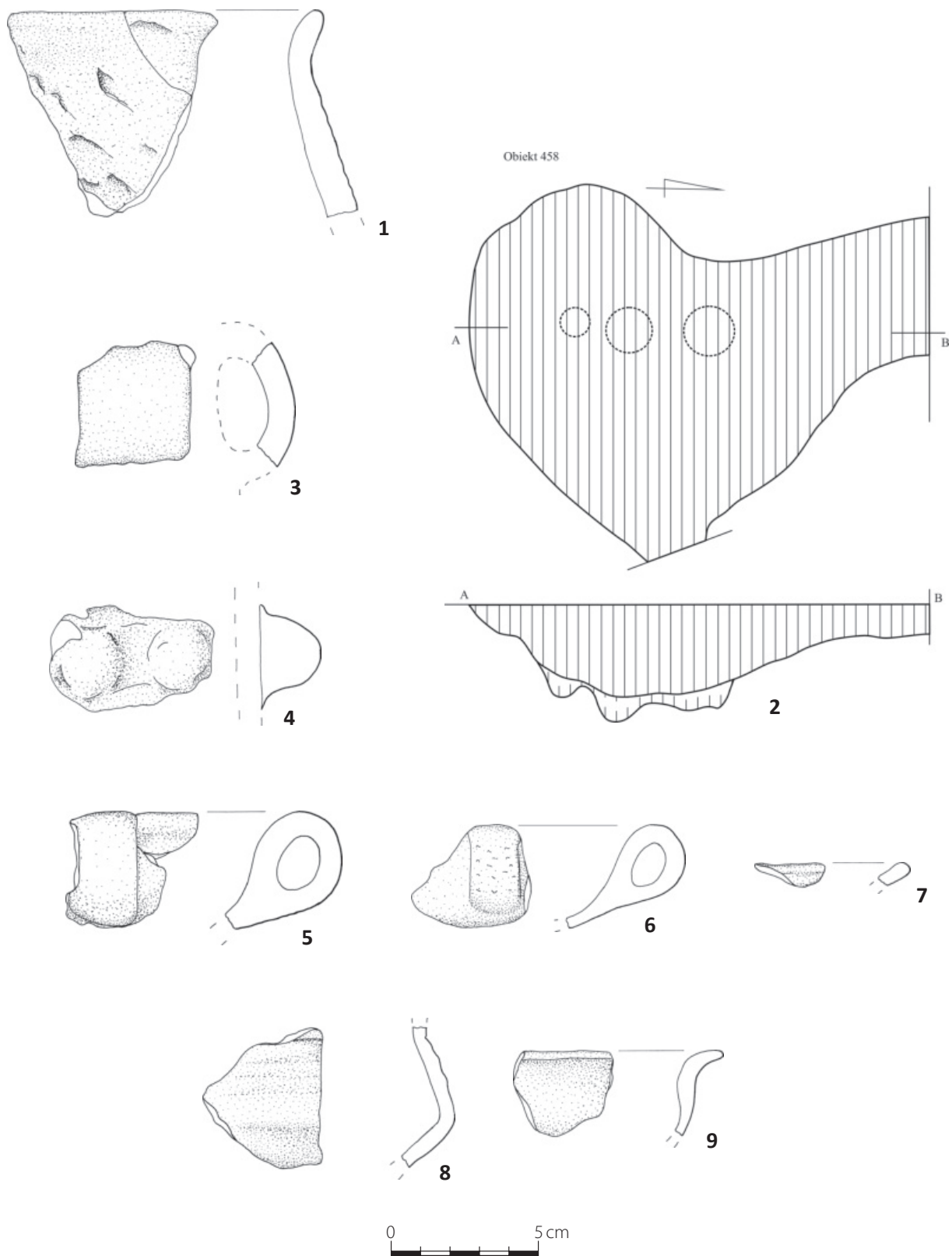
Ryc. 66. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Wybór materiałów z obiektów. Zgrupowanie XXI: 1 – ar F63, w-twa; 2 – plan i profil obiektu 21; 3 – naczynie z obiektu ob. 21, ar F73.

Fig. 66 Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the features. Cluster XXI: 1 – are F63, layer; 2 – horizontal projection and cross-section of feature 21, are F73; 3 – lessel from the feature 21, are F73.

Ryc. 67. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Zgrupowanie XXII. Wybór materiału z obiektu 300, ar F84: 1 – plan i profil obiektu, 4–5 – wybór naczyń.

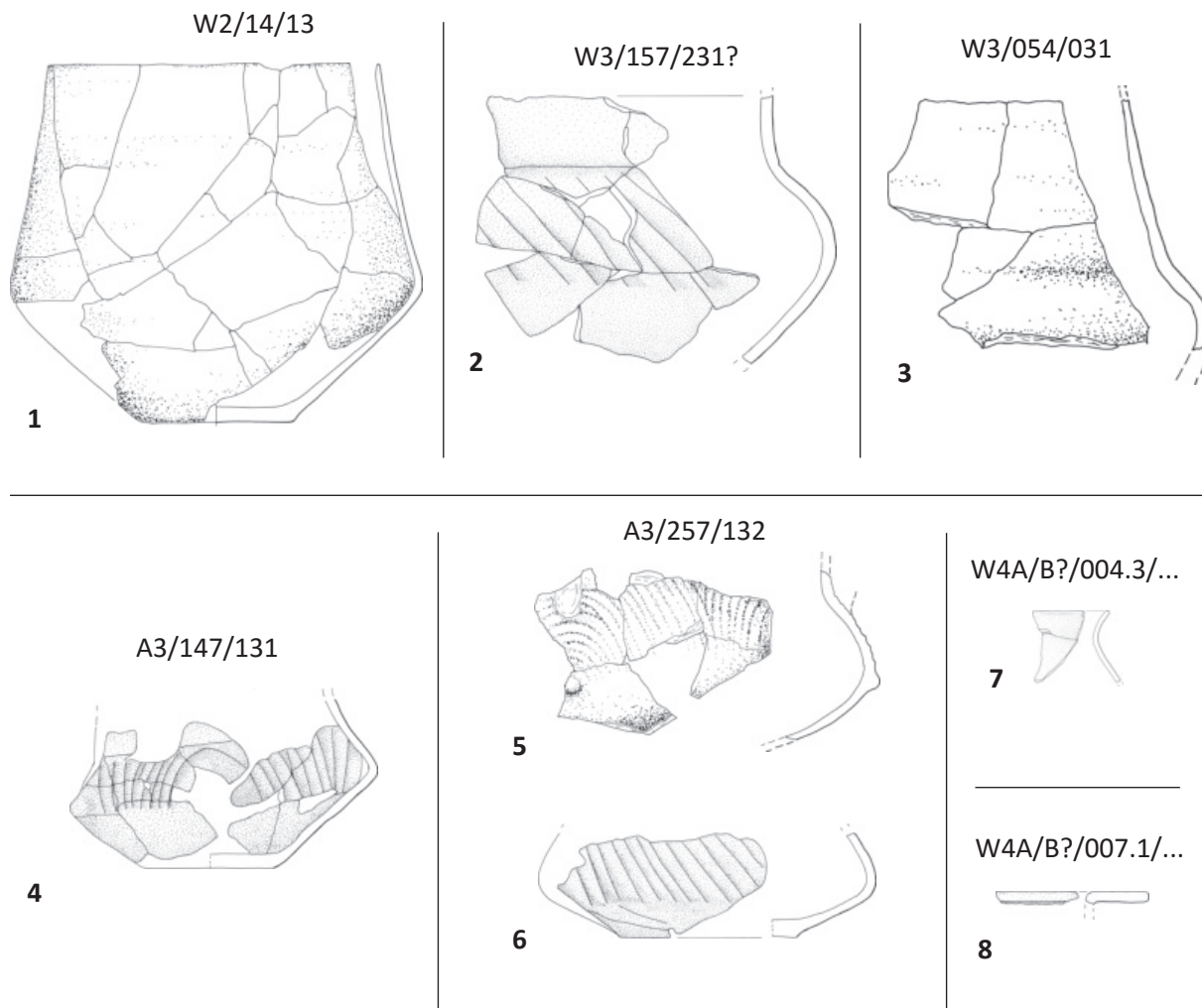
Fig. 67. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Cluster XXII. Selection of specimens from feature 300, are F84: 1 – horizontal projection and cross-section of the feature, 4–5 – selection of vessels.

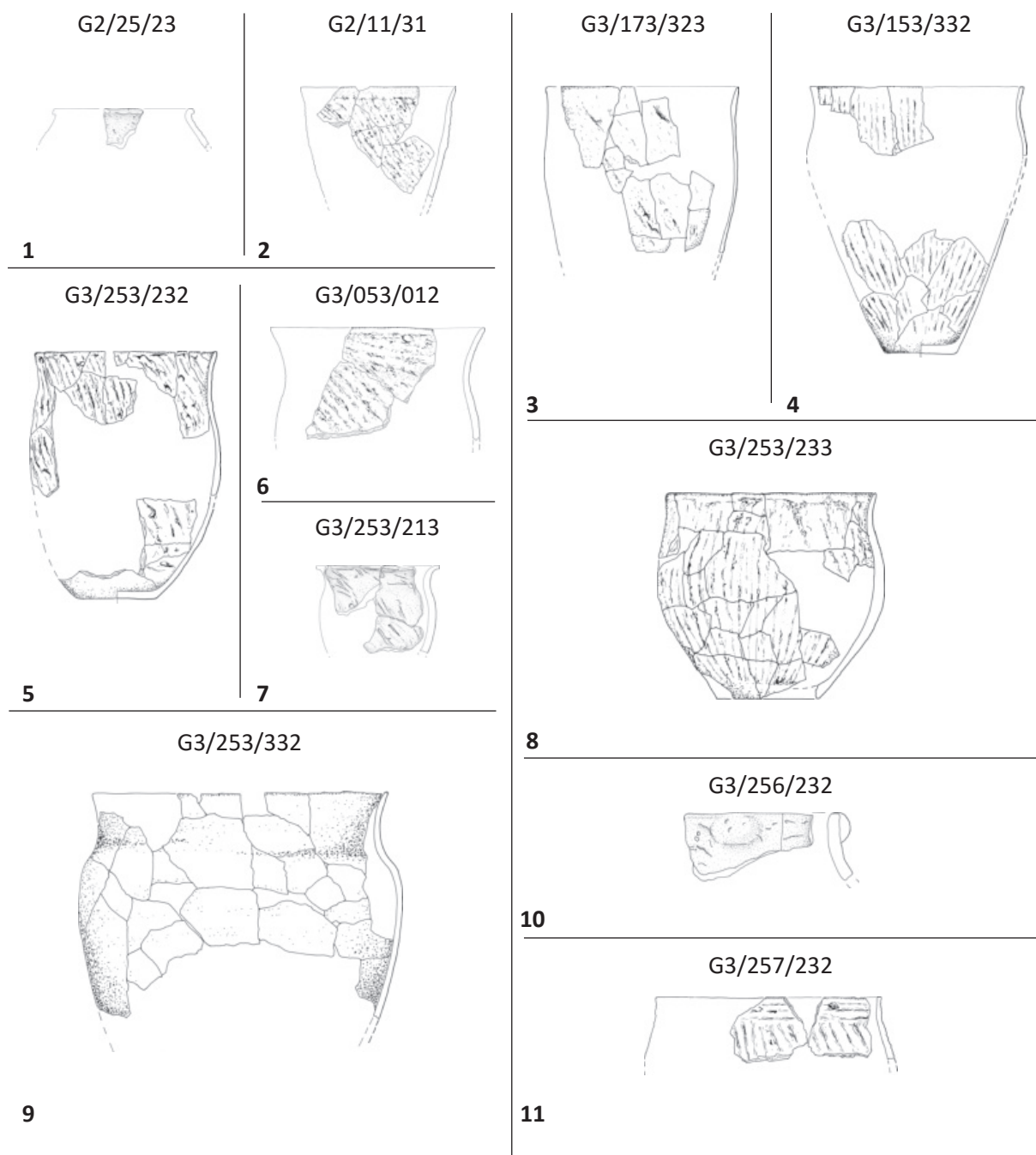
Ryc. 68. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski osada C1. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie XXII: 1 – ar F84, w-twa. Zgrupowanie XXIII: 2–4 – ar F97, ob. 458. Poza zgrupowaniami: 6–8 – ar D62, ob.76; 9 – ar F53, w-twa; 10 – ar F54, w-twa; 2 – plan i profil obiektu 458, ar F97.

Fig. 68. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Selection of specimens from the layer and features. Cluster XXII: 1 – are F84, layer. Cluster XXIII: 2–4 – are F97, feature 458. Beyond clusters: 6–8 – are D62, feature76; 9 – are F53, layer; 10 – are F54, layer; 2 – horizontal projection and cross-section of feature 458, are F97.

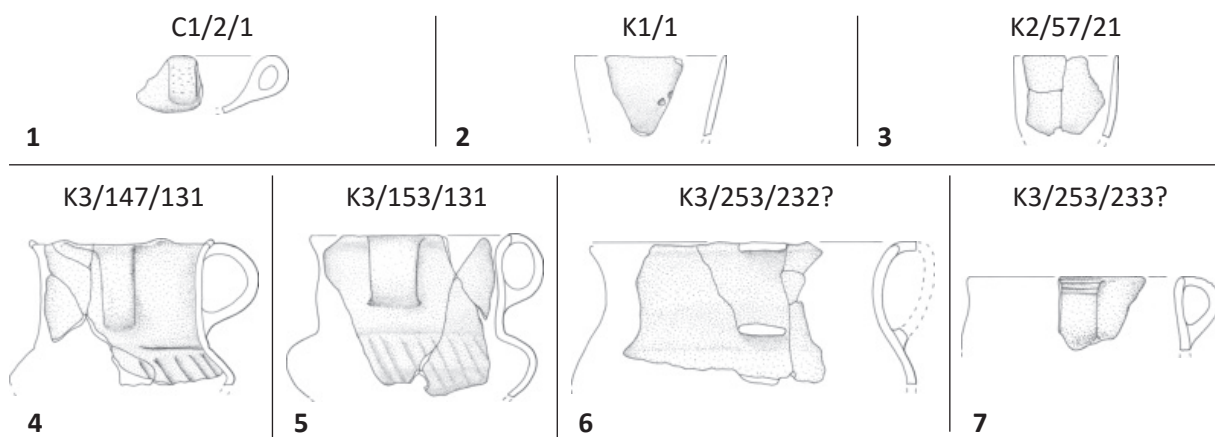
Ogólną klasyfikację wyróżnionych grup morfologicznych naczyń z osady C1 prezentujemy poniżej (ryc. 69–72), a ich omówienie zostanie dokonane przy zbiorczej klasyfikacji naczyń z całego kompleksu osad w Zgórzcu.

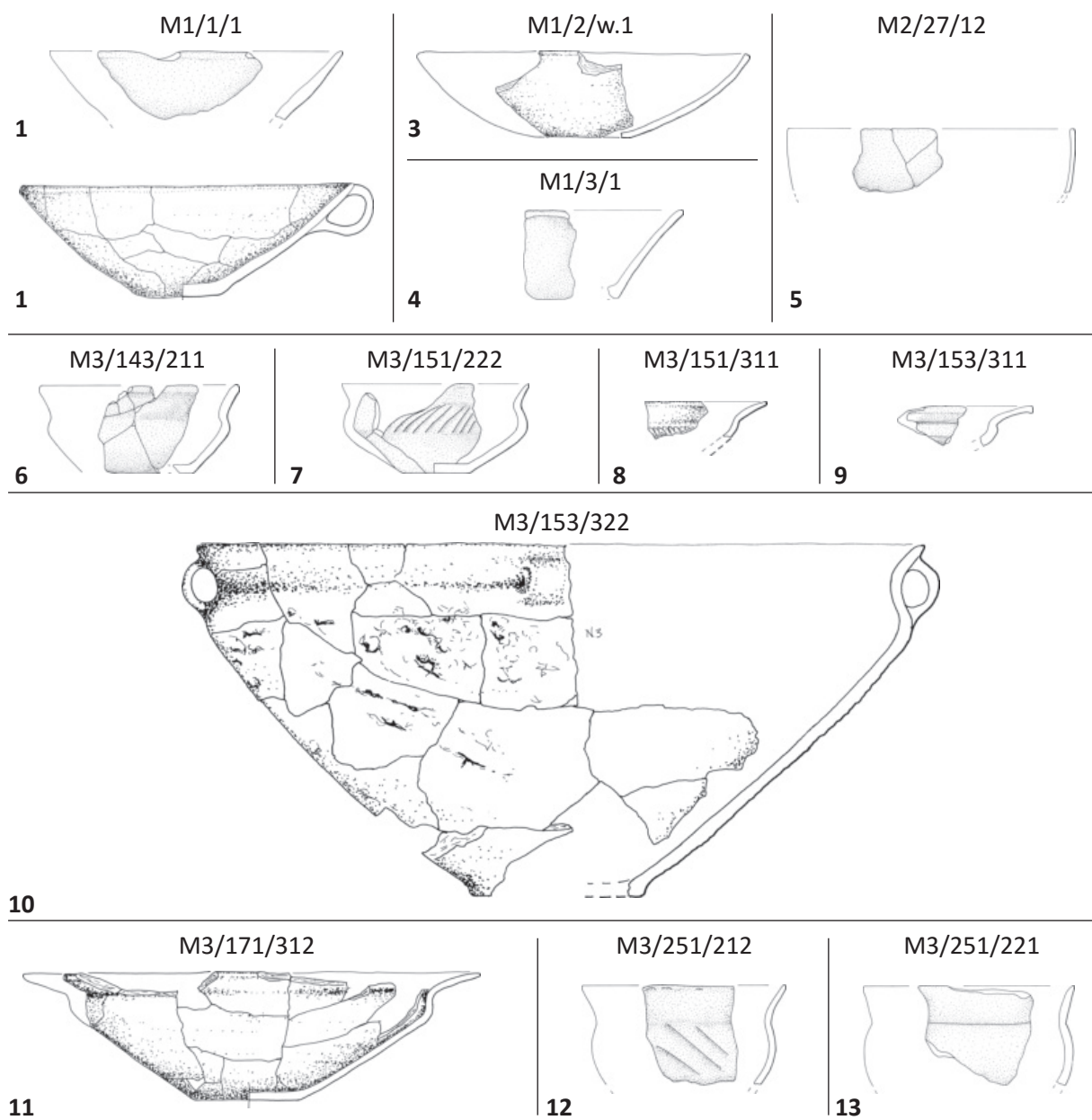
Ryc. 69. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Typologia waz i amfor.
 Fig. 69. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Typology of vases and amphorae.

Ryc. 70. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Typologia garnków.
Fig. 70. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Typology of pots.

Ryc. 71. (Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Typologia kubków/dzbanów i czerpaków.
 Fig. 71. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Typology of mugs/jugs and ladles.

Ryc. 72. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1. Typologia mis.
 Fig. 72. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1. Typology of bowls.

Osada C2

Z obszaru osady C2 analizie poddano 7409 fragmentów naczyń. Do kategorii naczyń F1 zaliczono 2483 fragmenty, co stanowi 33,5% całości zbioru (tabela 30). Najliczniejsze są fragmenty naczyń grup BF221 z 41,6%, BF111 – 33,8% oraz BF121 z udziałem 15,2%. Dość liczne są także fragmenty o powierzchniach plamistych grupy BF331 z 8,6% i sporadyczne fragmenty grupy BF211 z 0,8% udziałem

Tabela 30. Charakterystyka technologiczno-morfologiczna naczyń kategorii F1 z osady C2.

BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF					DOMIESZKA – D						PRZEŁOM – P		
BF111	BF121	BF211	BF221	BF331	D12	D123	D23	D234	D34	D4	P1	P2	P3
840	378	21	1030	214	37	450	54	708	1180	59	1292	417	774
33,8	15,2	0,8	41,6	8,6	1,5	18,1	2,2	28,3	47,5	2,4	52,0	16,8	21,2
2483= 100%					2483 = 100%						2483=100%		

MORFOTYPY NACZYŃ								
G	W	A	W/A	D/K	M	C	T	I
19	506	67	371	604	147	6	3	760
0,8	20,4	2,7	14,9	24,3	5,9	0,2	0,1	30,7
2483 = 100%								

Do wytwarzania naczyń używano najczęściej receptury opartej na drobnym tłuczniu kamiennym i piasku grupy D34 z 47,5%, uzupełnia ją grupa D4 z domieszką samego piasku z 2,4% udziałem, co ogółem daje 49,9% udziału w całym zbiorze. Drugą, co do liczebności jest receptura D234 z udziałem 28,3%. Blisko 79,0% naczyń kategorii F1 jest wykonywana z wykorzystaniem domieszki piasku, uzupełnionej zazwyczaj tylko drobnym i średnim tłuczniem kamiennym. Receptury z tłuczniem kamiennym notujemy w odmianach D123 z 18,1%, D23 z 2,2% oraz D12 opartej głównie na grubym tłuczniu z dodatkiem średniego, która obejmuje 1,5% zbioru. Jako samodzielna domieszka występuje w 21,8% fragmentów. Przełomy w tej kategorii naczyń są najczęściej jednobarwne P1 z udziałem 52,0%, przy 16,86% dwubarwnych P2 i 21,2% trójbarwnych P3.

Dość jednoznacznie możemy stwierdzić, że najliczniejsze grupy naczyń w tej kategorii tworzą ich fragmenty zaliczone do waz, amfor lub ogólnie waz/amfor, z 38,0% udziałem i kubków/dzbanów na poziomie 24,3%. Jedynie 0,8% fragmentów zaklasyfikowano to kategorii garnków. Za fragmenty mis uznano 5,9%, a za przynależne do hipotetycznych czerpaków tylko 0,2%. Marginalną grupę tworzą fragmenty talerzy z udziałem rzędu 0,1% całości. Jednak szereg fragmentów sklasyfikowano w grupie naczyń nierozpoznanych obejmujących 30,7% fragmentów, co może zmieniać te proporcje dość zasadniczo na korzyść głównie form małych, czyli głównie kubków/dzbanków, czerpaków i misek.

Zdobnictwo notujemy na około 8% wszystkich fragmentów naczyń w kilkunastu odmianach wyróżnionych wątków ornamentacyjnych (tabela 31). Najliczniej notujemy wątki grupy I z 45,0% udziałem, oparte na różnych układach facet, wśród których skośne odmiany 1D1 dominują z udziałem 36,0% w całym zbiorze fragmentów ornamentowanych, przy wątku z facet w układzie poziomym odm. 1A1 obejmujących tylko 3,5%. Wątki podgrupy IIA stanowią 27,0% a IIB, 8,5%. W podgrupie IIA najliczniejsze są wątki kanelur pionowych typu 1D3 z 10,5%, będące na drugim miejscu częstotliwości występowania takiego zdobnictwa na wszystkich ornamentowanych fragmentach. Grupa III oparta na rytach żłobkach obejmuje 9,5% zbioru. Dość często jest identyfikowana grupa IV ornamentów plastycznych, głównie w postaci guzków, która występuje na 9,0% fragmentów zdobionych. Ucha zdobione stanowią tylko 1,0% całości materiałów ornamentowanych. Ornamenty były lokowane na naczyniach najczęściej w strefie B z udziałem 86,7% fragmentów.

Tabela 31. Charakterystyka ilościowa wątków ornamentacyjnych w ramach grup ornamentacyjnych naczyń kategorii F1 z osady C2.

OSADA C2	GRUPA I					
	1A1	1D1	2D2	4G1	4G1A	5G2
Il. fragm.	7	72	1	8	1	1
%	3,5	36,0	0,5	4,0	0,5	0,5
200 = 8,0% całości	90 = 45,0%					

PODGRUPA IIA												PODGRUPA IIB		
1A3	1B2	1B3	1C2	1C3	1D3	2B1	2B2	2C1	2D2	3G1	4G1	1A3	2A1	2C2
8	4	1	1	7	21	2	1	3	1	3	2	12	2	3
4,0	2,0	0,5	0,5	3,5	10,5	1,0	0,5	1,5	0,5	1,5	1,0	6,0	1,0	1,5
54 = 27,0%												17 = 8,5%		

GRUPA III			GRUPA IV			UCHA
1	3	4	B1	C1	F3	A
3	6	10	15	1	2	2
1,5	3,0	5,0	7,5	0,5	1,0	1,0
19 = 9,5%			18 = 9,0%			2=1%

Podobnie, jak w przypadku osady C1 w technologii grupy F1 wykonywano przeważnie naczynia, które zaliczamy do form stołowych, wśród których przeważają ornamentowane dzbanki/kubki, amfory oraz wazy i rzadko misy.

Nieliczną kategorię naczyń z osady C2, podobnie jak i w osadzie C1, tworzą fragmenty o powierzchni szorstkiej kategorii F2, w liczbie 461 fragmentów, co stanowi 6,2% całego zbioru (tabela 32). Najliczniejsze są naczynia grupy BF112 z udziałem 69,03%, przy 19,1% udziale BF122. Grupa BF222, o czarnych powierzchniach obejmuje 6,9% fragmentów. Stosunkowo liczną grupę tworzą również fragmenty naczyń o powierzchniach plamistych BF332 z 5,0% udziałem. W przypadku domieszek schudzących przeważa receptura grupy D234 z 49,9% przy udziale 34,1% receptury grupy D123. Odmiana D12 z grubym i średnim tłucznem jest znikoma i wynosi tylko 2,6%. Natomiast grupa fragmentów naczyń o domieszce drobnego tłucznia i piasku grupy D34 sięga 13,4%. Naczynia, gdzie wykorzystywano domieszkę piasku grup D234 i D34 obejmują łącznie 63,3% zbioru. Przełomy naczyń są najczęściej jednobarwne P1 (39,0%) przy równie częstych trójbarwnych P3 (36,1%), jak i dwubarwnych P2 (24,9%). Zdobnictwo odnotowano tylko na czterech fragmentach w pojedynczych przykładach ze wszystkich grup ornamentacyjnych, co stanowi 0,9% tej kategorii naczyń.

Jeżeli chodzi o formy z jakich pochodzą analizowane fragmenty to przy znacznym udziale fragmentów NN, sięgających 53,2%, wydaje się, że 33,6% można identyfikować z garnkami. Na drugim miejscu są potraktowane łącznie wazy z amforami, z 5,2% udziałem, a na trzecim dzbanki/kubki, które obejmują 5,0%. Bardzo rzadko identyfikujemy miski (1,5%), czerpaki (0,9%) oraz talerze (0,6%).

Tabela 32. Charakterystyka technologiczno-morfologiczna naczyń kategorii F2 z osady C2.

BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF				DOMIESZKA – D				PRZEŁOM -P		
BF112	BF122	BF222	BF332	D12	D123	D234	D34	P1	P2	P3
318	88	32	23	6	157	230	68	180	115	166
69,0%	19,1%	6,9%	5,0%	2,6%	34,1%	49,9%	13,4%	39,0%	24,9%	36,1%
461 = 100%				461 = 100%				461=100%		

GRUPY I ODMIANY ORNAMENTÓW				STREFY ORNAM.		MORFOTYPY NACZYŃ							
I	IIB	III	IV										
ID1	2C2	3	A	B	C	G	W	W/A	D/K	M	C	T	I
1	1	1	1	2	2	155	10	14	23	7	4	3	245
0,9%				4 = 100%		33,6%	2,2%	3,0%	5,0%	1,5%	0,9%	0,6%	53,2
4 = 100%							5,2%		5,1%				
461 = 100%													

Najliczniejsze, obejmujące 4348 sztuk są fragmenty naczyń kategorii F3 (chropowaczone), co stanowi 58,7% całości inwentarza ceramicznego z osady C2 (tabela 33).

W omawianym zbiorze zdecydowanie przeważają brunatne odcienie obu powierzchni grupy BF113 z udziałem 54,3%. Grupa BF123 stanowi 38,3%. Grupa BF223 z obiema powierzchniami czarnymi obejmuje zaledwie 1,5% a grupa BF333 – 5,8% fragmentów. Do wykonywania naczyń w tej kategorii wykorzystywano głównie domieszkę w postaci tłuczni kamienno, stwierdzoną łącznie u 71,3% fragmentów. W zdecydowanej większości jest to grupa D123 występująca w 69,5% fragmentach oraz D12 z 5,6%, z samym grubym tłuczniem D1 – 0,8% oraz D23 z 0,5%. Drugą co do liczebności, ale zdecydowanie mniejszą, jest grupa fragmentów naczyń oparta na domieszce D234, czyli ze średnim i drobnym tłuczniem oraz piaskiem, z udziałem 23,1% przy sporadycznie notowanej D34 z udziałem 0,5%. Ogółem na tłuczniu oparto grupy D1, D12, D123 i D23 z 76,4% wszystkich fragmentów, natomiast z wykorzystaniem piasku tylko 23,6%. Wśród przełomów przeważają trójbarwne P3 z 45,3% oraz dwubarwne P2 z 40,6%, przy 14,1% jednobarwnych P1.

Absolutna większość fragmentów należy do garnków osiągając 96,5%, przy jedynie 3,1% fragmentów zaliczonych do waz/amfor i 0,1% do mis (tabela 35).

Zdobnictwa naczyń obejmuje tylko 0,2% całego zbioru. W jednym przypadku stwierdzono ornament rytych żłobków grupy III i w 8 plastyczne guzki grupy IV ornamentów, usytuowane w strefie podkrawędnej.

Tabela 33. Charakterystyka technologiczna fragmentów naczyń kategorii F3 z osady C2.

BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF					DOMIESZKA – D						PRZEŁOM – P		
BF113	BF123	BF213	BF223	BF333	D1	D12	D123	D23	D234	D34	P1	P2	P3
2361	1666	4	67	250	33	242	3023	23	1005	22	613	1759	1976
54,3%	38,3%	0,1%	1,5%	5,8%	0,8%	5,6%	69,5%	0,5%	23,1%	0,5%	14,1%	40,6%	45,3%
4348 =100%					4348=100%						4348=100%		

Do omówienia pozostaje jeszcze kategoria F4 ze 117 fragmentami stanowiąca 1,6% zbioru, którą należałoby w tym przypadku rozpatrywać raczej łącznie z grupą F3, gdyż ogólnie rzecz biorąc, należą one do naczyń o powierzchniach chropowaczonych przy braku talerzy. W barwach powierzchni przeważa grupa BF114 z udziałem 58,1%, przy 13,7% BF124, 9,4% BF224 i 18,8% BF334. Wśród domieszek zdecydowanie przeważa odmiana D123 z 79,5%, i D234 z 14,5%. Domieszka D12 osiąga tylko 3,4%, a D34 – 2,6%. Przełomy są najczęściej trójbarwne P3 (59,9%) przy mniej licznych dwubarwnych P2 (23,9%) i stosunkowo rzadkich jednobarwnych P1 (16,2%). Większość pozyskanych fragmentów zidentyfikowano z garnkami (88,0%) przy 9,4% zaliczonych do waz-amfor i tylko 2,6% do mis (tabela 35).

Z ogólnego zestawienia tzw. BF w ramach materiałów z osady C2 (tabela 34) można wyciągnąć kilka wniosków, które w większości pokrywają się z ustaleniami poczynionymi już dla osady C1. Naczynia obustronnie czernione zdecydowanie przeważają w kategorii F1 (BF221) z 41,6%, przy znikomej w pozostałych, rzędu 6,9% w kategorii F2 (BF222) i 1,5% w kategorii F3 (BF223). Sytuacja wygląda odmiennie jeżeli rozpatrujemy naczynia o powierzchniach obustronnie brunatnych. Najniższy udział mają one w BF111 z 33,8% przy 69,0% w BF112 i 54,3% w BF113.

Podobną zależność obserwujemy w przypadku naczyń o czarnej powierzchni wewnętrznej, która jest charakterystyczna głównie dla naczyń chropowatych kategorii F3 (BF123) – 38,3% oraz szorstkich (BF122) – 19,1%, przy tylko 15,2% wśród naczyń gładkich (BF121). Wyróżniona przez nas grupa naczyń o powierzchniach plamistych jest najliczniejsza w kategorii F1 naczyń gładkich (BF331) z 10,9% udziałem, przy znacznie mniejszym w kategoriach F2 (BF332) i F3 (BF333), gdzie osiąga poziom rzędu 5,0%. Jest to sytuacja zbliżona do tej jaką obserwowaliśmy już przy analizie materiałów z osady C1.

Tabela 34. Udział procentowy grup BF w poszczególnych kategoriach naczyń z osady C2

Naczynia gładkie – kategoria F1	BF111	BF121	BF211	BF221	BF331
	33,8%	15,2%	0,8%	41,6%	8,6%
Naczynia szorstkie – kategoria F2	BF112	BF122	BF212	BF222	BF332
	69,0%	19,1%	-	6,9%	5,0%
Naczynia chropowate – kategoria F3	BF113	BF123	BF213	BF223	BF333
	54,3%	38,3%	0,1%	1,5%	5,8%

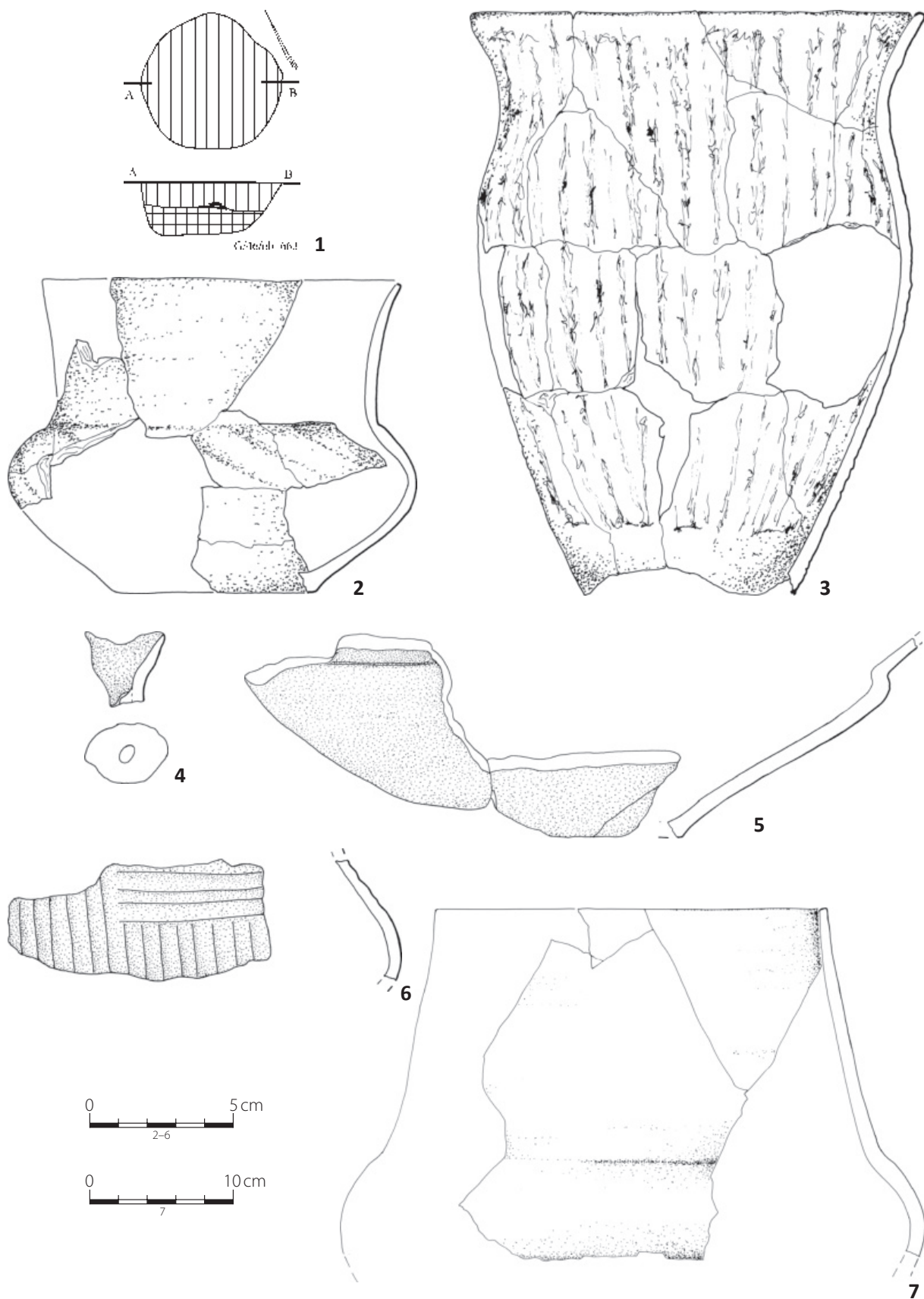
Również zestawienie liczebności poszczególnych form naczyń, jakie były wykonywane w danej kategorii, dostarcza podobnych wyników jak w osadzie C1 (tabela 35). Wśród naczyń o powierzchni kategorii F3 wykonywano głównie garnki, rzadko wazy dołem chropowate oraz sporadycznie misy. Wśród naczyń kategorii F2 także przeważają garnki, ale notujemy tutaj znacznie większą ilość innych form, aczkolwiek z niewielkim udziałem procentowym. Natomiast naczynia gładkie kategorii F1 są typologicznie najmocniej zróżnicowane, a garnki stanowią tutaj margines z udziałem rzędu 0,76%, przy 36,2% przypadających na różnorodne kubki/dzbanki oraz na zbliżonym poziomie na wazy/amfory – 38,0%. Jednak ze względu na znaczny procent fragmentów nieoznaczonych te proporcje mogą być nieco odmienne.

Podsumowując udział poszczególnych form naczyń w całości materiałów ceramicznych z osady C2 możemy stwierdzić zdecydowaną przewagę garnków z 60,4% udziałem (tabela 35). W tej liczbie aż 96,5% przypada na garnki o powierzchniach kategorii F3/F4. Na drugim miejscu są wazy i amfory z udziałem 15,1%. Niewiele mniejszy udział, bo sięgający 12,4% mają kubki/dzbanki. Misy stanowią wśród rozpoznanych fragmentów tylko 2,1%, a czerpaki i talerze zaledwie po około 0,1%. Te proporcje mogą być zaburzone przez blisko 10% fragmentów nierozpoznanych, wśród których zapewne przeważają kubki/dzbanki, misy i czerpaki.

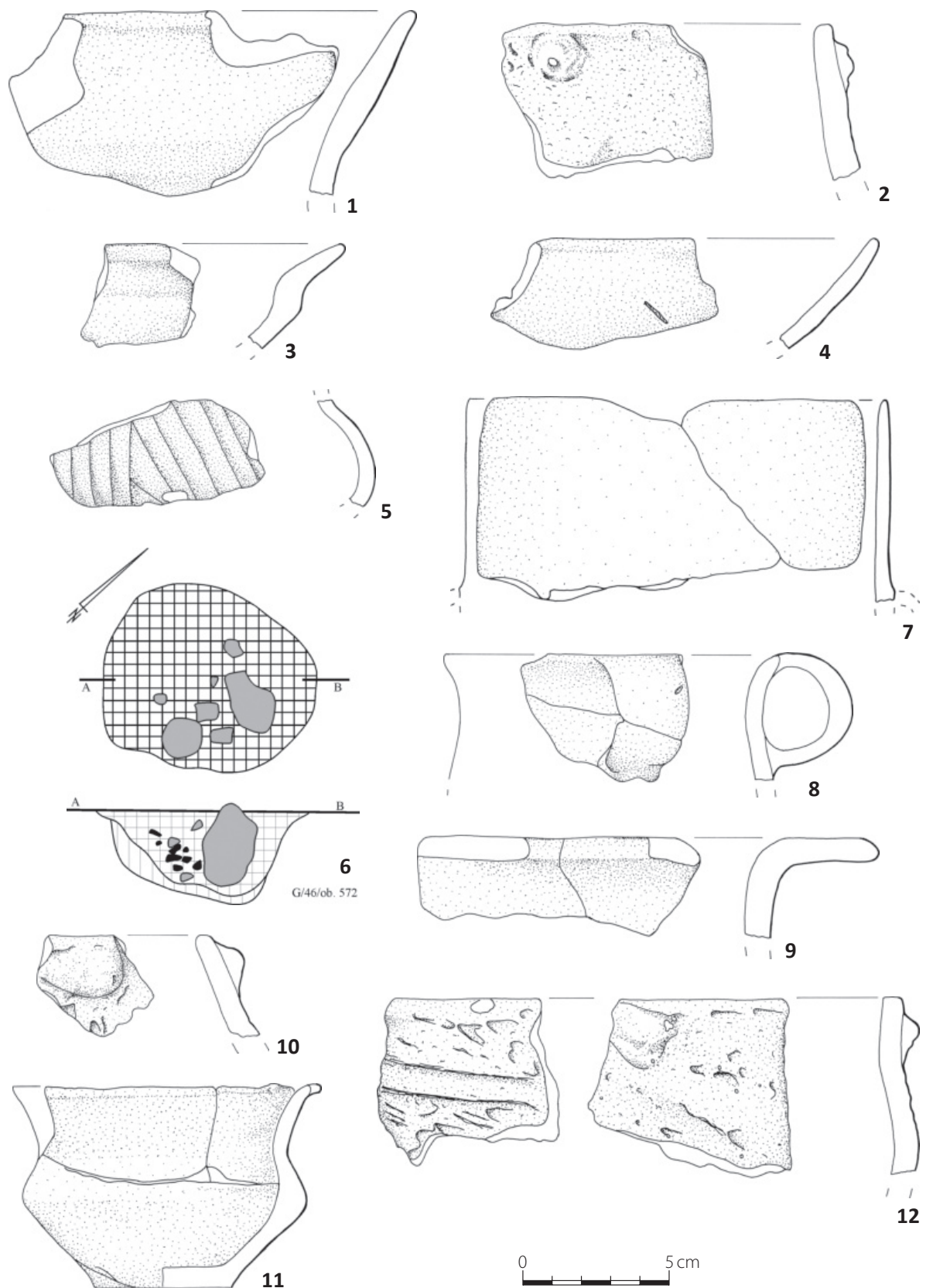
Tabela 35. Zestawienie procentowe form naczyń z osady C2 wykonywanych w poszczególnych kategoriach faktury powierzchni zewnętrznej (F1–F2–F3–F4) oraz ogółem.

FAKTURA – F	GRUPY MORFOLOGICZNE NACZYŃ						
	G	W – A	D – K	M	C	T	I
F1– 2483 =100%	0,8%	38,0%	24,3%	5,9%	0,2%	0,1%	30,7%
F2 – 461=100%	33,6%	5,2%	5,0%	1,5%	0,9%	0,7%	53,1%
F3 – 4348=100%	96,5%	3,1%	-	0,1%	-	-	0,3%
F4 – 117=100%	88,0%	9,4%	-	2,6%	-	-	-
- 7409 suma: 100%	60,4%	15,1%	12,4%	2,1%	0,1%	0,1%	9,8%

Podobnie jak w osadzie C1, zdecydowana większość materiałów ornamentowanych należy do kategorii F1, sięgając 8,0% zbioru, przy jedynie 0,9% w F2 i 0,2% w F3. W całym inwentarzu z osady C2 fragmenty naczyń zdobionych głównie techniką odciskaną grup I i II wątków obejmują 213 fragmentów, co daje zaledwie 2,9% całości inwentarza ceramicznego z tej jednostki osadniczej.

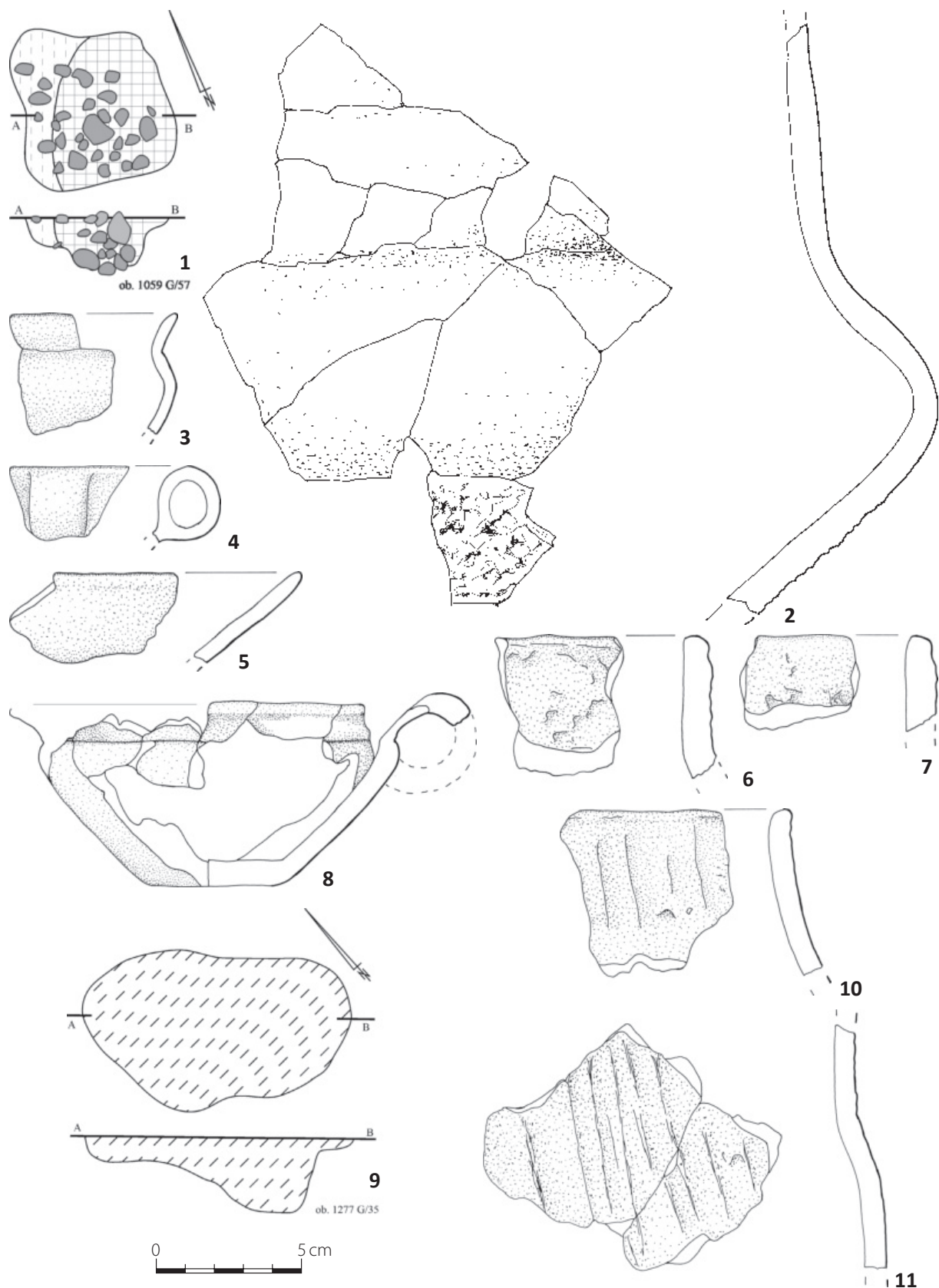

Ryc. 73. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Wybór materiałów z obiektów. Zgrupowanie I: 1 – plan i profil obiektu 663, 2–3 – ar G46, ob. 663; 4 – ar G56, ob. 1050; 4 – ar G56, ob. 1054; 5 – ar G56, ob. 1051; 7 – ar G56, ob. 1057.
 Fig. 73. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from the features. Cluster I: 1 – horizontal projection and cross-section of feature 663, 2–3 – are G46, feature 663; 4 – are G56, feature 1050; 4 – are G56, feature 1054; 5 – are G56, feature 1051; 6 – are G56, feature 1051; 7 – are G56, feature 1057.

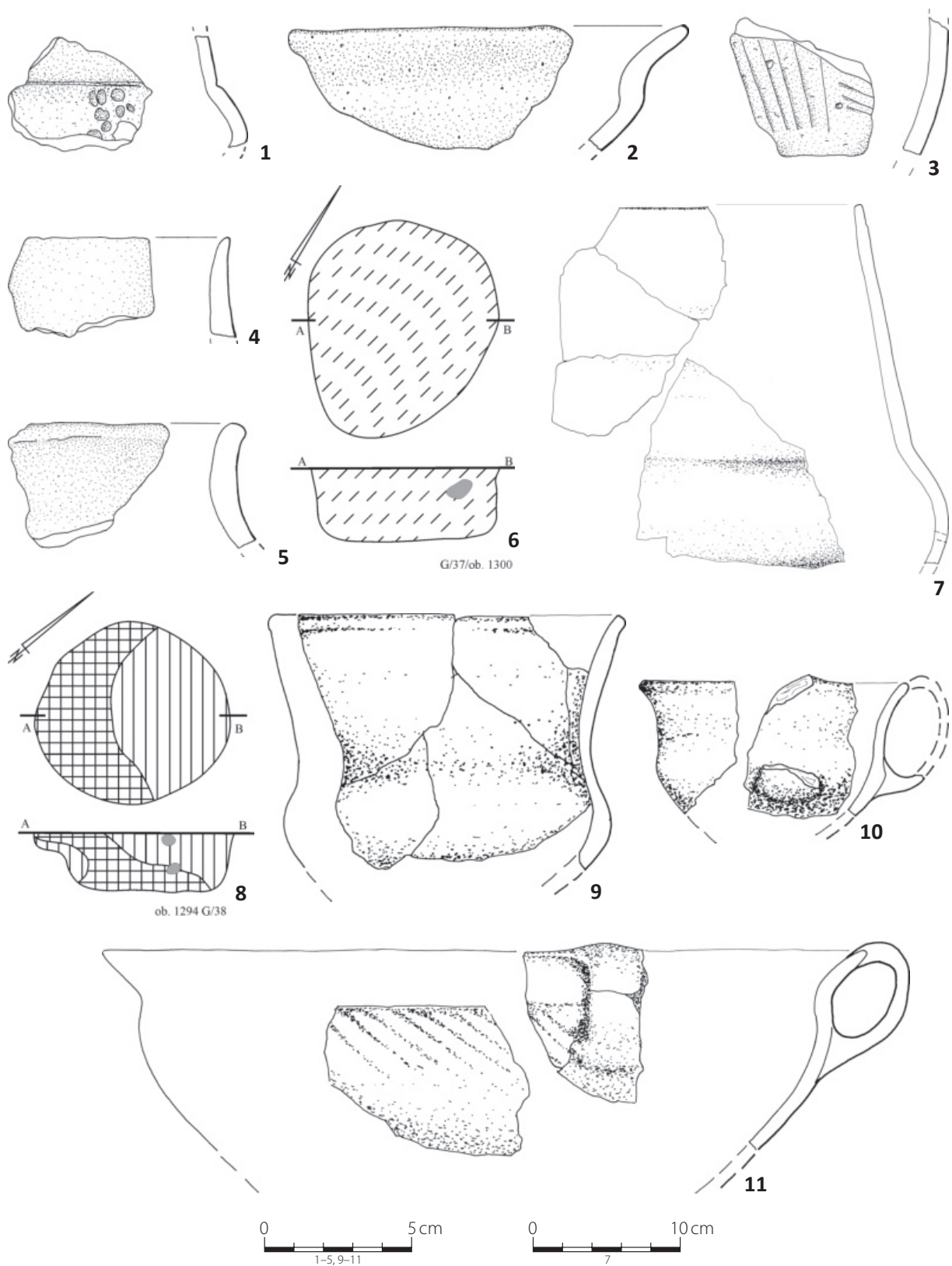
Ryc. 74. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie II: 1-5 – ar G47, w-twa; 6 – plan i profil obiektu 572; 7-9 – ar G46, ob.572; 10-11 – ar G47, ob. 654; 12 – ar G47, ob. 651.

Fig. 74. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from the layer and features. Cluster II: 1-5 – are G47, layer; 6 – horizontal projection and cross-section of feature 572; 8-9 – are G46, feature 572; 10-11 – are G47, feature 651; 12 – are G47, feature 654.

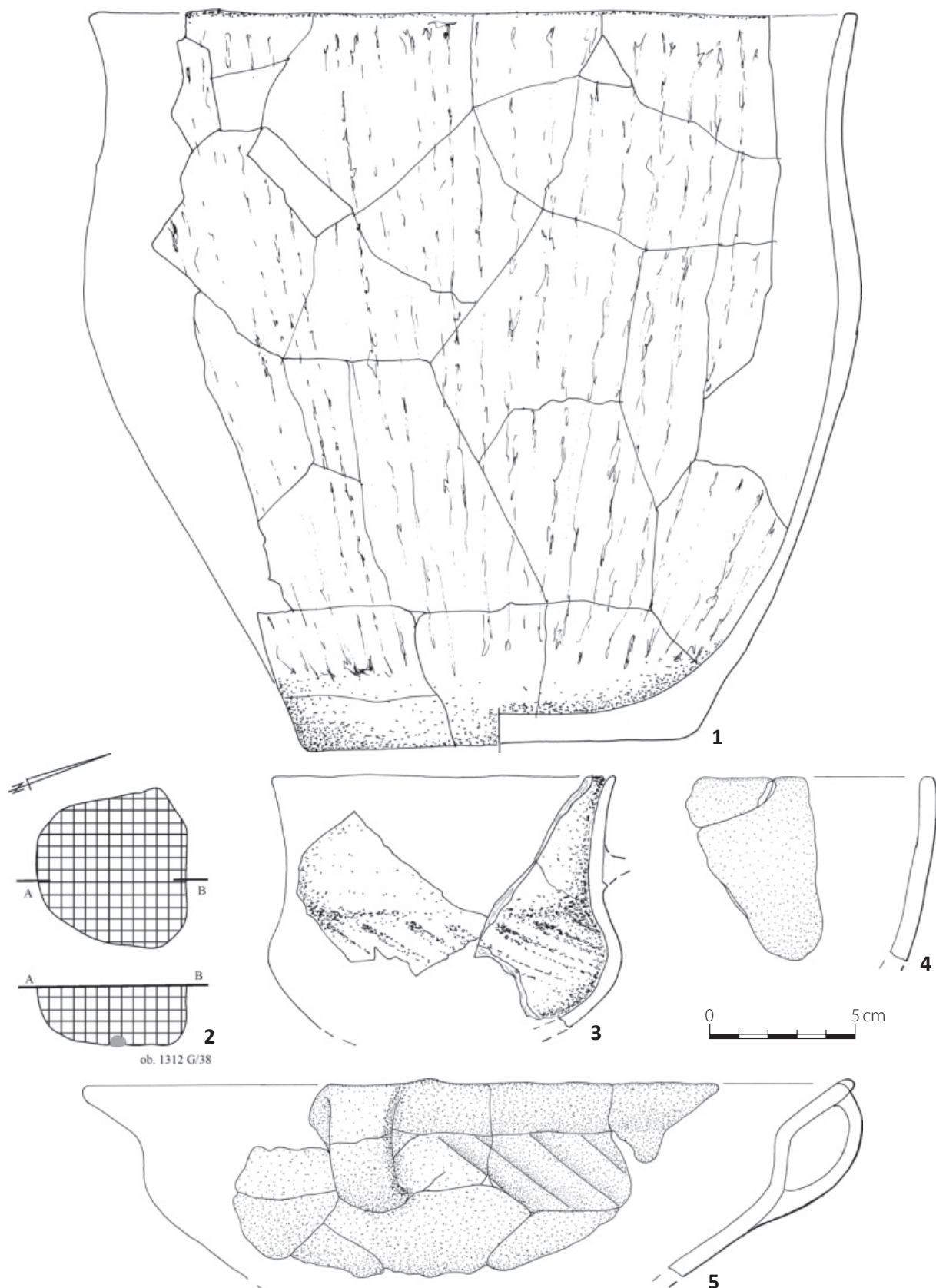
Ryc. 75. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie II: 1 – plan i profil obiektu 1059; 2 – ar G57, ob.1059; 3–7 – ar G57, w-twa. Zgrupowanie III: 8 – ar G26, ob. 563, 9 – plan i profil obiektu 1277, 10–11 – ar G35, ob. 1277.

Fig. 75. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from the layer and features. Cluster II: 1– horizontal projection and cross-section of feature 1059; 2 – are G57, feature 1059; 3–7 – are G57, layer. Cluster III: 8 – horizontal projection and cross-section of feature 1277; 9–10 – are G35, feature 1277.

Ryc. 76. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie IV: 1-2 – ar G37, ob. 1286, 3 – ar G27, ob. 539; Zgrupowanie V: 4-5 – ar G37, w-twa; 6 – plan i profil ob. 1300, 7 – ar G37, ob. 1300, 8 – plan i profil ob. 1294; 9-11 – ar G38, ob. 1294.

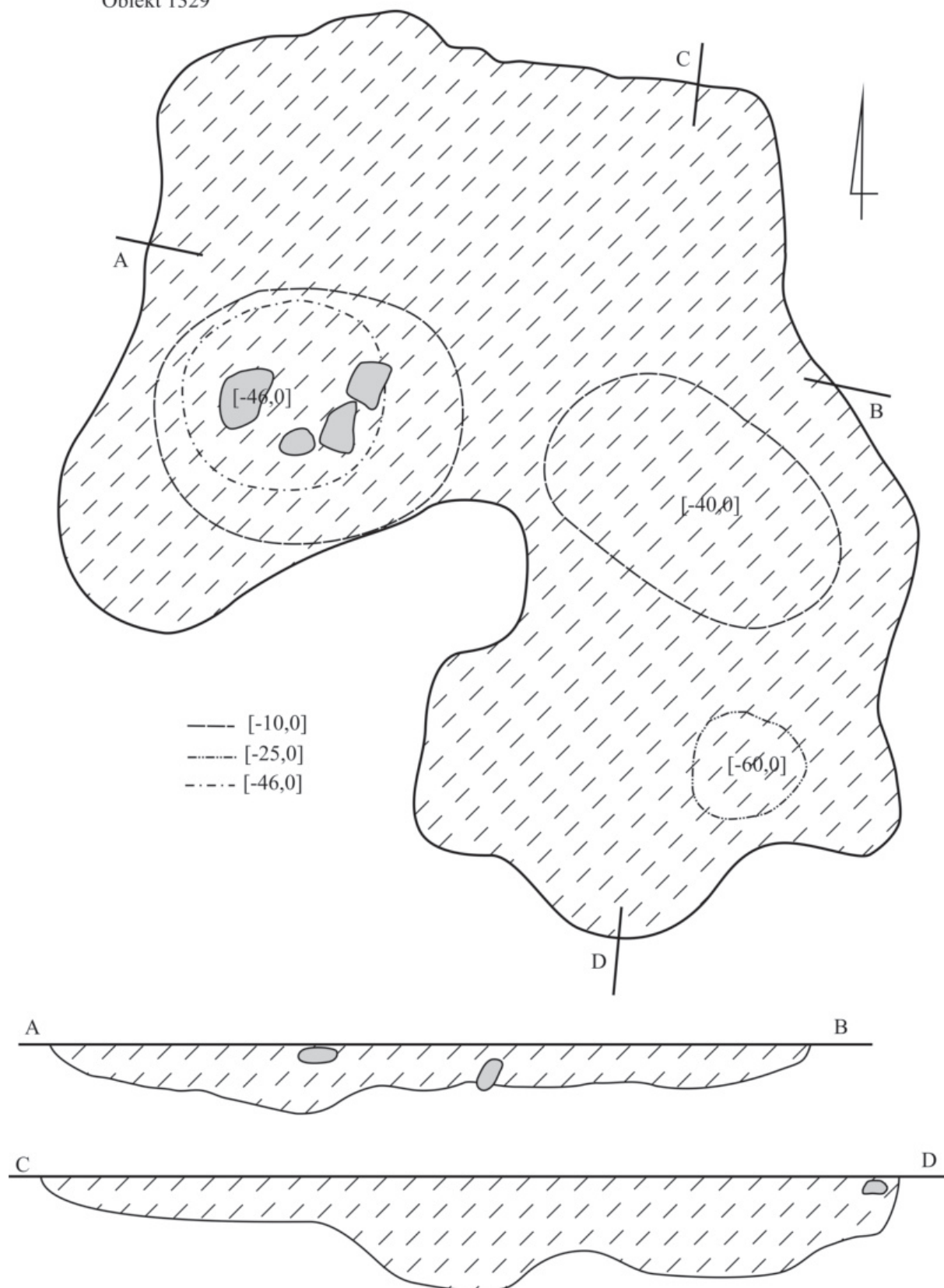
Fig. 76. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from the layer and features. Cluster IV: 1-2 – are G37, feature 1286; 3 – are G27, feature 539; Cluster V: 4-5 – are G37, layer; 6 – horizontal projection and cross-section of feature 1300; 7 – are G37, feature 1300; 8 – horizontal projection and cross-section of feature 1294; 9-11 – are G38, feature 1294.

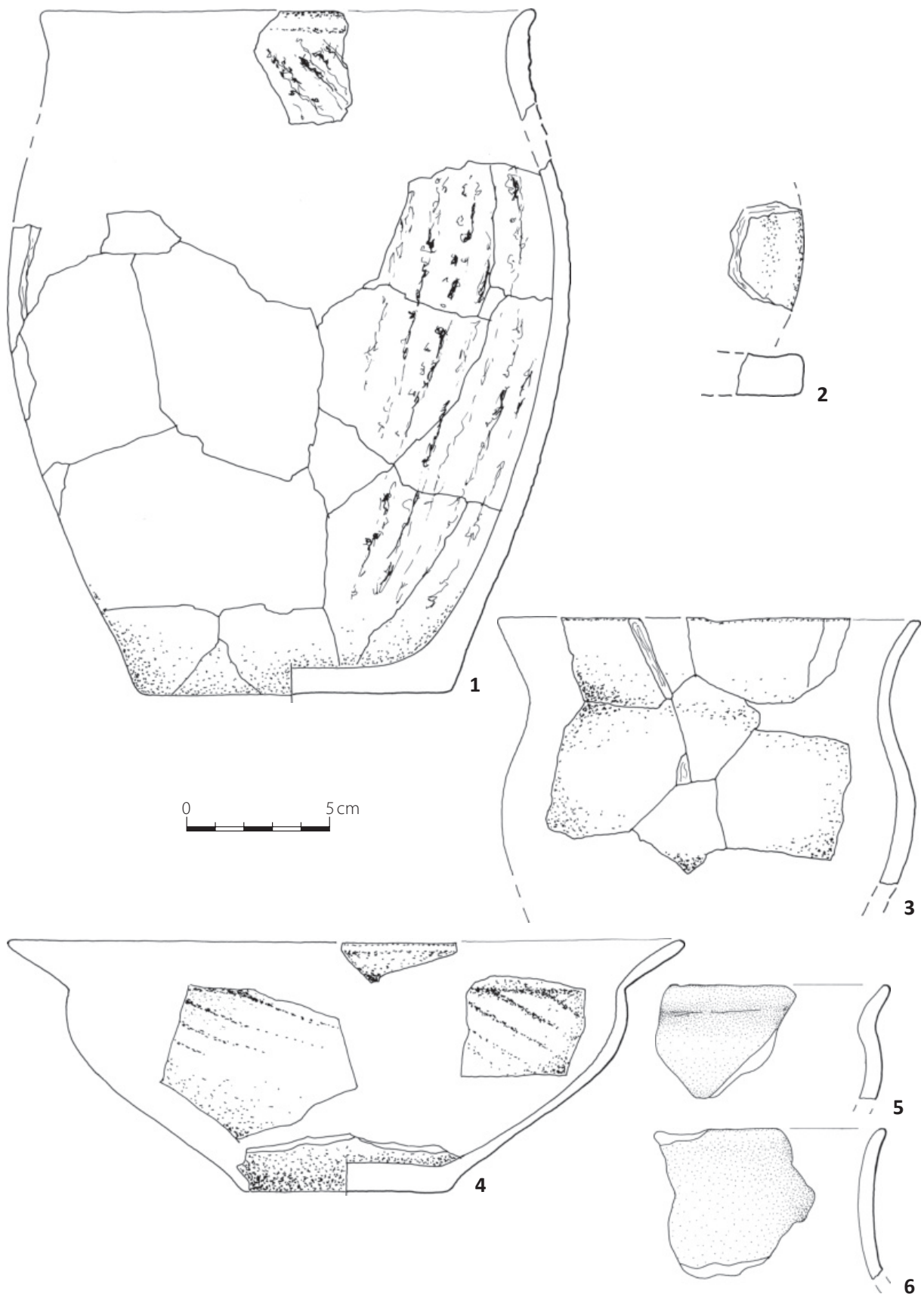
Ryc. 77. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Wybór materiałów z obiektów. Zgrupowanie V: 1 – ar G38, ob. 1308; 2 – plan i profil ob. 1312; 3 – ar G38, ob. 1312; 4–5 – ar G38, ob. 1314.

Fig. 77. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from the features. Cluster V: 1 – are G38, feature 1308; 2 – horizontal projection and cross-section of feature 1312; 3 – are G38, feature 1312; 4–5 – are G38, feature 1314.

Obiekt 1329

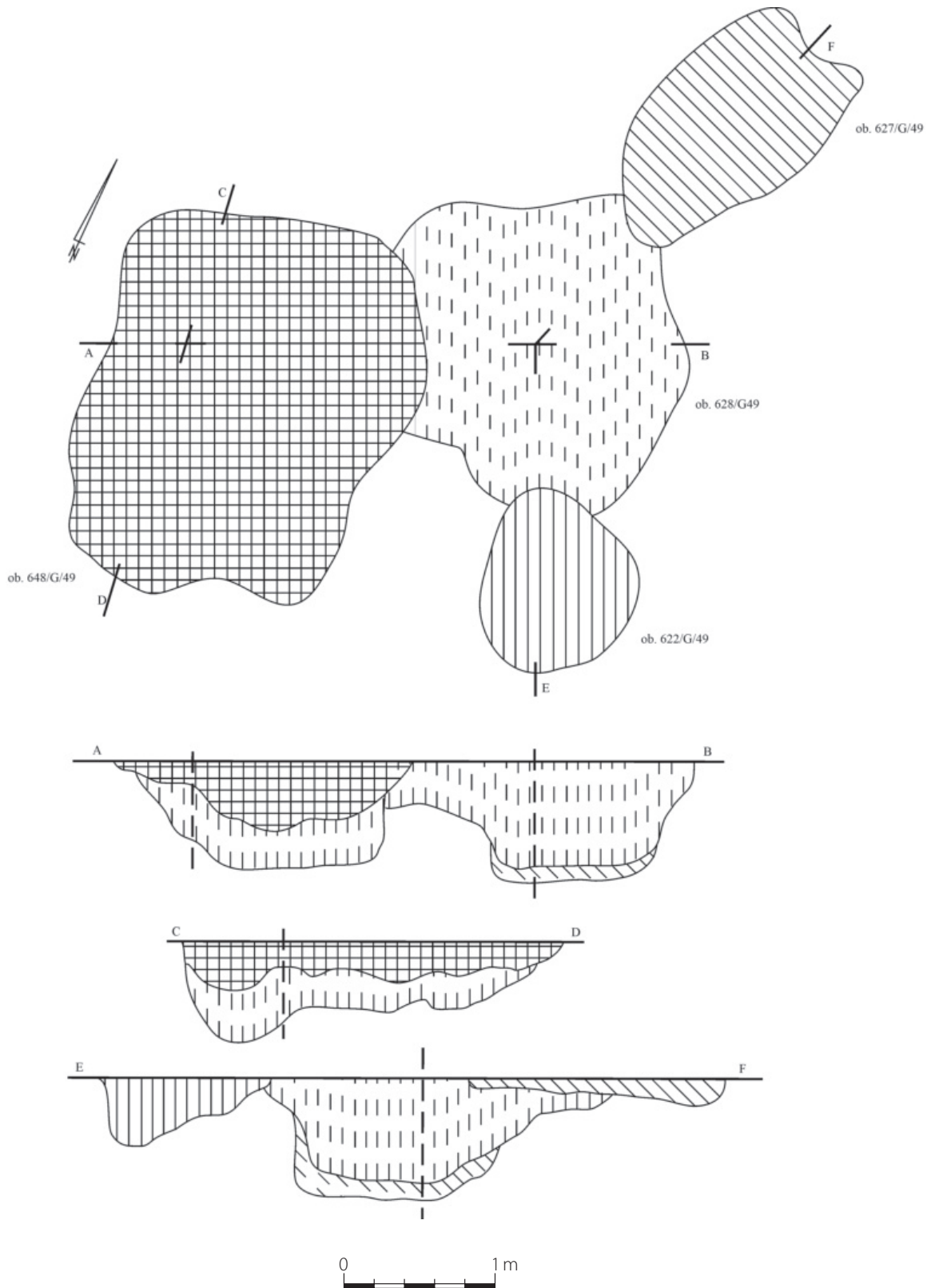

Ryc. 78. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie V. Plan i profile obiektu 1329.
Fig. 78. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster V. horizontal projection and cross-section of feature 1329.

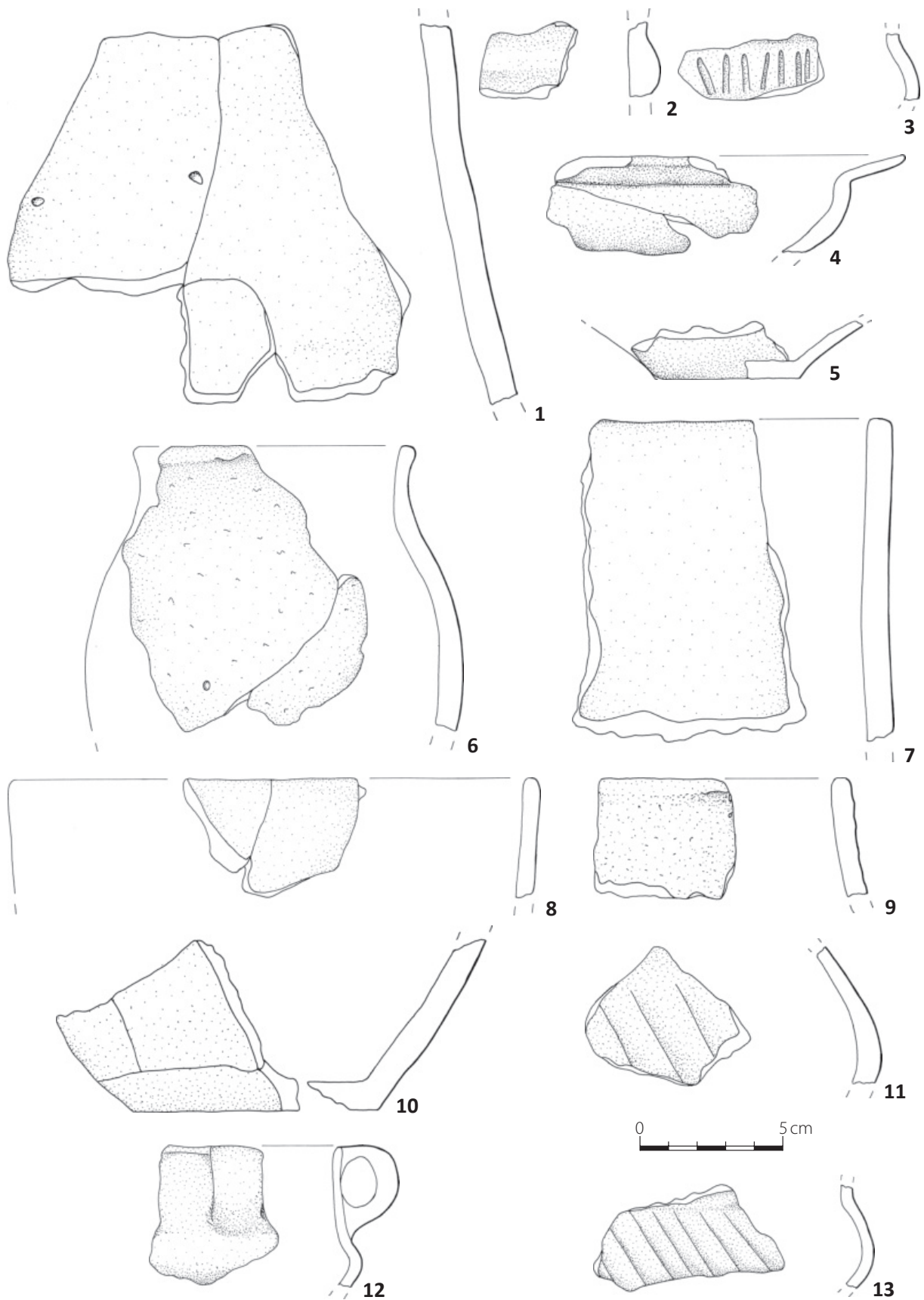
Ryc. 79. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie V. Wybór materiałów z obiektów: 1-4 – ar G38, ob. 1329; 5-6 – ar G47, ob. 660.

Fig. 79. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster IV. Selection of specimens from the features: 1-4 – are G38, feature 1329; 5-6 – are G47, feature 660.

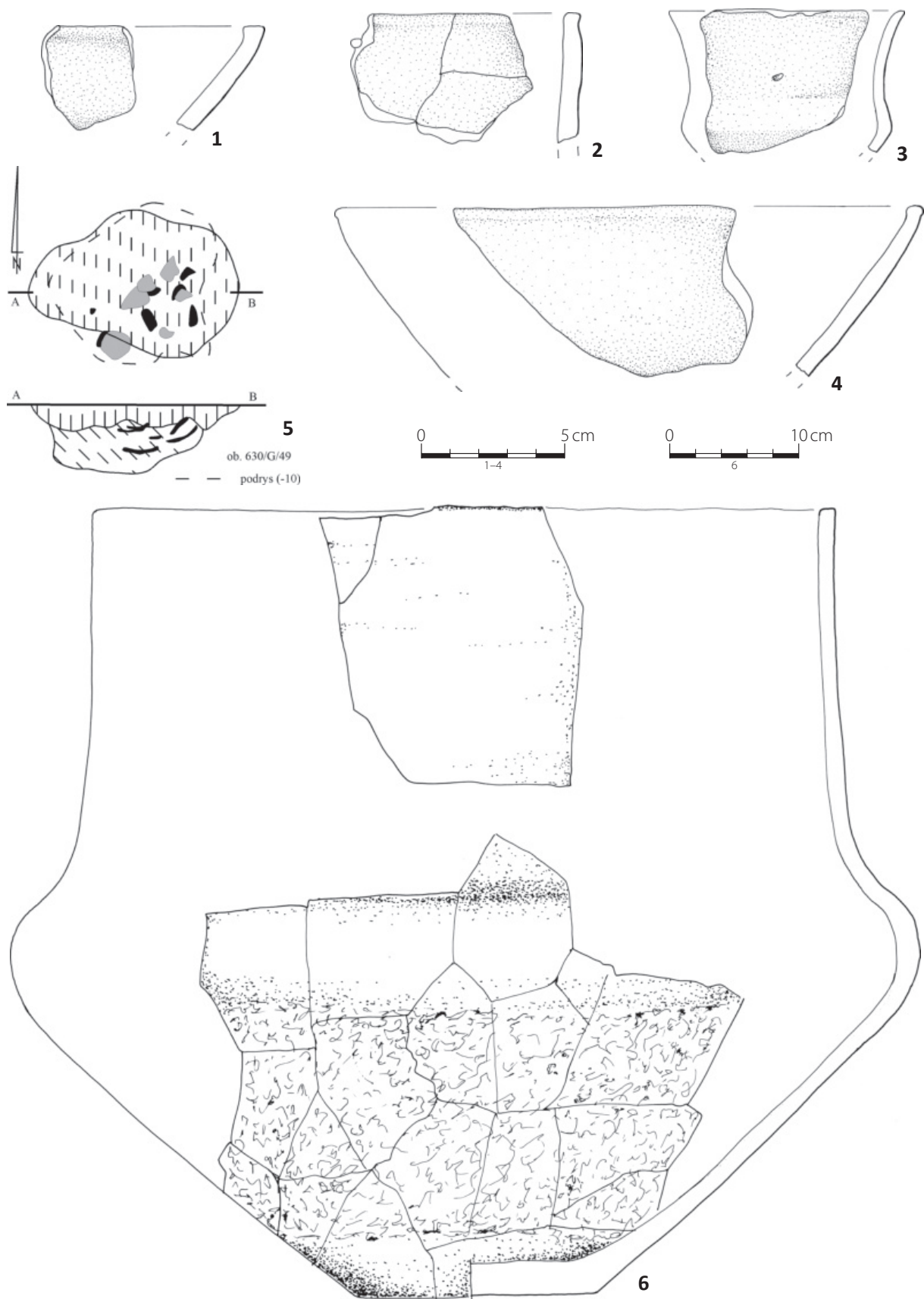
Ryc. 80. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie VI. Plany i profile obiektów 622, 627, 628 oraz 648 z arów G48-49.

Fig. 80. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster VI. Horizontal projections and cross-sections of features: 622, 627, 628 and 648 are G48-49.

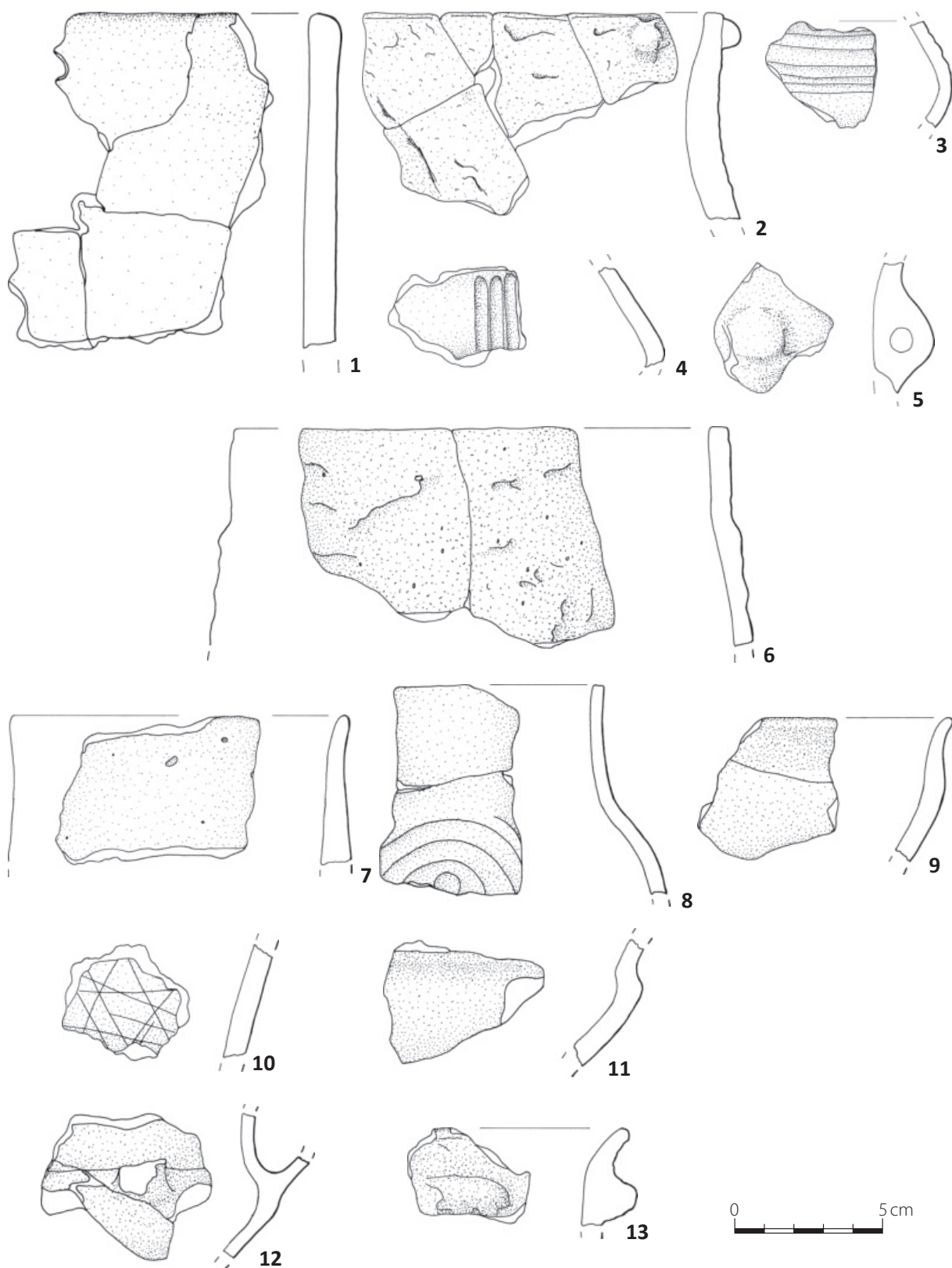
Ryc. 81. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie VI. Wybór materiałów z obiektów: 1-3 – ar G48, ob. 628; 4-5 – ar G48, ob. 642; 6-11 – ar G48, ob. 648; 12-13 – ar G49, ob. 621.

Fig. 81. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster VI. Selection of specimens from the features: 1-3 – are G48, feature 628; 4-5 – are G48, feature 642; 6-11 – are G48, feature 648; 12-13 – are G49, feature 621.

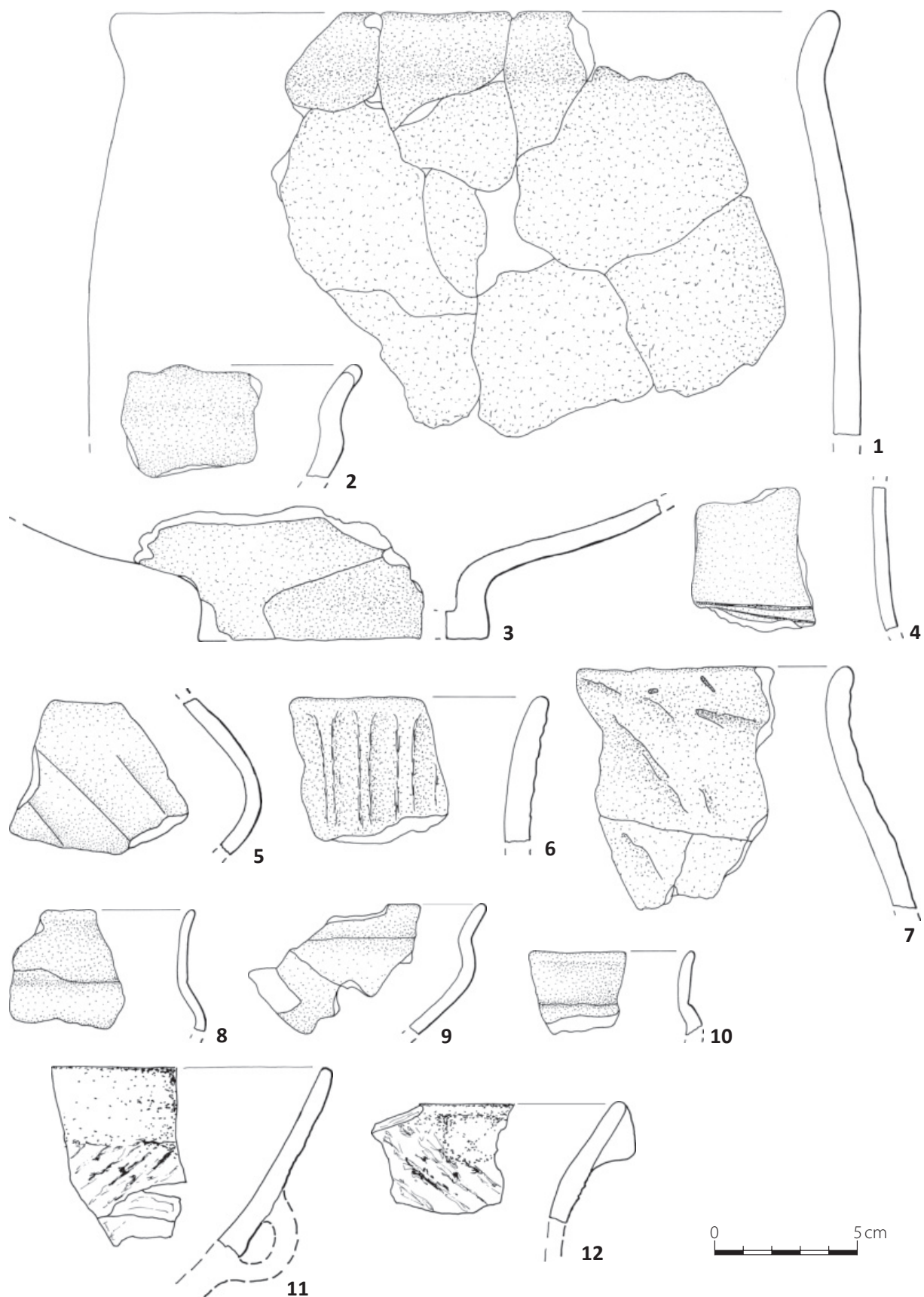
Ryc. 82. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie VI. Wybór materiałów z obiektów 629 i 630: 1-4 – ar G49, ob. 629; 5 – plan i profil ob. 630; 6 – ar G49, ob. 630.

Fig. 82. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster VI. Selection of specimens from the features 629 and 630: 1-4 – are G49, feature 629; 5 – horizontal projection and cross-section of feature 630; 6 – are G49, feature 630.

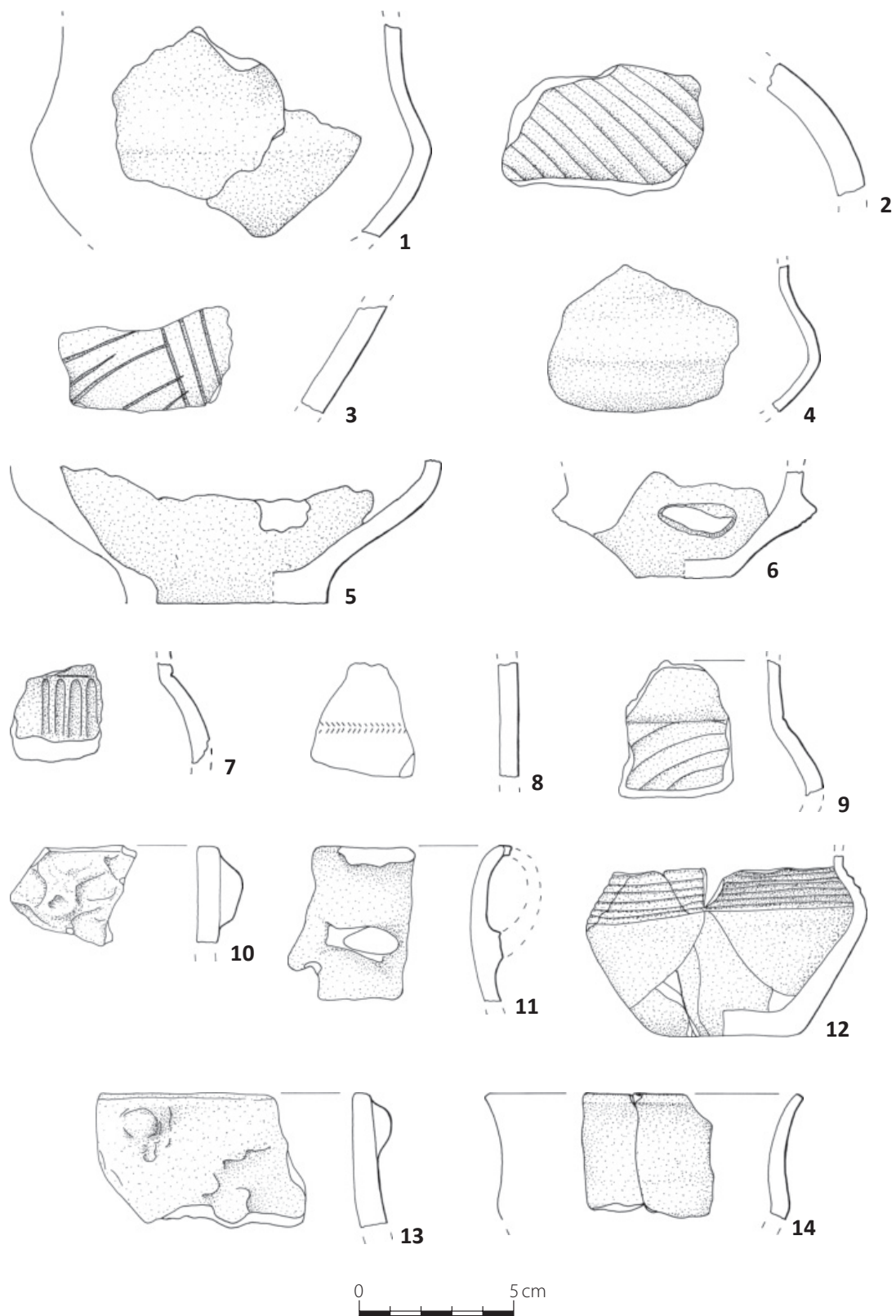
Ryc. 83. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie VII. Wybór materiałów z warstwy i obiektów: 1-5 – ar G48, w-twa; 6-11 – ar G58, ob. 1064/1; 12-13 – ar G59, w-twa.

Fig. 83. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster VII. Selection of specimens from the layer and features: 1-5 – are G48, layer; 6-11 – are G58, feature 1064/1; 12-13 – are G59, layer.

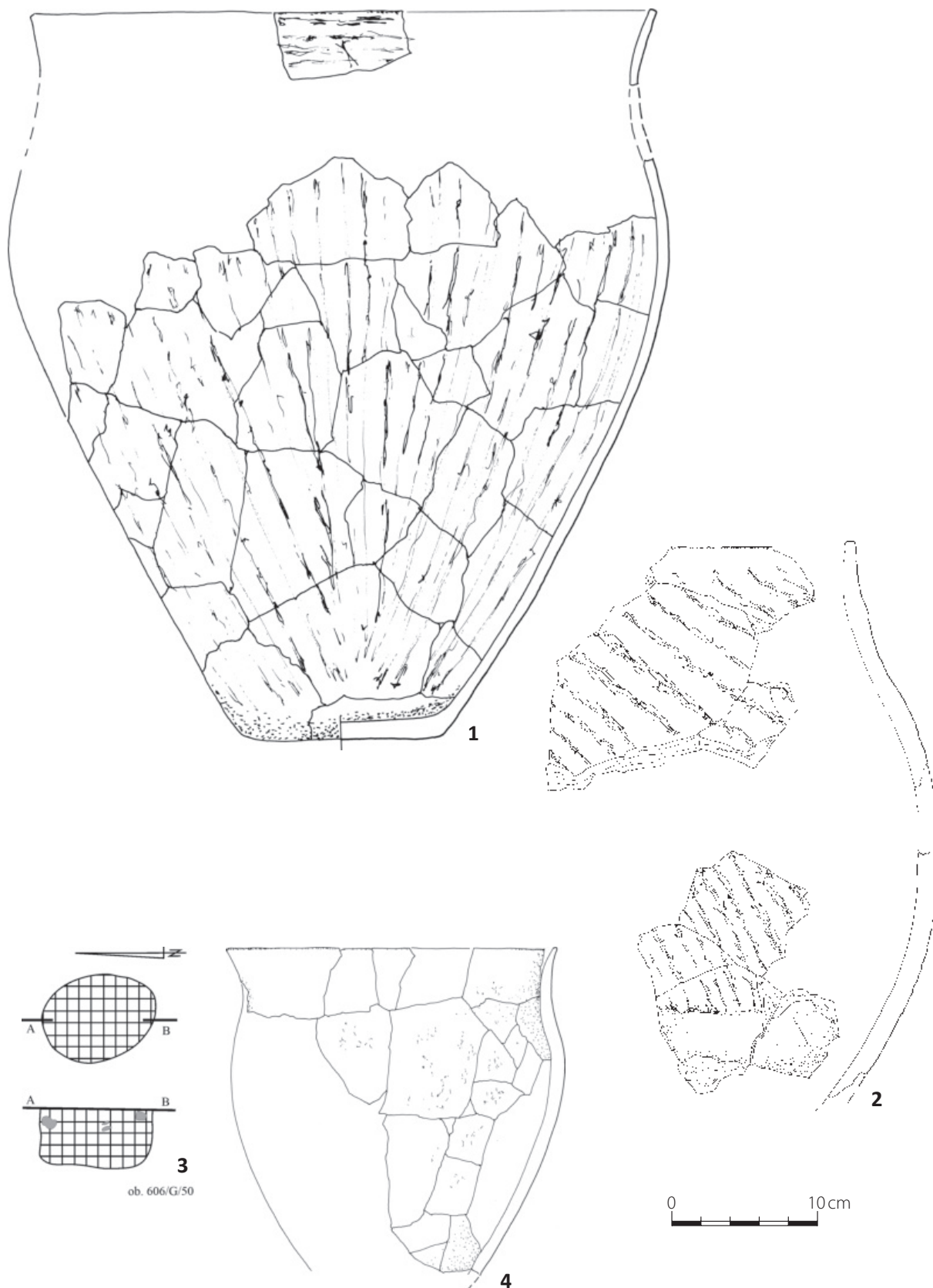
Ryc. 84. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie VII. Wybór materiałów z warstwy i obiektów: 1 – ar G57, ob. 1060/2; 3–6 – ar G57, ob. 1062; 7–10 – ar G58, w-twa; 11–12 – ar G58, ob. 1072.

Fig. 84. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster VII. Selection of specimens from the layer and features: 1 – are G57, feature 1060/2; 3–6 – are G57, feature 1062; 7–10 – are G58, layer; 11–12 – are G58, feature 1072.

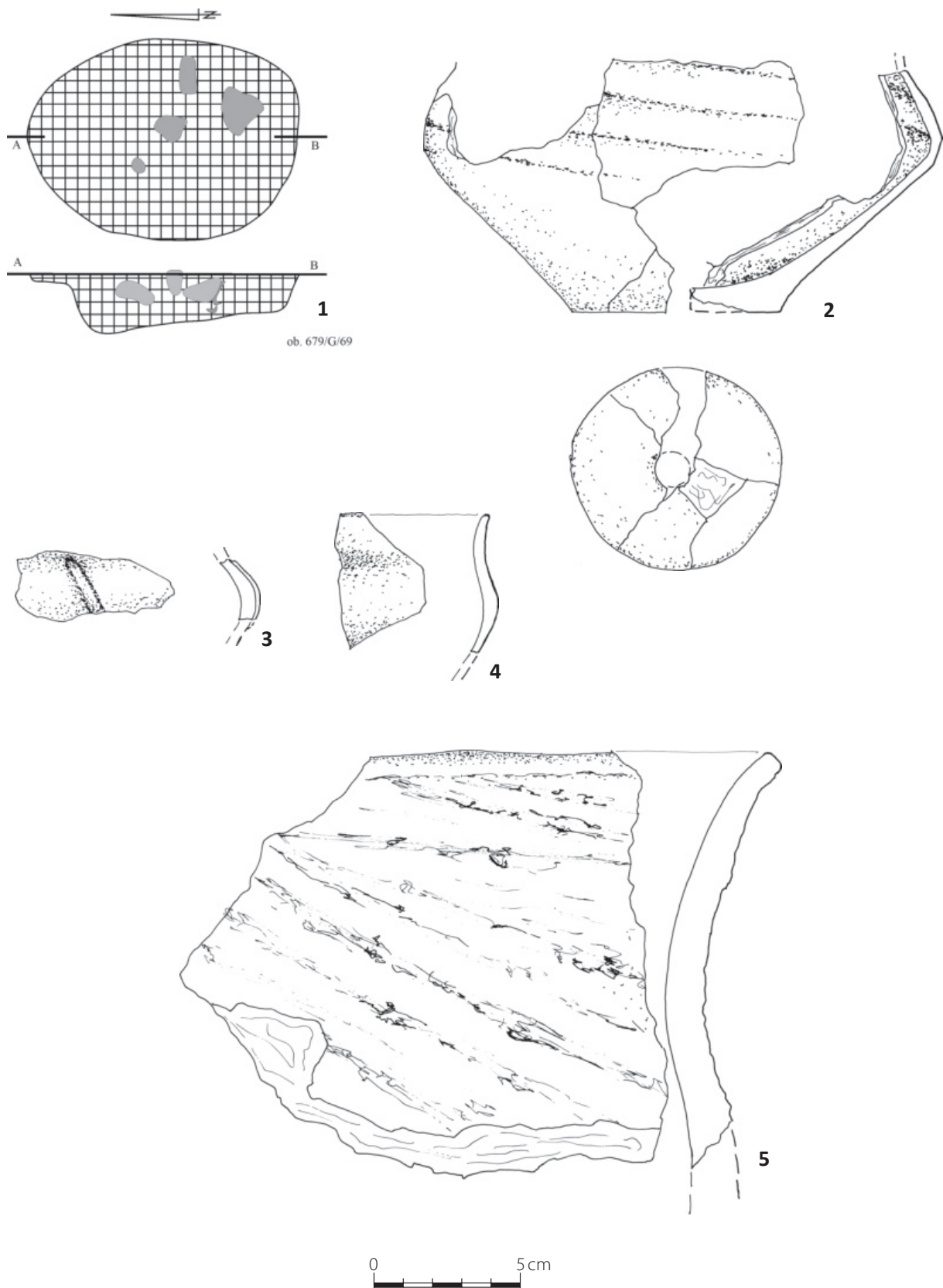
Ryc. 85. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie IV: 11–12 – ar G27, ob.539. Zgrupowanie VII: 1 – ar G26, ob. 563; 2–4 – ar G58, ob. 1063; 5–8 – ar G45, w-twa. Zgrupowanie VIII: 13 – ar G5, ob.831. Zgrupowanie IX: 9–10 – ar G19, w-twa.

Fig. 85. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from the layer and features. Cluster IV: 11–12 – are G27, feature 539; Cluster VII: 1 – are G26, feature 563; 2–4 – are G58, feature 1063; 5–8 – are G45, layer. Cluster VIII: 13 – are G5, feature 831; Cluster IX: 9–10 – are G19, layer.

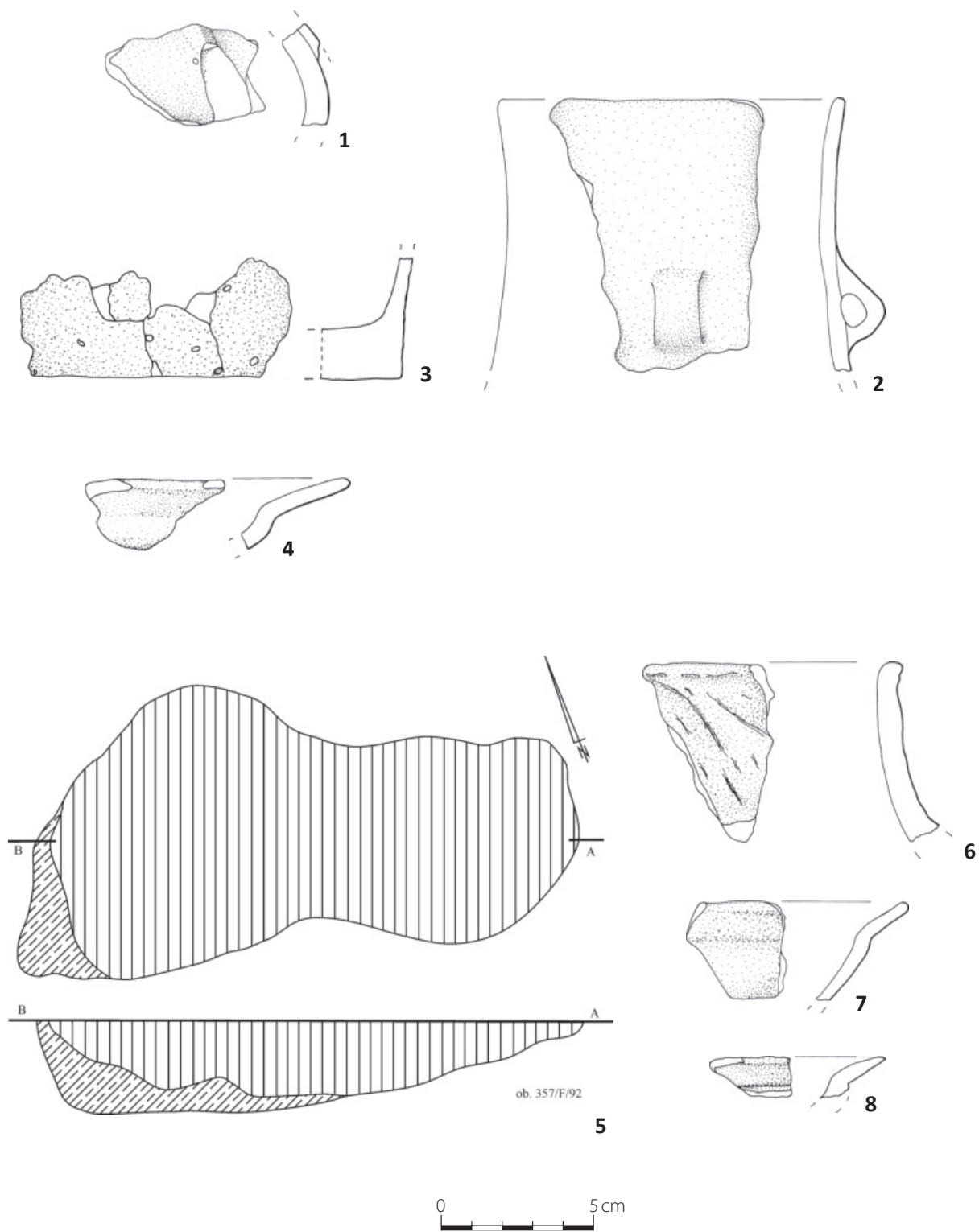
Ryc. 86. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie X. Wybór materiałów z obiektów: 1 – ar G39, ob. 561; 2 – ar G39, ob. 1302; 3 – plan i profil ob. 606; 4 – ar G50, ob. 606.

Fig. 86. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from features. Cluster X. 1 – are G39, feature 561; 2 – are G39, feature 1302; 3 – horizontal projection and cross-section of feature 606; 4 – are G50, feature 606.

Ryc. 87. Zgórze, stan. 1-2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Zgrupowanie XII. 679: 1– plan i profil obiektu 679, 2-5 – wybór materiałów z ob. 679, ar G69.

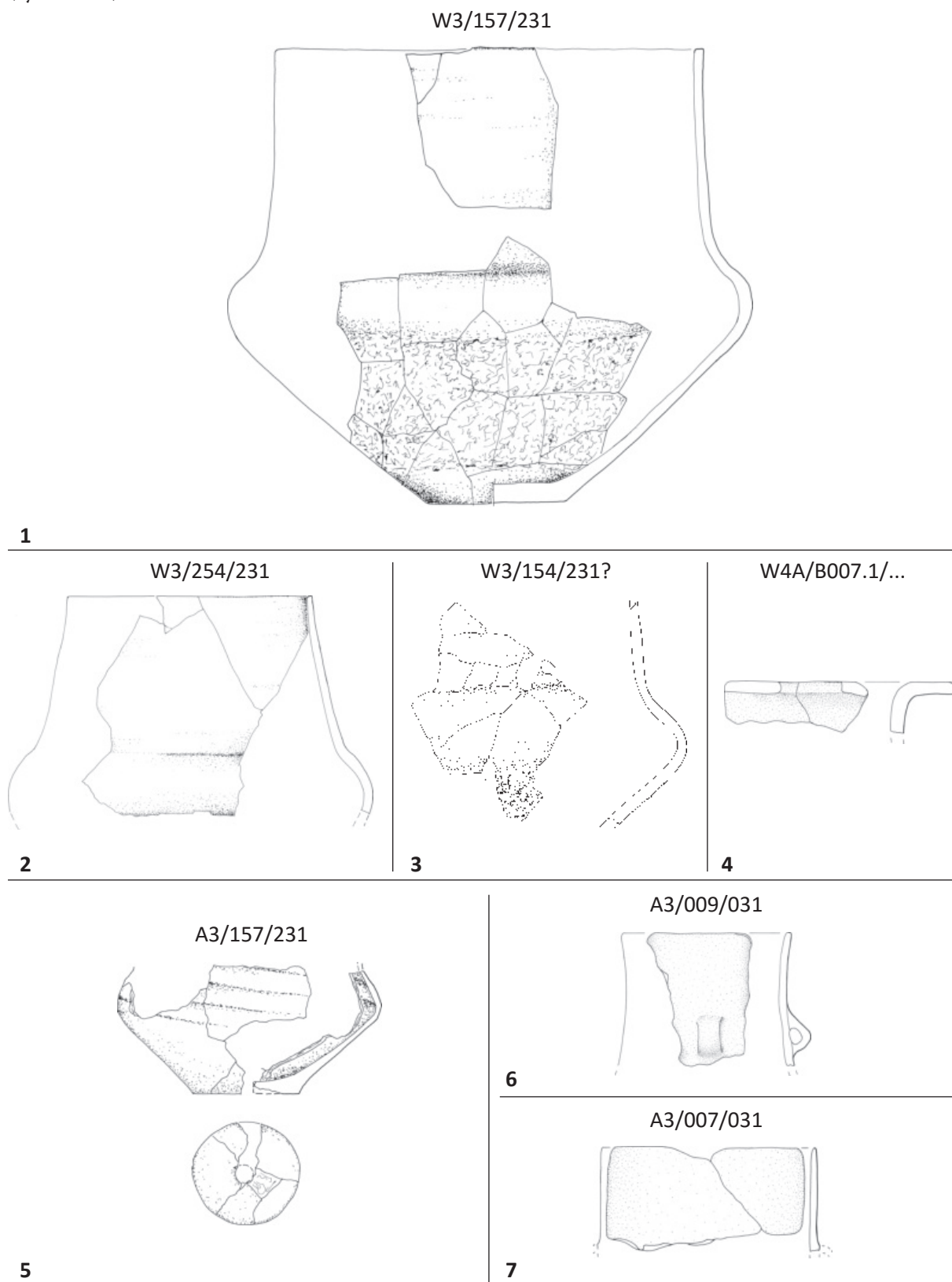
Fig. 87. Zgórze, site 1-2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Cluster XII. Selection of specimens from feature 679: 1– horizontal projection and cross-section of feature; 2-5 – are G69, feature 679.

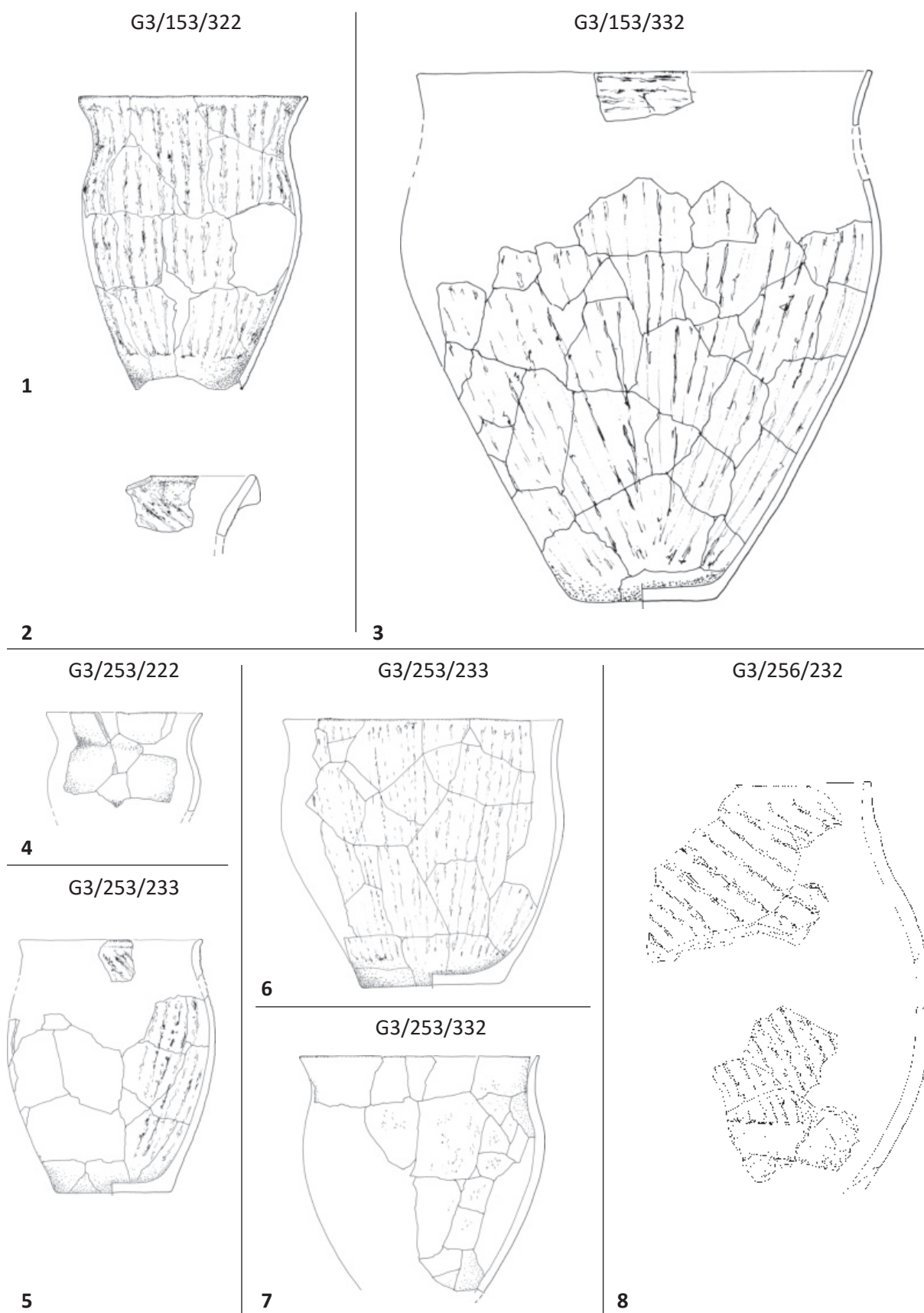
Ryc. 88. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C2. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie XIII: 1 – ar G68, w-twa; 2 – ar G68, ob. 688; 3 – ar G77, w-twa. Zgrupowanie XVI: 4 – ar H41, ob. 559. Zgrupowanie XIX: 5 – plan i profil ob. 357, 6–8 – ar F92, ob. 357.

Fig. 88. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C2. Selection of specimens from the layer and features. Cluster XIII: 1 – are G68, layer; 2 – are G68, feature 688; 3 – are G77, layer. Cluster XVI: 4 – are H41, feature 559. Cluster XIX: 5 – horizontal projection and cross-section of feature 357; 6–8 – are F92, feature 357.

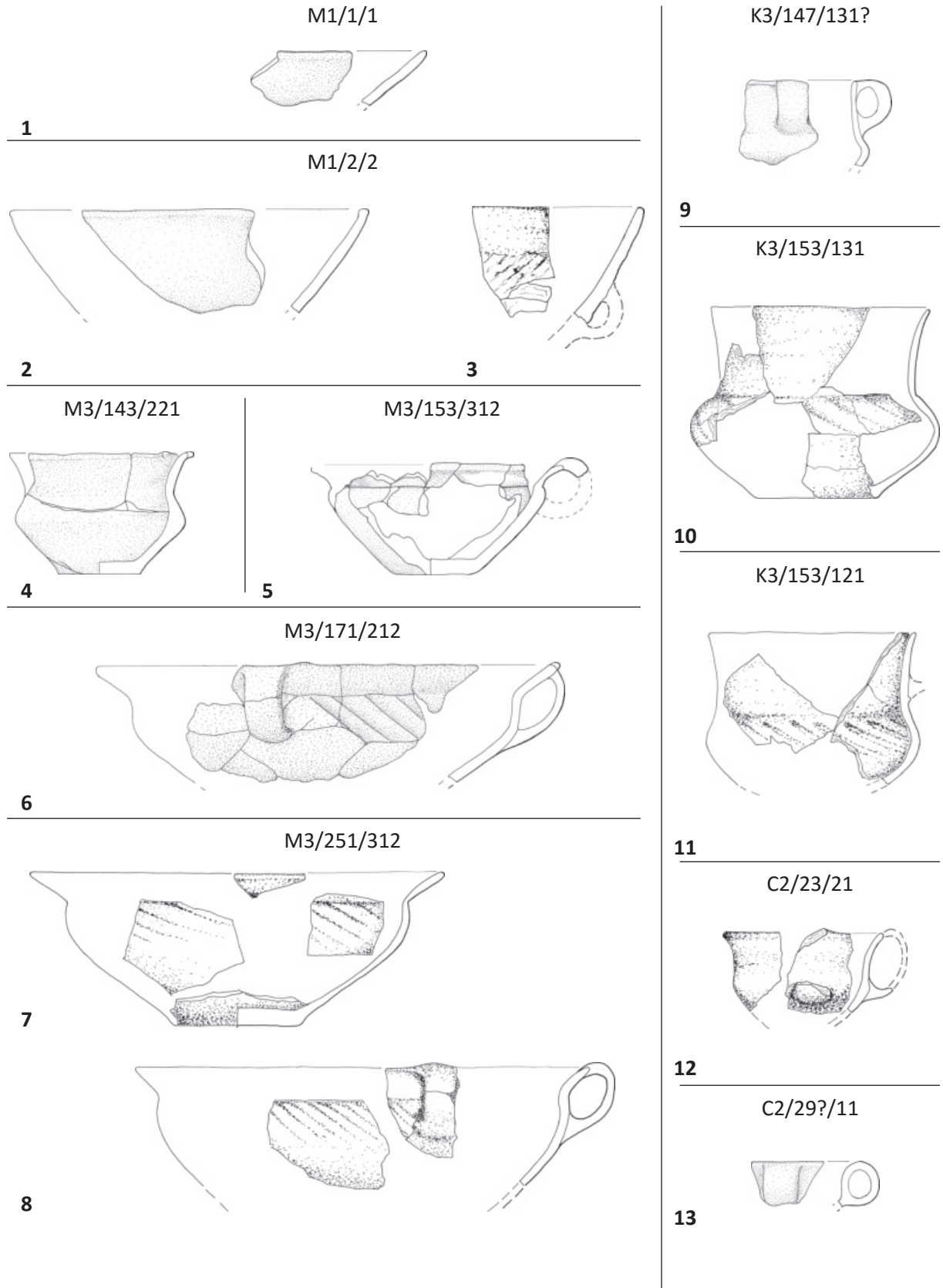
W oparciu o przeprowadzoną analizę dokonano klasyfikacji naczyń i ich odmian w ramach grup morfologicznych wyróżnionych na osadzie C2, które zostaną omówione wspólnie w dalszej części pracy (ryc. 89–91).

Ryc. 89. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Typologia waz i amfor z osady C2.
 Fig. 89. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Typology of vases and amphorae from settlement C2.

Ryc. 90. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Typologia garnków z osady C2.
 Fig. 90. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Typology of pots from settlement C2.

Ryc. 91. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Typologia mis, kubków i czerpaków z osady C2.
 Fig. 91. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Typology of bowls, mugs and scoops from settlement C2.

Osada C3

Z obiektów i warstwy kulturowej osady C3, pozyskano łącznie 3637 fragmentów naczyń. Na kategorię F1 składa się 1078 fragmentów, co stanowi 29,4% całości inwentarza ceramicznego tej osady (tabela 36). Podstawową grupę wśród BF stanowi BF111 z udziałem 48,6% przy 19,7% grupy BF221. Wysoką pozycję zajmują fragmenty grupy BF331 z udziałem 17,8%. Grupa BF121 obejmuje 12,1%. Należy odnotować nieliczne fragmenty z grupy BF211 stanowiące 1,8% zbioru. Najczęściej wykorzystywaną domieszką schudzającą glinę jest receptura D34 z udziałem 35,5%, uzupełniona grupą D234 z 30,3% oraz D4 (sam piasek) z udziałem 6,9%. Ogółem daje to 72,8% fragmentów z domieszką piasku w całym zbiorze kategorii F1. Tłuczeń kamienny, jako samodzielna domieszka schudzająca występuje w 27,2%. Najczęściej notujemy przełomy jednobarwne P1 z udziałem 44,9%, przy niemniej licznych trójbarwnych P3, z 40,7%.

Pod względem formy najliczniejsze fragmenty należą do dzbanków/kubków z 30,9%, następne są fragmenty waz, amfor lub waz/amfor z 29,3% udziałem. Za fragmenty mis uznano 12,3% przy marginalnej grupie fragmentów talerzy, z udziałem 1,2% oraz garnków stanowiących potencjalnie 0,4% ogółu. Szereg fragmentów sklasyfikowano jednak w grupie naczyń nierozpoznanych z 25,7% udziałem. Ucha obejmują jedynie 1,8%.

Tabela 36. Charakterystyka technologiczno-formalna naczyń kategorii F1 z osady C3.

BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF					DOMIESZKA – D						PRZEŁOM – P		
BF111	BF121	BF211	BF221	BF331	D12	D123	D23	D234	D34	D4	P1	2	3
524	131	19	212	192	7	247	40	327	383	74	484	155	439
48,6%	12,1%	1,8%	19,7%	17,8%	0,6%	22,9%	3,7%	30,3%	35,5%	6,9%	44,9%	14,4%	40,7%
1078 = 100%					1078 = 100%						1078 = 100%		

GRUPY MORFOLOGICZNE NACZYŃ								
G	W	A	W/A	D/K	M	C	T	I
4	179	11	126	333	133	2	13	277
0,4%	29,3%			30,9%	12,3%	0,2%	1,2%	25,7%
1078 = 100%								

W tej kategorii naczyń notujemy zazwyczaj różnorodne zdobnictwo, które obejmuje 8,9% fragmentów całości zespołu (tabela 37). Głównie są to wątki facetowane, grupy I ornamentów obejmujące 41,3% całości zbioru, gdzie sam typ 1D1 (skośne) występuje na 38,5% przy 3,9% przypadających na inne wątki tej grupy. Drugą pozycję zajmują wątki podgrupy IIA z 38,5%. Wątki ryte grupy III notujemy tylko na tylko 5,8% fragmentów. Stosunkowo częste jest zdobnictwo plastyczne z udziałem 12,5%, gdzie występują m.in. akcenty nakrawędne typu C1. Ornamenty były lokowane w 3 podstawowych strefach naczyń, ale głównie w strefie B (czyli na barkach naczynia) z udziałem ponad 94,0%.

Tabela 37. Charakterystyka ilościowa wątków ornamentacyjnych w ramach grup ornamentacyjnych naczyń kategorii F1 z osady C3.

	GRUPA I			PODRUPA IIA							III		IV				UCHA
	1D1	2D5	4G1	1A3	1B2	1B3	1C2	1D3	2C1	2D1	3	4	B1/2	C1	E1	F3	B
F1	40	1	3	1	7	8	2	8	9	5	5	1	4	3	5	1	2
%	38,5	1,0	2,9	1,0	6,7	7,7	1,9	7,7	8,6	4,8	4,8	1,0	3,9	3,0	4,8	1,0	1,9
104	43 = 41,3%			40 = 38,5%							6 = 5,8%		13 = 12,5%				2 = 1,9%

Na kategorię F2 składa się 75 fragmentów naczyń co stanowi 2,1% całego zbioru z osady C3 (tabela 38). Najliczniejszą odmianą barwną jest grupa BF112 z udziałem 42,7%, przy 29,3% BF122. Grupa

BF222, o czarnych powierzchniach obejmuje w tym niewielkim zbiorze tylko 8,0% fragmentów. W przypadku rodzajów domieszek schudzających przeważa receptura D234 z udziałem 53,3%, oraz receptura D34 z 21,4%. W takiej sytuacji naczynia gdzie wykorzystywano domieszkę piasku obu powyższych grup obejmuje 74,7% zbioru, co bardzo zbliża ją charakterem do grupy F1 (gładkich) gdzie wskaźnik ten wynosił 72,8%. Receptura D123 oparta na różnych frakcjach tłucznia kamiennego wynosi 20,0%. Przełomy są najczęściej jednobarwne P1 – 42,7%, przy równie częstych trójbarwnych P3 – 37,3%, jak i dwubarwnych P2 – 20,0%. Ornament z grupy I wątków wystąpił tylko na jednym fragmencie w strefie B (barków naczynia) co stanowi 1,3% tego zespołu. Skład typologiczny identyfikowanych form naczyń, przy znacznym udziale fragmentów NN, bo sięgającym 46,7%, wskazuje, że 20,0% materiałów można identyfikować z garnkami, 24,0%, z wazami czy też amforami, a z kubkami/dzbankami 8,0%, udział mis to jedynie 1,3%. Jednak przy tak niewielkiej liczebności zbioru wyliczenia procentowe są obarczone zbyt dużym błędem.

Tabela 38. Charakterystyka technologiczno-formalna naczyń kategorii F2 z osady C3.

BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF				DOMIESZKA – D				PRZEŁOM – P		
BF112	BF122	BF222	BF332	D12	D123	D234	D34	P1	P2	P3
32	22	6	15	4	15	40	16	32	15	28
42,7 %	29,3%	8,0%	20,0%	5,3%	20,0%	53,3 %	21,4 %	42,7 %	20,0 %	37,3 %

G	W	W/A	D/K	M	I
15	16	2	6	1	35
20,0%	21,3%	2,7%	8%	1,3%	46,7%

Kategoria naczyń F3 o powierzchniach chropowatych obejmuje 2421 fragmentów (tabela 39). Wśród nich zdecydowanie przeważają barwy grupy BF113 z udziałem 53,2% przy 46,5% grupy BF123 i tylko 0,3% udziałem grupy BF333. Wśród przełomów przeważają dwubarwne P2 – 49,8% przy równie licznych trójbarwnych P3 – 44,1% i nielicznych jednobarwnych P1 – 6,1%. W zdecydowanej większości do ich wykonania użyto gliny o domieszce różnych frakcji tłucznia kamiennego D123, którą odnotowano w 84,9% fragmentów przy domieszce tylko grubego i średniego tłucznia D12 z udziałem 6,3%. Ogółem na domieszce tłucznia oparto łącznie 91,2% wszystkich fragmentów, natomiast z wykorzystaniem piasku tylko 8,8%.

Absolutna większość analizowanych fragmentów przynależy do garnków, osiągając 97,5%. Tylko 2,1% można zaliczyć do waz/amfor, są to ich chropowate dolne partie, lub partie maksymalnego wyęcia brzuśca. Fragmenty ornamentowane stanowią około 0,4% całości, i są to najczęściej różne płaskie guzki pod krawędzią.

Tabela 39. Charakterystyka technologiczna fragmentów naczyń grupy F3.

ILOŚĆ F3	BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF			DOMIESZKA – D				PRZEŁOM – P		
	BF113	BF123	BF333	D12	D123	D234	D34	P1	P2	P3
2421	1288	1125	8	152	2055	209	5	148	1206	1067
100%	53,2%	46,5 %	0,3%	6,3 %	84,9 %	8,6%	0,2 %	6,1 %	49,8%	44,1 %

ORNAMENT			STREFA ORNAM.	GRUPY MORFOLOGICZNE NACZYŃ			
GRUPA IV				B	G	W/A	M
BI/2	E1	A1/2	B	G	W/A	M	
4	4	4	4	2360	51	10	
0,2%	0,2%			97,5 %	2,1%	0,4%	

Marginalne znaczenie ma kategoria F4 o mieszanej fakturze powierzchni w liczbie 63 fragmentów stanowiąc 1,7% całego zbioru, 85,7% z nich należy do garnków, 12,7% do waz, a 1,6% zaliczono do mis.

Z ogólnego zestawienia tzw. BF rozpoznanych w materiałach z osady C3 wynika dość zróżnicowany ich udział w poszczególnych kategoriach naczyń pod względem technologicznym (tabela 40). We wszystkich kategoriach naczyń przeważają barwy brunatne powierzchni zewnętrznych (BF111, 112 i 113), a o powierzchniach czarnych liczniej są notowane tylko w F1 (BF221) i w F2 szorstkich (BF222).

Tabela 40. Udział procentowy grup BF w całym zbiorze materiałów z osady C3.

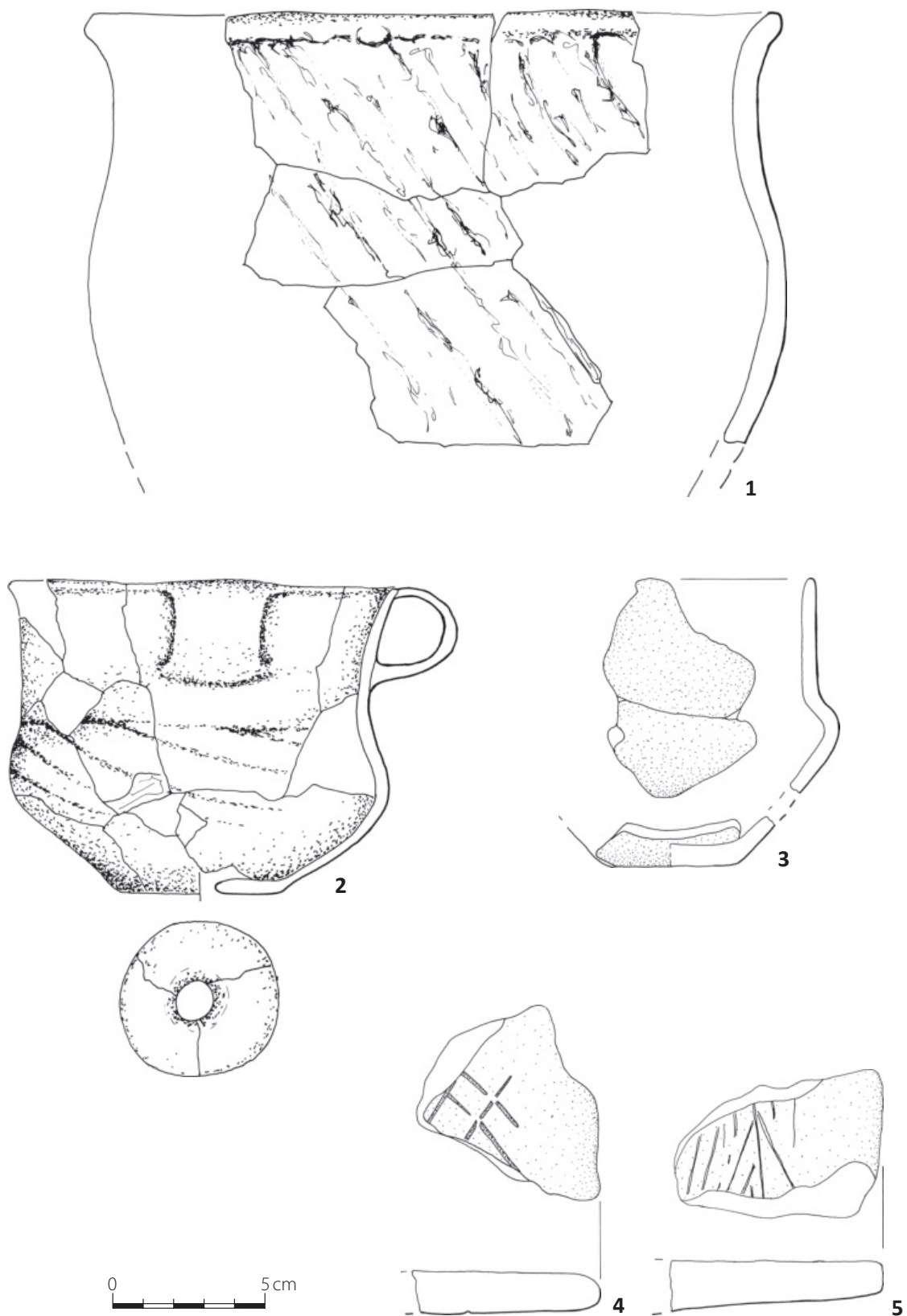
F1 – POW. GŁADKIE	BF111	BF121	BF211	BF221	BF331
	48,6%	12,1%	1,8%	19,7%	17,8%
F2 – POW. SZORSTKIE	BF112	BF122	BF212	BF222	BF332
	42,7%	29,3%	-	8,0%	20,0%
F3 – POW. CHROPOWACONE	BF113	BF123	BF213	BF223	BF333
	53,2%	46,5%	-	-	0,3%

Zestawienie procentowe form naczyń wykonywanych w danej kategorii (F1, F2, F3, F4), daje podobne wyniki jak na wcześniej omawianych osadach C1 i C2 (tabela 41). Jako naczynia chropowaczone (F3) wykonywano głównie garnki z udziałem 97,5%, a wazy tylko sporadycznie. Jest to w pełni ceramika kuchenna. Natomiast wśród naczyń o powierzchniach szorstkich (F2) wyjątkowo zidentyfikowano najwięcej waz z udziałem 24,0%, przy 20,0% dla garnków i 8,0% dla kubków/dzbanków oraz aż 46,7% niezidentyfikowanych. Naczynia gładkie grupy F1, są typologicznie najmocniej zróżnicowane, a garnki stanowią tutaj margines z udziałem rzędu 0,4%, przy aż 30,9% przypadających na różnorodne kubki i dzbanki oraz z udziałem 29,3% waz/amfor. Misy obejmują 12,3%, a talerze 1,2%, przy 25,7% fragmentów nierozpoznanych.

Podsumowując udział poszczególnych grup morfologicznych w całości materiałów ceramicznych z osady C3 stwierdzamy, że przeważają ponownie garnki z 66,8%. W tej liczbie aż 98,2% przypada na garnki o powierzchniach chropowaczonych grupy F3 + F4. Na drugim miejscu jest ogólna kategoria waz/amfor z udziałem 10,8%, wśród nich co najmniej 15,0% waz jest dołem chropowaczone. Kubki/dzbanki stanowią 9,3%, a misy zaledwie 4,0% wszystkich fragmentów. Czerpaki i talerze są notowane sporadycznie. Te proporcje mogą być trochę zaburzone przez blisko 9,0% fragmentów nierozpoznanych. Fragmenty ornamentowane obejmują 2,9% całości zbioru z osady C3 i przeważając zdecydowanie w kategorii F1 naczyń, gdzie osiągają 8,9%, przy 1,3% w F2 i 0,33% w F3.

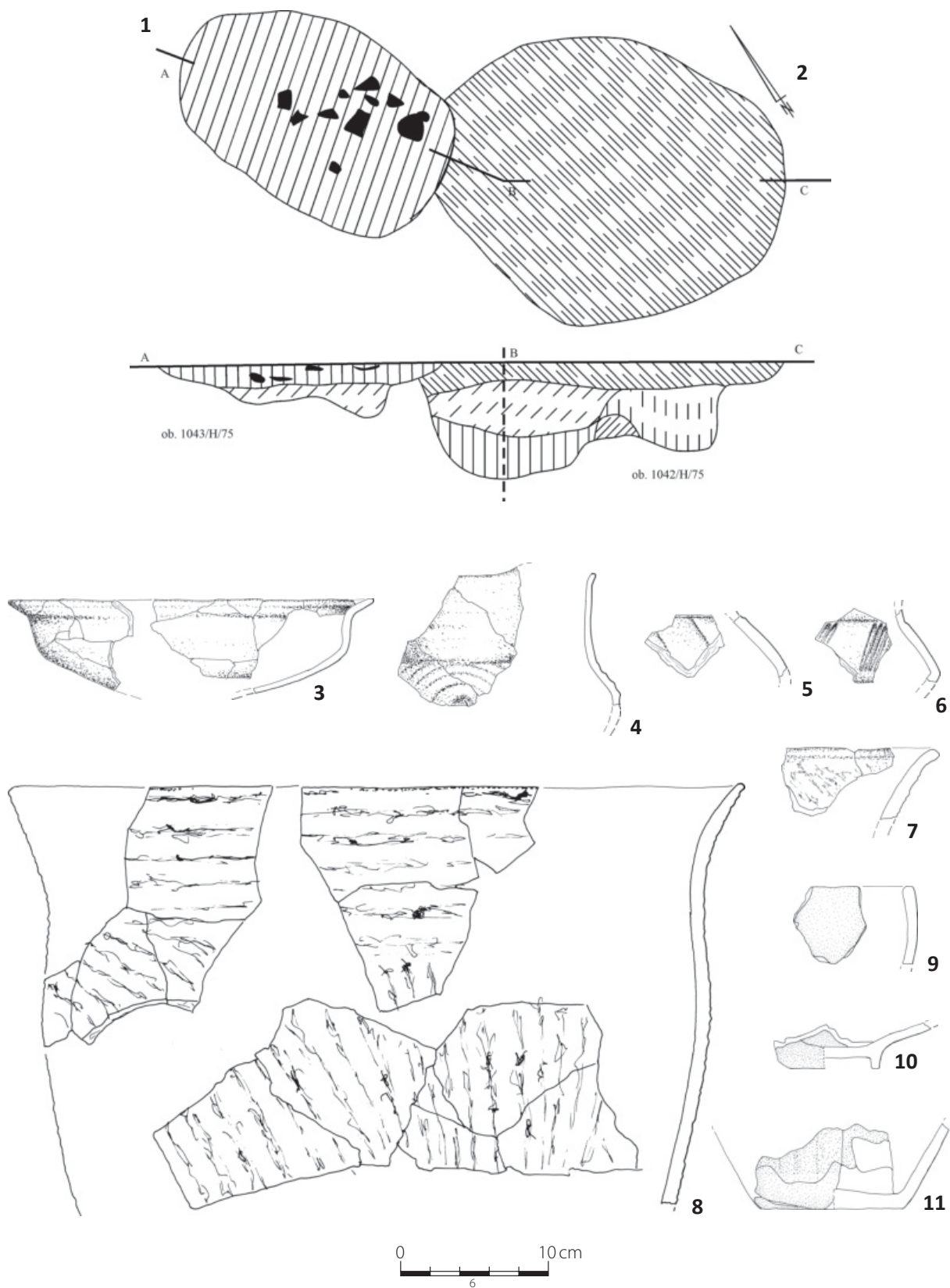
Tabela 41. Zestawienie procentowe form naczyń z osady C3 wykonywanych w danej kategorii F1–F2–F3.

F – ILOŚĆ	GRUPY MORFOLOGICZNE NACZYŃ						
	G	W/A	D/K	M	C	T	I
F1 – 1078=100%	0,4%	29,3%	30,9%	12,3%	0,2%	1,2%	25,7%
F2 – 75=100%	20,0%	24,0%	8,0%	1,3%	-	-	46,7%
F3 – 2421=100%	97,5%	2,1%	-	0,4%	-	-	-
F4 – 63=100%	85,7%	12,7%	-	1,6%	-	-	-
Suma: 3637=100%	66,8%	10,8%	9,3%	4,0%	0,1%	0,4%	8,6%

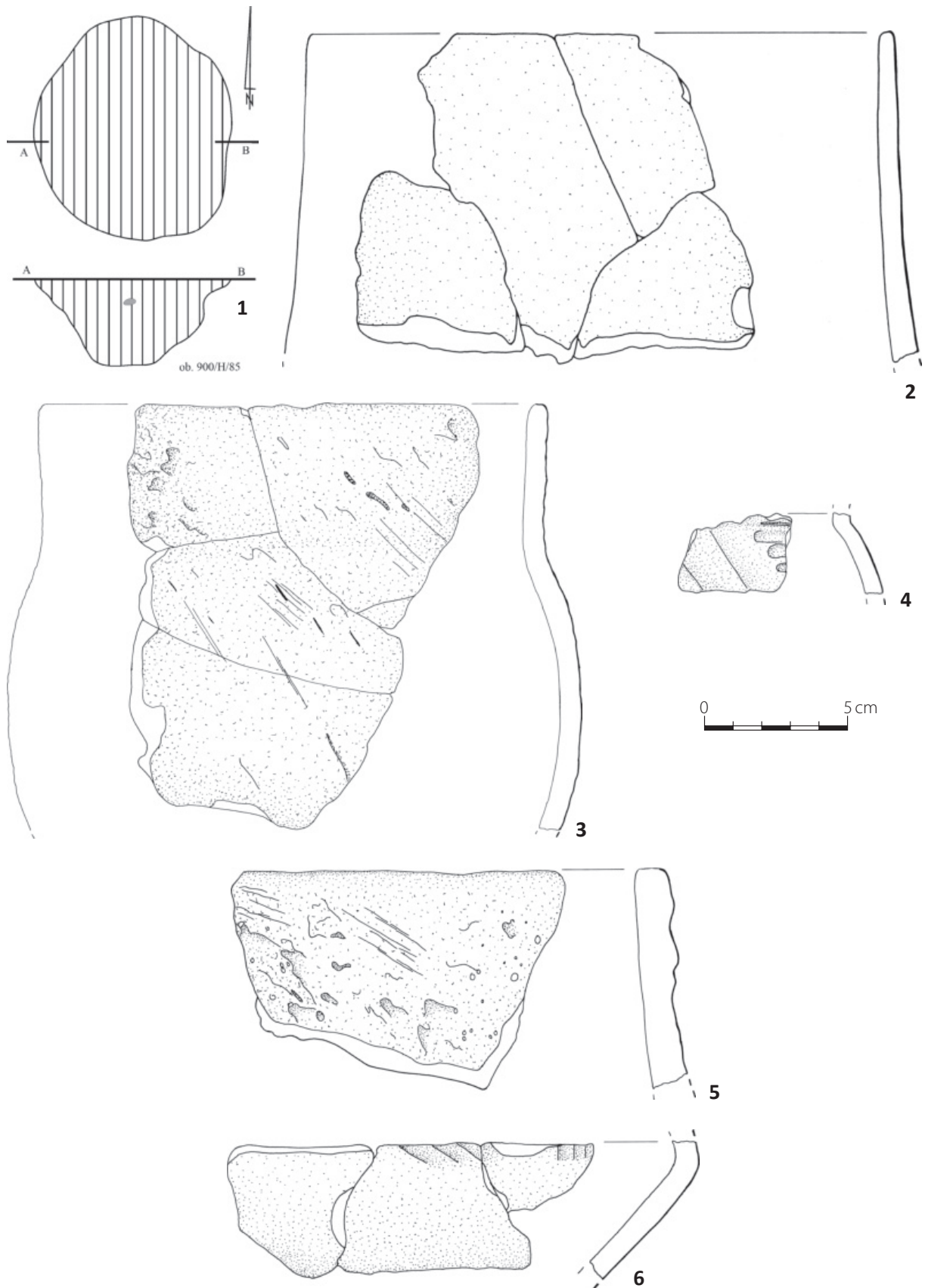
Ryc. 92. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie I: 1-2 – ar H74, ob. 1114; 3 – ar H84, ob. 909; 4 – ar H84, w-twa. Zgrupowanie II: 5 – ar H85, w-twa.

Fig. 92. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Selection of specimens from the layer and features. Cluster I: 1-2 – are H74, feature 1114; 3 – are H84, feature 909; 4 – are H84, layer. Cluster II: 5 – are H85, layer.

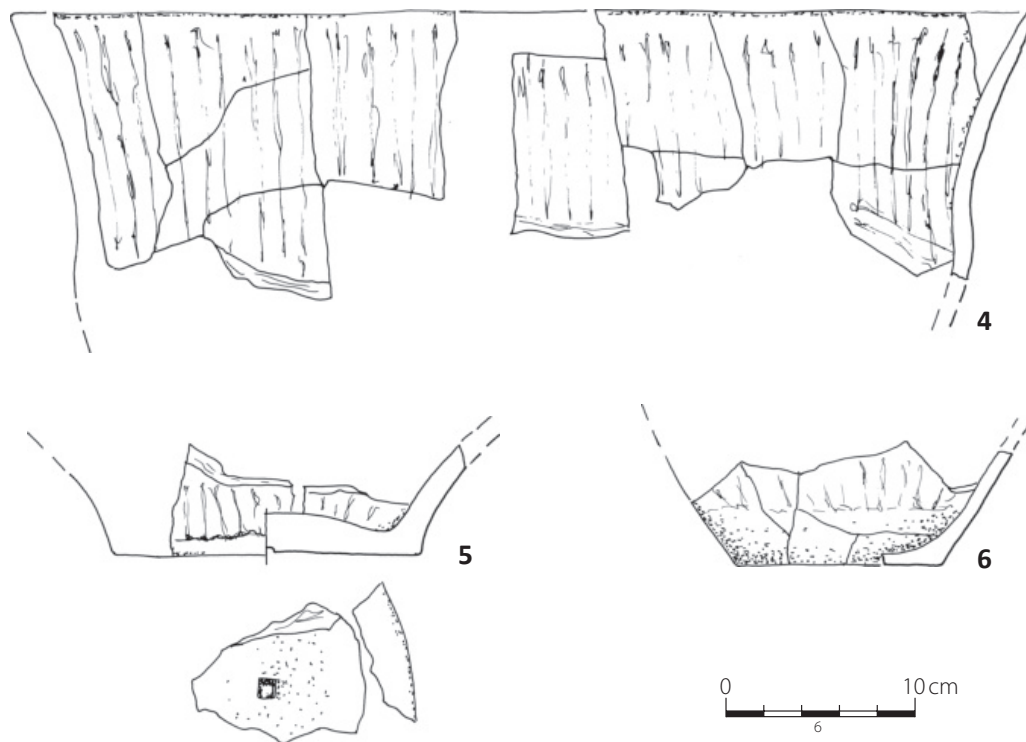
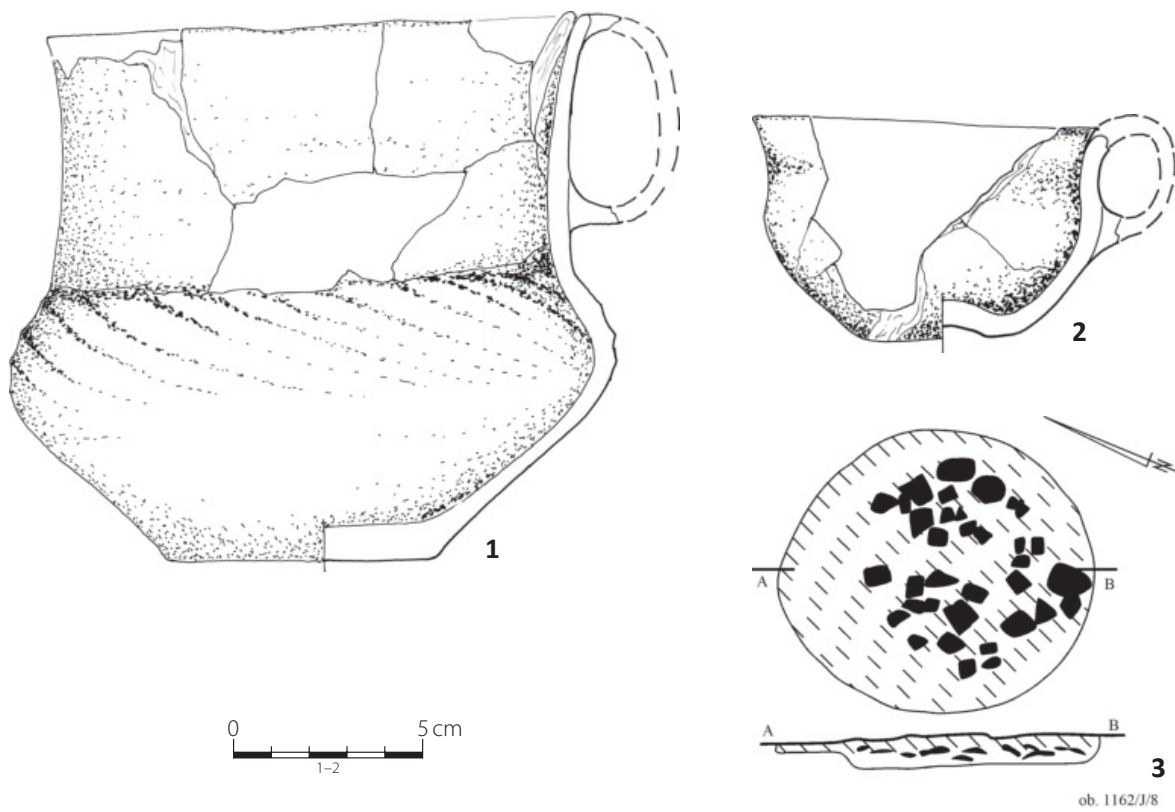
Ryc. 93. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Zgrupowanie II. Wybór materiałów z obiektów 1042 i 1043. 1-2 – plan i profile obiektów; 3-7 – ar H75, ob. 1042; 8-11 – ar H75, ob. 1043.

Fig. 93. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Cluster II. Selection of specimens from features: 1042 and 1043. 1-2 – horizontal projection and cross-section; 3-7 – are H75, feature 1042; 8-11 – are H75, feature 1043.

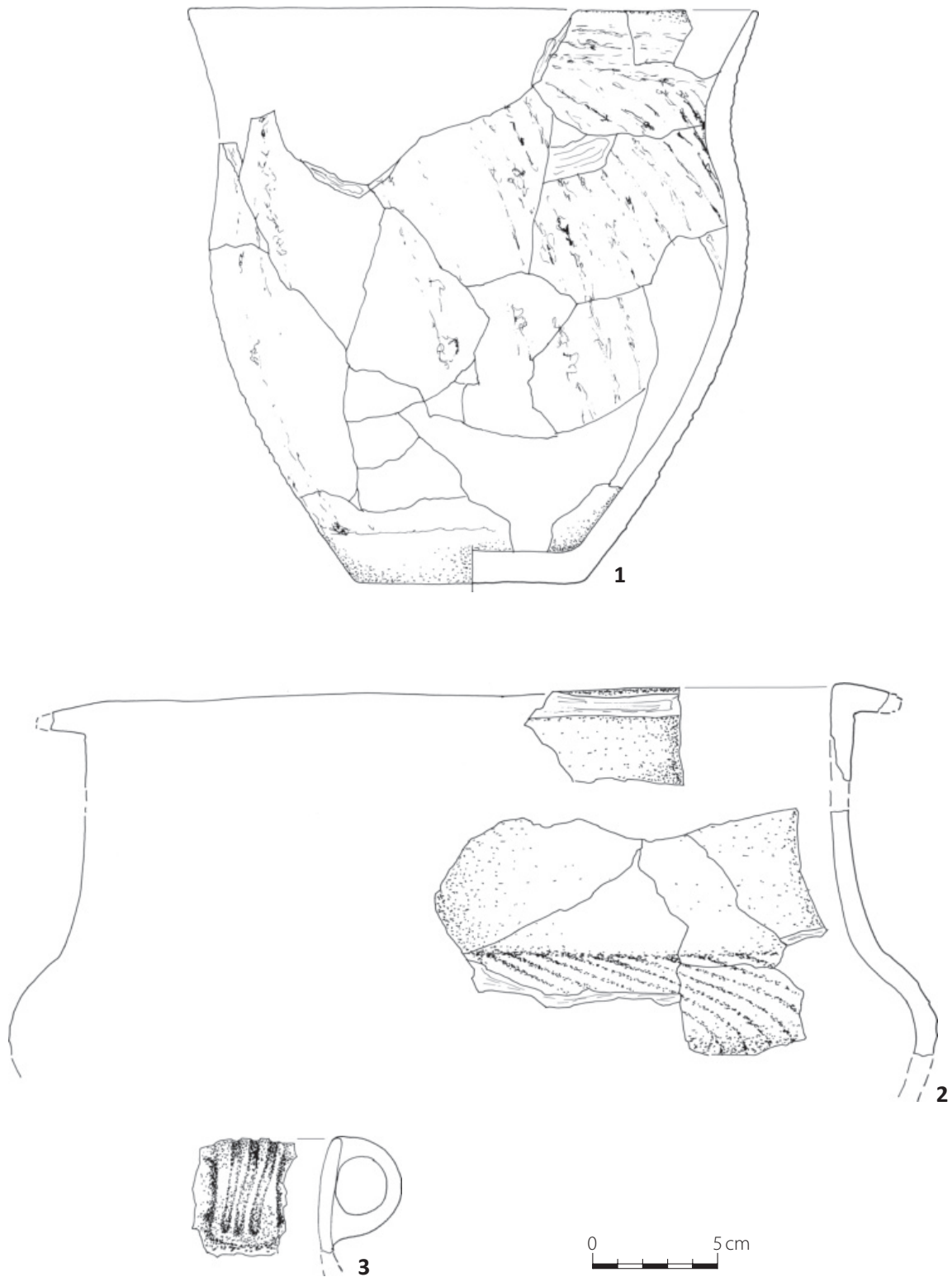
Ryc. 94. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Zgrupowanie II. 1 – plan i profil obiektu 900, ar H85; 2–6 – wybór materiałów z obiektu.

Fig. 94. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Cluster II, Selection of specimens from feature 900: 1 – horizontal projection and cross-section of the feature; 2–6 – are H85, feature 900.

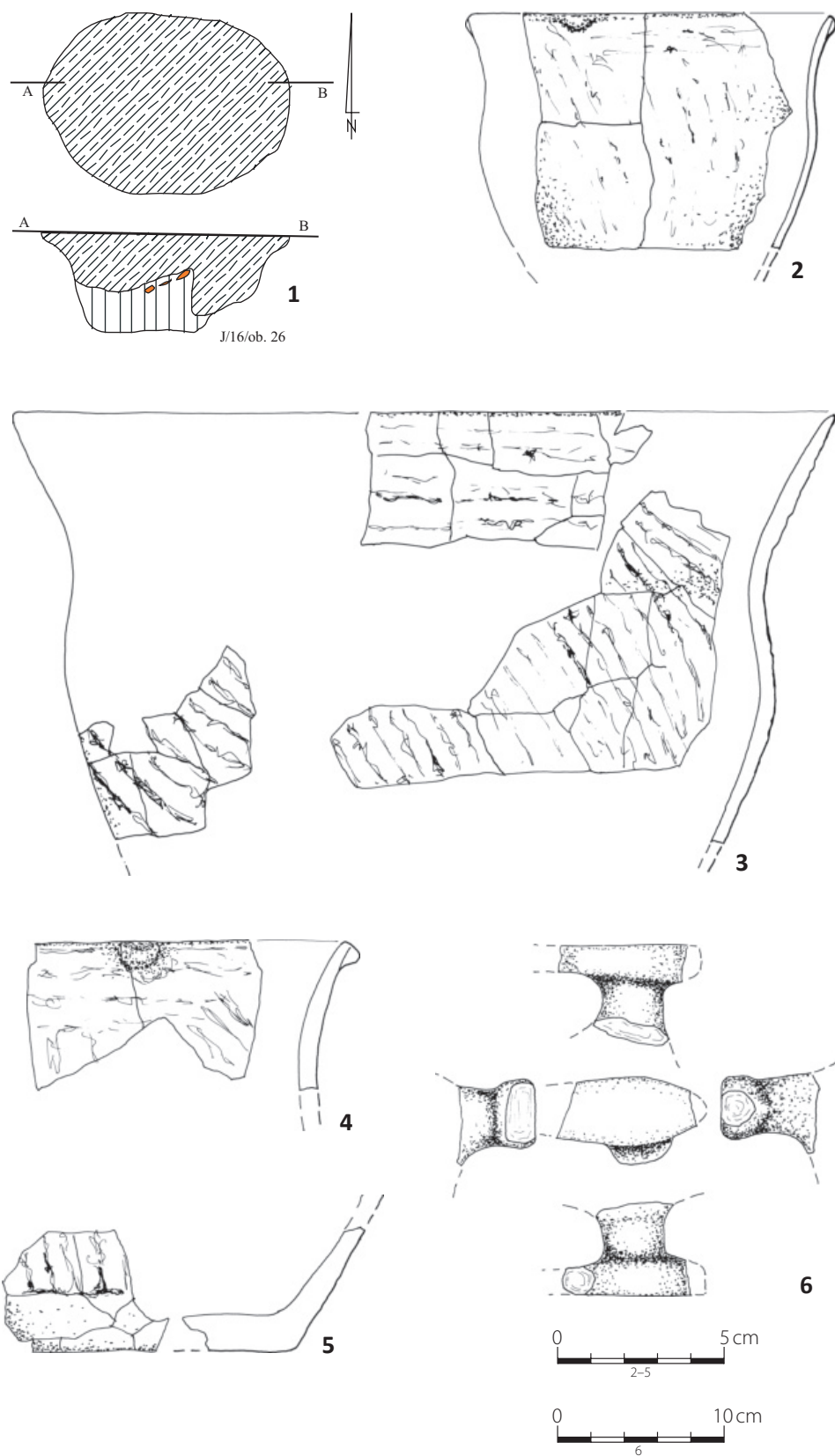
Ryc. 95. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Wybór materiałów z obiektów. Zgrupowanie II: 1– ar H85, ob. 616; 2 – ar H85, ob. 951. Zgrupowanie IV: 3 – plan i profil obiektu 1162, 4–6 – ar J8/ob.1162.

Fig. 95. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Selection of specimens from the features. Cluster II: 1 – are H85, feature 616; 2 – are H85, feature 951. Cluster IV: 3 – horizontal projection and cross-section of the feature 1162; 4–6 – are J8, feature 1162.

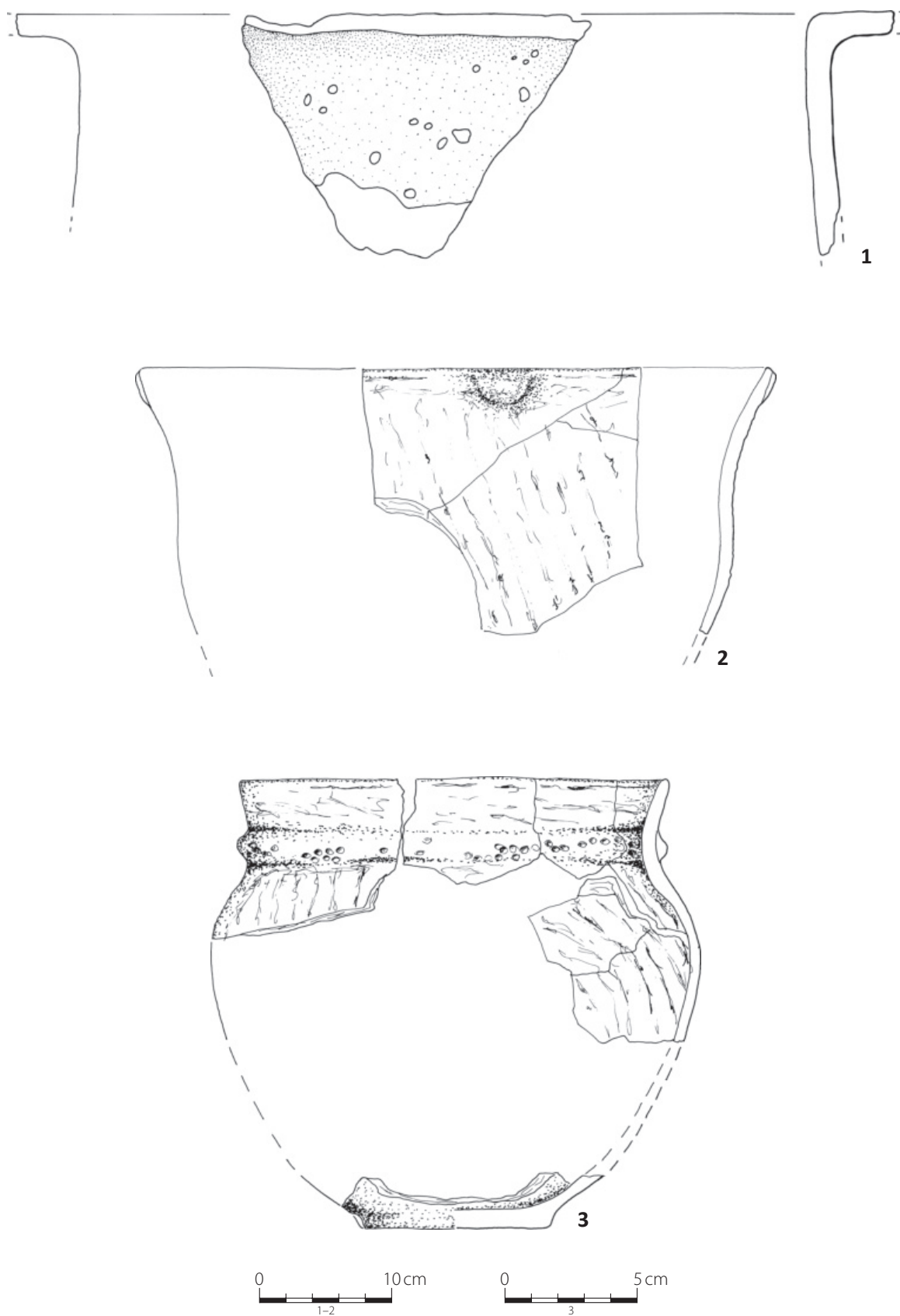
Ryc. 96. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Zgrupowanie V. Wybór materiałów z warstwy i obiektów:
 1 – ar J6, ob. 1136; 2–3 – ar J6, w-twa.

Fig. 96. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Cluster V. Selection of specimens from the layer
 and features: 1 – are J6, feature 1136; 2–3 – are J6, layer.

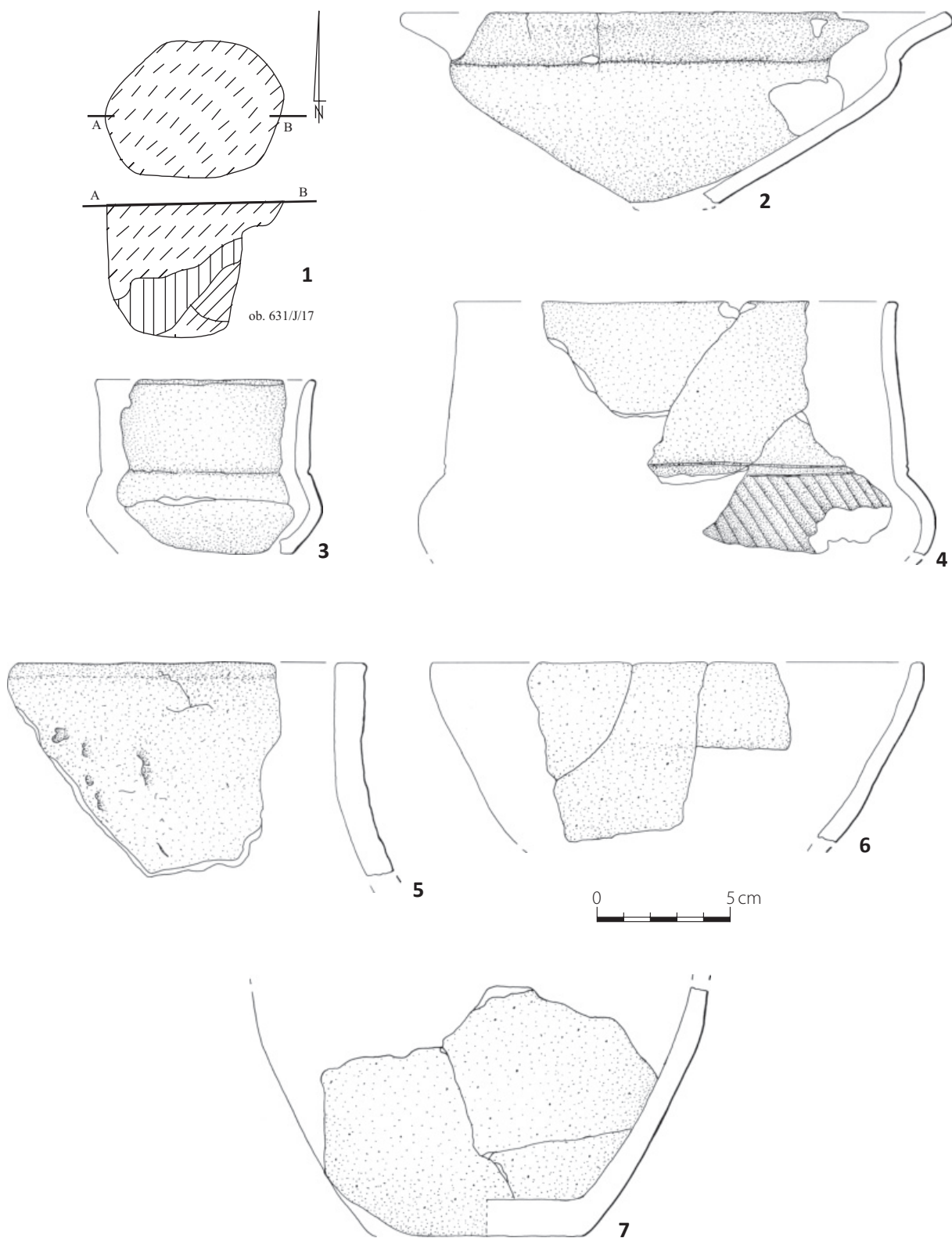
Ryc. 97. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Zgrupowanie V: 1- plan i profil obiektu 26, 1-6 - wybór materiałów z obiektu 26, ar J16.

Fig. 97. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Cluster V. Selection of specimens from the features 26: 1 - horizontal projection and cross-section of the feature 26; 2-6 - are J16, feature 26.

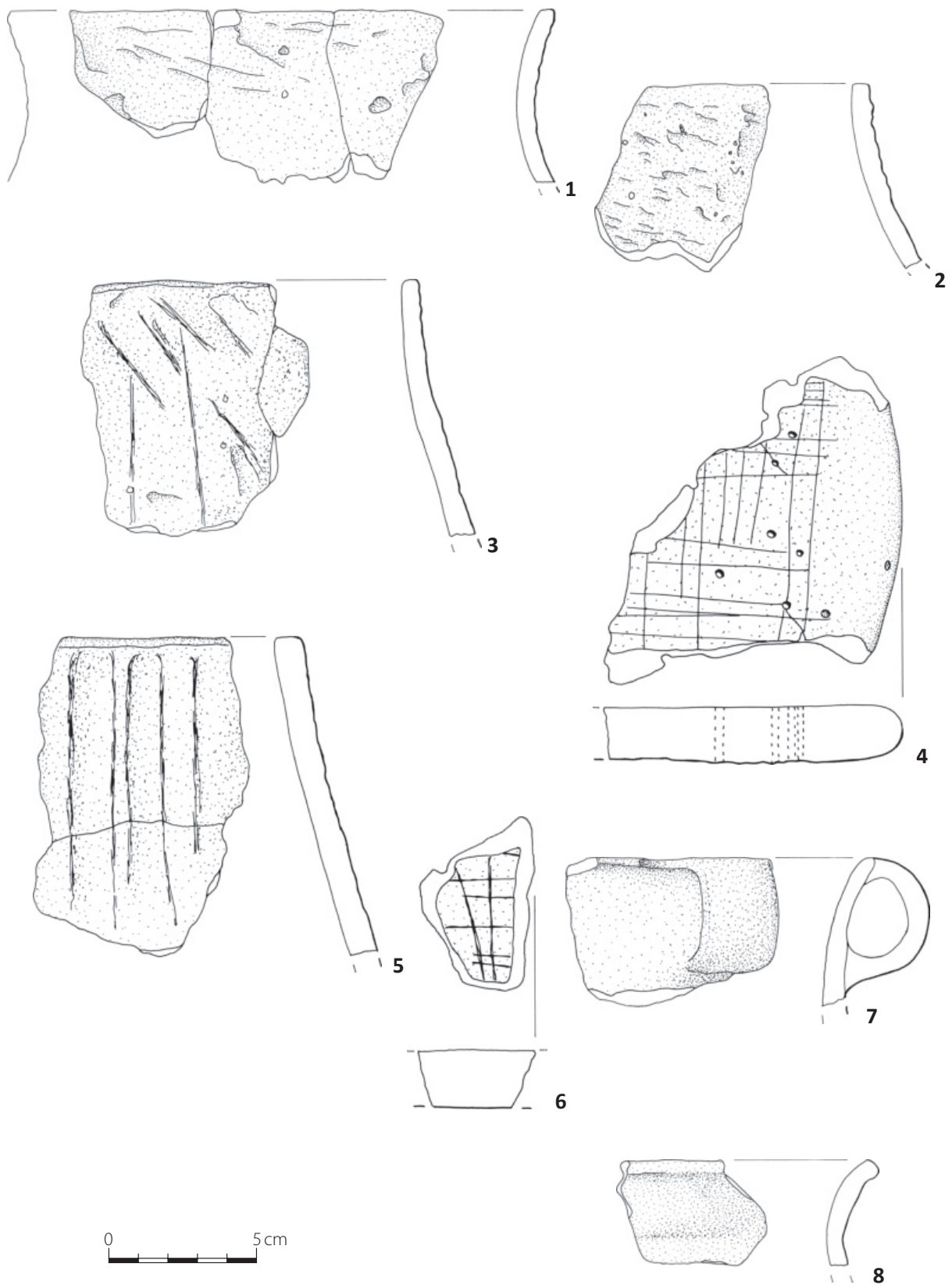
Ryc. 98. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Zgrupowanie V. Wybór materiałów z obiektów 633 i 1400:
1 – ar J17, ob. 633, 2–3 – ar J16, ob. 1400.

Fig. 98. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Cluster V. Selection of specimens from features:
633 and 1400: 1 – are J17, feature 633, 2–3 – are J16, feature 1400.

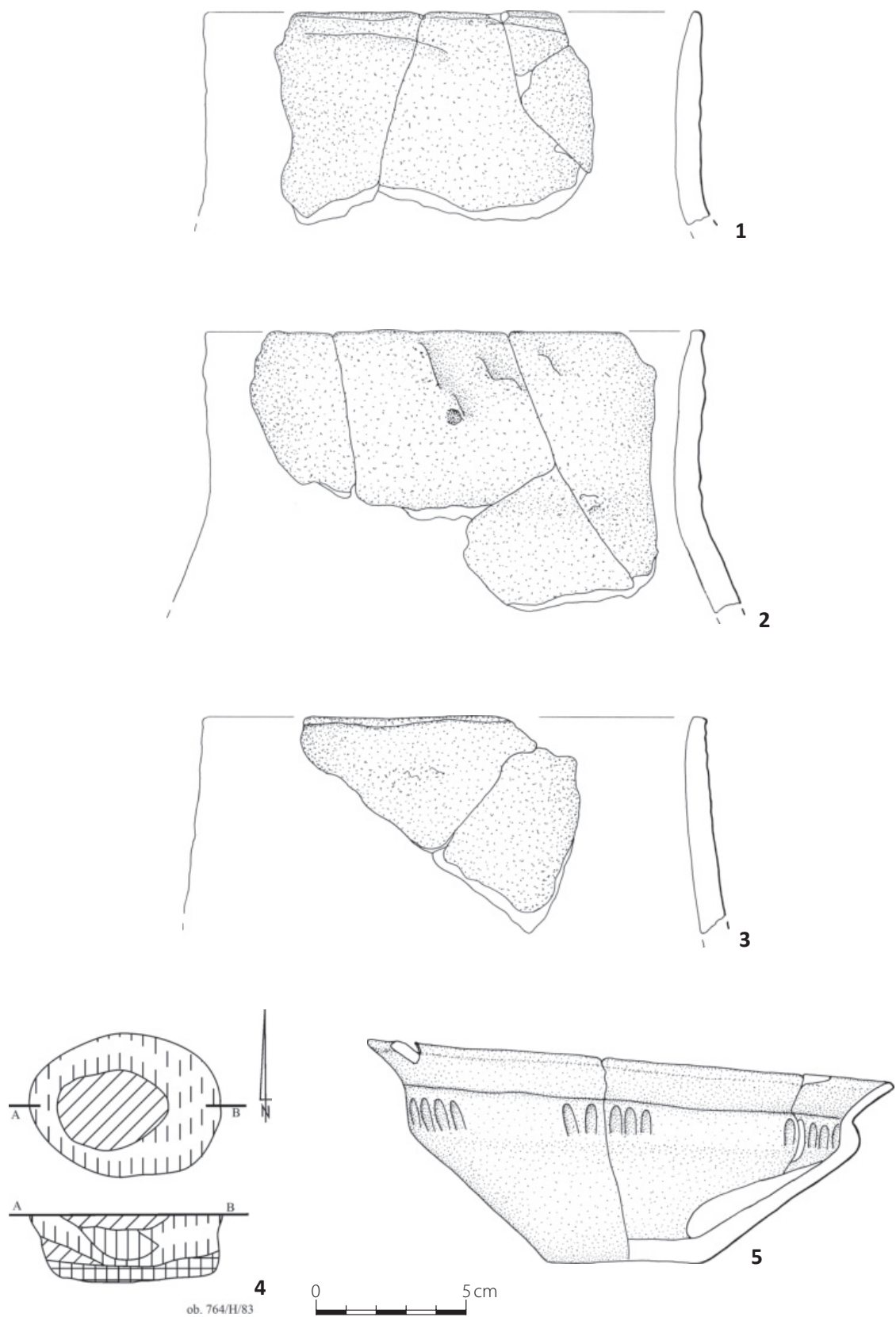
Ryc. 99. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Zgrupowanie V: 1 – plan i profil ob. 631; 2–7 – wybór materiałów z obiektu.

Fig. 99. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Cluster V: 1 – horizontal projection and cross-section of feature 631, are J17; 2–7 – selection of specimens.

Ryc. 100. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Wybór materiałów z obiektów. Zgrupowanie V: 1-4 – ar J7, ob. 1359; Zgrupowanie VI: 5-6 – ar J14, ob. 874; 7 – ar J14, ob. 875. Zgrupowanie VII: 8 – ar H65, ob. 692.

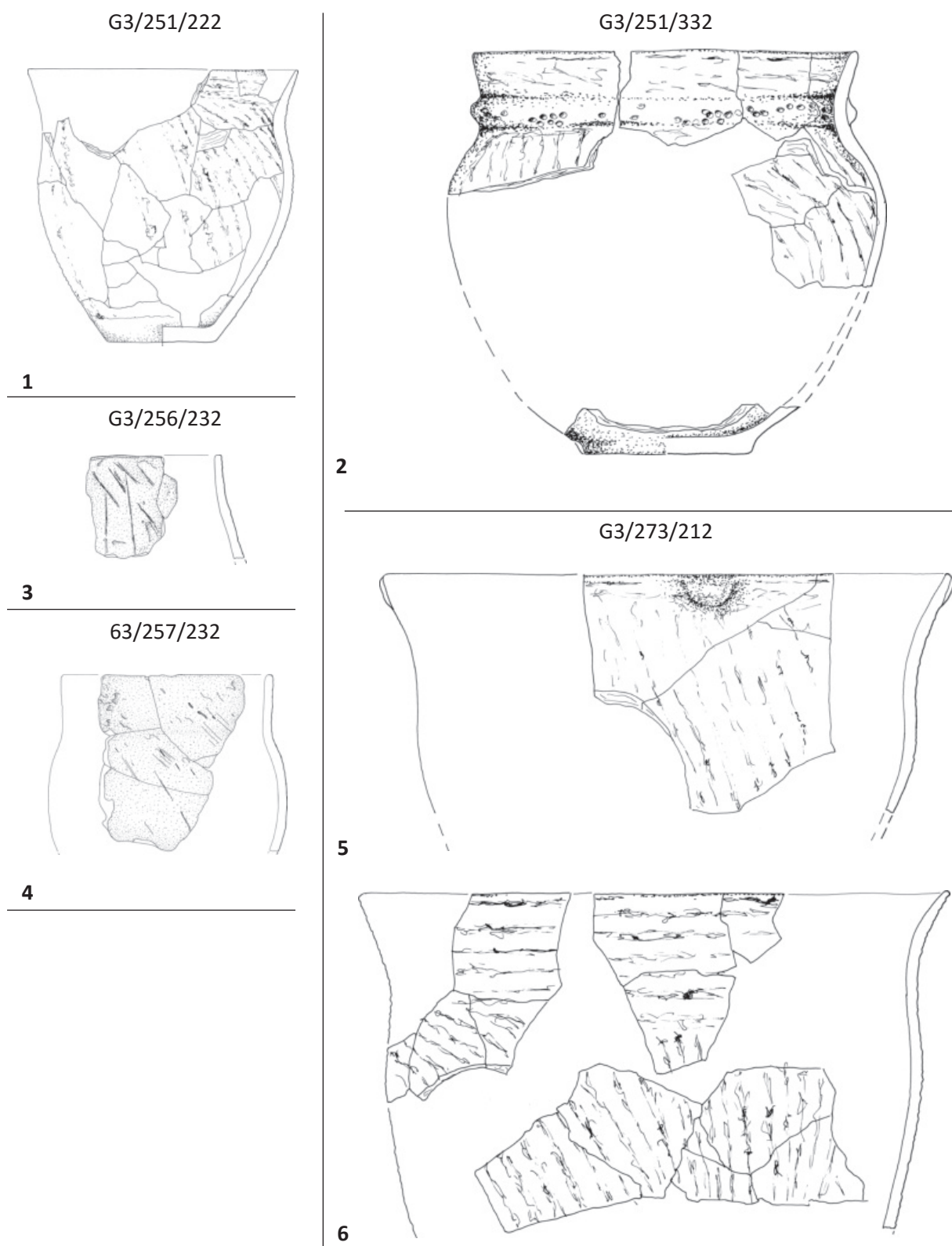
Fig. 100. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Selection of specimens from the features. Cluster V: 1-4 – are J7, feature 1359; Cluster VI: 5-6 – are J14, feature 874; 7 – are J14, feature 875. Cluster VII: 8 – are H65, feature 692.

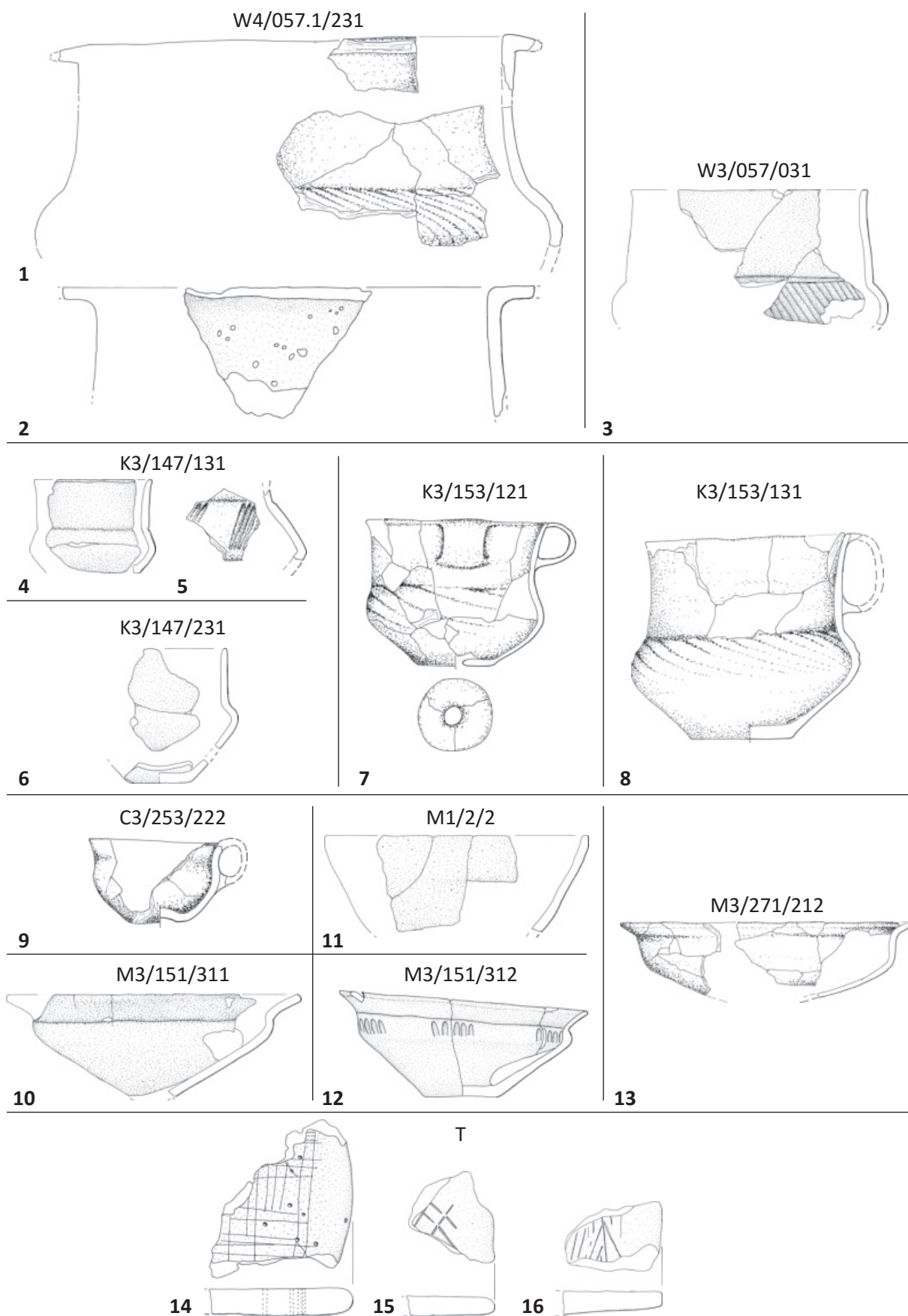
Ryc. 101. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C3. Wybór materiałów z obiektów. Zgrupowanie IX: 1-3 – ar J2, ob. 1206. Zgrupowanie X: 4 – plan i profil obiektu 764, 5 – ar H83, ob.764.

Fig. 101. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C3. Selection of specimens from the features. Cluster IX: 1-3 – are J2, feature 1206. Cluster X: 4 – horizontal projection and cross-section of feature 764, 5 – are H83, feature764.

Poniżej prezentujemy typologię podstawowych form grup morfologicznych wyróżnionych na osadzie C3, które zostaną omówione wspólnie w dalszej części opracowania (ryc. 102–103).

Ryc. 102. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Typologia garnków z osady C3.
 Fig. 102. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Typology of pots from settlement C3.

Ryc. 103. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Typologia waz, kubków, czerpaków, mis i talerzy z osady C3.
 Fig. 103. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Typology of vases, mugs, ladles, bowls and plates from settlement C3.

Osada C4

Ostatnia z osad C4 dostarczyła najmniej licznego zbioru obejmującego jedynie 1138 fragmentów naczyń. Na kategorię naczyń F1 składają się 533 fragmenty, co stanowi 46,8% całości inwentarza ceramicznego. (tabela 42). Podstawową grupę ze względu na barwy powierzchni tworzą fragmenty naczyń grupy BF111 z udziałem 40,3%. Na drugim miejscu plasuje się grupa BF221 z zaskakująco wysokim udziałem wynoszącym aż 25,1%. Wysoką pozycję zajmują także fragmenty grupy BF331 z udziałem 17,7% przy BF121 obejmującej 15,6% zbioru. Należy także odnotować nieliczne fragmenty grupy BF211 stanowiące 1,3%. Najczęściej wykorzystywaną domieszką schudzającą glinę wykorzystywaną do wytwarzania tej kategorii naczyń jest receptura D34 z 36,9%. Uzupełnia ją grupa D234 z udziałem 31,9% oraz D4 z samym piaskiem – 5,1%. Ogółem daje to 73,9% receptur z domieszką piasku w kategorii F1. Tłuczeń kamienny jako samodzielna domieszka schudzająca występuje w 26,1% fragmentów gdzie receptura D123 stanowi 20,1%, a D23 – 5,6%, uzupełniona D12 opartą głównie na grubym tłuczniu z dodatkiem średniego z 0,4% zbioru. W 54,4% fragmentów obserwujemy przełomy jednobarwne P1 przy dość licznych dwubarwnych P2 – 26,6% i trójbarwnych P3 z 19,0% udziałem.

Pod względem formy najliczniejsze są fragmenty łączone z dzbankami/kubkami – 33,9%. Drugą grupę ilościową tworzą fragmenty zaliczone do waz/amfor z 28,1%. Za fragmenty mis uznano 8,4%, zaś 1,5% fragmentów przypisano do talerzy/podkładek. Garnki stanowią jedynie 0,6%. Szereg fragmentów sklasyfikowano w grupie naczyń nierozpoznanych z 27,4%. Ucha obejmują w całości materiałów osady C4 jedynie 2,2%.

Tabela 42. Charakterystyka technologiczno-formalna naczyń kategorii F1.

	BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF					DOMIESZKA – D						PRZEŁOM – P		
	BF111	BF121	BF211	BF221	BF331	D12	D123	D23	D234	D34	D4	P1	P2	P3
Il.	215	83	7	134	94	2	107	30	170	197	27	290	142	101
%	40,3	15,6	1,3	25,1	17,7	0,4	20,1	5,6	31,9	36,9	5,1	54,4	26,6	19,0
	533= 100%					533= 100%						533=100%		

GRUPY MORFOLOGICZNE NACZYŃ							
G	W	A	W/A	D/K	M	T	I
3	91	21	38	181	45	8	146
0,6%	28,1%			33,9%	8,4%	1,5%	27,4%
533 = 100%							

Ornamenty odnotowano na 13,7% fragmentach naczyń tej kategorii (tabela 43). Najliczniej, bo na 79,5% fragmentów zdobionych wystąpiły wątki ornamentacyjne grupy I, oparte na różnych układach facet, z najliczniejszymi, skośnymi odmiany 1D1 (41,7%). Wyjątkowo rzadkimi są wątki podgrup IIA (8,2%) i IIB (2,8%), razem obejmując 11,0%. Pozostałe grupy mają znaczenie marginalne. Grupa III wątków rytych obejmuje 2,7%, a plastyczne grupy IV – 5,5%, gdzie są to zazwyczaj guzki podkrawędne. Ornamenty były lokowane w 3 strefach naczyń, głównie jednak w strefie B (tzw. „barków” naczyń) z udziałem blisko 95,0%.

Tabela 43. Charakterystyka ornamentacyjna kategorii naczyń F1

ORN.	GRUPA I				GRUPA IIA				GRUPA IIB		III	IV		UCHA
	1A1	1D1	5G1	5G2	1C3	1D3	3C1	4G1	1B2/B	3C1/B	3	B1/2	F2	B
Il.	19	30	2	7	2	2	1	1	1	1	2	3	1	1
%	26,0	41,7	2,7	9,6	2,7	2,7	1,4	1,4	1,4	1,4	2,7	4,1	1,4	1,4
73	58 = 79,5%				6 = 8,2%				2 = 2,8%		2=2,7	4=5,5%		1=1,4

Kategoria F2 z 41 fragmentami stanowi 3,6% całego zbioru (tabela 44). Najliczniejszą odmianą barwną jest BF112 z udziałem 58,5%, przy 36,6% odm. BF122. Odm. BF222 obejmuje w tym niewielkim zbiorze tylko 4,9% fragmentów. W przypadku rodzajów domieszek schudzających, przeważa receptura D34 z udziałem 58,6%, przy 26,8% receptury D234. Receptura D123 oparta na różnych frakcjach tłuczni kamiennego wynosi 12,2%. Wśród omawianych naczyń przełomy są najczęściej jednobarwne P1 – 41,5%, przy równie częstych trójbarwnych P3 – 36,5%, jak i dwubarwnych P2 – 22,0%. Skład typologiczny identyfikowanych form przy znacznym udziale fragmentów NN (78%), w przypadku 17,1% materiałów odnosi się do garnków a 4,9% do kubków/dzbanków. Na osadzie C4 w tej kategorii naczyń nie odnotowano żadnych fragmentów ornamentowanych.

Tabela 44. Charakterystyka technologiczno-formalna naczyń kategorii F2 z osady C4.

BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF			DOMIESZKA – D				PRZEŁOM – P			GRUPY MORFOLOGICZNE NACZYŃ	
BF112	BF122	BF222	D123	D23	D234	D34	P1	P2	P3	G	D/K
24	15	2	5	1	11	24	17	9	15	7	2
58,5%	36,6%	4,9%	12,2%	2,4%	26,8%	58,6%	41,5%	22,0%	36,5%	17,1%	4,9%

Do naczyń o powierzchniach chropowaconych kategorii F3 zaliczono 550 fragmentów (tabela 45). Ponownie przeważają barwy grupy BF113 z 65,6% przy BF123 stanowiącej 24,6%. Dość wysoki jest udział BF333 wynoszący 9,4%. Obie powierzchnie czarne BF223 ma zaledwie 0,4% fragmentów. Do produkcji naczyń używano głównie gliny o recepturze D123, która występuje w 72,5% fragmentów, a D12, w 4,2%. Drugą co do liczebności, ale zdecydowanie mniejszą jest grupa fragmentów naczyń oparta na domieszce z udziałem piasku D34 z 10,9% udziałem. Ogółem na samej domieszce tłuczni oparto łącznie 80,0% wszystkich fragmentów, natomiast z wykorzystaniem także piasku tylko 20,0%. Wśród przełomów przeważają trójbarwne P3 z 60,2%, przy 21,3% dwubarwnych P2 oraz 18,5% jednobarwnych P1. Większość analizowanych fragmentów należy do różnych form garnków osiągając 99,5%, jedynie 0,5% można zaliczyć do waz dołem chropowaconych. Nie odnotowano w ramach tej grupy naczyń ornamentowanych.

Tabela 45. Charakterystyka technologiczna fragmentów naczyń kategorii F3.

F3/IL./%	BARWY POW. ZEW. I FAKTURA – BF				DOMIESZKA – D				
	BF113	BF123	BF223	BF333	D12	D123	D23	D234	D34
550	361	135	2	52	23	399	18	50	60
48,3%	65,6%	24,6%	0,4%	9,4%	4,2%	72,5%	3,3%	9,1%	10,9%

Przełom – P			Morfotyp nacz.	
P1	P2	P3	G	W
102	117	331	547	3
18,5%	21,3%	60,2%	99,5%	0,5%

Do omówienia pozostaje jeszcze grupa F4 o fakturze mieszanej w liczbie 14 fragmentów, co stanowi 1,2% całego zbioru, które można rozpatrywać łącznie z kategorią F3. Ze względu na niewielką liczebność tej kategorii nie będziemy się tutaj zajmować ich dokładnym omawianiem. Należy tylko stwierdzić, że wśród nich 64,3% należy do garnków, czyli zazwyczaj są to wygładzane partie przydenne, a 28,6% do waz dołem chropowaconych, przy 7,1% fragmentów niezidentyfikowanych.

Z ogólnego zestawienia tzw. BF z osady C4 można wyciągnąć kilka wniosków ogólnych (tabela 46). Naczynia obustronnie czernione BF221 z 25,1% udziałem notujemy głównie w kategorii F1, przy niewielkiej w pozostałych, rzędu 4,9% (BF222) i 0,4% (BF223). Sytuacja wygląda odmiennie jeżeli rozpatrujemy naczynia o powierzchniach obustronnie brunatnych. Najniższy udział mają one w BF111

z 40,3% przy 58,5% w BF112 i 65,6% w BF113. Najwyższy udział naczyń o pow. wew. czarnych notujemy w nielicznej grupie BF122, gdzie wynosi 36,6% przy 24,6 w BF123 i 15,6% w BF121.

Tabela 46. Udział procentowy grup BF w całym zbiorze materiałów z osady C4.

F1 – POW. GŁADKIE	BF111	BF121	BF211	BF221	BF331
	40,3%	15,6%	1,3%	25,1%	17,7%
F2 – POW. SZORSTKIE	BF112	BF122	BF212	BF222	BF332
	58,5%	36,6%	-	4,9%	-
F3 – POW. CHROPOWACONE	BF113	BF123	BF213	BF223	BF333
	65,6%	24,6%	-	0,4%	9,4%

Zestawienie procentowe, jakie formy naczyń były wykonywane w danej kategorii naczyń (F1, F2, F3, F4) daje podobne wyniki jak na wcześniej omówionych osadach (tabela 47).

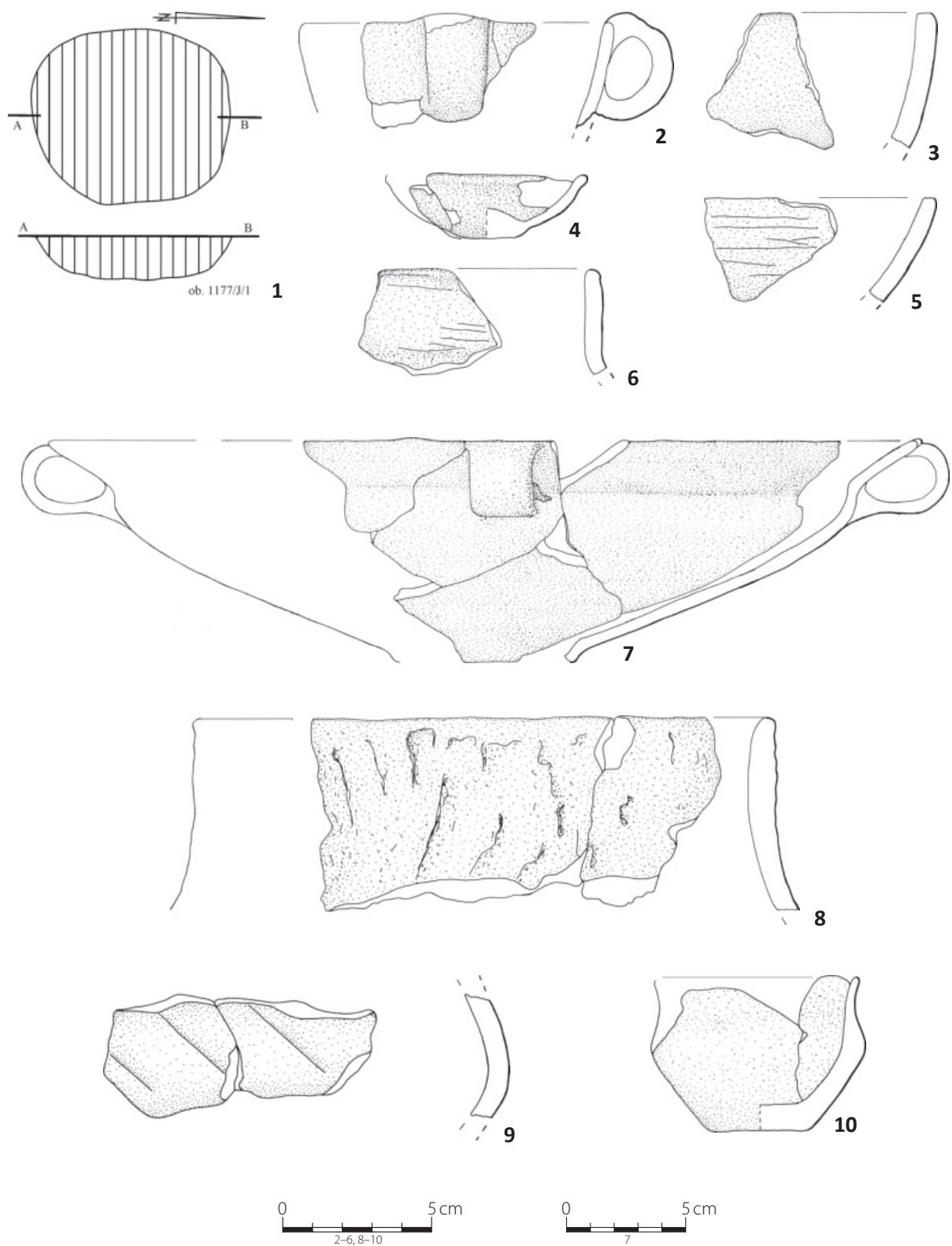
Z powyższego zestawienia ponownie wynika dość jednoznacznie, że jako naczynia chropowaczone (F3) wykonywano głównie garnki z udziałem 99,4%, a wazy sporadycznie (0,6%). W F4 to głównie garnki i wazy dołem chropowaczone. Natomiast wśród naczyń o powierzchniach F2, wyjątkowo zidentyfikowano najwięcej mis z udziałem 19,5%, przy 17,1% dla garnków, 4,9% dla kubków/dzbanków i aż 41,5 niezidentyfikowanych. Wśród naczyń o powierzchniach gładkich F1, najbardziej typologicznie zróżnicowanych, garnki stanowią margines z udziałem rzędu 0,6%, przy aż 33,9% przypadających na różnorodne kubki/dzbanki i 28,1% udziale waz/amfor. Misy obejmują 8,4%, a talerze/podkładki 1,5%, przy 25,3% fragmentów nierozpoznanych.

Podsumowując ogólny udział procentowy poszczególnych form naczyń z osady C4 stwierdzamy, że przeważają garnki z 49,7% (tabela 47). Na drugim miejscu z 16,1% udziału znajdują się kubki/dzbanki, a dopiero na trzecim ogólna kategoria waz i amfor z 13,8%, wśród nich co najmniej 4,6% to wazy dołem chropowaczone, a amfory są rzadkością. Misy stanowią 4,7% przy nie wyróżnionych czerpakach (niewątpliwie ich fragmenty zapewne mieszczą się w grupie K/D), a talerze obejmują tylko 0,7%. Te proporcje mogą być trochę zaburzone przez blisko 13,9% fragmentów nierozpoznanych.

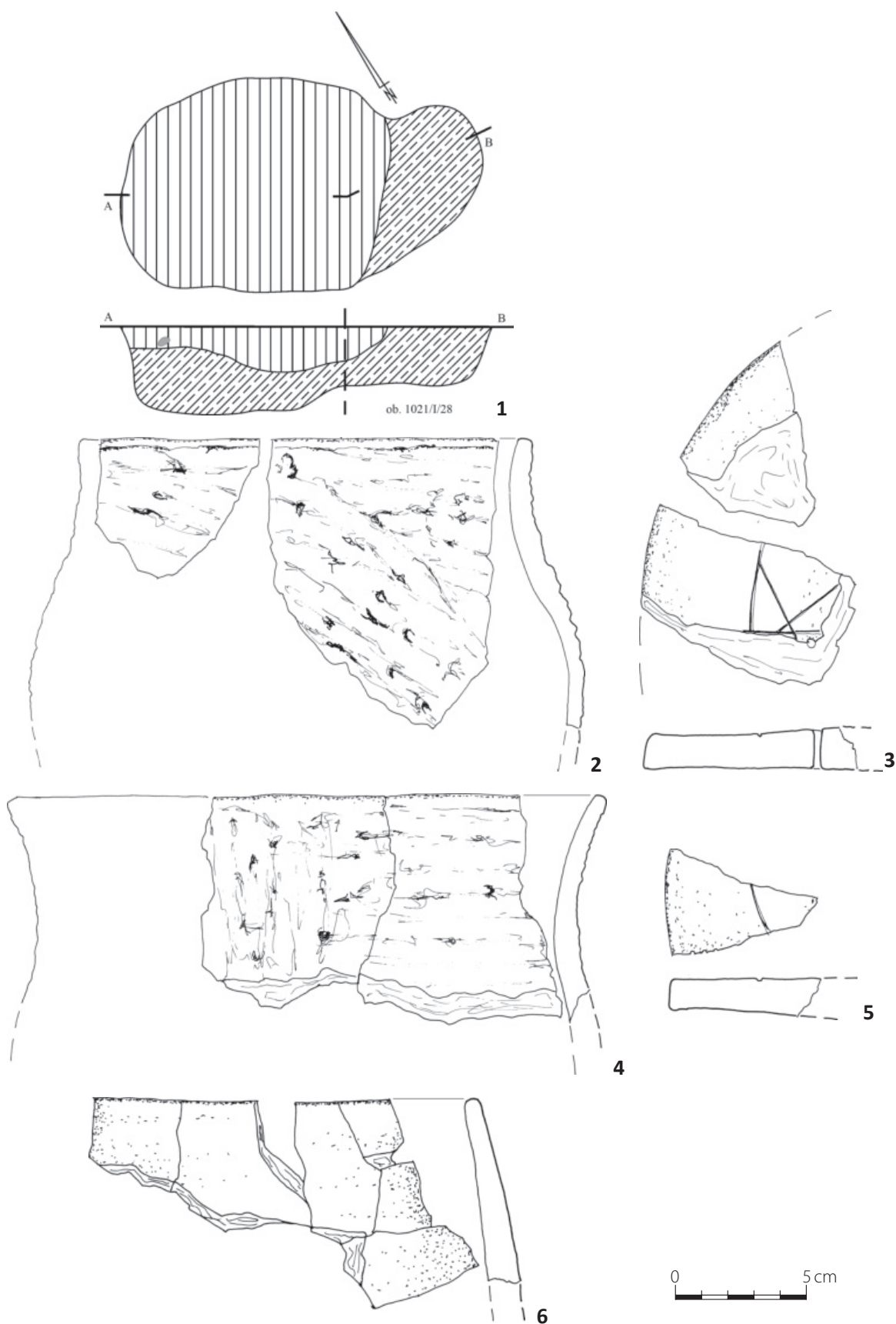
Naczynia ornamentowane notujemy tylko wśród kategorii F1, gdzie sięgają 13,7% zbioru, przy całkowitym ich braku w F2, F3 i F4, stanowiąc ogółem 6,4% w całym inwentarzu z osady C4.

Tabela 47. Zestawienie form naczyń z osady C4 wykonywanych w danej kategorii F1–F2–F3.

KATEGORIA/ILOŚĆ	MORFOTYPY NACZYŃ					
	G	W – A	D – K	M	T	I
F1– 533=100%	0,6%	28,1%	33,9%	8,4%	1,5%	25,3%
F2– 41=100%	17,1%	-	4,9%	19,5%	-	41,5%
F3– 550=100%	99,4%	0,6%	-	-	-	-
F4–14=100%	64,3%	28,6%	-	-	-	7,1%
Suma: 1138=100%	49,7%	13,8%	16,1%	4,7%	0,7%	13,9%

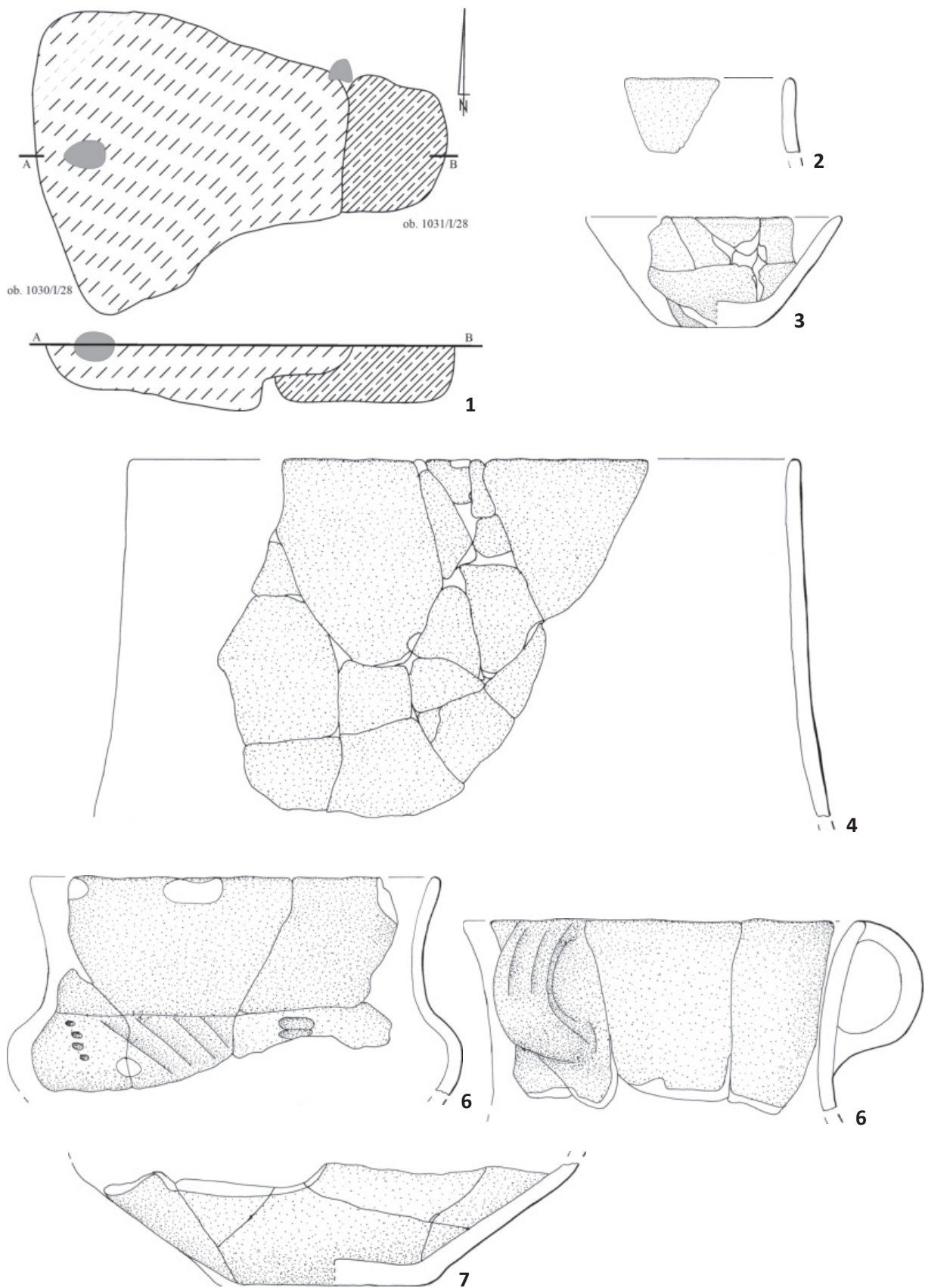

Ryc. 104. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C4. Wybór materiałów z warstwy i obiektów. Zgrupowanie III: 1 – plan i profil obiektu 1177, 2–6 – ar J1, ob. 1177. Zgrupowanie VI: 7–8 – ar I28, ob.1028; 9 – ar I28, ob.1029; 10 – ar I39, w-twa.
Fig. 104. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C4. Selection of specimens from the layer and features. Cluster III: 1– horizontal projection and cross-section of feature 1177; 2–6 – are J1, feature 1177. Cluster VI: 7–8 – are I28, feature 1028; 9 – are I28, feature 1029; 10 – are I39, layer.

Ryc. 105. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C4. Zgrupowanie VI, 1–plan i profil obiektu 1021, ar I28; 2–6 – wybór materiałów z obiektu 1021.

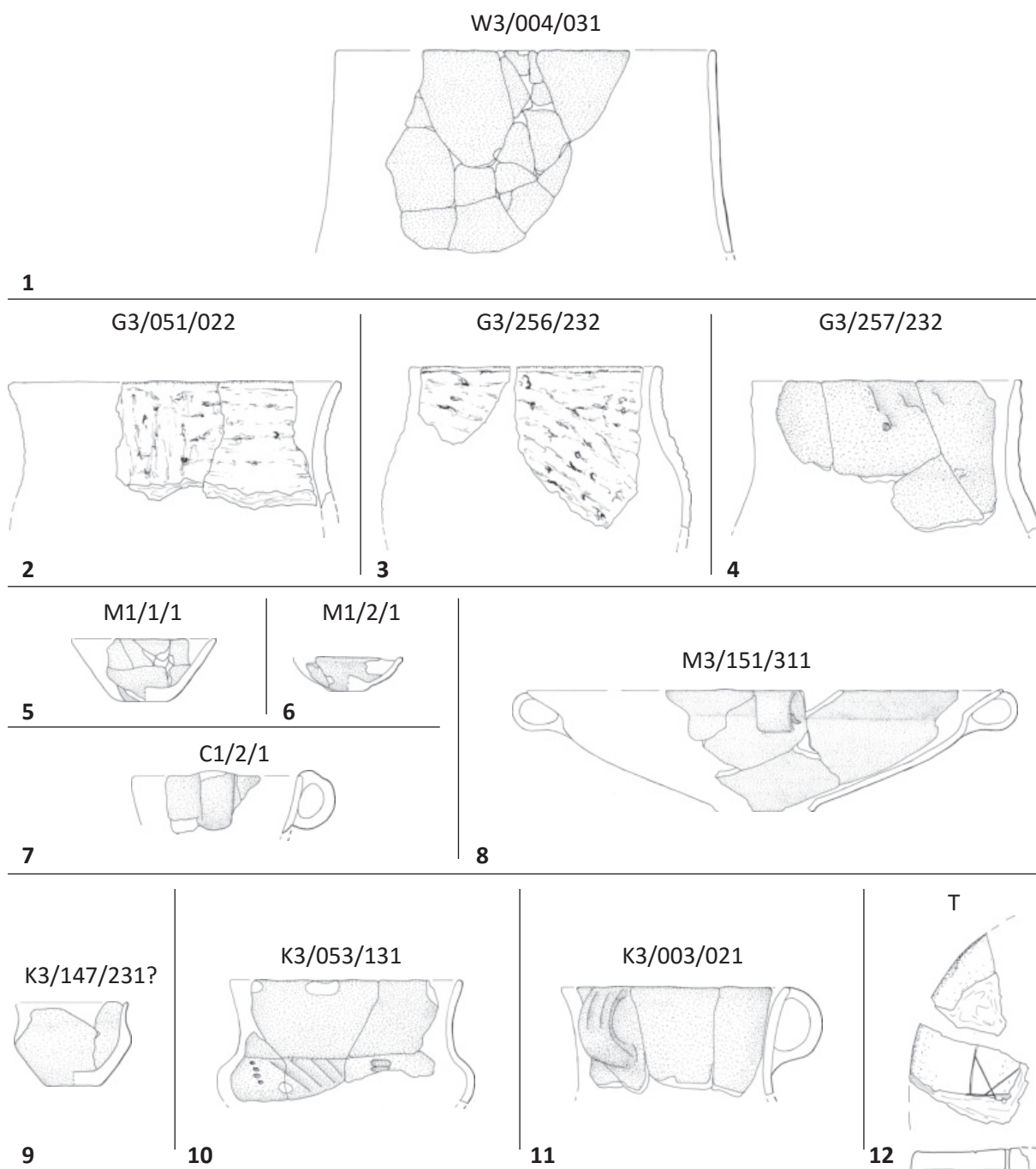
Fig. 105. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C4. Cluster VI, 1– horizontal projection and cross-section of the feature, 2–6 – selection of specimens from the feature 1021, are I28.

Ryc. 106. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C4. Zgrupowanie VI: 1– plan i profil obiektów 1030 i 1031, ar I28; 2–7 – wybór materiałów z obiektu 1030.

Fig. 106. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C4. Cluster VI: 1 – horizontal projection and cross-section of features 1030 and 1031, are I28; 2–7 – selection of specimens from feature 1030.

Poniżej prezentujemy typologię podstawowych form naczyniowych wyróżnionych na osadzie C4 (ryc. 107).

Ryc. 107. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Typologia naczyń z osady C4.
 Fig. 107. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Typology of vessels from settlement C4.

3.4.3.3. ANALIZA PORÓWNAWCZA MATERIAŁÓW CERAMICZNYCH Z OSAD

Po wykonaniu odrębnych analiz materiałów ceramicznych pod względem technologiczno-morfologicznym dla wydzielonych osad: C1, C2, C3 i C4 dokonano porównania uzyskanych dla nich wyników. W przypadku rodzajów naczyń, jakie były użytkowane w poszczególnych osadach, widzimy daleko idące zbieżności (tabela 48).

Tabela 48. Udział procentowy form naczyń na poszczególnych osadach.

OSADY	GRUPY MORFOLOGICZNE NACZYŃ						
	G	W/A	D/K	M	C	T	I
C1	57,6%	11,7%	11,6%	3,5%	0,5%	0,5%	13,7%
C2	60,4%	15,1%	12,4%	2,1%	0,1%	0,1%	9,8%
C3	66,8%	10,8%	9,3%	4,0%	0,1%	0,4%	8,6%
C4	49,7%	13,8%	16,1%	4,7%	-	0,7%	13,9%

Garnki stanowią zawsze grupę najliczniejszą, obejmują od blisko 50,0% fragmentów w osadzie C4 i po prawie 70% w osadzie C3. Wazy/amfory występują w przedziale od około 11,0% do ponad 15,0%, gdzie amfory stanowią jednak rzadkość i jednoznacznie są stwierdzone właściwie tylko w osadach C1 i C2. Zdecydowana większość fragmentów grupy W/A pochodzi z waz i to głównie typów W3 oraz rzadziej W4. Kubki/dzbanki najliczniej wystąpiły w osadzie C4, gdzie notowaliśmy najmniej garnków, przy dużej liczebności waz. Talerze na wszystkich osadach należą do rzadkości, z udziałem w przedziale 0,1–0,7 % wszystkich fragmentów. Jeszcze niższe wskaźniki uzyskano dla tzw. czerpaków.

Duże różnice występują w poszczególnych kategoriach naczyń (grup F1–F2 i F3) przy rozpatrywaniu frekwencji tzw. BF (tabele: 49,50, 51). W przypadku naczyń o powierzchniach gładkich kategorii BF111 widzimy znaczne różnice (tabela 49) od udziału rzędu 28,0% w osadzie C1 do blisko 50,0% w osadzie C3, gdzie jednocześnie jest najniższy udział grupy BF221 (czernionych) z 19,7% przy 45,6% w osadzie C1 i 41,6% w C2. Wydaje się, że wskaźnik ilości naczyń czernionych może być wynikiem różnic w chronologii osad, gdzie młodszymi byłyby wtedy osady C1 i C2 w stosunku do osad C3 i C4.

Tabela 49. Zestawienie procentowe udziałów grup BF kategorii naczyń F1 z poszczególnych osad.

osady	BF111	BF121	BF211	BF221	BF331
C1	28,0%	7,8%	1,0%	45,6%	16,7%
C2	33,8%	15,2%	0,8%	41,6%	8,6%
C3	48,6%	12,1%	1,8%	19,7%	17,8%
C4	40,3%	15,6%	1,3%	25,1%	17,7%

W przypadku kategorii naczyń F2 takie zależności jakie były obserwowane w kategorii F1 są mniej czytelne i jednoznaczne, a jest to spowodowane zapewne małą liczebnością inwentarzy (tabela 50).

Tabela 50. Zestawienie procentowe udziałów BF kategorii naczyń F2 z poszczególnych osad.

OSADY	BF112	BF122	BF212	BF222	BF332
C1	57,3%	30,4%	0,3%	1,8%	10,2%
C2	69,0%	19,1%	-	6,9%	5,0%
C3	42,7%	29,3%	-	8,0%	20,0%
C4	58,5%	36,6%	-	4,9%	-

Natomiast w ramach kategorii F3 (tabela 51) udział BF113 jest zawsze największy, mieszcząc się w przedziale od około 53,0% w osadach C1–C3, po 65,6% w osadzie C4. Wydaje się, że wzrastająca liczebność naczyń F3 może sugerować pozycję chronologiczną osady, gdzie wyższy udział naczyń chropowconych byłby wskaźnikiem ich młodszej pozycji chronologicznej. Ogólnie bardzo nieliczne w całych inwentarzach z poszczególnych osad w tej kategorii naczyń są BF213 i 223, czyli naczynia o powierzchniach zewnętrznych czernionych, które zazwyczaj stanowią fragmenty chropowaconych dołem waz.

Tabela 51. Zestawienie procentowe udziałów BF kategorii naczyń F3 z poszczególnych osad.

OSADY	BF113	BF123	BF213	BF223	BF333
C1	53,4%	37,5%	0,4%	1,7%	7,0%
C2	54,3%	38,3%	0,1%	1,5%	5,8%
C3	53,2%	46,5%	-	-	0,3%
C4	65,6%	24,6%	-	0,4%	9,4%

Dokonano także łącznego wyliczenia frekwencji barw powierzchni naczyń (B) na poszczególnych osadach bez rozróżnienia na kategorie naczyń pod względem faktury powierzchni zewnętrznej (tabela 52).

Tabela 52. Ogólny udział kolorystyki powierzchni naczyń z porównywanych osad.

OSADY	B11	B12	B21	B22	B33
C1	44,9%	26,2%	0,6%	15,5%	12,8%
C2	47,7%	29,0%	0,3%	15,4%	7,9%
C3	53,9%	20,5%	-	12,1%	13,5%
C4	49,3%	35,3%	-	6,0%	8,9%

Najwyższy odsetek naczyń o obu powierzchniach brunatnych (B11) zarejestrowano w osadach C3 i C4, a najniższy w osadach C1 i C2, aczkolwiek wszędzie oscyluje on około 50,0%. Jednocześnie w osadzie C4 zanotowano tylko 6% naczyń o obu powierzchniach czernionych (B22), gdy na pozostałych sięga on od ponad 12% w osadzie C3, do 15,5% w osadzie C1. Upowszechnienie się sposobu czernienia obu powierzchni ma zdecydowanie aspekt chronologiczny i wskazuje na młodszą cechę ceramiki. Oczywiście takie zestawienie niekoniecznie musi być odzwierciedleniem tylko i wyłącznie chronologii owych osad.

Równie istotne jest zestawienie frekwencji zdobnictwa i jego rodzajów na poszczególnych osadach (tabela 53). Trzeba stwierdzić, że na wszystkich osadach ogólna liczba fragmentów zdobionych jest niska, i wynosi od około 3% w osadach C2 i C3, do blisko 4% w C1 i ponad 6% w osadzie C4 (choć jest to najmniej liczebny zbiór). Jak już wielokrotnie podkreślaliśmy wcześniej, zdobnictwo notujemy głównie wśród naczyń kategorii F1.

Tabela 53. Zestawienie frekwencji grup ornamentacyjnych na poszczególnych osadach.

OSADY	IŁOŚĆ FR.	IŁOŚĆ ORNAM.	OGÓŁEM – %	GRUPA I	GRUPA IIA	GRUPA IIB	GRUPA III	GRUPA IV	ORNAM. UCHA
C1	6439	249	3,9%	42,3%	44,9%	1,7%	4,3%	5,5%	1,3%
C2	7409	206	2,8%	45,0%	27,0%	8,5%	9,5%	9,0%	1,0%
C3	3637	104	2,9%	41,3%	38,5%	-	5,8%	12,5%	1,9%
C4	1138	73	6,4%	79,5%	8,2%	2,8%	2,7%	5,5%	1,4%

Ogólne zestawienie procentowego udziału poszczególnych grup ornamentacyjnych wykazuje znaczące różnice, zwłaszcza w odniesieniu do frekwencji grup I i II. Trzy osady tj. C1, C2 i C3 mają bardzo

zbliżony udział wątków grupy I (facetowych) sięgający 41–45% ogółu zdobionych. Natomiast w osadzie C4 ten udział zwiększa się aż do 79,5%. W osadach C2, C3 oraz C4 udział podgrupy IIA jest zawsze niższy niż grupy I. Szczególnie w osadzie C4 jest bardzo niski, tak samo jak i podgrupy IIB. Wątki oparte o kanelury podgrupy IIA przeważają nad grupą I tylko w osadzie C1.

Mamy tutaj do czynienia, jak się wydaje, z wyraźnymi wskazaniem zachodzących zmian w stylistyce sfery ornamentacyjnej. Można odnieść wrażenie, że to właśnie wątki grupy I są w tym układzie wyrazem starszej stylistyki, która zmniejsza swój udział na rzecz stylistyki podgrup IIA i IIB, aby w dalszym etapie rozwoju miejscowej grupy łuzyckich pól popielnicowych ostatecznie zaniknąć na terenie środkowopolskim co nastąpiło zapewne na przełomie IV i VOEB. Wątki ryte grupy III należą do rzadkich i sięgają od 2,7% (osada C4) po 9,5% (osada C2). Liczniej notujemy zdobnictwo plastyczne grupy IV tylko w osadzie C3, głównie w postaci guzków form B1/2 z ponad 12,0% udziałem. W pozostałych osadach elementy plastyczne obejmują od ponad 5 do 9% fragmentów ornamentowanych.

Podsumowując rozważania nad chronologią osad w oparciu o dane technologiczno–ornamentacyjne wydaje się, że można przypuszczać, iż starszymi osadami w kompleksie stanowisk ze Zgórza są osady C3 i C4, zaś młodszymi osady pozostałe, z najmłodszą może osadą C1.

3.4.3.4. OMÓWIENIE GRUP MORFOLOGICZNYCH NACZYŃ – ANALIZA CHRONOLOGICZNA

Prezentowane grupy morfologiczne zostały sklasyfikowane według zasad przedstawionych we wcześniejszym rozdziale klasyfikacji naczyń.

W – wazy

W2/14/13 (ryc. 108: 1) – tzw. dwustożkowe. Tylko z osady C1 pozyskano jednoznacznie zidentyfikowaną wazę tego typu, całkowicie pozbawioną ornamentyki. Jest to duże naczynie o powierzchniach wygładzanych–szorstkich z nisko osadzonym maksymalnym wyđęciem brzuśca (ryc. 59: 7). Wśród materiałów z osady w Kowalewicach stan. 6–7 znajduje odpowiedniki w kilku typach form BI – BIII (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 11, s. 64). Jest to forma często występująca w obszarze łuzyckich pól popielnicowych, wywodząca się jeszcze z kręgu mogiłowego i dlatego generalnie charakteryzuje zespoły wczesnołuzyckie, zwłaszcza w postaci o ostrym profilowaniu przejścia brzuśca w szyję i niskim jego osadzeniu (M. Kaczmarek 2002, s. 69, ryc. 5). Generalnie są wiązane z tzw. stylem uradzkiem i datowane w ramach IVEB (HA2–HB1).

Typ W3 – tzw. baniaste są najczęściej notowanymi formami na wszystkich osadach. Zazwyczaj ich powierzchnie są wygładzane o zróżnicowanej kolorystyce od czarno-szarych, poprzez plamiste do brunatnych. Dość rzadko spotykamy się z chropowaceniem dolnej partii brzuśców przez obrzucanie (ryc. 75: 2; 82: 6). Większość waz, jak się wydaje, pozbawiona jest ornamentacji (ryc. 63: 3,12; 73: 7; 75: 2; 76: 7), tym niemniej szereg z nich jest zdobiona w strefie B (barków) zestawem wątków opartych głównie na skośnych facetach grupy I (ryc. 53: 4, 9; 58: 3; 59: 4; 66: 3; 73: 6; 74: 5; 83: 8; itd.) oraz kanelurach grupy IIA (ryc. 51: 1; 60: 10; 64: 7). Niekiedy są one uzupełnione owalnymi stempelkami lub małymi guzkami w centrum wątków łukowatych (ryc. 60: 12; 64: 7; 67: 4; 76: 1).

Ornamenty oparte na rytach żłobkach grupy III w różnorodnych układach pokrywają wazy tylko w strefie C (dolna partia brzuśca). Tak zdobione wazy występują w osadzie C1 (ryc. 52: 14; 56: 5; 57: 8, 12; 64: 6, 8, 10), jak również w obiektach osady C2 (ryc. 83: 10?; 85: 3). Ten typ zdobnictwa często notujemy m.in. na wazach zaliczanych do stylistyki uradzkiej. Analogicznie zdobione wazy pochodzą także z innych stanowisk Polski Środkowej, m.in. z cmentarzyska w Błoniu stan. 1/1A (V. Lis 1986, tabl. V, 3; VII, 1, 6, 8). Z samodzielnym (?) elementem plastycznym zdobnictwa waz mamy do czynienia tylko w jednym przypadku, w formie co najmniej podwójnych nalepianych guzków, tworzących poziomy uchwyt z osady C1 (ryc. 68: 4). Takie elementy spotykamy często na wazach wiązanych generalnie z grupami zachodniopolskimi KŁ, m.in. grupy górnośląsko–małopolskiej, a zwłaszcza, jak się wydaje jej podgrupy kępińskiej, o czym świadczy szereg przykładów datowanych na IV-VEB i zespołów młodszych. W naszym przypadku możemy brać pod uwagę zapewne już IVEB (HaA2–B1). Jest to niewątpliwie element obcy w stylistyce naczyń omawianego obszaru.

Odpowiedniki waz tego typu wstępują na wszystkich stanowiskach KŁ w całym zakresie chronologicznym. Ze względu na podstawowy sposób ornamentowania waz W3 ich datowanie ograniczyć należy głównie do IV EB z możliwością początków jeszcze w 2. połowie IIIEB, zwłaszcza w wydaniu po-

zbawionym charakterystycznego zdobnictwa. Wazy zdobione facetowaniami gr. I i kanelurami gr. IIA są szczególnie liczne w grupie środkowopolskiej oraz w pozostałych grupach wschodniołużyckich. Wyróżniono dwie podstawowe odmiany waz W3:

W3/157/231 (ryc. 108: 3) – z maksymalnym wyścięciem silnie wyoblonego brzuśca około połowy wysokości naczynia i z cylindryczną szyją. Odnotowana w osadzie C1, m.in. ze zdobnictwem skośnymi facetowaniami (ryc. 66: 3) a w osadzie C2, w egzemplarzu najlepiej zachowanym z dolną partią chropowacą (ryc. 82: 6). W osadzie C3 do tej odmiany można zaliczyć zapewne tylko jedną wazę zdobioną także skośnymi facetowaniami (ryc. 99: 4). Natomiast fragmentaryczność materiałów z osady C4 uniemożliwia takie zaliczenie, może z wyjątkiem pojedynczego fragmentu zdobionego skośnymi facetowaniami (ryc. 104: 9). W osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 pewne analogie do tej odmiany znajdujemy wśród typu CII (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 12, s. 68–69).

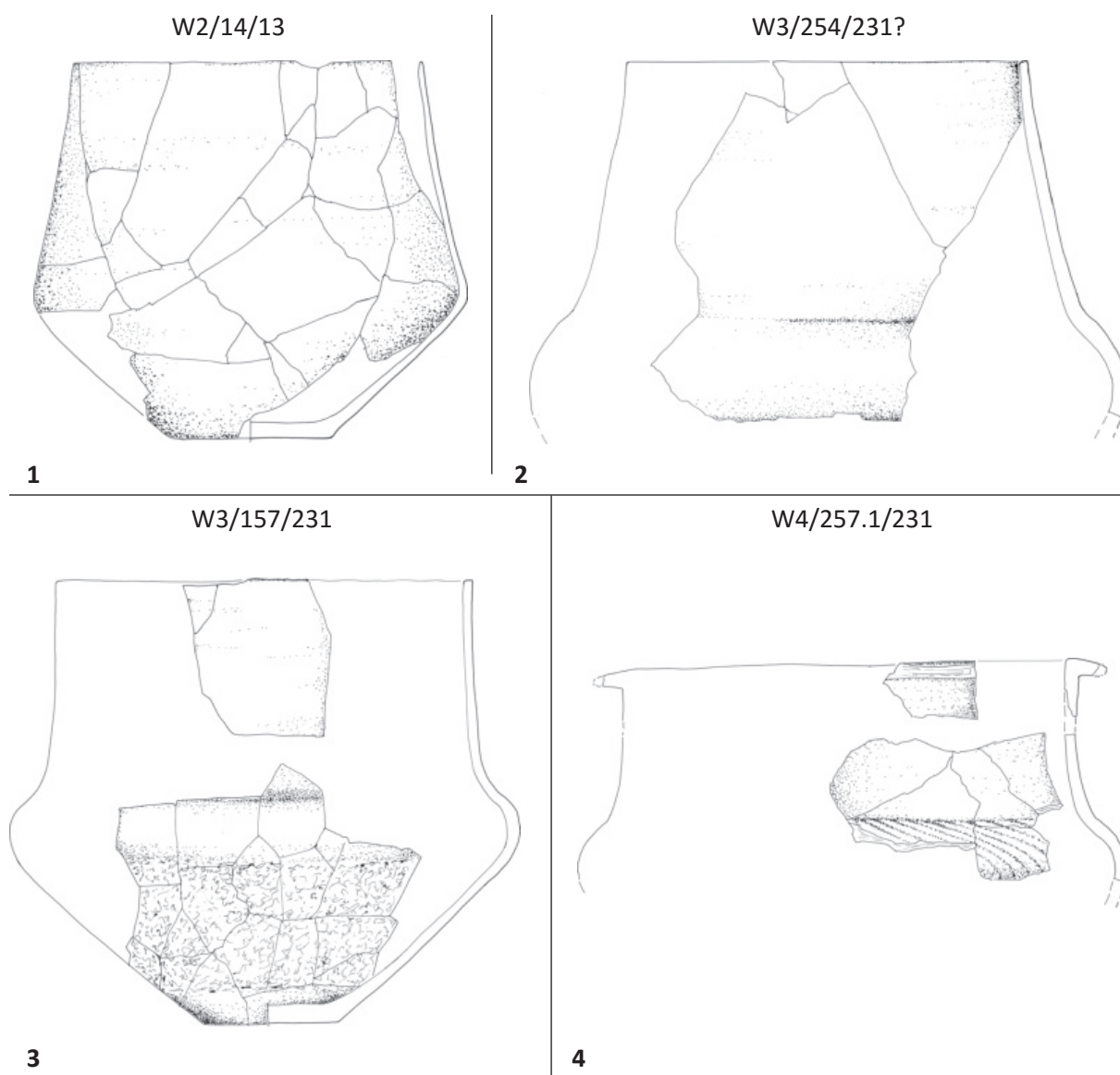
W3/254/231 (ryc. 108: 2) – ze względu na stan zachowania pierwsza cecha typu i odmiany jest przyjęta obligatoryjnie, jako najczęściej odnotowywana. Jest to forma baniasta, zbliżona do poprzedniej, lecz z szyją stożkową. Fragmenty takich waz pozyskano m.in. z osad C1 bez ornamentacji (ryc. 63: 3, 12;) i C2 (ryc. 73: 7; 76: 7; 81: 1) ale m.in. dołem chropowaczone (ryc. 75: 2) o ostrzej profilowanym brzuścu oraz ornamentowane (ryc. 76: 1). Trudno generalnie stwierdzić ich obecność w osadach C3 (ryc. 101: 3) i C4 (ryc. 106: 4). Ogólne analogie do tego typu odnajdujemy na Mazowszu i Podlasiu w odmianie A tzw. naczyń wazowatych, które z reguły są zdobione m.in. skośnymi układami facetowymi (T. Węgrzynowicz 1973, s. 31, ryc. 8: a, c). Istotne, że tego typu waz nie wyróżniono na szeroko rozpoznanej osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 11, 12).

Typ W4 (ryc. 108: 4) – to wazy czteroelementowe, baniaste, zaopatrzone w wylew w formie płaskiej kryzy. Stan zachowania tego typu waz nie pozwala stwierdzić, czy mamy w tym przypadku do czynienia z odmianą W4A tzw. amforową (z uchami lub guzkami) i wyróżnić ich całkowitej formy z wyjątkiem jednego egzemplarza. W osadzie C1 odnotowano fragmenty kryz w obiektach 78 i 80 (ryc. 60: 6, 13; 61: 3) oraz w warstwie ara E59 w formie silnie łukowato wygiętej (ryc. 65: 3). Forma kryzy płaskiej pochodzi także z obiektu 572 osady C2 (ryc. 74: 9). Najlepiej zachowana waza typu W4 pochodzi z osady C3, z brzuścem zdobionym facetowaniami skośnymi grupy I ornamentów i wysoką cylindryczną szyją (ryc. 96: 2). Kolejny fragment kryzy pozyskano także z tej osady w obiekcie 633 (ryc. 98: 3). Jedynie osada C4 takich form naczyń nie dostarczyła. Obecność tego rodzaju waz w trzech z czterech omawianych osad wskazuje na ich niewątpliwą bliskość chronologiczną, jak również stylistyczną.

Na cmentarzysku w Kietrze, w grobach wczesnołużyckich z II – IIIEB, tego typu waz nie odkryto (M. Gedl 1991). Natomiast pojawiają się w grobach datowanych na IVEB z kryzami gładkimi lub facetowanymi, gdzie zostały uznane za wynik wpływów ze środkowodunajskiej kultury pól popielnicowych, stając się przewodnią formą tzw. fazy Kietrz III (M. Gedl 1989 s. 17–18, tabl. VI: 3, VII: 9, IX: 12, XXIII: 3, XXX: 5, itd.). Także już J. W. Ber (1938, s. 135) omawiając analogiczne formy z cmentarzyska w Sierpowie (określone jako amfory z krezą), wskazywał, że ich pierwowzorów należy poszukiwać na terenach Węgier i Słowacji. Wazy W4 nie występują nigdzie na obszarze Polski w takim nagromadzeniu jak w Polsce Środkowej, tworząc dość zwartą stylistycznie pod względem zdobnictwa ale zróżnicowaną formalnie grupę tego typu naczyń. Pochodzą one głównie z cmentarzysk w kilku odmianach i wariantach m.in. z: Lutomierska (H.A. Żąbkiewicz–Koszańska 1956, tabl. IV: 2, XIV: 1, 6, 1957, tabl. VII: 12, VIII: 1, IX: 2, XII: 1, XIV: 5), Sierpowa (J.W. Ber 1938, tabl. II: 6, 13, 15, IX: 25, 28, s. 135), Żabokrzek i Smolic (op. cit. s. 135), Błonia (V. Lis 1986, tabl. I: 8), kilkanaście egzemplarzy z Dzierzgówka (B. Muzolf, D. Płaza 2007, ryc. 40), Zakrzewa (A. Krzyszowski 2005, tabl. 11: 11, s. 96), Mastek, pow. Łowicz (w zasobach Muzeum Archeologicznego i Etnograficznego w Łodzi), Madeł, pow. Łowicz (w zasobach Muzeum Archeologicznego i Etnograficznego w Łodzi, d. MAE w Łodzi), Podul (R. Mikłaszewska–Balcer, J. Miśkiewicz 1968, tabl. VI: 18, VIII: 1, 7, 9), Zdzienic (J. Janowski, 1958, tabl. LXXII: 7), Słowika (H. Wiklak 1961, tabl. V; 4, IX: 6), Śmiłowa, pow. Koło, (MAE w Łodzi), Świnic Kolonii, pow. Łęczyca (MAE w Łodzi), Szwarocina (A. Uzarowiczowa 1962, tabl. LXXV: 1), itd., ale brak ich natomiast w Orchowie (R. Mikłaszewska 1962) i Mariankach (J. Miśkiewicz 1961). Tego typu wazy odkrywano także w osadach np z Lutomierska – Koziówek stan. 3a-c, także w odmianie W4A amforowej (B. Muzolf 2012, ryc. 95: 5, 99: 1, 113: 4), podobnie w Gozdowie stan. 1 (W. Siciński 2010, s. 17, ryc. 25: 6), ale nie stwierdzono, czy też nie wydzielono ich na szeroko rozpoznanej osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 (I. Marchelak, L. Tyszler 2003).

Na Mazowszu i Podlasiu występują rzadko i są zaliczone do odmiany B naczyń wazowatych, znanych m.in. w dwóch zachowanych egzemplarzach ze stanowiska Nur Kolonia i kilku fragmentów z kolejnych, gdzie są uznawane za wpływy z grupy środkowopolskiej (T. Węgrzynowicz 1973, ryc. 8B, s. 31–32, 54). Z Mazowsza północnego analogiczne pochodzą także z kilku kolejnych stanowisk, a najliczniej zostały chyba odnotowane w grobach cmentarzyska w Ożumiechu (T. Purowski 2003, s. 104, ryc. 51).

W materiałach zachodniowielkopolskich jakkolwiek wyróżniono wazy z kryzą (typ W1) to nie znajdujemy w materiale ilustracyjnym ani jednej formy nawiązującej do tych z Polski Środkowej, w tym ze Zgórza, także wśród tamtejszych amfor (M. Kaczmarek 2002, ryc. 4 i 6, s. 25). Nie zostały wydzielone także dla obszaru Kujaw (M. Ignaczak 2002, K. Szamałek 1987). W Małopolsce są odnotowane niezbyt licznie, a wazy z facetowaną kryzą zaliczono pierwotnie do wpływów kultury Gava, a obecnie do kultury Belegis II (M.S. Przybyła 2005a). W grupie tarnobrzeskiej spotykamy je wśród naczyń typu 5, uznanych za ewidentne południowe oddziaływania ze strony kultury Gava datowane od HA2, czyli początków IVEB (M.S. Przybyła 2003, s. 43, tabl. II). W materiałach z Lubelszczyzny (Polesie Wołyńskie) wazy z kryzą, są uznane jednoznacznie za wpływy z ośrodków gawsko-holihradzkich (E. M. Kłosińska 2008, s. 198, ryc. 4: 3, 4). Na obszarze zakarpackim tego typu formy są bardzo liczne w szeregu ugrupowaniach tak wczesnobrązowych, jak i późniejszych (M.S. Przybyła 2005b, tabl. I: 7, 11, II: 3, 4, 6–9, 11, 12, III, IV, VI).

Ryc. 108. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zbiorcza typologia waz z osad.
 Fig. 108. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Collective typology of vases from settlements.

Podsumowując można stwierdzić, że są to naczynia bardzo charakterystyczne, szczególnie dla zespołów środkowopolskich, a ogólnie ugrupowań wschodnich KŁ, będąc wynikiem wpływów zakarpaccich, z datowaniem generalnie w ramach IV okresu EB. Egzemplarze ze Zgórza, jak się wydaje, należą do starszych odmian, które należy odnosić przeważnie do 1. połowy IVEB (faza Kietrz III), z przeżywaniem się jeszcze i w 2. połowie tego okresu.

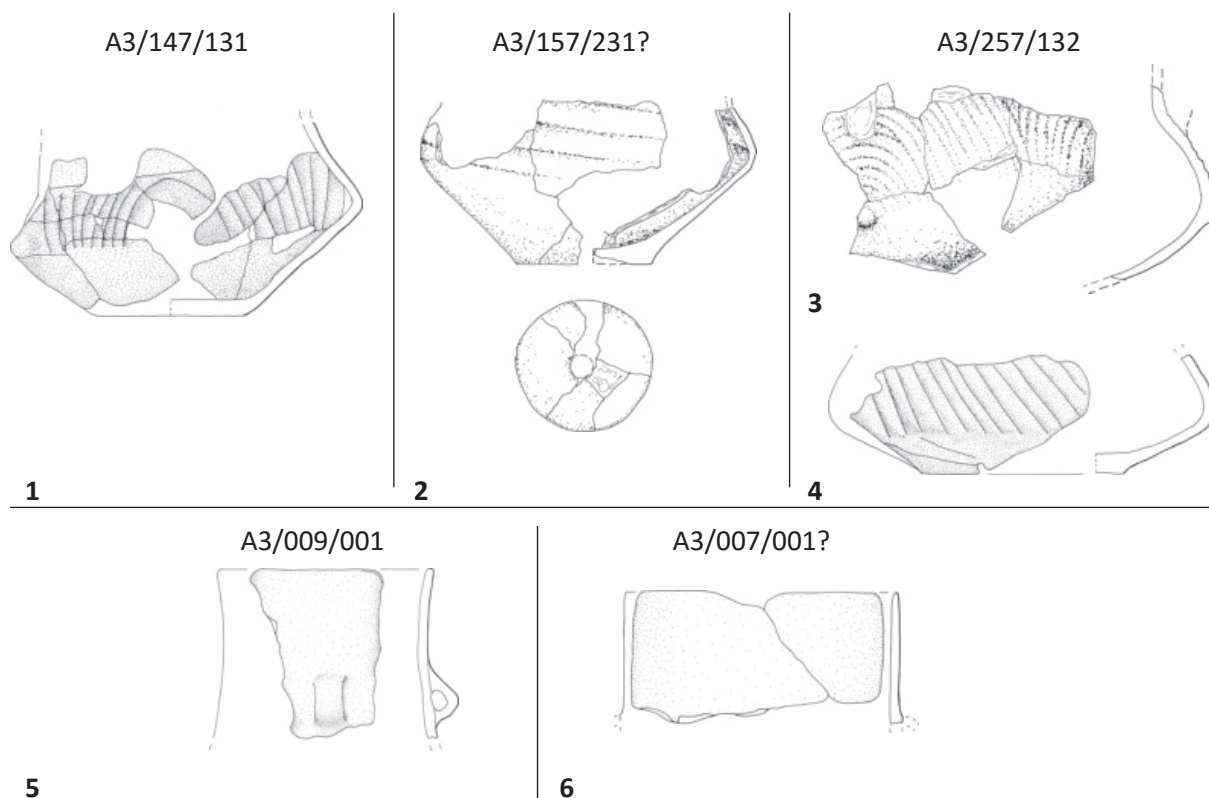
A – amfory

Jest to najmniej liczna grupa naczyń zidentyfikowanych na osadach w Zgórzu. Ich jednoznaczne występowanie odnotowano tylko w osadach C1 i C2, co może mieć pewien walor chronologiczny. Ze względu na fragmentaryczność zachowania nie jest możliwe pełne określenie ich typów i odmian. Wyróżnione amfory reprezentują tylko grupę A3, wśród których wprowadzono ich rozróżnienie głównie ze względu na formę brzuśca, przy założeniu ich cylindrycznych szyjek/wylewów stwierdzonych w materiale.

A3/147/131 (ryc. 109: 1) – została odkryta na osadzie C1 i jest zdobiona łukowatymi facetowaniami okalającymi guzy (ryc. 52: 1). Wykazuje ona znaczne podobieństwo zarówno pod względem zdobnictwa, jak i formy, do amfor zachodniowielkopolskich z IV okresu EB (M. Kaczmarek 2002, tabl. 11, 7). Nie można wykluczyć, że do tego typu należy zaliczyć także częściowo zachowaną, zdobioną m.in. łukowatymi facetami amforek z grobu 24 cmentarzyska w Słowiku datowaną na IVEB (H. Wiklak 1961, s. 153, tabl. X: 7). Najpewniej z takiego typu naczyń pochodzą także fragmenty z osady w Kowalewicach, stan. 6–7, zaliczone tam do naczyń wazowatych typu C, zwłaszcza CI.b i e (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 1, s. 65–67). Ze względu na zdobnictwo wszystkie nasze formy datujemy na IVEB.

A3/157/231 (ryc. 109: 2) – zidentyfikowana zasadniczo w oparciu o wielkość naczynia i ornamentykę, pochodzi z osady C2 i ma brzusiec osadzony najpewniej około ½ wysokości naczynia. Brzusiec jest ornamentowany szerokimi skośnymi facetami gr. I. Zidentyfikowany egzemplarz posiada w dnie wtórnie wykonany otwór (ryc. 87: 2).

A3/257/132 (ryc. 109: 3) – charakteryzuje się bardzo nisko osadzonym maksymalnym wyścięciem brzuśca. Egzemplarze takich amfor odkryto w osadzie C1, gdzie jedna z nich jest zdobiona współśrodkowymi, łukowatymi kanelurami, otaczającymi niewielkie nalepiane guzki (ryc. 67: 4). Być może w miej-

Ryc. 109. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zbiorcza typologia amfor z omawianych osad.
 Fig. 109. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Collective typology of amphorae from settlements.

scu uch posiadała pionowe niewielkie guzki. Dwie kolejne zachowane także fragmentarycznie, zostały hipotetycznie tylko zaliczone do amfor ze względu na wielkość i bardzo nisko osadzone, maksymalne wydęcie brzuśca, zdobiony skośnymi facetami gr. I (ryc. 64: 3) oraz facetami pionowymi i owalnymi stempelkami ze śladem po niewielkim uchu (ryc. 60: 12). Nie można wykluczyć, że kolejne występują wśród silnie rozdrobnionego materiału z osady C1, jak również C2. Do tego typu należy zaliczyć wg naszej klasyfikacji także zdobione skośnymi kanelurami (podgrupy IIA) amfory z grobów cmentarzyska w Słowiku z datowaniem na IVEB (H. Wiklak 1961, s. 153, tabl. XI: 2; XIII: 4). Analogie tego typu z podobnym zdobnictwem odnajdujemy m.in. w osadzie z Lutomińska – Koziówek stan. 3a-c z datowaniem głównie w ramach 2 połowy IVEB (B. Muzolf 2012, ryc. 81).

Szereg fragmentów pochodzących zapewne z amfor trudno zaliczyć do danej odmiany ze względu na ich stan zachowania, tak jest m.in. w przypadku samych szyjek z niewielkimi uszkami (ryc. 74: 7; 88: 2) lub samych uszek (ryc. 83: 5) z osady C2. Znaleziska te pozwalają tylko stwierdzić, że niewątpliwie znaczna część amfor (albo wszystkie) miała szyjki cylindryczne z uszkami na szyjce (ryc. 88: 2) lub na przejściu szyjki w brzusec (74: 7; 83: 5). Trudno stwierdzić, czy te okazy były ornamentowane. Jak z tej prezentacji wynika, na osadach w Zgórzu, amfory są formą rzadką i nietypową, aczkolwiek nie można wykluczyć, że dalsze ich fragmenty nie zostały w pełni zidentyfikowane.

G – garnki

Jest to grupa morfologiczna naczyń mocno zróżnicowana pod względem formalnym. Tylko sporadycznie identyfikowano fragmenty, które zaliczono do garnków dwuelementowych G2. Podstawowy zestaw tworzą garnki trójelementowe G3 w dwóch głównych typach z szeregiem odmian. Większość garnków ma powierzchnie chropowate przez obrzucanie i obmazywanie palcami w układach pionowych lub skośnych na całej powierzchni, a niekiedy także poziomo, dookoła w partiach przywylewowych. Zasadniczo przy wszystkich garnkach chropowatych stwierdzamy wygładzanie pasa przydenne, a same dna są zawsze płaskie z lekkim ich podkreśleniem. Krawędzie wylewów są najczęściej ścienne obustronnie i zaokrąglone, choć notujemy także płasko lub skośnie ścięte, co jest cechą o starszym rodowodzie.

Typ G2/11/31 (ryc. 110: 2) – pojedynczy (?) egzemplarz garnka „donicowatego” z lekko wygiętą na zewnątrz krawędzią pozyskany z obiektu 80 osady C1 (ryc. 61: 2).

Typ G2/25/23? (ryc. 110: 1) – ze względu na fragmentaryczność zachowania trudno jednoznacznie określić ich typ i odmianę. Zapewne należą do typu 25 i wariantu 23 czyli do tzw. form beczułkowatych z krawędzią wywiniętą na zewnątrz w formie okapu, odkryte w osadzie C1 (ryc. 51: 2–4; 52: 8, 12; 55: 11) lub ewentualnie tylko zachyloną z osady C4 (ryc. 105: 6). Analogiczne fragmenty do naszego pierwszego odnajdujemy w typie AIX.a z osady w Kowalewicach stan. 6–7, z datowaniem na IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 9, s. 60). Ten typ krawędzi wieńczący wylew jest wyznacznikiem m.in. materiałów, które spotykamy nagminnie w zespołach sytuowanych w młodszych okresach brązu oraz w okresie halsztackim. Przykładem mogą być tutaj materiały z grodziska w Komorowie z datowaniem radiowęglowym w ramach: 2630 ± 60 BP, a 2400 ± 60 BP, czyli na lata 830–755 p.n.e (V.V. Skripkin, N.N. Kovaljuch 2004, s. 152–153). Jednak T. Malinowski (2006, s. 148–149) uważa te daty za zbyt stare i niezbyt reprezentatywne i przesunął datowanie materiałów komorowskich w obręb VII i VI wieku p.n.e.

Takie datowanie w przypadku tego typu garnków ze Zgórza jest zbyt późne. Krawędzie wylewów z osady C1 znajdują natomiast dobre odniesienie wśród inwentarzy zaliczanych do fazy uradzkiej w Wielkopolsce, datowanej w ramach HA2–HB1, czyli IV okresu EB (M. Karczmarek 2002, s. 296, tabl. 11A5, 13B3). Druga forma z osady C4 jest bardzo popularna zwłaszcza w młodszych okresach EB i w okresie halsztackim.

Typ G3 – obejmuje garnki trójelementowe o profilu esowatym kilku typów z szeregiem odmian. Stopień zachowania naczyń uniemożliwia w większości przypadków jednoznaczne zaliczenie ich fragmentów do danego typu i odmiany. Dlatego też podstawą do ich wyróżnienia są zazwyczaj pojedyncze naczynia z poszczególnych osad. W wielu przypadkach tylko formy wylewów z szyjkami sugerują ewentualną przynależność do danego typu. Wśród garnków możemy mówić o garnkach serii 1 i 2 biorąc pod uwagę formę wyjściową podstawy naczynia czyli elementu 1.

Garnki serii 1 – tworzone w oparciu o element podstawowy nr 1 tworzą grupę dość rzadko wyróżnianą, niemniej bardzo charakterystyczną.

G3/153/322 (ryc. 110: 3) – formy o maksymalnym wydęciu brzuśca usytuowanym około 2/3 wysokości naczynia i średnicy wylewu równej średnicy maksymalnego wydęcia brzuśca ($R1=R4$). Typ wy-

znaczony został w oparciu o egzemplarz z osady C2 (ryc. 73: 3) o chropowatej powierzchni i wygładzonym pasem ponad niewielkim dnem. Na osadzie w Kowalewicach stan. 6–7, odpowiada mu zasadniczo typ AIIb z datowaniem w młodszym odcinku IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, s. 57, ryc. 8).

G3/153/332 (ryc. 110: 4) – naczynia o maksymalnym wyđęciu brzuśca usytuowanym około 2/3 wysokości naczynia lub powyżej i średnicy wylewu mniejszej od średnicy maksymalnego wyđęcia brzuśca ($R1=R4$). Jest to klasyczna forma określana zazwyczaj mianem garnków tulipanowatych, z silną profilacją podkreślającą tektonikę naczynia, z wyraźnie przewężoną szyjką. Są to głównie egzemplarze wysokie/wysmukłe, o powierzchniach pionowo obmazywanych, z pasem wygładzonym ponad charakterystycznym małym dnem, co stanowi cechy starsze. Odkryto je w osadach C1 (ryc. 61: 10; 62: 6) i C2 (ryc. 86: 1;). Nie zidentyfikowano ich jednoznacznie w osadach C3 i C4. Niektóre egzemplarze posiadają zdobnictwo plastycznych guzków umieszczanych pod krawędzią (ryc. 84: 12). Takie formy wywodzi się wprost ze starszego podłoża kultury trzcinieckiej, gdzie występowały głównie na naczyniach o powierzchniach gładkich (H. Wiklak 1963, s. 31, tabl. IV, 6, 10, 11, 13). Analogiczne, czy też zbliżone naczynia o chropowatej powierzchni są charakterystyczne dla zespołów wczesnołużyckich, datowanych w ramach 2. połowy III i na IV okres EB, grupy środkowopolskiej, mazowiecko-podlaskiej, czy górnośląsko-małopolskiej. W naszych inwentarzach nie są zbyt licznie reprezentowane i można przypuszczać, że wyznaczają starszą fazę osadnictwa, a ze względu na ich niewielką liczebność być może jest to już schyłek ich powszechnego stosowania, który należy datować na młodszą część IV okresu EB. Za takim datowaniem przemawia także spotykany na nich ornament guzków plastycznych, co jest elementem młodszym w materiałach środkowopolskich. Analogiczne formy są wyjątkowo licznie reprezentowane w grobach cmentarzysk w: Orchowie (R. Mikłaszewska 1962, tabl. XXV: 2, 5, 6, XXVIII: 5, 11) Lutomińsku – Wrzącej stan. 1 (H.A. Ząbkiewicz–Koszańska 1956, tabl. XIV: 10, 1957, tabl. X: 2, XI: 9, XII: 5), Sierpowie (H. Wiklak 1963, tabl. XI: 2), jak i Błoniu (V. Lis 1986, tabl. V: 14). W osadzie Kowalewice stan. 6–7 być może do takiej odmiany przynależy pojedynczy egzemplarz z tamtejszego typu AIII oraz z typów AI.a i AII.b (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 8, s. 55, 57). Niewątpliwie geneza tego typu także wywodzi się jeszcze z podłoża trzcinieckiego a jego datowanie obejmuje schyłek III i IV EB.

G3/173/212 (ryc. 110: 5) – to formy niskie/krępe, które można określić wręcz pucharowymi ze względu na silnie rozchylone wylewy o średnicy większej niż maksymalne wyđęcie brzuśca ($R1>R4$). Występują w różnych rozmiarach o powierzchniach całkowicie obmazywanych, z wygładzonym pasem ponad dnem. Naczynia tego wariantu pozyskano głównie na osadzie C3 (ryc. 93: 8; 95: 4; 97: 3), także z guzkami pod wylewem (ryc. 97: 2; 98: 2). Analogie do takich naczyń znajdujemy na stanowiskach ze starszymi zespołami KŁ, które mają zapewne genetyczne nawiązania jeszcze w zespołach starszej epoki brązu (E. Kłosińska 1997, s. 28, ryc. 4 – typ IV naczyń). Ogólnie są datowane na koniec III i IV okres epoki brązu, na takich stanowiskach, jak cmentarzysko w Orchowie (R. Mikłaszewska 1962, tabl. XXV: 1, XXVII, 9) czy też osadach Miszewko Strzałkowskie (J. Miśkiewicz 1964, tabl. 8a) i Lutomińsko-Koziówki stan. 3a-c (B. Muzolf 2012, ryc. 102: 1).

G3/173/323 (ryc. 110: 6) – pojedyncza forma wysmukłego garnka o minimalnej profilacji z $R1=R4$ i lekko chropowatej powierzchni. Pozyskany we fragmentach z obiektu 200 osady C1 (ryc. 63: 1).

Garnki serii 2 wyróżniane w oparciu o podstawowy element składowy nr 2 są najczęściej spotykane na wszystkich osadach.

G3/251/222 (ryc. 110: 7) – obejmuje niewielkie i przysadziste naczynia z wyraźnie zaznaczonym baniastym brzuścem i profilacją szyjki. Podstawą wyróżnienia są egzemplarze z osady C3 (ryc. 96: 1) i być może fragment z C4 (ryc. 105: 4). Odpowiednikiem tego typu na osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 są naczynia zapewne z typu AIV.a2 i może AV.b2 z odniesieniami datowanymi na koniec III i IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 8, s. 58). Znamy je m.in. z cmentarzysk w Orchowie (R. Mikłaszewska 1962, tabl. XXVII: 9), jak i Szwarocina (A. Uzarowiczowa 1962, tabl. LXXIV: 4).

G3/251/332 (ryc. 110: 8) – to pojedyncze charakterystyczne naczynie o krępych proporcjach z silnie wyđętym brzuścem i plastyczną listwą ornamentowaną nieregularnymi, owalnymi odciskami stempla, usytuowaną na szyjce, odkryte w obiekcie 1400 osady C3 (ryc. 98: 2). Dno wyraźnie wyodrębnione. Jest to forma rzadko spotykana do której trudno znaleźć bliskie odpowiedniki. Pewną analogią może być naczynie typu AI.a z osady w Kowalewicach, różniące się jednak proporcjami, ale posiadające charakterystyczną listwę na szyjce. Naczynia z listwą na szyjce uznaje się za element wywodzący się jesz-

cze z podłoża kultury trzcinieckiej i mogiłowej (E. Kłosińska 1997, s. 45–46, ryc. 8, M. Kaczmarek 2002, s. 267, ryc. 85–86). Niewątpliwie należy je sytuować w ramach schyłku III i w pocz. IVEB. Pojedynczy fragment wylewu z listwą na szyjce pozyskano także z osady w Lutomiernsku – Koziówkach stan. 3a-c (B. Muzolf 2012, ryc. 115: 3).

G3/253/213 (ryc. 111: 1) – niewielkie naczynie o baniastym brzuścu z wyraźnie ukształtowaną przewężoną szyją i silnie łukowato wywiniętym wylewem o średnicy większej niż maksymalne wydęcie brzuśca ($R1 > R4$), które jest usytuowane w $\frac{1}{2}$ wysokości naczynia. Powierzchnie wyrównywane ale szorstkie. Typ odnotowany w osadzie C1 (ryc. 56: 10).

G3/253/222 (ryc. 111: 2) – to forma najmniejsza o silnie esowatym, łagodnym profilu i gładkiej powierzchni z osady C2 (ryc. 79: 3), nawiązuje w pewnym stopniu do typu AV.a1 z Kowalewic stan. 6–7 (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc.8).

G3/253/232 (ryc. 111: 3) – reprezentowany przez wysoki garnek z maksymalnym wydęciem brzuśca około $\frac{1}{2}$ wysokości naczynia i średnicą wylewu mniejszą od średnicy brzuśca $R1 < R4$. Odnotowany w obiekcie 200 osady C1 (ryc. 62: 5). Być może kolejne fragmenty należą do tego wariantu z innych osad, m.in. C3 (ryc. 92: 1) i C4 (ryc. 105: 4). W Kowalewicach stan. 6–7 odpowiada mu typ AXI.a1 i a2 z datowaniem w ramach IVEB, gdzie są określane jako formy beczułkowate (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc.10, s. 60–61). Notujemy je także na szeregu stanowiskach w kontekście materiałów wczesno-łużyckich, m.in. w grobach cmentarzyska w Podulach (R. Miśkiewska-Balcer, J. Miśkiewicz 1968, tabl. III: 19, IV: 1, itd.), czy też w Kamionce Nadbużnej stan. 1 (T. Węgrzynowicz 1968, ryc. 19: h).

G3/253/233 (ryc. 111: 4, 5) – grupuje formy o maksymalnej średnicy brzuśca usytuowanej około połowy wysokości naczynia i średnicy wylewu mniejszej od średnicy brzuśca ($R1 < R4$). Wyróżniono naczynia wysokie, słabo profilowane, z krótkim wywiniętym wylewem, z osady C2 (ryc. 79: 1). Na osadzie w Kowalewicach odpowiadają mu typ AXI.a1 i a2 z datowaniem m.in. na IVEB (op. cit., ryc. 9 i 10, s. 60–61). Ich wariantem są naczynia krępe, o wydętym brzuścu z osady C1 (ryc. 61: 9), C2 (ryc. 77: 1) i może z C3 (ryc. 92: 1). To zróżnicowanie może wyrażać współczynnik S – smukłości.

G3/253/332 (ryc. 111: 6, 7) – to głównie duże naczynia w typie zasobowych, ale także i mniejsze, z maksymalnym wydęciem brzuśca usytuowanym bardzo wysoko, około i powyżej $\frac{2}{3}$ wysokości naczynia i wylewem o średnicy mniejszej od średnicy brzuśca ($R1 < R4$). Charakteryzują się wyraźnym podkreśleniem przejścia barków brzuśca w wywinięty wylew, o powierzchni wyrównywanej ale szorstkiej, z krawędzią skośnie ściętą. Naczynie takie odkryto na osadzie C1 (ryc. 51: 8) oraz C2 (ryc. 86: 4). Są to niewątpliwie formy, które nawiązują do starszych tradycji wywodzących się jeszcze z podłoża trzcinieckiego, z datowaniem w ramach schyłku III i początków IVEB. Przykładów dostarcza chociażby osada trzciniecka w Lutomiernsku – Koziówkach stan. 3a-c w grupie garnków G112a1 (P. Muzolf 2012, ryc. 32, s. 65–66). Znajdujemy je także m.in. w późnych horyzontach KT na stanowisku 1 w Głowie, zaliczanym do tzw. grupy konstantynowskiej z IIIIEB (K. Jażdżewski 1948, ryc. 34, 35), jak również w Stobnicy (H. Wiklak 1963, tabl. IV: 12). Zbliżone formy ale mniejsze z podniesionymi barkami reprezentują m.in. garnki z cmentarzyska w Błoniu (V. Lis 1986, tabl. III: 10, VI:). W pracy T. Węgrzynowicz można wskazać na analogiczną formę wśród niskich naczyń esowatych (T. Węgrzynowicz 1973, ryc. 11: c).

Typy G3/256 i G3/257 obejmują także formy trójelementowe, choć z dość krótkim lub dłuższym wylewem ustawionym mniej lub bardziej cylindrycznie. Ze względu na znaczną fragmentaryczność naczyń tego typu trudno jednoznacznie przypisać do odpowiednich odmian, jednak zidentyfikowano ich fragmenty na wszystkich osadach w Zgórzu.

G3/256/232 (ryc. 111: 8) – obejmuje formy duże (o przeznaczeniu zasobowym) o całkowicie chropowatej powierzchni z łagodnie wyoblonym brzuścem z maksymalnym wydęciem brzuśca usytuowanym około $\frac{1}{2}$ wysokości naczynia i $R1 < R4$. Powierzchnie chropowate i obmazywane palcami, zazwyczaj lekko skośne, od samej krawędzi lub też obejmują powierzchnię od nasady wylewu, a do wylewu są obmazywane dookoła poziomo (ryc. 62: 4). Najlepiej zachowany egzemplarz pochodzi z osady C2 (ryc. 86: 2). Niekiedy naczynia tej odmiany są zdobione pod krawędzią niewielkimi guzkami (ryc. 64: 5; 74: 2, 12; 83: 2; 85: 13). Wydaje się jednak, że brak tych guzków przy egzemplarzach z osad C3 i C4. Odnotowano je na wszystkich osadach w Zgórzu. Analogie pochodzą m.in. z cmentarzyska w Lutomiernsku – Wrzącej stan. 1 (H.A. Ząbkiewicz-Koszańska 1957, tabl. XVI: 6) przy braku na cmentarzysku w Orchowie. W osadzie Kowalewice stan. 6–7 zapewne odpowiadają im tamtejsze naczynia typu A.IX. b1 i b2 z guzkami oraz z typu VIIIc1, c2 i datowaniem w ramach IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003,

ryc. 9, s. 60). Ich odpowiedniki wyróżniono także w materiałach z osady w Lutomiersku – Koziówkach stan. 3a-c, z datowaniem generalnie na 2 połowę IVEB i początki VEB (B. Muzolf 2012, ryc. 96: 1; 97: 2, 98: 8, 112: 1, itd.).

G3/257/232 (ryc. 111: 9) – to formy mniejsze lub większe o powierzchniach szorstkich lub chropowatych z wyraźnie wydzieloną krótszą lub dłuższą cylindryczną szyjką. Odkryto je na wszystkich osadach, a najlepiej zachowany egzemplarz pochodzi z osady C3 (ryc. 94: 3). Dalsze z osad C1 (ryc. 52: 11; 53: 6; 54: 1, 8, 12; 55: 3–6, 13; 59: 8; 63: 5) i C4 (ryc. 101: 6, 8) aczkolwiek notujemy je także chyba w C2 (ryc. 75: 6, 7; 82: 2). Nie można jednak wykluczyć, że część tych fragmentów, zwłaszcza dość wysokich szyjek pochodzi od amfor.

Zdobnictwo garnków ogranicza się jedynie do techniki plastycznej (pomijając technikę chropowacenia powierzchni przez obmazywanie palcami, która w niektórych przypadkach też wykazuje walor zdobniczy), w postaci nalepianych niewielkich guzków sytuowanych tuż pod krawędzią wylewu. Wystąpiły one najczęściej na garnkach o powierzchniach chropowatych od samej krawędzi, same będąc także pokryte chropowaceniem. Notujemy je na formach baniastych z pionową szyją/wylewem typów G3/256 i 257, jak również na garnkach esowatych. Zdobnictwo guzkami podkrawędnymi jest notowany na wielu obszarach i ma długą chronologię. Nie ulega jednak wątpliwości, że występują one już w IVEB na obszarze Polski Środkowej, będąc formą młodszą, gdyż pierwotnie garnki chropowate, takich guzków nie posiadają. Jest to element przejęty przez społeczności środkowopolskie wraz z nowymi formami naczyń. Tylko w jednym wypadku spotkaliśmy się z listwą plastyczną przy garnku typu G3/251 na osadzie C3 (ryc. 98: 2).

W związku z techniką wytwarzania garnków pozostaje fakt stwierdzenia w jednym przypadku, w centrum dna, czworobocznego wgłębienia, w rodzaju odcisku czopu/podkładki (ryc. 95: 5). Jest to być może dowód, że poniektórzy ówczesni wytwórcy stosowali jakieś formy podkładki mocujące podstawę tworzonego naczynia.

K/D – kubki/dzbanki

Stanowią na osadach w Zgórzu grupę liczną i mocno zróżnicowaną. Z zasady posiadały różne mocowane ucha, tym niemniej wśród nich uwzględniamy także formy zbliżone, czy też analogiczne, do tych z uchami, choć co do których brak nam jednoznacznych egzemplarzy z tym elementem.

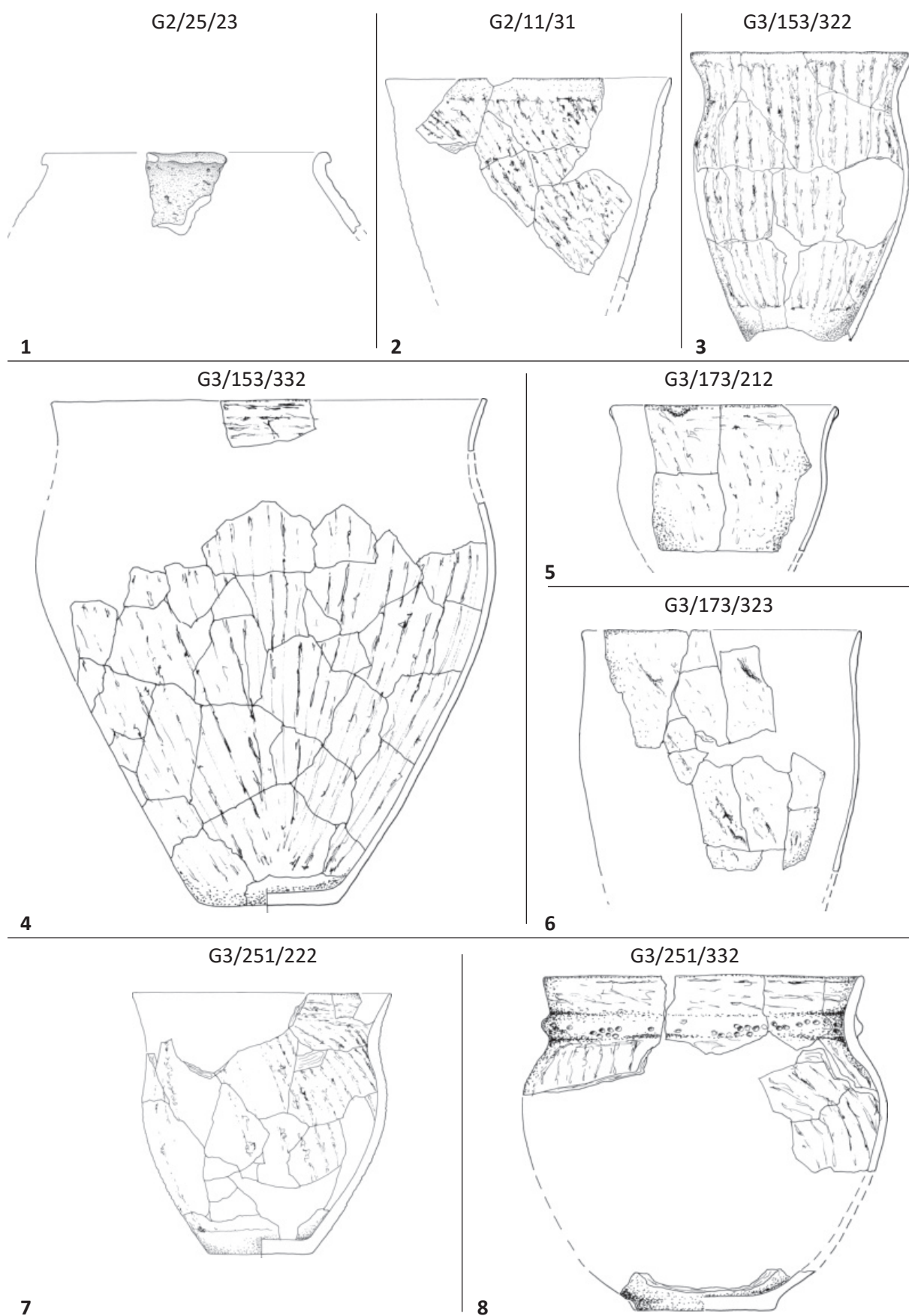
Typy K1 i K2 – czyli kubki jedno lub dwuelementowe w osadach ze Zgórza są rzadkością.

Typ K1/1 (ryc. 112: 1) – to forma jednoelementowa w odmianie stożkowej. Wyróżniona tylko na osadzie C1w oparciu o pojedynczy fragment bez śladów po uchu (ryc. 52: 2). Nie można jednak wykluczyć, że jest to fragment czerpaka w odmianie stożkowej z uchem, nagminnie odnotowywany na stanowiskach KŁ z III i IVEB. Analogiczne egzemplarze występują m.in. na cmentarzysku w Błoniu (V. Lis 1986, tabl. II: 5, 6). Na osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 odpowiada mu typ FXIV z datowaniem odnoszonym do IV EB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 17, s. 84). Również na osadzie w Lutomiersku – Koziówkach stan. 3a-c notujemy takie formy w kontekście materiałów z 2 połowy IVEB i pocz. VEB (B. Muzolf 2012, ryc. 83 typ K1B).

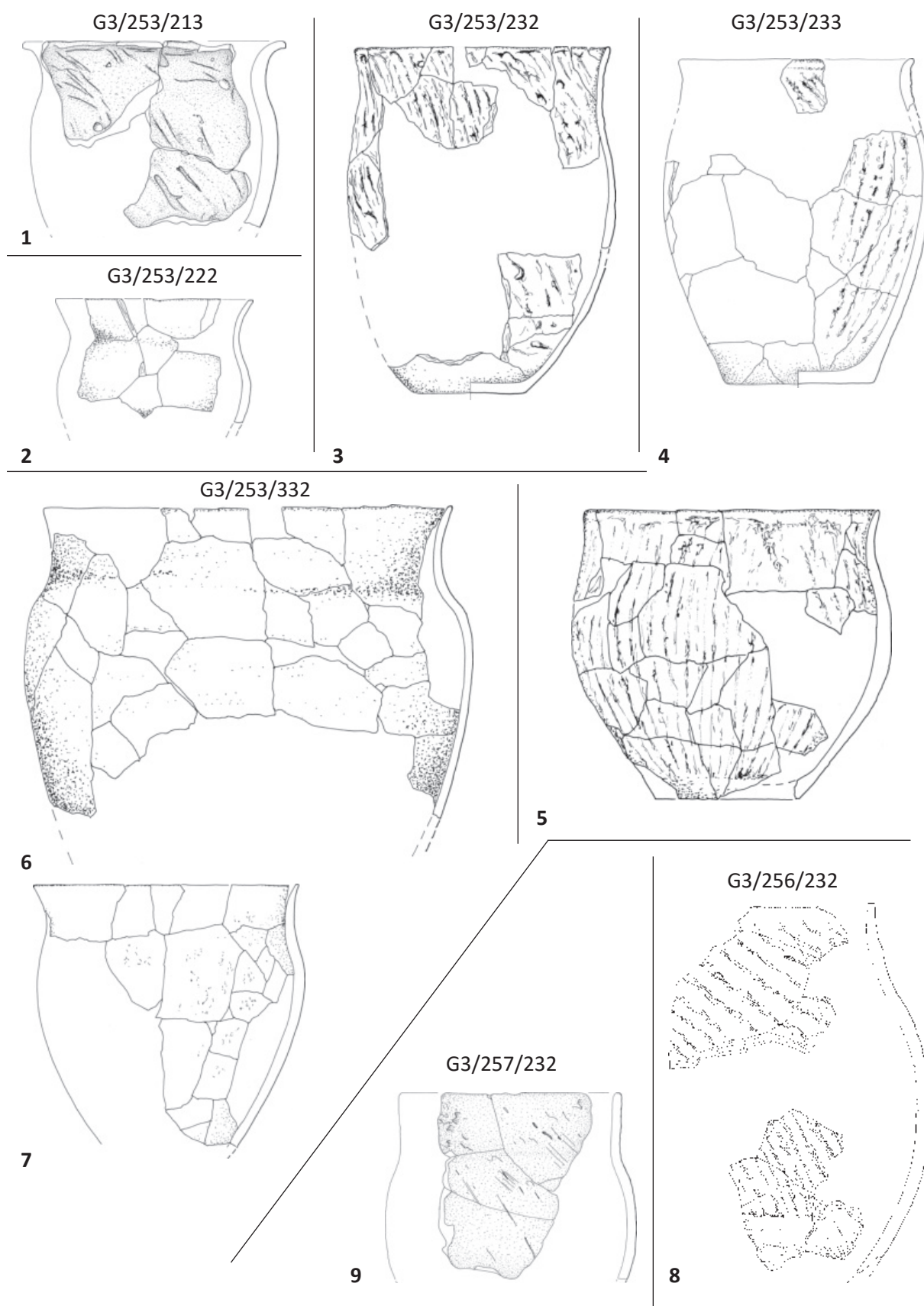
Typ K2/57/21 (ryc. 112: 2) – forma dwuelementowa z półkulistą partią przydenną i cylindryczną górną partią brzuśca bez śladów po uchu (ryc. 60: 17). Odnotowana także tylko na osadzie C1. W Kowalewicach odpowiada mu typ FXIII z występowaniem w szerokim przedziale czasowy (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 17, s. 84). Tym niemniej notujemy je w grobach z wczesnołużyckich cmentarzysk w Lutomiersku – Wrzącej stan. 1 (H.A. Ząbkiewicz–Koszańska 1957, tabl. XIV: 1) i Sierpowie (W. Ber 1938, tabl. IX: 18).

Typ K3 – zdecydowana większość analizowanych kubków/dzbanków charakteryzuje się wyraźną podkreśloną baniastą profilacją brzuśca, ale wyróżniono także typy i odmiany o brzuścach dwustożkowatych (ostro profilowanych). Szczególnymi typami wśród grupy K3, są kubki/dzbanki o łagodnym esowatym profilu z krótkimi wylewami.

K3/147/131 (ryc. 112: 3) – formy o maksymalnym wyđęciu w 1/3 wysokości naczynia z szyjką cylindryczną i niewielkim dwustożkowatym brzuścem pozbawionym zdobnictwa, być może także ucha. Najlepiej zachowany egzemplarz pochodzi z osady C3 (ryc. 99: 3) oraz zdobiony (ryc. 93: 6). Być może w tej kategorii należy rozpatrywać także kubek z niewielkim uchem, z osady C2 (ryc. 81: 12) oraz z C4 (ryc. 104: 10). Oba ostatnie egzemplarze także pozbawione zdobnictwa. Być może należy tutaj także umieścić fragment z osady C1 (ryc. 58: 2).

Ryc. 110. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zbiorcza typologia garnków – cz. 1
 Fig. 110. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Collective typology of pots –part 1.

Ryc. 111. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zbiorcza typologia garnków – cz. 2

Fig. 111. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Collective typology of pots from settlements – part 2.

K3/147/231 (ryc. 112: 4) – z szyjką cylindryczną i niewielkim dwustożkowatym brzuścem. Maksymalne wydęcie brzuśca w $\frac{1}{2}$ wysokości naczynia z $R1 < R4$. Pozbawiony zdobnictwa, swą formą odpowiada miniaturowej wazie i został wydobyty z osady C3 (ryc. 92: 3), może także zdobiony egzemplarz z C2 (85: 12). Forma znana z cmentarzyska w Błoniu (V. Lis 1986, tabl. II: 6).

K3/149/131 (ryc. 112: 5) – z szyjką cylindryczną zakończoną krótkim wywiniętym wylewem, duże ucho osadzone na szyjce. Na osadzie C1 wyróżniono kubek tego wariantu zdobiony skośnymi facetami i plastycznymi akcentami na krawędzi (ryc. 57: 2) oraz być może szereg następnych zachowanych fragmentarycznie (ryc. 57: 6). Występują zapewne także na osadzie C2 (ryc. 83: 4) i C3 (ryc. 93: 6). Wszystkie są ornamentowane facetowaniami lub kanelurami.

Należy zwrócić uwagę w tym miejscu na zdobnictwo plastycznymi akcentami na krawędzi kubka usytuowanymi symetrycznie po obu stronach ucha (ryc. 57, 2). Być może takim wczesnym pierwowzorem tego zdobnictwa jest dzban z fazy łódzkiej (III EB) ze stanowiska w Krakowie – Nowej Hucie (A. Gardawski 1979, tabl. II: 4). Wśród analogii, możemy wymienić m.in. dzbanek z brzuścem zdobionym skośnym facetowaniem z gr. 11 na cmentarzysku Lutomiersk – Wrząca stan. 1, datowany na IV EB (H. Ząbkiewicz-Koszańska 1956, tabl. XV: 5, s. 54). Kolejne egzemplarze pochodzą z cmentarzyska w Podulach i są zdobione zaplatanymi trójkątami (R. Mikłaszewska-Balcer, J. Miśkiewicz 1968, tabl. VI, 4). Natomiast z cmentarzyska w Kraszewie (kurhan 1), z obszaru grupy północnomazowieckiej KŁ pochodzą dwa lub trzy kubki/dzbany zdobione na brzuścu kanelurami poziomymi i wzmiankowanymi akcentami, z datowaniem na IVEB (J. Miśkiewicz 1968, s. 312, ryc. 14a, b; 15a). Niewątpliwie dla wielu elementów zdobniczych, jak również form naczyń stanowiskiem podstawowym, które można określić jako reперowe, jest cmentarzysko w Kietrze stan. 1. Naczynia z guzkami przy uchu występują tutaj niezbyt często. Są to zazwyczaj misy oraz nieliczne kubki. Na 10 takich naczyń, aż 8 usytuowano w fazie Kietrz IIc z datowaniem na HA1/HA2, czyli na przełom 2 poł. III EB oraz w początkach IVEB i po jednym w fazie Kietrz IIb – BD – 1 poł. III EB oraz Kietrz III – HA2 (M. Gedl 1991, s. 30, gr.: 753, 818, 1010; tegoż, 1996, s. 29, gr.: 1841, 1842, 1909, 1927, 1956, 2000, 1833 i 1877). Ostatecznie omawiany kubek możemy jednoznacznie datować nawet na schyłek III EB, a niewątpliwie na IVEB.

K3/153/121 (ryc. 112: 6) – o słabej profilacji i tektonicznym podkreśleniu brzuśca, o maksymalnym wydęciu brzuśca w $\frac{1}{3}$ wysokości naczynia i $R1 = R4$. Ucho mocowane równo z krawędzią wsparte dołem na szyjce, powyżej przejścia w barki brzuśca. Odnotowane w osadzie C2 (ryc. 76: 9; 77: 3). Kubki tego wariantu odnotowano także w osadach C3 (ryc. 92: 2) i może C4 (ryc. 106: 6). Ornamentowane na brzuścu głównie skośnymi facetowaniami grupy I, ale także kanelurami podgrupy IIA (77: 3). Ten typ występuje często na cmentarzyskach wczesnołużyckich, z datowaniem na 2. połowę III i IV EB, m.in. w Lutomiersku Wrzącej stan. 1 (H.A. Ząbkiewicz-Koszańska 1956, tabl. XV: 3, XVI: 16), Błoniu (V. Lis 1986, tabl. I: 5, II: 10, VI: 6, 11, VII: 11) i Orchowie (R. Mikłaszewska 1962, tabl. XXV: 3, 10, XXVII: 10, XXVIII: 8).

K3/153/131 (ryc. 112: 7) – z szyjką cylindryczną i niekiedy z krótkim wywiniętym na zewnątrz wylewem z silnie wydzielonym i wydętym brzuścem. Maksymalne wydęcie brzuśca w $\frac{1}{3}$ wysokości naczynia a $R1 < R4$. Odnotowane w osadzie C1 z uchem osadzonym od krawędzi i wspartym na szyjce (ryc. 59: 3) do którego należą może także inne fragmentarycznie zachowane naczynia (ryc. 56: 1; 58: 4). Kolejne pochodzą także z osady C2 (ryc. 73: 2), C3 (ryc. 93: 4; 95: 1) i C4 zdobiony facetowaniami i odciskami stemplowymi (ryc. 106: 5) Zdobnictwo głównie skośnych facet gr. I. Najpewniej formą wyjściową jest ponownie dzban zaliczany do tzw. fazy łódzkiej z III EB pochodzący ze stanowiska w Krakowie – Nowej Hucie (A. Gardawski 1979, tabl. II: 4, s. 51). Analogie pochodzą m.in. z cmentarzysk w Lutomiersku – Wrzącej stan. 1 (H.A. Ząbkiewicz-Koszańska 1956, tabl. XIV: 5, 8, 12; XV: 7, 13; XVI: 16), Orchowie (R. Mikłaszewska 1962, tabl. XXVI: 7) ale z uchem wspartym na barkach brzuśca i Błoniu (V. Lis 1986, tabl. II: 4; IV: 11; VII: 2, 4). Na osadzie w Kowalewicach 6–7 zbliżony formą jest kubek typu FVIIa (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 17, s. 82).

K3/253/232? (ryc. 112: 8) – obejmuje charakterystyczne kubki o profilu esowatym. Niestety fragmentaryczność ich zachowania i słaba frekwencja utrudnia ich dokładniejsze scharakteryzowanie i określenie cech diagnostycznych, zwłaszcza miejsca usytuowania maksymalnego wydęcia brzuśca, jak i formy dna. Maksymalne wydęcie brzuśca najpewniej około $\frac{1}{2}$ wysokości naczynia, ze średnicą brzuśca większą od średnicy silnie wywiniętego na zewnątrz wylewu ($R4 > R1$). Silnie profilowany egzemplarz

z dużym uchem osadzonym równo z krawędzią wylewu i wsparty na barkach naczynia odkryto na osadzie C1 (ryc. 55: 2).

K3/253/233? (ryc. 112: 9) – kubki o profilu esowatym, maksymalne wydęcie brzuśca najprawdopodobniej powyżej 2/3 wysokości naczynia, bardzo słabo profilowane, z niewielką różnicą pomiędzy średnicą brzuśca a wylewem, przy słabo wydzielonej szyjce (ryc. 54: 2; 56: 2; 60: 2) zostały wyróżnione tylko na osadzie C1.

Być może pierwowzorów kubków powyższych typów należy upatrywać w formach odkrytych na cmentarzysku grupy konstantynowskiej (tzw. faza łódzka) w Stobnicy stan. 1 oraz w Psarach (H. Wiklak 1963, tabl. IV: 9, VI: 6, s. 22). Również formy esowate pozyskano z grobów cmentarzyska w Byszewach stan. 3, gdzie współwystępują formy późnotrzcinieckie i wczesnołużyckie (U. Bugaj 2012, ryc. 5: 6, 11: 6). Nie odnotowano ich jednak na wczesnołużyckich cmentarzyskach w Lutomierniku – Wrzącej stan. 1 (H.A. Ząbkiewicz–Koszańska 1956, 1957), Orchowie (R. Mikłaszewska 1962) i Szwarocinie (A. Uzarowiczowa 1962). Natomiast na cmentarzysku w Błoniu są one reprezentowane w kilku egzemplarzach, które nawiązują do naszego typu K3/253/232 (V. Lis 1986, tabl. I: 13, II: 9, VI: 10). Na cmentarzysku w Mariankach pewne podobieństwo znajdujemy do drugiego naszego typu K3/253/233 (J. Miśkiewicz 1961, tabl. VIII: 6). Liczniejsze nawiązania występują na cmentarzysku w Zdzienicach, gdzie kubki esowate są już dość liczne, aczkolwiek także nie odpowiadają w pełni tym ze Zgórza (J. Janowski 1958, tabl. LXXI: 1, 6, 7; LXXII: 1). Nie znajdujemy także analogii na północnomazowieckich cmentarzyskach w Ożumiechu (T. Purowski 2003) i Kraszewie (J. Miśkiewicz 1968). Również takich typów nie odnotowujemy w grupie/kulturze tarnobrzeskiej (M.S. Przybyła 2003). Podobnie można to zaobserwować na cmentarzysku grupy górnośląsko – małopolskiej w Zbrojewsku datowanym od III po VEB (M. Gedl 1999). Autorzy omawiający cmentarzysko w Podulach z ogólną klasyfikacją ceramiki grupy górnośląsko – małopolskiej, dzbany wraz z tymi zaliczanymi przez nas do form esowatych, umieszczają w typie Ja i Jb, które są uznawane za rzadkie i wyjątkowe (R. Mikłaszewska – Balcer, J. Miśkiewicz 1968, ryc. 19: a, b, s. 13). Równie rzadkie są w ugrupowaniu zachodniowielkopolskim KŁ, gdzie wydzielono je wśród dzbanów jako typ D6, z których tylko odmiana D62 ewentualnie odpowiada naszemu typowi K3/253/232 (M. Kaczmarek 2002, ryc. 7, s. 33). Wśród kubków także pewne podobieństwo występuje w tamtejszym typie K21 (op. cit., ryc. 8, tabl. 6: B2). Licznie reprezentowane są natomiast na osadzie w Kowalewicach 6–7 w typach FI – F IV (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 16), jak również na osadzie w Lutomierniku – Koziówkach stan. 3a-c (B. Muzolf 2012, ryc. 83). W Kowalewicach najbliższy K3/253/232 jest typ FI.a, z analogiami datowanymi m.in. na IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 16, s. 80).

C – czerpaki

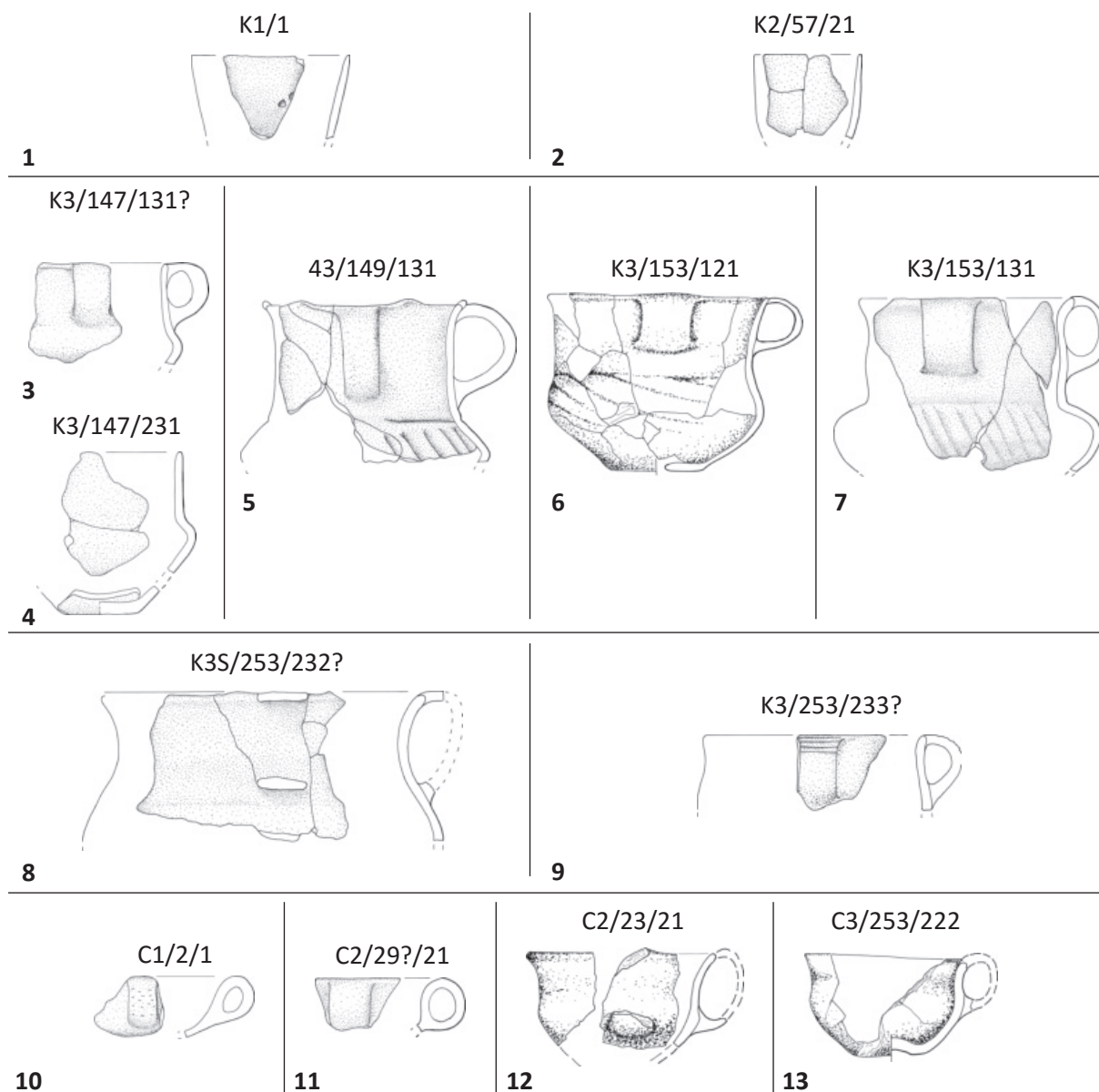
W inwentarzu ceramicznym z osad w Zgórzu ten typ naczyń jest reprezentowany wyjątkowo słabo lub też został mylnie sklasyfikowany.

C1/2/1 (ryc. 112: 10) – to formy półkuliste z niewielkim taśmowatym uchem, odkryte w pojedynczych egzemplarzach w osadzie C1 (ryc. 54: 11; 68: 6) oraz C4 (ryc. 104: 2). Są to formy szeroko rozprzeszczerzone i długiej chronologii, ale wydaje się, że częściej wyznaczają młodsze fazy EB (H. Wiklak 1972, s. 25), w naszym przypadku IVEB. Z podobną sytuacją spotkano się przy omawianiu osady w Kowalewicach stan. 6–7 (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 18 typ GII, s. 88).

C2/29?/21 (ryc. 112: 11) – czerpak o półkulistej partii przydennej i prawie cylindrycznie ustawionym wylewie pozyskano z osady C1 (ryc. 68: 5) i C2 (ryc. 75: 4). Nie wyróżniono ich na osadzie w Kowalewicach stan. 6–7. Natomiast pewnym odpowiednikiem może być najpewniej egzemplarz z Niecieplina na Mazowszu (T. Węgrzynowicz 1973, ryc. 14o).

C2/23/21 (ryc. 112: 12) – o półkulistej partii przydennej, z bardzo nisko osadzonym maksymalnym wydęciem brzuśca i lejkowato uformowanej szyjce z dużym taśmowatym uchem został zidentyfikowany w osadzie C2 (ryc. 76: 10; 83: 12). Formę bardzo zbliżoną odkryto na cmentarzysku grupy konstantynowskiej (tzw. faza łódzka) w Stobnicy stan. 1 (H. Wiklak 1963, tabl. V: 2). Najpewniej także egzemplarz określony jako fragment dzbanuszka z cmentarzyska w Lutomierniku – Wrzącej stan. 1 należy zaliczyć do tej odmiany (H.A. Ząbkiewicz–Koszańska 1956, tabl. XIV: 14). Brak wyróżnionych analogii na osadach w Kowalewicach stan. 6–7 (I. Marchelak, L. Tyszler, 2003, ryc. 18) jak i w Lutomierniku – Koziówkach stan. 3a-c (B. Muzolf 2012, ryc. 83).

C3/253/222 (ryc. 112: 13) – to forma o esowatym profilu z niewielkim wychylonym wylewem, zaokrąglonym brzuścem i wklęsłym dnem z ob. 951 osady C3 (ryc. 95: 2). Podobnie, jak powyżej, brak

Ryc. 112. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zbiorcza typologia kubków i czerpaków z osad.
 Fig. 112. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Collective typology of mugs and ladles from settlements.

analogii na osadach w Kowalewiczach stan. 6–7 (I. Marchelak, L. Tyszler, 2003, ryc. 18) i w Lutomiarsku – Koziówkach stan. 3a-c (B. Muzolf 2012, ryc. 83). W przypadku Kowalewic być może są one uwzględnione w grupie kubków typu FIX i FX (I. Marchelak, L. Tyszler, 2003, ryc. 17).

M – misy

Wśród mis wyróżniamy kilka podstawowych typów w ramach form jedno – M1, dwu – M2 i trój-elementowych – M3 z szeregiem ich odmian. Misy występują z uchami jak i bez. We wszystkich przypadkach mis z uchem/mi, ucha mają formę taśmowatą i są osadzone głównie równo z krawędzią wylewu ze wsparciem na brzuścu. Do mis zaliczono także szereg niewielkich form zwłaszcza w grupie M3, które równie dobrze można określić mianem czarek, gdzie nie stwierdzamy przy nich obecności uch.

Grupa M1 – misy jednoelementowe

M1/1/1 (ryc. 113: 1, 2) – różnej wielkości misy o profilu stożkowym, niekiedy zaopatrzone w jedno ucho, co może je również sytuować wśród czerpaków. Notowane zasadniczo na wszystkich osadach w Zgórze, pozbawione są całkowicie zdobnictwa, o powierzchniach wygładzonych. Płytkie misy (odmiana 1) bez ucha pochodzą z osad: C1 (ryc. 64: 9), C2 (ryc. 75: 5) i C4 (ryc. 106: 3). W analizowa-

nych zbiorach są rzadkie. Egzemplarz z jednym taśmowatym uchem odkryto w osadzie C1 (ryc. 65: 6). Występują na wielu obszarach i mają długą chronologię. Odpowiedniki znane są m.in. z osad w Kowalewicach stan. 6–7 w typie DIX.c odnoszonym do zespołów wczesnołużyckich, aczkolwiek dość rzadkim (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 14, s. 75) oraz Z Lutomińska – Koziówek stan. 3a-c (B. Muzolf 2012, ryc. 105: 8; 108: 13; 109: 15; 113: 3 i n.).

M1/2 – misy o profilu półkulistym bez uch, jak również z uchem. W naszym przypadku pozbawione są całkowicie zdobnictwa i zazwyczaj mają powierzchnie wygładzane z nielicznymi odstępstwami.

M1/2/1 (ryc. 113: 3, 4) – misy płytkie (odmiana 1), niewielkich rozmiarów, niekiedy wręcz miniaturowe zidentyfikowane w osadach C1 (ryc. 53: 8; 58: 7; 60: 11; 61: 7), C2 (ryc. 74: 4; 82: 1, 4) i C4 (ryc. 104: 3–5). Ich fragmenty mogą pochodzić jednak także z półkulistych czerpaków.

M1/2/2 (ryc. 113: 5, 6) misy głębokie (odmiana 2) pozyskano z osad: C1 (ryc. 54: 10; 63: 8), C2 (ryc. 77: 4); C3 (ryc. 99: 6). W jednym przypadku zidentyfikowano w osadzie C2 misę zaopatrzoną w niewielkie ucho (lub dwa ucha?) osadzone na brzuścu zapewne w 1/2 wysokości naczynia. Środkowy pas brzuśca misy jest chropowacony przez obrzucanie i obmazywany palcami (ryc. 84: 11). Brak dla tego egzemplarza odpowiedników na wczesnołużyckich cmentarzyskach w Lutomińsku – Wrzącej stan. 1, Błoniu, Sierpowie czy też Orchowie. Takie egzemplarze notujemy w grupie górnośląsko-małopolskiej jako odmianę 4, niekiedy o zdobionych brzuścach i gładkich powierzchniach (J. Miśkiewicz 1968, ryc. 7c, s. 139) ale także i chropowaconych (R. Miśkiewicz-Balcer, J. Miśkiewicz 1968, ryc. 13: c, d, s. 10). Są niewątpliwie charakterystyczne dla materiałów śląskich z datowaniem na IV i przełom IV/VEB (B. Gediga 1967, s. 84). Spotykamy je m.in. w grobach z IVEB w Kietrze (M. Gedl 1989, s. 19, tabl. I: 7; VII: 12; XV: 2, itd.). Sposób osadzania uch na brzuścu poniżej krawędzi m.in. przy misach jest bardzo charakterystyczny dla zachodnich ugrupowań KŁ. W materiałach z Polski Środkowej są to formy rzadko spotykane. Na osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 odnotowano także głęboką misę półkulistą o chropowaconej powierzchni, ale z uchem u krawędzi w typie DXIV.c (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 15).

M1/3/1 (ryc. 113: 7) – misa o profilu lekko łukowatym (podcięty) pozyskana w pojedynczym fragmencie z osady C1 (ryc. 64: 2). Naczynia o takiej profilacji ścianek, jakkolwiek mogą być klasycznymi miskami, to należy zwrócić uwagę na możliwość pochodzenia z naczyń owalnych (z jednym uchem) znanych z Kietrza i datowanych na IVEB (M. Gedl 1989, s. 20, tabl. IV: 8).

Grupa M2 – misy dwuelementowe

M2/27/12 (ryc. 113: 8) – to pojedyncze fragmenty mis o półkulistej dolnej partii czaszy i prawie cylindrycznej górnej części znane z osady C1 (ryc. 52: 9) oraz C3 (ryc. 93: 9). Można je także uznać za bardzo głębokie misy półkuliste.

Grupa M3 – misy trójelementowe

M3/143/211 (ryc. 113: 9) – to formy niewielkie i płytkie ze słabo wydzielonym, ostroprofilowanym (dwustożkowatym) brzuścem i $R1 > R4$. Wyróżniony egzemplarz pochodzi z osady C1 (ryc. 60: 7). Zbliżona analogia jest znana z cmentarzyska w Błoniu (V. Lis 1986, tabl. VII: 5). Również wśród materiałów z osady w Kowalewicach stan. 6–7 odnajdujemy analogie w typie DVII.b z datowaniem w ramach schyłku IIIEB i IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 13, s. 74).

M3/143/221 (ryc. 113: 10) – analogiczne do typu powyższego ale z $R1 = R4$. W jednym przypadku z trójkątnymi akcentami plastycznymi na krawędzi z osady C2 (ryc. 74: 1; 75: 3). Dość bliską analogią jest egzemplarz z cmentarzyska w Orchowie datowany na III-IVEB (R. Miśkiewicz 1962, tabl. XXVII: 11).

M3/151/222 (ryc. 113: 11) – obejmuje formy z niewielkim baniastym brzuścem zdobionym skośnymi facetowaniami grupy I, o $R1 = R4$. Miseczki/czarki tego typu i odmiany odkryto na osadach C1 (ryc. 63: 10) i C2 (ryc. 87: 4). Analogiczny egzemplarz miseczki, lecz o brzuścu zdobionym chyba facetami pionowymi, pochodzi ze stanowiska 12 w Sławsku Wielkim (Kujawy) z datowaniem na III-IVEB (K. Szamałek 2009, ryc. 53: 7).

M3/151/312 (ryc. 113: 12) – to misy profilowane z maksymalnym wyścięciem brzuśca osadzonym około 2/3 wysokości naczynia i szerokim silnie wychylonym na zewnątrz wylewem w formie kryzy – $R1 > R4$, brzusiec zaokrąglony słabo wydzielony. Wyróżnione egzemplarze posiadają brzusiec zdobiony zespołami krótkich pionowych kanelur podgrupy IIA m.in. z osady C3 (ryc. 101: 5) i najpewniej fr. z osady C2 (ryc. 73: 5, 12). Takie formy odnotowano m.in. na cmentarzysku w Bocheńcu z ornamentem okrągłych stempelków z datowaniem na 2 połowę IIIEB (A. Matoga 1985, ryc. 9: d). Odpowiedniki znajdujemy również na cmentarzysku w Orchowie, gdzie są ornamentowane krokwiasto ustawianymi

zespołami kanelur podgrupy IIA (R. Mikłaszewska 1962, s. 126, tabl. XXV: 11), Błoniu (V. Lis 1986, tabl. III: 1, VII: 7) i ewentualnie w Szwarocinie (A. Uzarowiczowa 1962, tabl. LXXIV: 11).

M3/151/311 (ryc. 113: 13, 14) – to odmiana wyżej wymienionego typu z maksymalnym wyścięciem brzuśca osadzonym około 2/3 wysokości naczynia, które charakteryzują się szczególnie małym dnem, co może sugerować, że pierwotnie dno było uformowane w niewielką stopkę lub nóżkę. W tym ostatnim przypadku mielibyśmy wtedy do czynienia z formą pucharową. Fragmenty tak profilowanych mis odkryto na osadach C1 (ryc. 52: 7; 53: 7; 67: 3), C2 (ryc. 73: 5; 74: 3; 76: 2; 81: 4; 83: 11; 88: 8) oraz niewątpliwie w C3 (ryc. 99: 2) i C4 (ryc. 104: 7). Najpewniej funkcjonują formy z jednym taśmowatym uchem i bez. Analogiczne misy występują na wielu stanowiskach, m.in. na cmentarzysku w Orchowie (R. Mikłaszewska 1962, s. 126, tabl. XXVII: 5). Również na osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 odnajdujemy te formy w typie DIV.b i c, z datowaniem w ramach IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 13, s. 73).

M3/153/312 (ryc. 113: 15) – to niewielka miska profilowana z maksymalnym wyścięciem brzuśca osadzonym około 2/3 wysokości naczynia i bardzo niewielkim brzuścem z taśmowatym uchem dolepienym do krawędzi wylewu a dołem osadzonym na brzuścu z osady C2 (ryc. 75: 8). Bliska analogia pochodzi z cmentarzyska w Błoniu także pozbawiona ornamentów (V. Lis 1986, tabl. VII: 3).

M3/153/322 (ryc. 113: 16) – to pojedynczy egzemplarz bardzo dużej misy o profilu esowatym z osady C1 (ryc. 62: 2). Maksymalne wyścięcie niewielkiego baniastego brzuśca znajduje się powyżej 2/3 wysokości naczynia z wymiarami średnicy brzuśca blisko 50–60cm i wysokości ponad 25cm. Misa posiada dwa niewielkie taśmowate ucha wsparte górnym zaczepem poniżej krawędzi wylewu a dolnym na barkach brzuśca. Brzusiec poniżej jego maksymalnego wyścięcia jest chropowaty, z wygładzonym pasem ponad dnem, które jest lekko podkreślone. Misy tego typu i odmiany są charakterystyczne zwłaszcza dla grupy śląskiej, występując m.in. we wczesnołużyckich grobach z Kietrza już u schyłku IIIEB (M. Gedl 1991, s. 24, tabl. XIV: 12, itd.), ale z odmiennie mocowanymi uchami oraz zdobnictwem. Bardzo bliską analogią, jest misa z grobu 1393 w Kietrze z datowaniem w ramach fazy Kietrz IIb-IIc, co odpowiada III EB-BD/HA1 (M. Gedl 1992, s. 17, 51, tabl. XIV.12). Od naszego egzemplarza różni się zdobnictwem maksymalnego wyścięcia brzuśca (listwą z dołkami). W analogicznej odmianie notuje je także J. Miśkiewicz w grupie górnośląsko – małopolskiej (J. Miśkiewicz 1968, ryc. 8b, s. 139).

M3/171/212 (ryc. 113: 17) – to misy profilowane charakteryzujące się brzuścem „cylindrycznym” z maksymalnym wyścięciem około 1/2 wysokości naczynia, zwieńczonym szerokim silnie wychylnym na zewnątrz wylewem w formie dookólnej kryzy – $R1 > R4$. Wyróżniony egzemplarz jest zaopatrzony w duże ucho mocowane od krawędzi po dolną część cylindrycznej partii brzuśca. Brzusiec zdobiony szerokimi skośnymi facetowaniami grupy I ornamentów oraz plastycznymi akcentami po obu stronach ucha. Forma wyróżniona na osadzie C2 (ryc. 77: 5).

M3/171/312 (ryc. 113: 18) – forma analogiczna jw. lecz brzusiec „cylindryczny” zaczyna się około 2/3 wysokości naczynia. Egzemplarz pozbawiony całkowicie zdobnictwa, został odkryty w osadzie C1 (ryc. 61: 6).

Warianty mis z brzuścem cylindrycznym typu M3/171 odmian 212 i 312 należy rozpatrywać wspólnie, gdyż nie jesteśmy do końca pewni, ze względu na fragmentaryczny ich stan zachowania, czy aby pierwotnie wszystkie z nich nie posiadały ucha, a ponadto cecha usytuowania początku „cylindrycznego” brzuśca może być dość płynna. Misy tego typu są uznawane za formy charakterystyczne dla wczesnej fazy grup zachodnich KŁ, znane np. ze stanowiska Kręcko (nieornamentowana), d. woj. gorzowskie (A. Gardawski 1979a, tabl. I: 8). M. Kaczmarek (2002, ryc. 9, s. 38) w swej typologii naczyń ugrupowań zachodniowielkopolskich takiej formy nie wyróżnia. Za formy wczesne, ale nie najwcześniejsze uznaje je także J. Dąbrowski (1997, s. 36) z trwaniem do końca IVEB. We wczesnołużyckich grobach z Kietrza taka misa nawiązująca do naszych została odnotowana tylko raz (M. Gedl 1991, tabl. XXXVII: 17) a i później są one rzadkie (M. Gedl 1989, tabl. XV: 3, XVI: 17, XXIV: 8, 9, itd.), przy czym zawsze pozbawione charakterystycznego zdobnictwa dla okazów m.in. środkowopolskich, także tych ze Zgórza. Odpowiednik takiej formy odkryto m.in. w grobie 26 cmentarzyska grupy konstantynowskiej w Słowiku (bez ornamentu) z datowaniem na 2. połowę IIIIEB (H. Wiklak 1961, tabl. XI: 5, s. 185). Również z cmentarzyska w Orchowie pochodzi analogiczna misa zdobiona na brzuścu skośnymi facetowaniami z datowaniem ogólnym w ramach III i IVEB (R. Mikłaszewska 1962, s. 126, tabl. XXV: 11), a której dokładny odpowiednik odkryto na cmentarzysku w Dzierzgowku stan. 1, pow. Łowicz (B. Muzolf, D. Płaza 2007,

ryc. 44, 66: 3). Na cmentarzysku w Błoniu być może taką niezdobioną formę odkryto w grobie 55 (V. Lis 1986, tabl. V: 7) a także na cmentarzysku w Lutomierniku – Wrzącej stan. 1 (H. A. Ząbkiewicz–Koszańska 1957, tabl. XII: 3, 6, 12) z datowaniem w ramach III i IVEB. Brak ich odpowiedników przykładowo na cmentarzyskach w: Zdzienicach, Mariankach, Szwarocinie i Kraszewie.

W klasyfikacji naczyń grupy górnośląsko–małopolskiej tworzą one odmianę 1 mis, zdobionych także facetami lub rytami w dolnej partii brzuśca i odciskami palcowymi na jego żalomie (czym nawiązują do zdobnictwa tzw. mis śląskich z 2 poł. IIIEB), m.in. w Wojciechowie, pow. Pińczów i Opatowie, pow. Kłobuck (J. Miśkiewicz 1968a, ryc. 6). Są uwzględnione także w typie 8 i 10 grupy tarnobrzeskiej np. z Lipnika stan. 5, gdzie zaliczone zostały do tamtejszej fazy IB z datowaniem jej początków na przełom HA1 i HA2, czyli przełom III i IVEB (M.S. Przybyła 2003, tabl. III, IX: 5, s. 43). Na wielokrotnie przywoływanej już osadzie w Kowalewicach stan. 6–7 misy tych wariantów mieszczą się głównie w typie DVI i zapewne częściowo DII.a, b, c, ale są to już formy nie w pełni odpowiadające tym ze Zgórza, z datowaniem na młodszy odcinek IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 13, s. 73). Nie ulega wątpliwości, że ten typ mis w naszych odmianach wyznacza starszy horyzont KŁ z końcówki IIIEB i początków IVEB, a ich genezy należy upatrywać jeszcze we wcześniejszych ugrupowaniach post mogiłowo-trzcienieckich.

M3/251/212 (ryc. 113: 19) – to niewielkie formy w których nie identyfikowano obecności uch, o powierzchniach wygładzanych, niekiedy zdobionych. Można je określić mianem czarek. Maksymalne wydęcie brzuśca w $\frac{1}{2}$ wysokości naczynia i średnicy wylewu większej od średnicy brzuśca $R1 > R4$. Wylew krótki zazwyczaj stożkowato rozchylony. Są to formy z niewielkim baniastym brzuścem zdobionym m.in. skośnymi facetami grupy I z osady C1 (ryc. 60: 4; 63: 10). Analogią może być naczynie z cmentarzyska w Byszewach stan. 3 z datowaniem w ramach III EB (U. Bugaj 2012, ryc. 4: 4; 15: 5, s. 133). Taką formę wyróżniono także w materiałach z osady w Kowalewicach stan. 6–7 w typie DVIII (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 13).

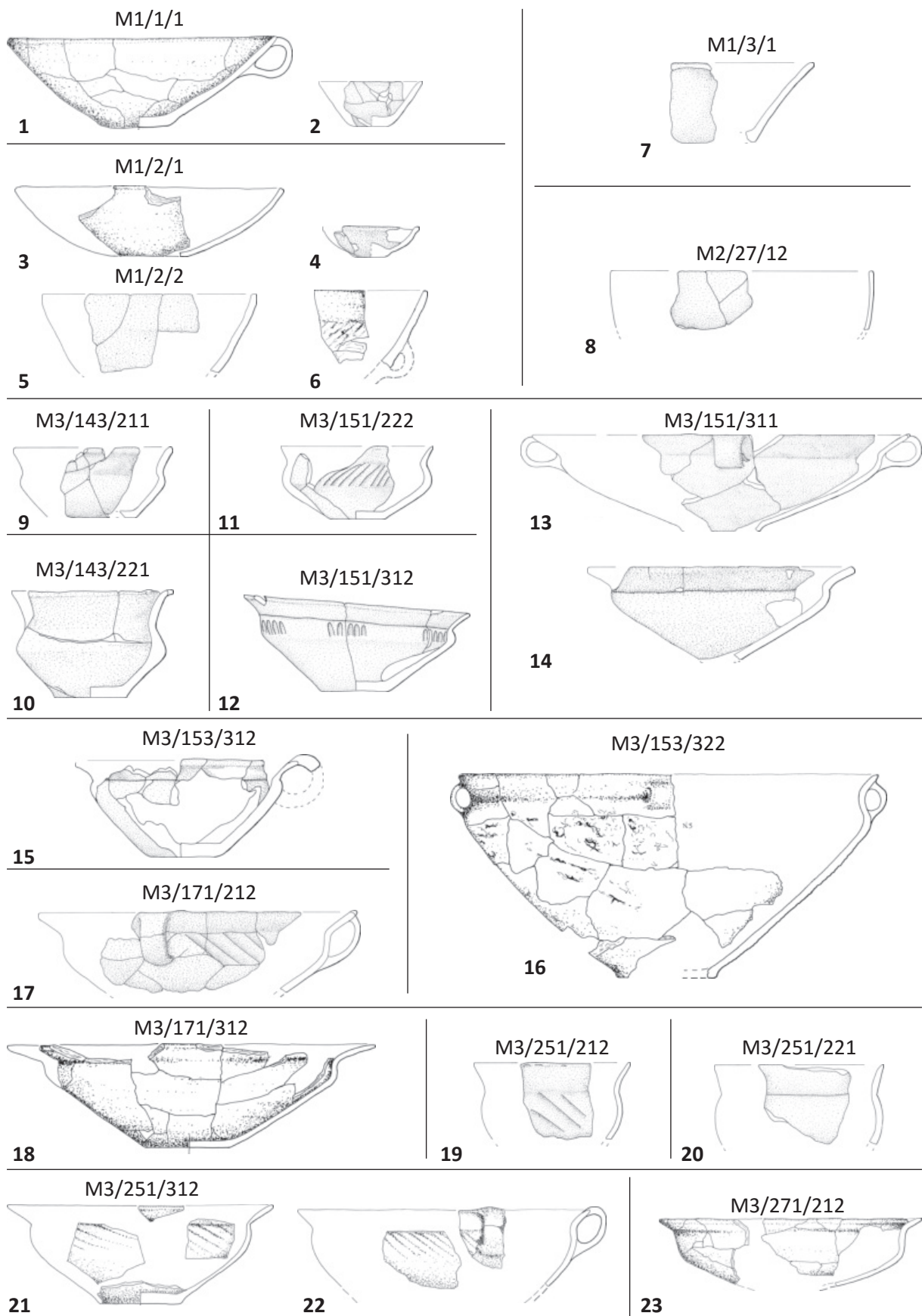
M3/251/221 (ryc. 113: 20) – forma analogiczna jak wyżej, ale średnica wylewu jest równa maksymalnemu wydęciu brzuśca $R1 = R4$, wyróżniana w osadzie C1 (ryc. 66: 1) i być może w C2 (ryc. 79: 5). Analogią może być naczynie z cmentarzyska w Byszewach stan. 3 z datowaniem w ramach III EB (U. Bugaj 2012, ryc. 10: 7, s. 133). Zbliżona forma ale zaopatrzona w ucho pochodzi z cmentarzysku w Błoniu i posiada brzusiec zdobiony zespołami skośnych kanelur podgrupy ornamentacyjnej IIA (V. Lis 1986, tabl. IV: 12). Obie odmiany typu 251 tych niewielkich miseczek/czarek wykazują znaczne podobieństwo do form grupy konstantynowskiej i materiałów późnotrzcienieckich, gdzie być może należy szukać ich genezy (H. Wiklak 1963, tabl. II: 2, IV: 1, 5), znanych również m.in. ze schyłkowych faz KT z kujawskiego stanowiska Zgłowiączka 3 (K. Szamałek 2009, ryc. 49: 4).

M3/251/312 (ryc. 113: 21, 22) – to misy profilowane z maksymalnym wydęciem baniastego brzuśca osadzonym około $\frac{2}{3}$ wysokości naczynia i z szerokim silnie wychylonymi na zewnątrz wylewem w formie kryzy – $R1 > R4$. Zapewne wiele z nich posiada jedno taśmowate ucho. Brzuśce tego typu mis są często zdobione skośnymi szerokimi facetami grupy I ornamentów. Wyróżnione głównie w osadzie C2 (ryc. 76: 11; 79: 4; 81: 4; 84: 9) i najpewniej także w C1 (ryc. 56: 6).

Analogiczną misę odkryto na cmentarzysku w Lutomierniku – Wrząca stan. 1 (H.A. Ząbkiewicz–Koszańska 1956, tabl. XIV: 4). Znane są także z osad w Lutomierniku – Koziówkach stan. 3a-c (B. Muzolf 2012, ryc. 92: 8; 113: 7, 8) i Kowalewicach stan. 6–7, jako typ DIII, z datowaniem w ramach IVEB (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 13, s. 73). Zapewne tego typu misy występują także na cmentarzysku w Sierpowie z ornamentem skośnych facet (J.W. Ber 1938, tabl. V: 37, 38). Zbliżone formy, lecz z odmiennie mocowanym uchem (znacznie poniżej krawędzi kryzy), zdobione kanelurami lub bez zdobienia, pochodzą także z grobów na cmentarzysku w Byszewach stan. 3, gdzie są datowane w ramach schyłku III i IVEB (U. Bugaj 2012, ryc. 3: 3, 6). Ogólnie misy tego typu mieszczą się zapewne w typie G1 mis grupy górnośląsko–małopolskiej (R. Miśkiewicz–Balcer, J. Miśkiewicz 1968, ryc. 12).

M3/271/212 (ryc. 113: 23) – to misa będąca właściwie odmianą typu 171 jedynie z odmiennie ukształtowaną częścią przydenną i z tego też powodu wszelkie analogie odnoszą się poniekąd również i do niej. Egzemplarz pozbawiony całkowicie zdobnictwa wyróżniono w materiałach z osady C3 (ryc. 93: 3).

Podsumowując, należy stwierdzić, że na wszystkich osadach przeważają różnych typów i odmian misy trójelementowe M3. Są to naczynia o bardzo zróżnicowanych rozmiarach, od bardzo małych po duże, z silnie wygładzаныmi powierzchniami o zróżnicowanej barwie, od B11, poprzez plamiste –

Ryc. 113. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Zbiorcza typologia mis z osad.
 Fig. 113. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Collective typology of bowls from settlements.

B33, do czarnych grupy B22. Znaczna część mis tej grupy ma górne partie brzuśca zdobione zazwyczaj skośnymi, lub też poziomymi facetowaniami grupy I ornamentów lub kanelurami grupy II i jest zaoparta w jedno duże taśmowate ucho.

Sporadycznie spotyka się element plastycznych akcentów koło ucha. Na cmentarzysku w Niechmirowie – Małej Wsi, na kilkaset grobów, plastyczne akcenty na krawędzi odnotowano tylko na kilku czepkach oraz na misie esowatej z dat. na IV, IV/V EB (A. Kufel-Dzierzgowska, M. Urbański 1986, tabl. XXVII, 128, 3), podobnie jak w Kowalewicach stan. 6–7, gm. Zgierz tylko na 2 (?) czepkach stożkowatych (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, s. 86, typ GIa3, ryc. 18) oraz na esowatych misach z uchem tamtejszych typów DIVc oraz DVI (op. cit., s. 73–74, ryc. 13). Misę z akcentami znamy także z mazowieckiego cmentarzyska w Maciejowicach (M. Mogielnicka–Urban 2005, ryc. 10, 3), jak i półkulistą misę z grupy chełmińskiej (J. Chudziakowa 1974, Tabl. IX, 4, 5). W opracowaniu M. Kaczmarka (2002) dotyczącego społeczności zachodniowielkopolskiej KŁ znajdujemy ten element plastyczny przy kubku półkulistym (op. cit., tabl. 10, C5), czepaku półkulistym z gr. 2 w Kiekrzu stan. 1 (op. cit., tabl. 9, D2) oraz dwóch misach półkulistych bez uch z Biernatek stan. 3, gr. 1 (op. cit., tabl. 9, C3, 11, C6), zaliczanych do fazy tzw. stylu uradzkiego z datowaniem w ramach IV EB (op. cit. s. 71, HA2–HB1). Ornament plastycznych akcentów występuje w wielu ugrupowaniach pól popielnicowych w szerokim zakresie chronologicznym lecz z różnym natężeniem. Z analizy materiałów środkowopolskich wynika natomiast dość wyraźnie, że takie zdobnictwo zasadniczo zanika chyba już w czasie trwania VEB, lub też jeszcze w czasie IVEB. Przegląd szeregu dużych badanych osad datowanych na okres HaC-D z obszaru Polski Środkowej takich znalezisk nie dostarcza, co sugeruje, że na tym obszarze takie elementy plastyczne należą ogólnie do młodszego etapu starszej fazy rozwoju ugrupowań pól popielnicowych z datowaniem w ramach młodszego odcinka IVEB (?) i pierwotnie być może były związane wyłącznie z dzbanami/kubkami, aby później na tym terenie zaniknąć z trwaniem w młodszym okresie przy różnych formach w szeregu ugrupowaniach sąsiednich.

Geneza tego elementu wywodzi się niewątpliwie z ugrupowań południowo-wschodnich i zakarpackich w tym szczególnie zespołów typu madziarowsko-wieterzowskiego oraz późniejszych mogiłowych. Najpewniej do inwentarzy środkowopolskich dostały się z ugrupowań wcześniej uformowanych grup KŁ (śląskiej ?) lub też bezpośrednio z kręgu zakarpackiego.

S – formy sitowate. Istnieją dwie podstawowe grupy tego typu wytworów: grupa NS to właściwe naczynia sitowate, natomiast formy z grupy S to lejki sitowate pozbawione dna (B. Muzolf 2002). Znaleziska obu grup, zwłaszcza S są znane od wczesnego neolitu, aczkolwiek nie są nagminne.

Na stanowisku w Zgórzu tego typu znalezisk nie odnotowano. Wskazuje to dość jednoznacznie, że takie wyroby nie wszędzie i nie zawsze wchodziły w skład standardowego inwentarza wszystkich „gospodarstw domowych” osad KŁ z różnych okresów chronologicznych. Stwierdzenie tego faktu daje podstawę do postawienia pytania, czym to jest spowodowane. Wytlumaczenie tego faktu jest bardzo trudne. Przykładowo, w młodszym chronologicznie w stosunku do osad w Zgórzu, kompleksie osad KŁ i KP-K (pomorsko-kłoszowej) w Grabku stan 11, gm. Szczerców, datowanych na schyłek VEB – LTA/B takie znaleziska są dość częste, ale też nie towarzyszą wszystkim wyróżnionym tam podstawowym jednostkom osad, czyli hipotetycznym zagrodom (B. Muzolf 2012).

Przeprowadzone ostatnio badania specjalistyczne jednoznacznie wykazały, co prawda dla egzemplarzy pochodzących ze stanowisk neolitycznych na Kujawach, że na ściankach form grupy S zidentyfikowano pozostałości tłuszczu mlecznego (Salque M. i in. 2012), co wskazuje, że były używane w przetwórstwie mleka, przy wyrobie serów. Być może podobne zastosowanie mają naczynia grupy NS. Jednocześnie nie można wykluczyć ich wykorzystywania także przy innych czynnościach oddzielania produktów płynnych od stałych (np. miodu od wosku).

Możliwe, że brak obu form sitowatych na osadach w Zgórzu można wytłumaczyć brakiem przetwórstwa mleka w tym zakresie z wykorzystaniem takich form (być może stosowali inne sposoby, np. w tkaninie), gdyż nie brakiem hodowli bydła i pozyskiwaniem mleka, co jest jednoznacznie potwierdzone w analizie szczątków kostnych (patrz. Aneks 1 w tym opracowaniu)

Naczynia zasobowe. Wśród naczyń ze Zgórza na uwagę zasługuje szereg okazów, które jednoznacznie ze względu na ich wielkość i pojemność kilkudziesięciu litrów, można określić mianem naczyń wybitnie zasobowych. Obok form garnkowatych odnotowujemy także formy wazowate. Przykładem

są m.in. formy G3 z osad C1 (ryc. 51: 8), C2 (ryc. 86: 1), czy też bardzo duża waza W3 także z osady C2 (ryc. 82: 6).

Rozkład przestrzenny tych naczyń i ich fragmentów na obszarze osad, ze względu na stosunkowo małą ich liczebność, nie pozwala stwierdzić do końca, czy tworzą jakieś skupiska (ryc.116). Ich obecność w pierwszym rzędzie może być wyznacznikiem bliskości domu mieszkalnego wchodzącego w skład „zagrody”, lub też mogą wchodzić w obręb specjalnej strefy magazynowej danej osady. Również nagromadzenie tego typu naczyń w jednym rejonie, lub też w obrębie jednej zagrody może wskazywać na zasobność, a tym samym i ewentualną pozycję zamieszkujących ją jednostek. Oczywiście nie należy zapominać także o innych możliwościach przechowywania ogólnie rzecz ujmując zapasów sypkich, m.in. zboża itd. (w workach, skrzyniach, itd.). Jak do tej pory nie zwracano szczególnej uwagi na tego typu naczynia w rozplanowaniu przestrzennym osad, a tym bardziej, jako wskaźnika ewentualnego rozwarstwienia danej społeczności w ramach osady.

W naszym przypadku rozkład takich naczyń jest dość ciekawy. W przypadku osady C1, z dość dużym nagromadzeniem jam i, jak się wydaje, dość czytelnym rozplanowaniem osady, stwierdzono fragmenty takich naczyń w czterech obiektach wchodzących po dwa w obręb oddzielnych potencjalnych zagród. W osadzie C2 odnotowano je również czterokrotnie, w tym jedno prawie całkowicie zachowane w postaci wielkiej wazy. W tej osadzie również przynależą one do trzech potencjalnych zagród. W osadzie C3 odnotowano je 6 razy, z czego trzy w obrębie jednej hipotetycznej zagrody, a pojedyncze w kolejnych trzech zaś w sąsiedniej C4 tylko w dwóch zagrodach.

Formy naczyń z pojedynczym otworem w dnie. Są to zazwyczaj fragmentarycznie zachowane dna naczyń, które posiadają jeden duży otwór, wykonany zazwyczaj jeszcze przed wypałem. Stopień zachowania nie pozwala na zbyt jednoznaczne określenie formy naczynia. W przypadku stanowiska w Zgórzu odnotowano czternaście takich egzemplarzy (tabela 54). Co istotne, że wśród nich, gdzie upatrywalibyśmy głównie obecności garnków, mamy do czynienia także z innymi formami (ryc. 87: 2 – amfora?; 92: 2 – kubek). Na szczególną uwagę zasługuje fragment naczynia o półkuliście uformowanym dnie z osady C1, które z tego powodu nie nadaje się do ustawienia na twardym podłożu, ale do wstawienia w inne naczynie już jak najbardziej (ryc. 65: 5). Naczynia z pojedynczym otworem w dnie są spotykane także na innych stanowiskach osadowych, aczkolwiek niezbyt często.

Tabela 54. Zestawienie znalezisk naczyń z jednym otworem w dnie

Lp.	LOKALIZACJA: HA/AR/OSADA – OB./W-TWA		FORMA NACZYNIA/DNA
1	E60/C1	w-twa	?/dno płaskie
2	F1/C1	ob. 66	?/dno płaskie
3	F4/C1	w-twa	?/dno płaskie
4	F51/C1	ob. 209	?/ dno płaskie
5	F61/C1	w-twa	?/dno płaskie
6	F64/C1	ob. 116	?/dno płaskie
7	F73/C1	ob. 22	Misa?
8	G58/C2	ob. 1063	?/dno z niską nóżką
9	G58/C2	ob. 1072	?/dno płaskie
10	G69/C2	ob. 679	amfora/dzban/kubek?
11	H74/C3	ob. 1140	kubek
12	H76/C3	ob.1119(w now.)	?/dno płaskie
13	H84/C3	ob. 909	?/dno płaskie
14	I17/C4	ob. 631	garnek jajowaty

Interpretacja takich naczyń idzie zazwyczaj w kierunku uznania ich za element składowy tzw. reaktorów naczyniowych do wytwarzania dziegiu. Występują one nie tylko w zespołach KŁ, ale również spotyka się je np. w kulturze trzcinieckiej, czego przykładem może być garnek z Lutomińska odkryty

przez B. Muzolfa (P. Czepas, M. Olędzki 2007, ryc. 2). Niezwykle ważne jest stwierdzenie, że zawierał on pozostałości dziegiu brzozonego (ustalenia autora oraz analiza wykonana przez mgr inż. H. Młodęką z MAiE w Łodzi).

W przypadku znalezisk ze Zgórza nie zawierają one w swym wnętrzu śladów dziegiu. Fakt ten nie wyklucza oczywiście ich wykorzystania w reaktorze, ale dopuszcza także inne możliwości ich zastosowania, np. do cedzenia (?) zastępując właściwe naczynia sitowate grupy NS czy S, których na osadach w Zgórzu nie stwierdzono.

W literaturze funkcjonuje także inna interpretacja naczyń z pojedynczym/i otworami, ale wykonywanymi wtórnie – wybijanymi, tak w dnach, jak i w ściankach naczyń, są to tzw. otwory dla duszy. Z takimi znaleziskami spotykamy się głównie na cmentarzyskach. Z osady C2 dysponujemy prawie całkowicie zachowanym dzbankiem/amforą (?), który ma jednoznacznie wtórnie wybity otwór w dnie (ryc. 87: 2).

Pomimo niewielkiej serii takich naczyń, próbowano przeanalizować ich rozrzut na obszarze poszczególnych osad w Zgórzu (ryc. 116). Zakładając wykorzystanie takich naczyń do produkcji dziegiu, możemy prześledzić, czy taka produkcja odbywała się w każdym potencjalnym gospodarstwie, czy też cechowała tylko niektóre z nich. Mogłoby to wskazywać na pewną specjalizację członków rodziny zamieszkującej owe gospodarstwo, oczywiście nie wykluczając ich przeznaczenia do czysto kuchennych czynności, np. jako cedzidła w przetwórstwie mleka. Najliczniej odnotowano je w osadzie C1 bo aż siedmiokrotnie, w C2 i C3 po 3 razy i tylko raz na osadzie C4. Ich rozrzut nie jest zbyt jednoznaczny, aczkolwiek zazwyczaj występują pojedynczo lub podwójnie tylko w niektórych z hipotetycznych zagród.

Pozostaje problem do jakich celów mógł ewentualnie wytwarzany dziegieć być wykorzystywany. Powszechnie przyjmuje się, że dziegieć używano do osadzania krzemienych lub kościanych grotów (jako lepiszcze), a także w roli uszczelnacza (w wyrobach drewnianych – bednarskich) lub smarowidła (np. przy piastach kół), nie wykluczając jeszcze innego przeznaczenia (np. w lecznictwie i zdobnictwie). Jednak z braku znalezisk pozostałości samego dziegiu w osadach ze Zgórza, kwestia przeznaczenia naczyń z otworem w dnie pozostaje otwarta.

T – talerze/placki. Pomijając nazewnictwo tej formy wytworów ceramicznych, co do funkcji których nie jesteśmy ostatecznie pewni, możemy stwierdzić, że na omawianym stanowisku są to znaleziska sporadyczne. Ogółem we wszystkich osadach zidentyfikowano jedynie 30 fragmentów. Możemy jednak wskazać na ich większą liczebność w osadach C3 i C4.

Pozyskane fragmenty talerzy reprezentują egzemplarze dość duże i grube, o powierzchniach w zasadzie szorstkich, z tym, że jedna jest zazwyczaj wygładzona bardziej. Krawędzie są kształtowane różnorodnie: zaokrąglone (ryc. 57: 7; 92: 4; 100: 4), ścięte prosto (ryc. 92: 5; 105: 5), lub ścięte skośnie (ryc. 65: 1; 105: 3) oraz prosto ścięte z lekko podniesionym brzegiem (ryc. 65: 4; 79: 2). Na jednej powierzchni nagminnie występuje zdobnictwo wykonane techniką rycia (grupy III), w postaci różnorodnych układów żłobków: bezładnych (ryc. 92: 5), w układach siatkowych (ryc. 92: 4; 100: 6), niekiedy bardzo złożonych (ryc. 100: 4) i w układach koncentrycznych z połączeniem ukośnej kratki (ryc. 57: 7; 105: 3, 5). Dość często owe „talerze” posiadają otworki zazwyczaj zapewne wielokrotne (ryc. 100: 4), lub też niedokłute dołki, wykonywane z jednej strony. W przypadku obecności otworków lub dołków są to wypadki sporadyczne, wręcz jednostkowe.

Analogie do motywów rzytych na talerzach mają szeroki zakres terytorialny, jak i chronologiczny. Aczkolwiek wydaje się, że generalnie najczęściej są spotykane w starszych zespołach na obszarze Polski wschodniej, m.in. Mazowsza. Tak zdobione talerze, także z niedokłutymi dołkami wystąpiły na osadzie w Lutomierniku – Koziówkach stan. 3a-c z datowaniem na IVEB (B. Muzolf 2012, ryc. 94: 10; 114: 7; 116: 1). Analogiczne egzemplarze wyróżniono dla Mazowsza i Podlasia w starszych zespołach epoki brązu (T. Węgrzynowicz 1973, s. 40, 60–61, ryc. 15b). Warto zwrócić uwagę, że na dużej osadzie w Kowalewicach stan. 6–7, która w części pokrywa się chronologicznie z datowaniem osad w Zgórzu, tak zdobionych talerzy nie stwierdzono wcale przy obecności innych typów ornamentów (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 19, s. 55).

FP – Formy naczyń na stopkach (tabela 55). Odnotowane we fragmentach, są znaleziskami sporadycznymi (tabela 55) i nie dają możliwości jednoznacznego określenia formy naczyń z jakich pochodzą. Jednak możemy wśród nich wyróżnić naczynia na niskiej stopce i płaskim dnie z osady C2, pochodzące być może od wazy, jak można sądzić po rozmiarze zachowanego fragmentu (ryc. 84: 3), jak

również na stopce „pustej” w formie dookólnego pierścienia najpewniej przynależne do misy z osady C3 (ryc. 93: 10).

Stopki w formie pierścieniowatej notuje m.in. T. Węgrzynowicz (1973, ryc. 8e, 13c) przy wazie z kryzą oraz przy misach profilowanych. Na osadzie z Kowalewic stan. 6–7 zbliżone stopki znajdujemy przy tzw. misach – pucharkach typu EI/EII (I. Marchelak, L. Tyszler 2003, ryc. 16). Natomiast w pełnej formie stopki spotykamy rzadziej, m.in. na cmentarzysku w Słowiku, gdzie jest zdobiona kanelurami (H. Wiklak 1961, tabl. VII: 3).

Tabela 55. Zestawienie den naczyń na stopce

LP.	LOKALIZACJA: HA. AR – OSADA/OB./W-TWA	TYP STOPKI
1	G37 – C4/w-twa	wysoka/pusta (osada C2)
2	G57 – C4/ob. 1062	niska/pełna (osada C2)
3	G58 – C4/ob. 1064	niska/pełna (osada C2)
4	H74/75 – C3/ob. 1043	niska/pierścieniowata/pusta (osada C3)

FS – Formy specjalne – inne wyroby z gliny. W jednym przypadku mamy do czynienia z fragmentem o złożonej budowie z osady C3, o którym trudno wnioskować co do jego pierwotnej formy i funkcji (ryc. 97: 6). Być może jest to fragment uchwytu lub guzka z ucha naczynia lub też nóżki jakiejś figurki zoomorficznej. W pierwszym przypadku mielibyśmy ewentualne nawiązanie do zdobnictwa uch naczyń kultury Noua z datowaniem w ramach IVEB (M.S. Przybyła, 2005b, tabl. V, 11).

Nie do końca jest pewna interpretacja glinianego przedmiotu w formie niewielkiego lejka z obiektu 1050, z osady C2 (ryc. 73: 4). Być może jest to fragment dyszy lub wlewu do formy odlewniczej, zwłaszcza, że przedmiot nosi, naszym zdaniem, wyraźne ślady przepalenia. Byłby to ewentualny ślad metalurgii (?) na tym stanowisku, jednak żadnych idodatkowych przejawów takiej działalności nie odkryto.

3.4.3.5. ANALIZA NARZĘDZI KAMIENNYCH I INNYCH PRZEDMIOTÓW

Do najliczniejszych znalezisk w kategorii zabytków kamiennych należą tłuczki, rozcieracze oraz gładziki wykonywane z kamieni eratycznych. Zdecydowanie rzadsze są pozostałe narzędzia takie jak, żarna nieckowate lub płaskie oraz kamienie szlifierskie i osełki. Poniżej proponujemy ogólną ich klasyfikację, oznaczeniami wyróżnionych narzędzi wziętych od pierwszych liter ich nazwy, czyli: T – tłuczki, R – rozcieracze, G – gładziki oraz Ż – żarna (ryc.114). Taka klasyfikacja jest zapewne obciążona pewnym marginesem błędu, co jest spowodowane tym, że nie do końca jesteśmy pewni, do jakich czynności były wykorzystywane niektóre z tych narzędzi. Badania traseologiczne są w tym aspekcie dopiero na etapie wstępnym, tymczasem rozpatrzmy wyróżnione grupy narzędzi.

T/R – tłuczki/rozcieracze, są to zazwyczaj średniej wielkości eratyki (zazwyczaj określane mianem granitowych) o formie owalnej, lub wielobocznej. Powierzchnie spracowane obejmują partie wierzchołkowe, zazwyczaj w formie kolistej. Ze względu na usytuowanie tych miejsc i stopnia ich zużycia wyróżniono kilka odmian: jedno-, dwu-, trój- i wielobiegunowe (odpowiednio T1, T2, T3 i Tw). Zasięg i charakter zużycia partii wierzchołkowych (biegunów), wskazuje dość jednoznacznie, że nie służyły one do używania jako pośrednika, ale pełniły funkcje rozdrabniającą i rozcierającą. Taką funkcję spełniały, jak się wydaje, głównie w stępach lub żarnach nieckowatych, stąd ich starcia na bokach partii wierzchołkowych (biegunach). Pewną ich odmianą są zapewne, w naszej nomenklaturze tzw. rozcieracze łukowate (Rł), które posiadają powierzchnie spracowane usytuowane łukowato na obwodzie owalnego w formie eratyka. Spotyka się także połączenie obu form powierzchni zużycia, np. w naszym typie T/Rł, który stanowi odpowiednik okazu biegunowego spracowania, typowego dla odmiany tłuczków (T) i rozcieracza łukowatego (Rł).

Innym typem rozcieraczy są formy o jednym boku płaskim (Rp). Są to zazwyczaj niezbyt duże eratyki o kształcie owalnym, o jednej powierzchni wyraźnie startej, płaskiej. W literaturze określa się je także mianem „rozcieraczy bochenkowatych” będących tzw. okazami protorotacyjnymi (T. Malinow-

ski 1958, s. 49, 2006, s. 128). Oprócz nich występują także okazy kulisto-płaskie, określone u nas jako rozcieracze kuliste (Rk). Wydaje się, że dość jednoznacznie można typ rozcieraczy płaskich wiązać z żarnami płaskimi, a kulisty z żarnami nieckowatymi.

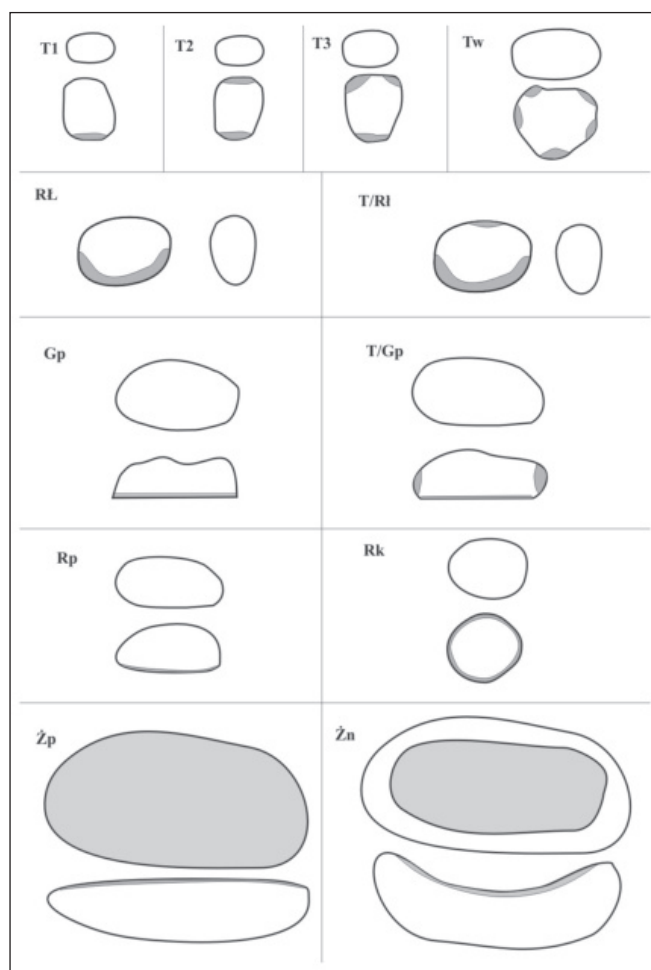
Wśród żaren wyróżniamy okazy płaskie (Żp) oraz nieckowate (Żn). Zazwyczaj obie formy, niekiedy o znacznych rozmiarach, są okazami owalnymi. Przy żarnach nieckowatych można pracować stosując zasadniczo rozcieracze typów Rk, Rł a także, jak się wydaje, tzw. tłuki odmian typu T i formy mieszane T/Rł. Z żarnami płaskimi jednoznacznie można łączyć rozcieracze głównie typu Rp.

Inną odmianą narzędzi są owalne, stosunkowo niewielkie eratyki, które posiadają jedną powierzchnię płaską, co zbliża je do rozcieraczy płaskich (Rp), ale różnią się od nich charakterem. Powierzchnia pracująca w tym przypadku jest bowiem bardzo wygładzona, wręcz wyświecona. Te mikroślady mogą wskazywać, że narzędzie takie pełniło inną funkcję, a mianowicie gładzika; stąd i jego oznaczenie – Gp, gładzik płaski. Wydaje się, że nie spełniały one funkcji np. kamienia szlifierskiego ze względu na zastosowanie eratyka krystalicznego, a nie np. piaskowca. Pojedyncze przykłady wskazują, że takie gładziki były niekiedy łączone z odmianą tłuczka dwubiegunowego (T2/Gp). Trudno jednoznacznie stwierdzić, czy spełniały dwie różne funkcje jednocześnie, czy też pierwotny gładzik został wykorzystany także jako tłuczek, lub na odwrót.

Jednostkowymi znaleziskami na stanowisku są egzemplarze narzędzi, które określiliśmy mianem osełek, lub tzw. płyt szlifierskich. Takie narzędzia były wykonywane wyłącznie z piaskowca. Ich formy zazwyczaj są wieloboczne i płaskie, w przypadku płyt szlifierskich lub wydłużone i wąskie w przypadku osełek.

Ze stanowiska w Zgórzu pozyskano ogółem 44 egzemplarze narzędzi kamiennych z 33 obiektów lub warstwy kulturowej (tabela 56). Najliczniejsze są narzędzia typu T w liczbie 25 egzemplarzy, wśród których przeważają okazy dwubiegunowe, w ilości 16 sztuk. Z grupy R dysponujemy 8 egzemplarzami, gdzie 4 są okazami płaskimi (Rp), 3 łukowatymi (Rł), a 1 kulisty (Rk).

Wśród żaren stwierdzono tylko dwa egzemplarze. Jedno wyróżniono ze względu na wielkość i zaliczono do żaren płaskich (typu „bochenkowego”), drugi zaś egzemplarz to niewielki fragment żarna nieckowatego, (jakkolwiek aż 29 tłuków i rozcieraczy z odmian Rł i Rk była stosowana zapewne w tego typu żarnach, przy jedynie 4 lub 5 płaskich (Rp) do żaren płaskich). Być może jest to wniosek zbyt daleko idący, ale można domniemywać, że w miejscowych gospodarstwach domowych były używane głównie żarna nieckowate i drewniane stępy. Gdzie w takiej sytuacji szukać żaren nieckowatych? Można dopuszczać możliwość, że żarna takie, jako wyrób bardzo istotny i cenny, zostały zabrane w trakcie opuszczania osady, z chwilą przenoszenia się na nowe miejsce.

Ryc. 114. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Schemat klasyfikacji przedmiotów kamiennych: tłuczków, rozcieraczy, żaren i gładzików.

Fig. 114. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. The scheme of stone artefact classification: pestles, grinders, quern-stones and smoothers.

Tabela 56. Zestawienie i klasyfikacja tłuczków, rozcieraczy, żaren i gładzików kamiennych.

LOK. HA-AR/OB. – W-TWA	FUNKCJA											UWAGI		
	TŁUKI				ROZCIERACZE			ŻARNA		OSEBKI	GŁADZIKI			
	T1	T2	T3	Tw	RŁ	RP	RK	ŻP	ŻN					
F41/ob.80		1												
F51/ob.200		1												
F61/ob.234							1							
F71/ob.319		1												
F71/ob.320			1											
F71/ob.322		1												
F71/ob.322										1				
F71/ob.322		1												
F71/ob.324			1											
F72/ob.371				1										
F81/w-twa		1												
G35/w-twa		1		1										
G38/ob.1311							1							
G38/ob.1312					1	1								
G38/ob.1329										1			fragment	
G39/ob.1302		1												
G39/ob.1315		1												
G40/ob.1334		1												
G47/ob.572				1										
G47/ob.572							1							
G47/ob.655									1?					
G48/ob.648												1		
G58/ob.1064										1?				
G58/ob.1067.1		1*											* w połączeniu z gładzikiem	
G58/ob.1072	1	1												
G77/w-twa			1											
G90/w-twa			1		1									
H13/w-twa												1		
H74/ob.1140		1			1*								*w połączeniu z jednobiegowym tłukiem	
H75/ob.1042												1		
H85/ob.900		1												
J2/ob.1206												3		
J6/ob.1364												1		
J16/ob.26							1							
J16/ob.883	1	1												
J17/ob.633		1												
Suma:	2	16	4	3	3	4	1	1?	1		2	7	44	
Razem:		25				8			2					

Niewątpliwie znaleziska tłuczków/rozcieraczy oraz rozcieraczy i żaren, wyznaczają ważną sferę działalności gospodarczej w ramach osady. W zdecydowanej większości uznaje się, że rozcieracze i żarna służyły do przetwarzania ziarna na mąkę lub kaszę, choć przecież nie było to, jak można przypuszczać, jedyne ich zastosowanie, gdyż można je wykorzystywać także do rozcierania domieszki schudzającej masę garncarską, itp.

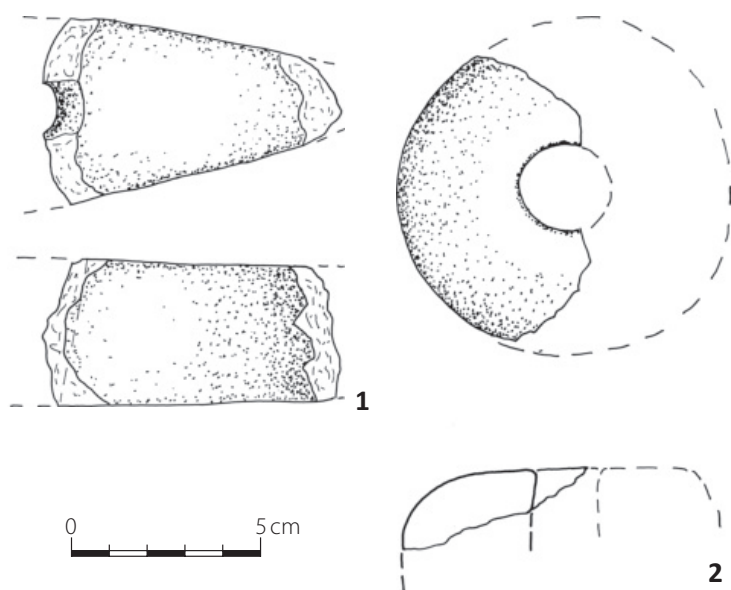
Lokalizacja w przestrzeni osad tych wytworów może być pomocna w sytuowaniu domu mieszkalnego lub też strefy, gdzie dokonywano przetwórstwa zboża lub też innych surowców. Ponadto, trzeba zwrócić uwagę, że na wielu stanowiskach nie odkrywano żaren nieckowatych, czy też płaskich, natomiast dość często znajdowano niezbyt duże tzw. rozcieracze płaskie. Należy zatem dopuszczać możliwość, iż to one właśnie spełniały rolę niewielkich, podstawowych żaren domowych. Zastanawia, że na dość licznych osadach rozpoznanych prawie w całości lub na dużą skalę (zwłaszcza przy dużych badaniach inwestycyjnych, np. autostradowych), duże żarna płaskie lub też nieckowate są odkrywane sporadycznie.

Rozrzut tego typu znalezisk na stanowisku w Zgórzu jest niezwykle interesujący i niewątpliwie należy je rozpatrywać w powiązaniu ze wzmiankowanymi wyżej tzw. naczyniami zasobowymi i ich fragmentami, z którymi często współwystępują (ryc. 116). Narzędzia te były odkrywane z reguły w obszarze wyznaczonych przez nas potencjalnych zagród i to niekiedy w wielu egzemplarzach.

Inne wyroby kamienne

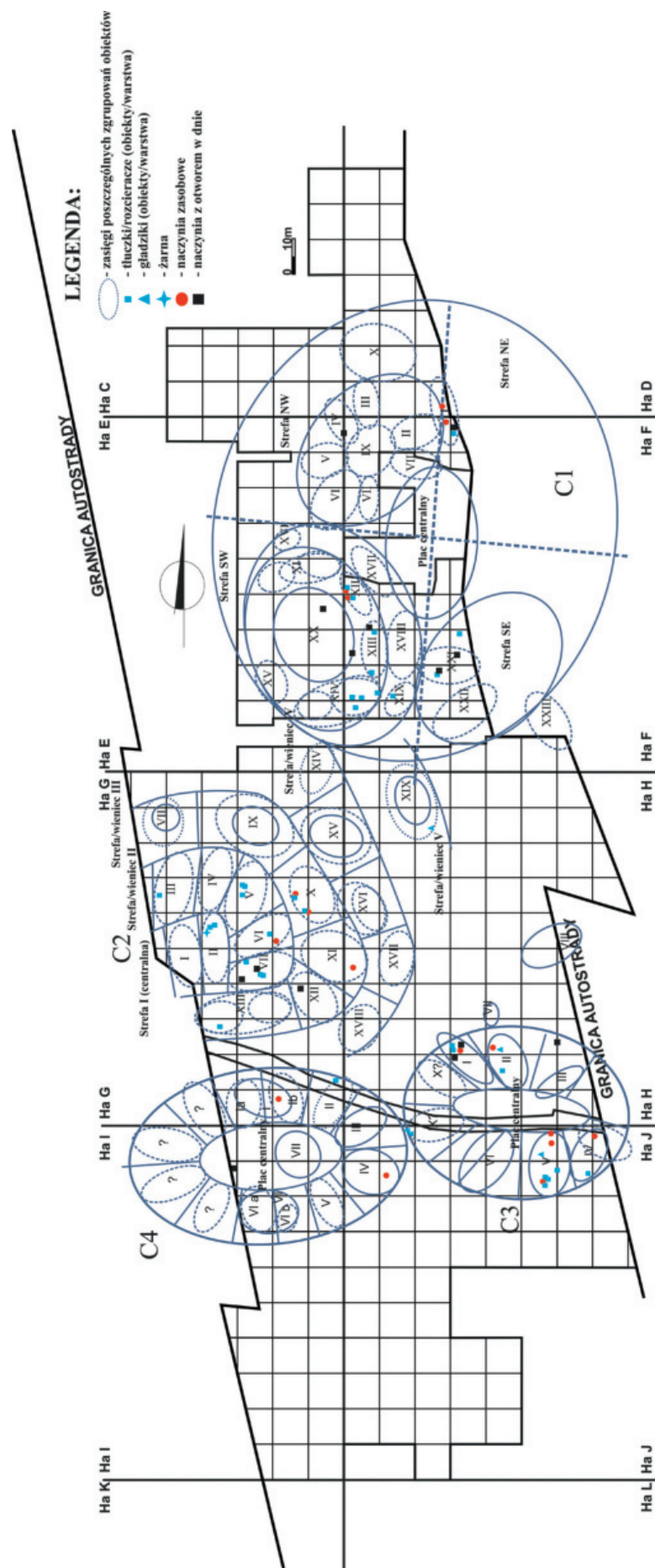
Na stanowisku odkryto jeszcze dwa wyroby kamienne. W pierwszym przypadku jest to fragment najpewniej kamiennej główicy buławy o gładkich powierzchniach z centralnym otworem, wydobyty z obiektu 572 w obrębie osady C2 (ryc. 115: 2). Nie są to zbyt często spotykane znaleziska w KŁ, znacznie częściej są znane w różnych odmianach wśród starszych ugrupowań kulturowych, a zwłaszcza w kręgu kultur mogiłowych. Wg klasyfikacji A. Kośko (2001, ryc. 1) można omawiany egzemplarz ewentualnie łączyć z typem 1A. Zazwyczaj przyjmuje się, że buławy były insygniami władzy (tamże, s. 284).

Drugim znaleziskiem jest fragment ostrza topora pozyskany z warstwy kulturowej w obrębie osady C1 (ryc. 115: 1). Analogiami mogą być topory znalezione w grobach na cmentarzyskach w Podulach, datowane w ramach IV-VEB (R. Miklaszewska-Balcer, J. Miśkiewicz 1968, tabl. XII, 7; XVIII, 10; XIX, 17), jak również z Zakrzewa (A. Krzyszowski 2005, tabl. 15, 2), czy też z Mazowsza, np. Borowa (T. Węgrzynowicz 1973, s. 20, ryc. 3a). W literaturze przyjmuje się, że występowanie tego typu narzędzi kamiennych w KŁ jest elementem związanym z młodszymi fazami rozwojowymi tych ugrupowań. W przypadku stanowiska w Zgórzu, możemy je łączyć ze znaleziskami pochodzącymi niewątpliwie z IVEB. Jednak w przypadku tego topora może też zachodzić sytuacja, że jest to w istocie fragment topora tzw. typu X wg klasyfikacji K. Jażdżewskiego, przynależnego do horyzontu znalezisk kultury pucharów lejokowatych. Za tę sugestię chciałbym w tym miejscu podziękować prof. dr hab. Ryszardowi Grygielowi.

Ryc. 115. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Fragment kamiennego topora z warstwy w arze E68 (1) oraz fragment główicy kamiennej buławy (2) z obiektu 572 w arze G47.

Fig. 115. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Fragment of stone axe from layer, are E68 (1) and a fragment of a stone head of mace (2) from feature 572, are G47.

Ryc. 116. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Rozkład przestrzenny fragmentów naczyń zasobowych, naczyń z otworem w dnie oraz narzędzi kamiennych.
 Fig. 116. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Distribution of fragments of storage vessels, vessels with a hole in the bottom and stone tools.

Przedmiot z brązu

Z osad w Zgórzu pozyskano tylko 1 wyrób z brązu. Pochodzi on z jamy ob. 101/E10 osady C1. Jest to narzędzie, które w połowie swej długości ma przekrój okrągły, zaś zakończenie ukształtowane jest igłowo, drugi natomiast koniec jest wyraźnie spłaszczony/rozklepany, o przekroju prostokątnym (ryc. 116a). Nie jest to typ narzędzia spotykany wśród znalezisk zbyt często, a które możemy określić mianem szydła lub przekłuwacza. Niekiedy takie wyroby są także określane mianem puncy, uwzględnione m.in. w opracowaniu 19 znalezisk zachodniowielkopolskich, datowanych generalnie na młodsze okresy epoki brązu (M. Kaczmarek 2002, s. 115–116, ryc. 39, 5).

Ryc. 116a. Zgórze, stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Osada C1 – szydło/punca z brązu.

Fig. 116a. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Settlement C1 – bodkin – punce (bronze).

MONIKA FRĄCZAK, BŁAŻEJ MUZOLF

3.4.3.6. ANALIZA OBIEKTÓW OSADOWYCH ORAZ ROZPLANOWANIE PRZESTRZENNE OSAD

Obiekty ziemne (Monika Frączak)

Ze względu na liczebność obiektów, przy ich analizie posłużono się klasyfikacją opracowaną dla kompleksu osad lużycko – pomorskich w Grabku stan. 12, gm. Szczerców (B. Muzolf 2002).

Obiekty zostały zakwalifikowane do KŁ na podstawie występujących w ich wypełniskach materiałów ceramicznych. Istnieje jednak duże prawdopodobieństwo, iż niektóre obiekty, w których wypełniskach nie stwierdzono materiałów datujących, również można włączyć do tej kultury, choć wielokulturowy charakter stanowiska utrudnia jednoznaczną ich identyfikację chronologiczną. Możemy jedynie przypuszczać, iż niektóre z nich ze względu na formę oraz lokalizację w terenie mogą należeć do tej jednostki kulturowej, co znajdzie swoje odbicie przy omawianiu rozplanowania przestrzennego poszczególnych osad i zgrupowań obiektów. Biorąc pod uwagę formę i funkcję obiektów wyróżniono: różnorodne jamy, dolki posłupowe, paleniska, skupiska ceramiki/naczynia oraz być może studnie (tabela 57).

Tabela 57. Zestawienie ilościowe obiektów w poszczególnych osadach.

	JAMY ZASOBOWE	JAMY Z DOŁAMI POSŁUPOWYMI	STUDNIE?	INNE JAMY	DOLY POSŁUPOWE	PALENISKA	SKUPISKA CERAMIKI	RAZEM:
Osada C1	32	48	-	88	139	-	2	309
Osada C2	33	40	2?	114	75	2	5	284
Osada C3	25	5	-	30	9	-	3	72
Osada C4	20	2	-	44	15	1	-	82
Suma:	110	95	2	276	238	3	8	747

Najliczniej na stanowisku wystąpiły różnego rodzaju jamy, które w przewadze stanowiły formy owalne i nieregularne, rzadziej natomiast czworoboczne, okrągłe, trójkątne. Również profile tych obiektów wykazują duże zróżnicowanie, wśród których dominują nieckowate, z kolei znacznie rzadziej występowały jamy o profilach cylindrycznych, trapezowatych, wannowatych, workowaty i nieregularnych. Wielkości obiektów były mocno zróżnicowane, których długość wahała się w przedziale od 72 do 380 cm, a szerokość od 120 do 340 cm i głębokość od 8 do 122 cm. Wypełniska w zdecydowanej większości były jednowarstwowe, stosunkowo rzadko wielowarstwowe i składały się z szarej, szarobrunatnej, brunatnej lub czarnej próchnicy z domieszką piasku lub żwiru.

Problem w tym, że nie jesteśmy w stanie jednoznacznie określić funkcji większości jam na stanowisku. Opierając się na klasyfikacji J. Michalskiego (1983), możemy wydzielić jamy zasobowe (ryc. 117–120), które zazwyczaj stanowią obiekty o kształcie zbliżonym do owalnego z prostokątno/cylindrycznym (ob. 177, 400, 631, 716, 717, 1050, 1170) lub trapezowatym (ob. 26, 65, 312, 620, 621) profilem.

Ich średnice wynoszą od 88 do 280 cm, jednak najczęściej oscylują koło 150 cm. Jamy te charakteryzuje również dość znaczna głębokość – od 40 do 120 cm. Jamy zasobowe miały wypełniska prawie wyłącznie wielowarstwowe, tylko 6 z nich cechowało wypełnisko jednorodne. W przypadku jam zasobowych z omawianego stanowiska nie zaobserwowano śladów celowego umacniania ich ścian, za pomocą drewna, plecionki czy kamieni. Możliwe, iż konstrukcje drewniane w jamach nie dotrwały do naszych czasów, na co mógł mieć wpływ rodzaj występującego tu podłoża – piasek (J. Michalski 1983a, s. 158). Tylko w przypadku jednej jamy stwierdzono występowanie w jej wnętrzu ewentualnego reliktu dołu postłupowego, mogącego świadczyć o jej hipotetycznym, pierwotnym zadaszaniu. W przypadku jednej z jam – ob. 1304 (ryc. 120: 5) możemy domniemywać, iż znajdowała się w centrum „budynku” wzniesionego najpewniej w lekkiej konstrukcji szalasowej. Za taką interpretacją może przemawiać jej duża powierzchnia o wymiarach: 230×210 cm i nieckowaty profil z prostokątnym przegłębieniem (piwniczką?). Jako jamy zasobowe możemy potraktować również dwa naczynia zasobowe wkopane bezpośrednio w calec (bez widocznego zarysu jamy). Fragmenty szeregu takich naczyń są notowane także w kilku dalszych jamach. Ich rozkład w obrębie poszczególnych zgrupowań obiektów może wskazywać na usytuowanie w pobliżu budynku mieszkalnego, a także na charakter tych obiektów (ryc. 116). Można je bowiem rozpatrywać w kategorii jam zasobowych wyposażonych w naczynia zasobowe. Oczywiście nie można także wykluczać, że część takich inwentarzy mogła trafić do obiektów ziemnych w wyniku ich zniszczenia. W takiej sytuacji obiekty, w których je odkryto spełniałyby ostatecznie funkcję jam śmietnikowych.

Różnego rodzaju jamy zasobowe często występują na stanowiskach związanych z kulturą łużycką i wiele takich przykładów jam uwzględniła w swej pracy J. Michalski (1983a). Jamy zasobowe są traktowane w literaturze jako przydomowe piwniczki, a co za tym idzie, są uznawane za jeden z wyznaczników zagrody, czyli podstawowej jednostki organizacji osady (S. Kadrow 1991, s. 36).

U wielu jam zaobserwowano występowanie śladów hipotetycznych dołów postłupowych. Takie obiekty odpowiadają typom VII – XI, zaproponowanym przez B. Muzolfę (2002). Najczęściej obserwowano jamy z jednym dołem postłupowym (np. ob. 945 – ryc. 126: 5) usytuowanym w części centralnej obiektu lub przy jednym z boków. Kilka jam zawierało po dwa doły postłupowe (np. ob.: 20 – ryc. 122: 3, 234 – ryc. 123: 1), które najczęściej były lokalizowane wzdłuż dłuższej osi jamy. W kolejnych jamach zaobserwowano od trzech do czterech dołów, zlokalizowanych w różnych częściach obiektu (np. ob.: 21, 119 – ryc. 122: 1, 2). Jamy z dołami najczęściej miały kształt owalny, nieco rzadziej nieregularny, sporadycznie czworoboczny, ósemkowaty lub trójkątny. Ich profile były prawie wyłącznie nieckowate z przegłębieniami o różnym zakończeniu, co może sugerować sposób, w jaki został umieszczony słup (wkopany – doły zakończone płasko, wbity – doły zakończone ostro). Wypełniska takich jam są jedno lub dwuwarstwowe, przy czym żaden typ nie dominuje. Różna ilość słupów oraz różne ich umiejscowienie sugeruje dużą różnorodność rozwiązań zadaszania tychże jam, najczęściej zapewne typu szalasowego, co zostało szerzej omówione przy osadach z Grabka (op. cit., s. 174 – 177). Najprawdopodobniej tego typu jamy miały głównie przeznaczenie magazynowe. Szczególnym typem jam z dołami postłupowymi są obiekty o dużych rozmiarach, uznane za hipotetyczne relikty budynków mieszkalnych, są to ob. 26 i ob. 300 (ryc. 122: 4). Niestety, dokładna ich analiza nie jest możliwa gdyż żaden z nich nie został przebadany w całości (wykraczały poza obręb wykopu badawczego).

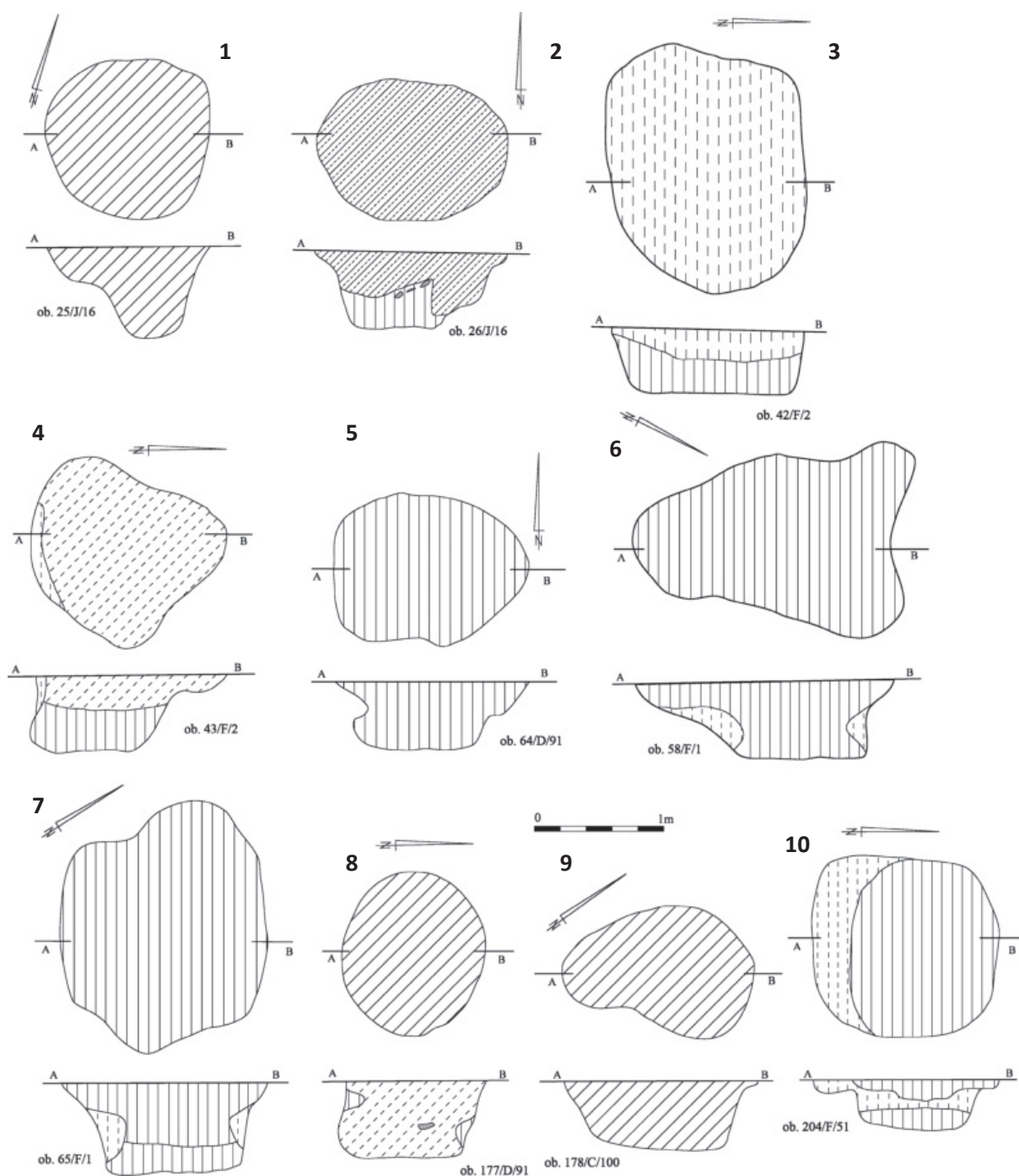
Kolejnym typem obiektów są doły postłupowe KŁ o zarysie owalnym lub okrągłym, o średnicy od 12 do 80 cm. Profile dołów postłupowych miały kształt nieckowaty (najczęściej występuje w przypadku dołów płytkich, co sugeruje, iż są to spągi obiektów), płasko zakończone lub workowate z ostrym zakończeniem (ryc. 123: 3–5). Ich głębokość mieści się w granicach od 6 do 66 cm. Nie zaobserwowano dodatkowych konstrukcji kamiennych mających umacniać słupy. Być może taką funkcję spełniały sporadycznie występujące w ich wypełniskach pojedyncze kamienie. W kilku przypadkach doły postłupowe tworzyły układy, sugerujące możliwość istnienia budynków słupowych. Często spotykamy również pojedyncze doły postłupowe lub też tworzące układy szeregowo złożone z dwóch i trzech dołów, lub też w układzie trójkątnym, mogące stanowić ślady po innych konstrukcjach, np. suszarniach, itd. (B. Muzolf 2002, s. 178).

Tylko 3 obiekty odkryte na osadzie C2 zostały określone jako paleniska wg definicji J. Michalskiego (1983a, s. 178). Zawierały częściowo przepalone kamienie i dużą ilość węgla drzewnych. Jedną palenisko miało formę owalną (ob. 568), drugie zaś czworoboczną (ob. 1059 – ryc. 127: 3) w obu przypadkach z profilami nieckowatymi. Tak mała ilość palenisk może być wynikiem słabego zagłębienia tego typu

obiektów w grunt lub wręcz usytuowanych bezpośrednio na powierzchni, co przy intensywnej obecności uprawy roli doprowadziło do ich całkowitego zniszczenia.

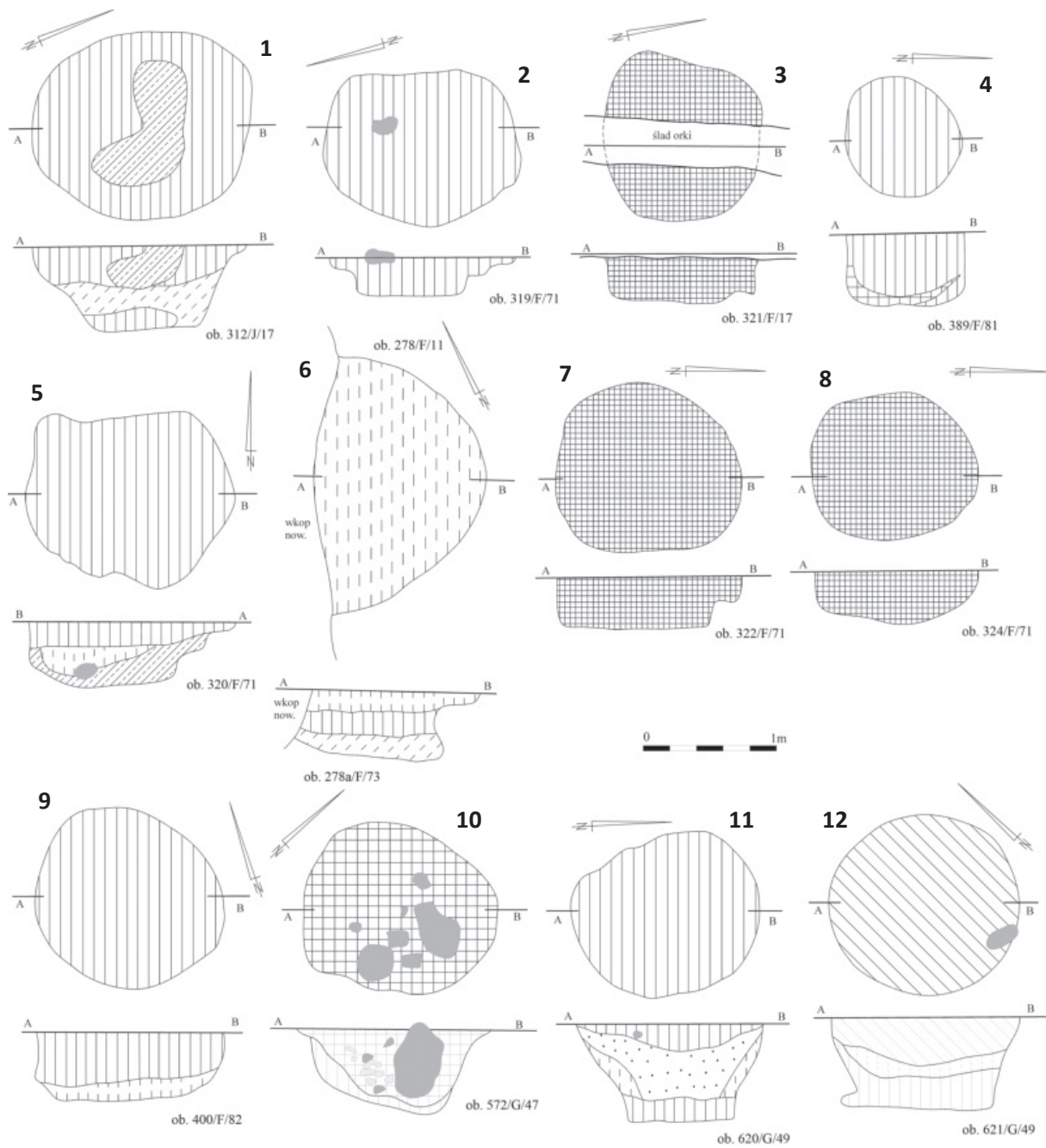
Ostatnim typem obiektów zarejestrowanym na stanowisku są skupiska ceramiki. Wyróżniono je na podstawie nagromadzenia dużej ilości fragmentów naczyń w jednym miejscu (pochodzących od jednego lub kilku naczyń). Dla tych obiektów charakterystyczny jest brak widocznego zarysu jamy, zaś ceramika zalegała bezpośrednio w warstwie kulturowej. Na stanowisku w Zgórzu wystąpiło 9 skupisk ceramiki, pięć w osadzie C2, trzy w osadzie C3 i jedno w osadzie C1.

Należy zwrócić uwagę, że w wielu przypadkach obiekty przecinają się, co wskazywałoby, że młodsze z nich musiały powstawać po pewnym upływie czasu, co dodatkowo rzutuje na czas trwania badanych osad (ryc. 125: 1; 126: 4, 8; 127: 1, 4, itd.).

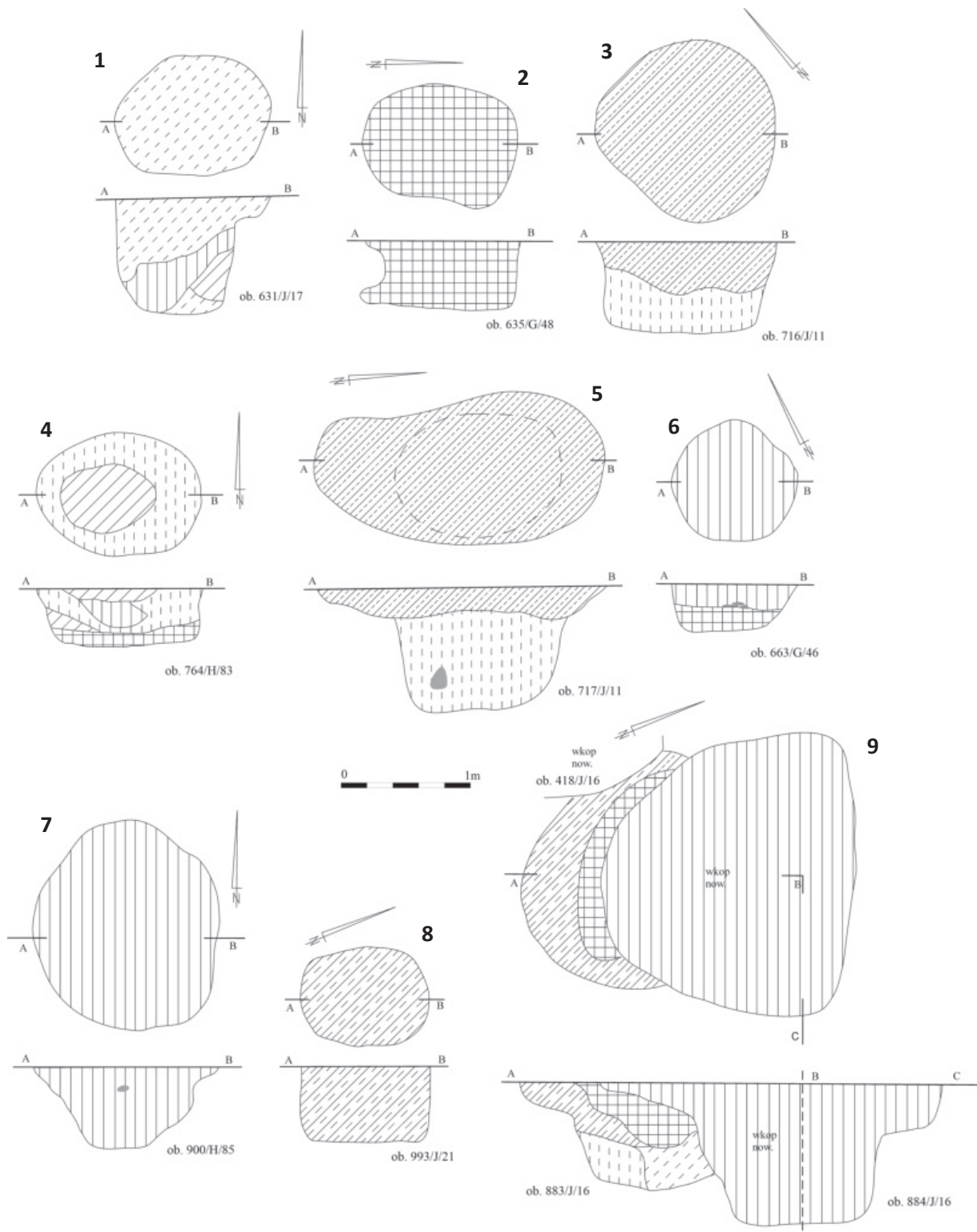

Ryc. 117. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam zasobowych.

Fig. 117. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of storage pits.

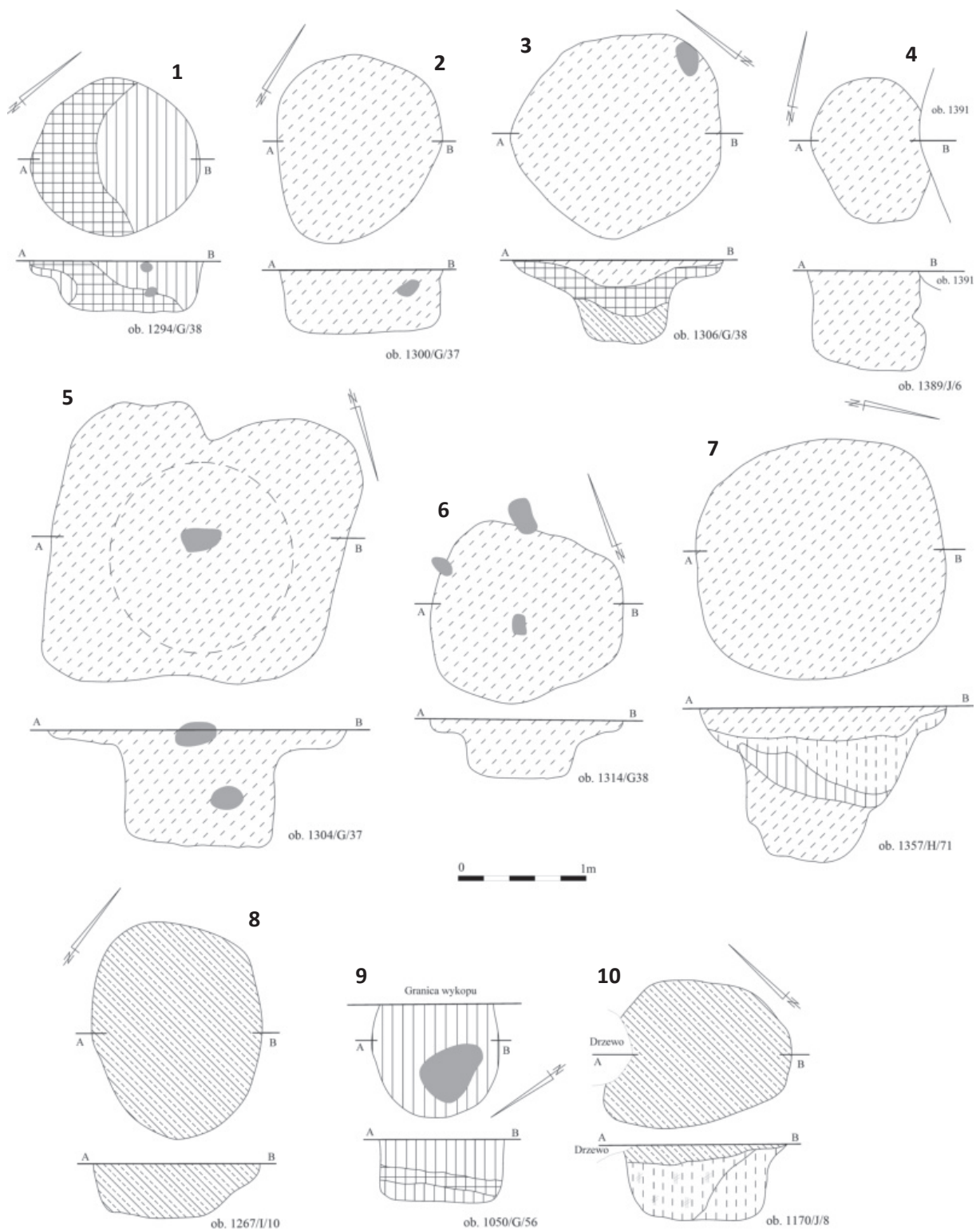

Ryc. 118. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam zasobowych.
Fig. 118. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of storage pits.

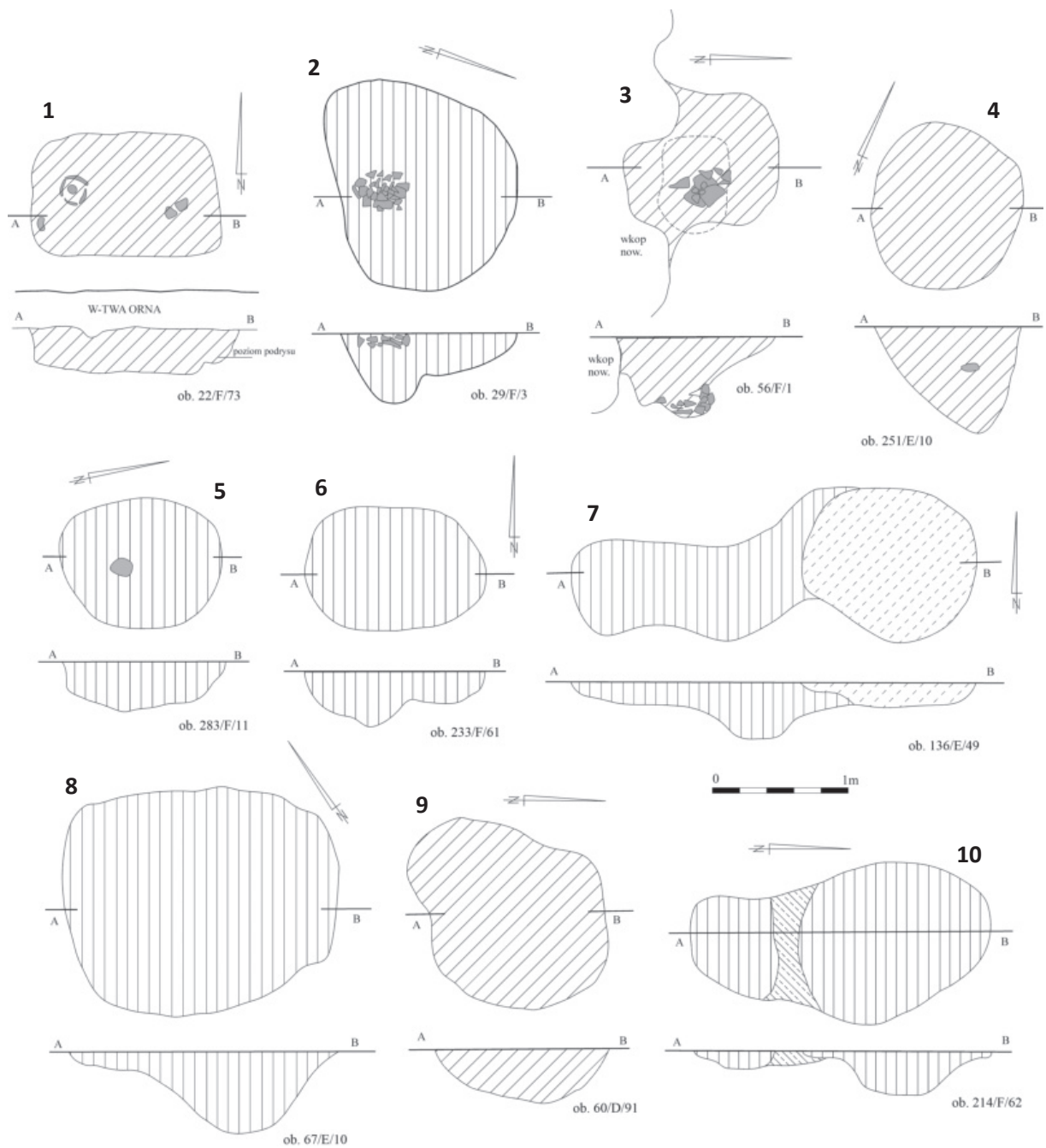

Ryc. 119. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam zasobowych.

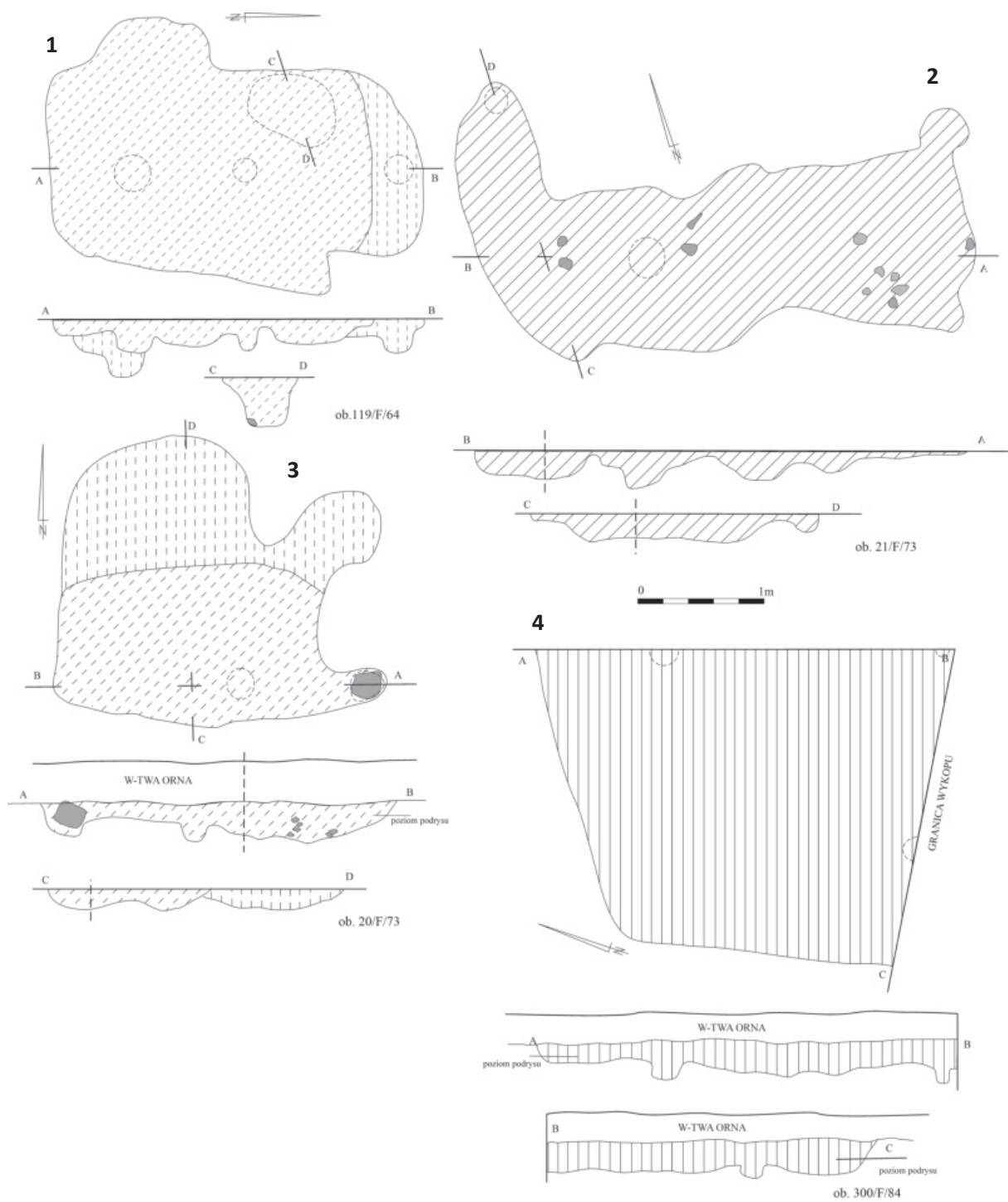
Fig. 119. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of storage pits.

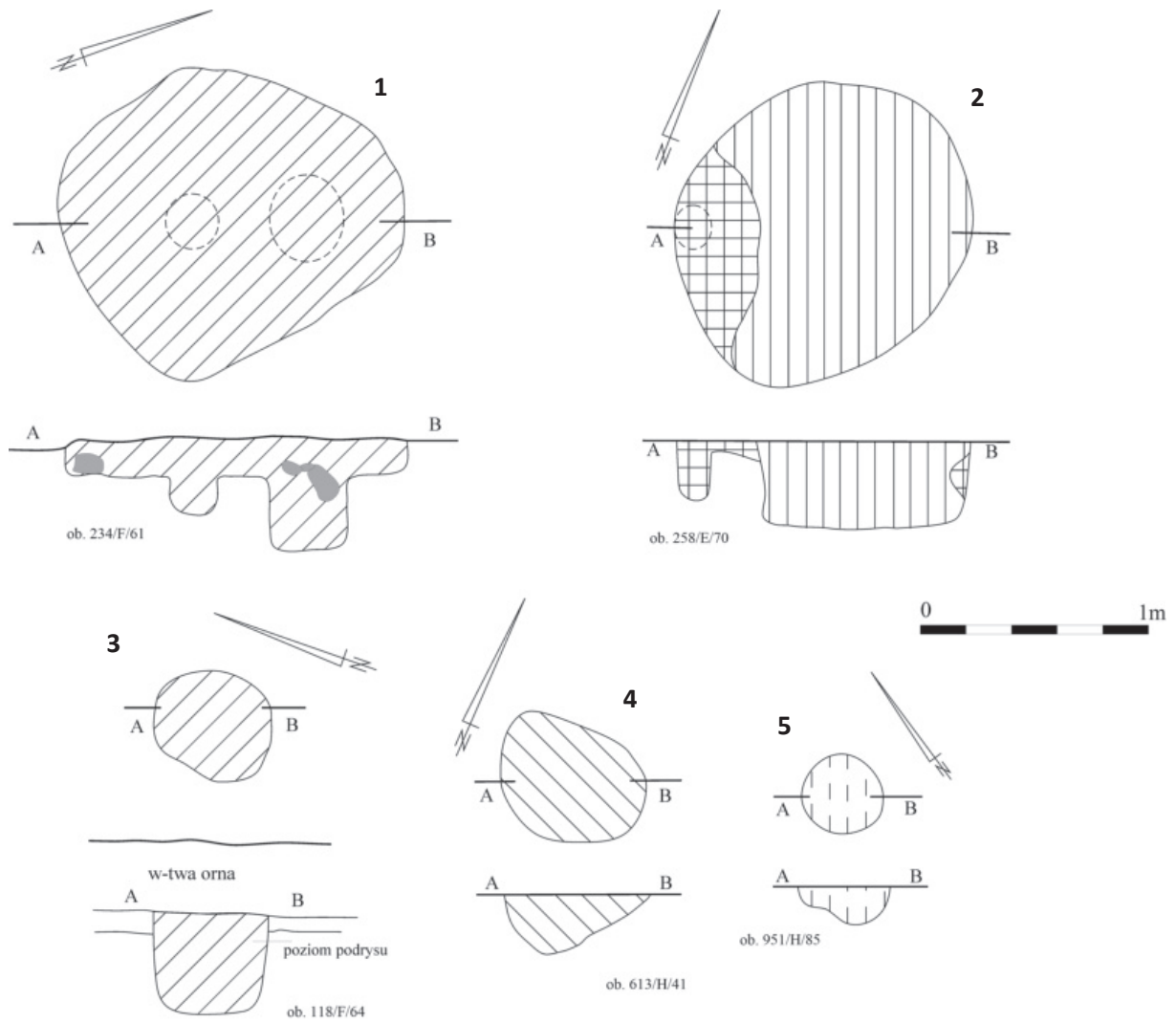
Ryc. 120. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam zasobowych.
 Fig. 120. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of storage pits.

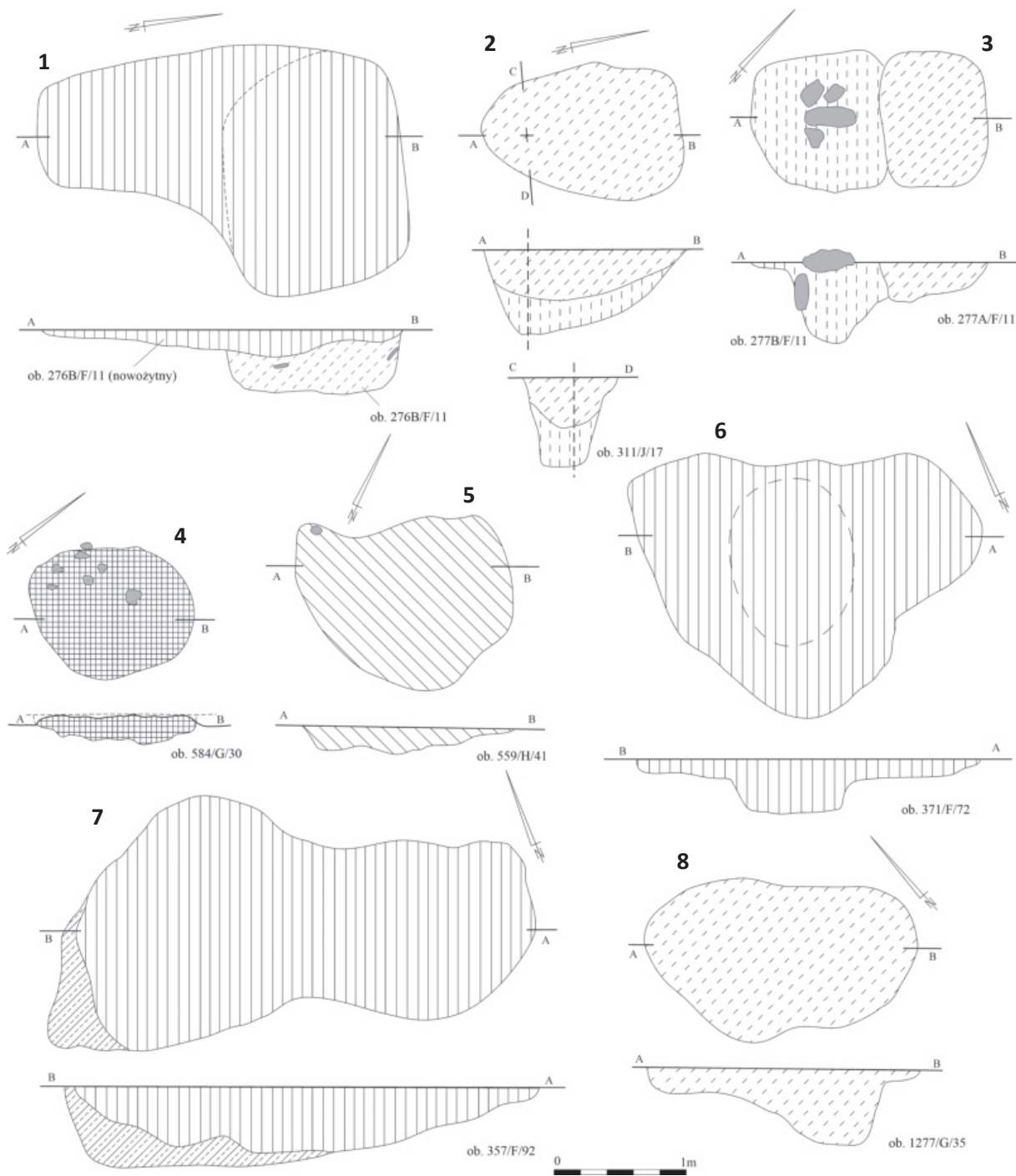
Ryc. 121. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.
 Fig. 121. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits.

Ryc. 122. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam z dołami posłupowymi.
Fig. 122. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits with post holes.

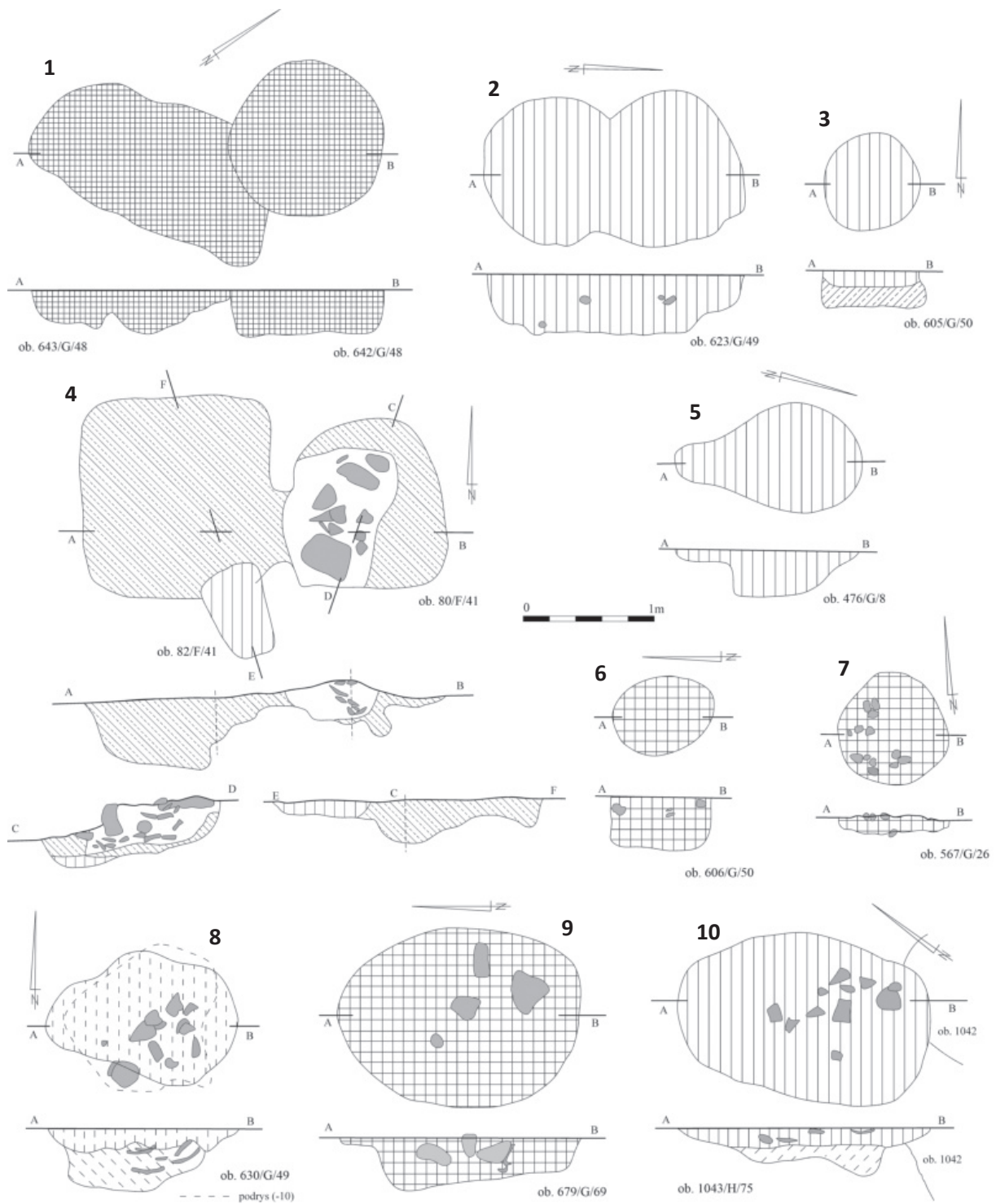

Ryc. 123. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam z dołami posłupowymi i dołów posłupowych.
 Fig. 123. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno, Horizontal projections and cross-sections of pits with post holes and of post holes themselves.

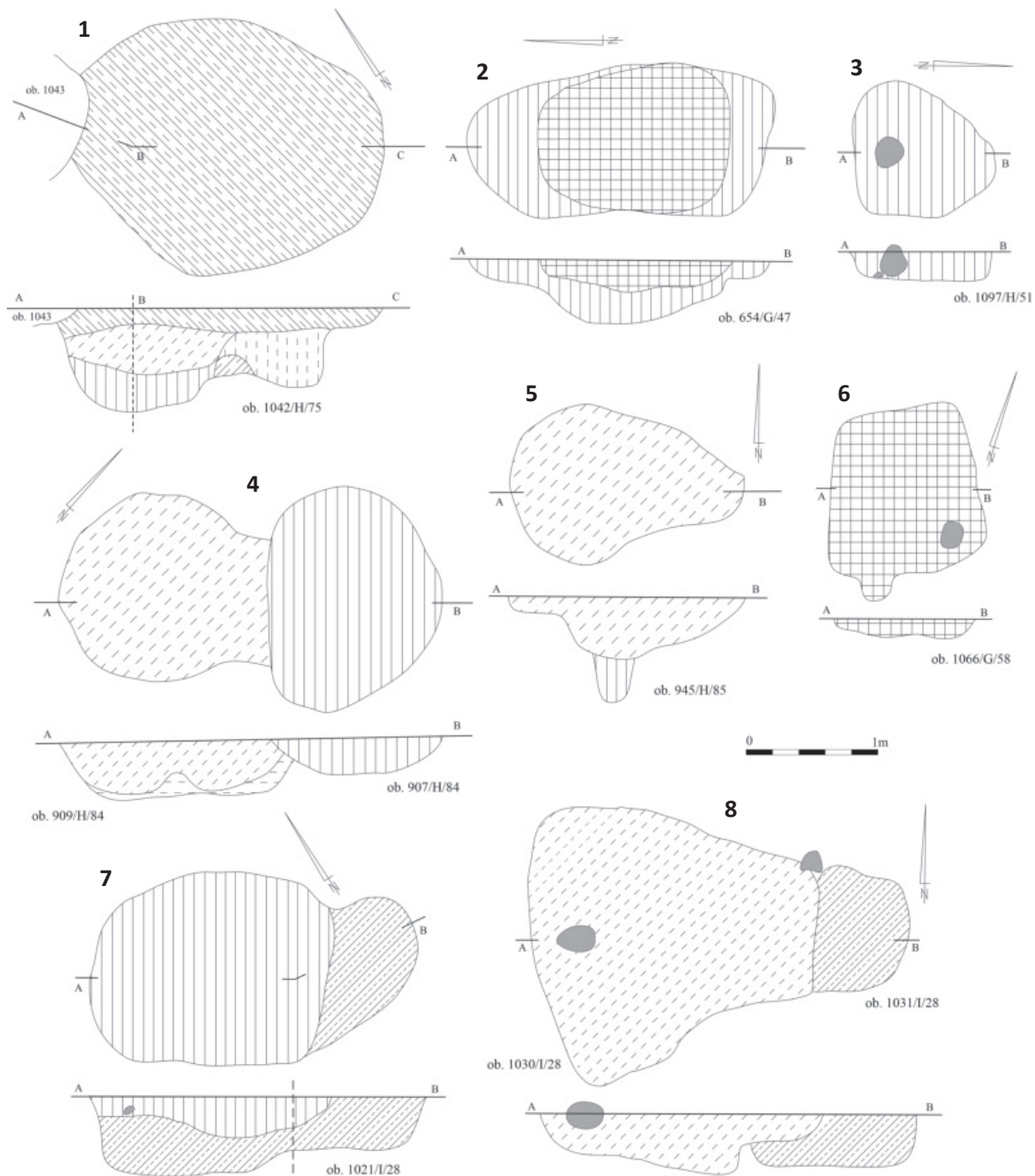
Ryc. 124. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.

Fig. 124. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno, Horizontal projections and cross-sections of pits.

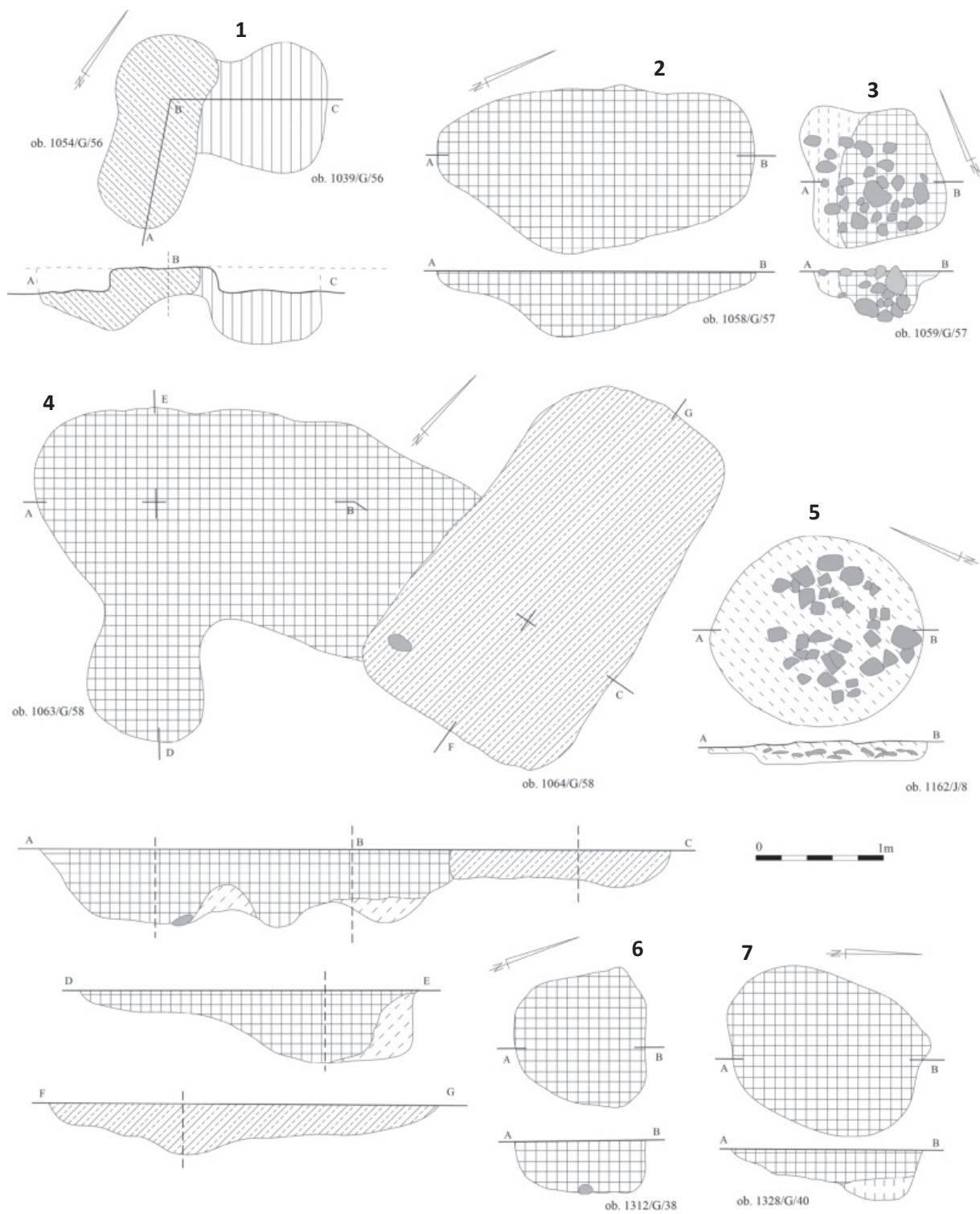

Ryc. 125. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.

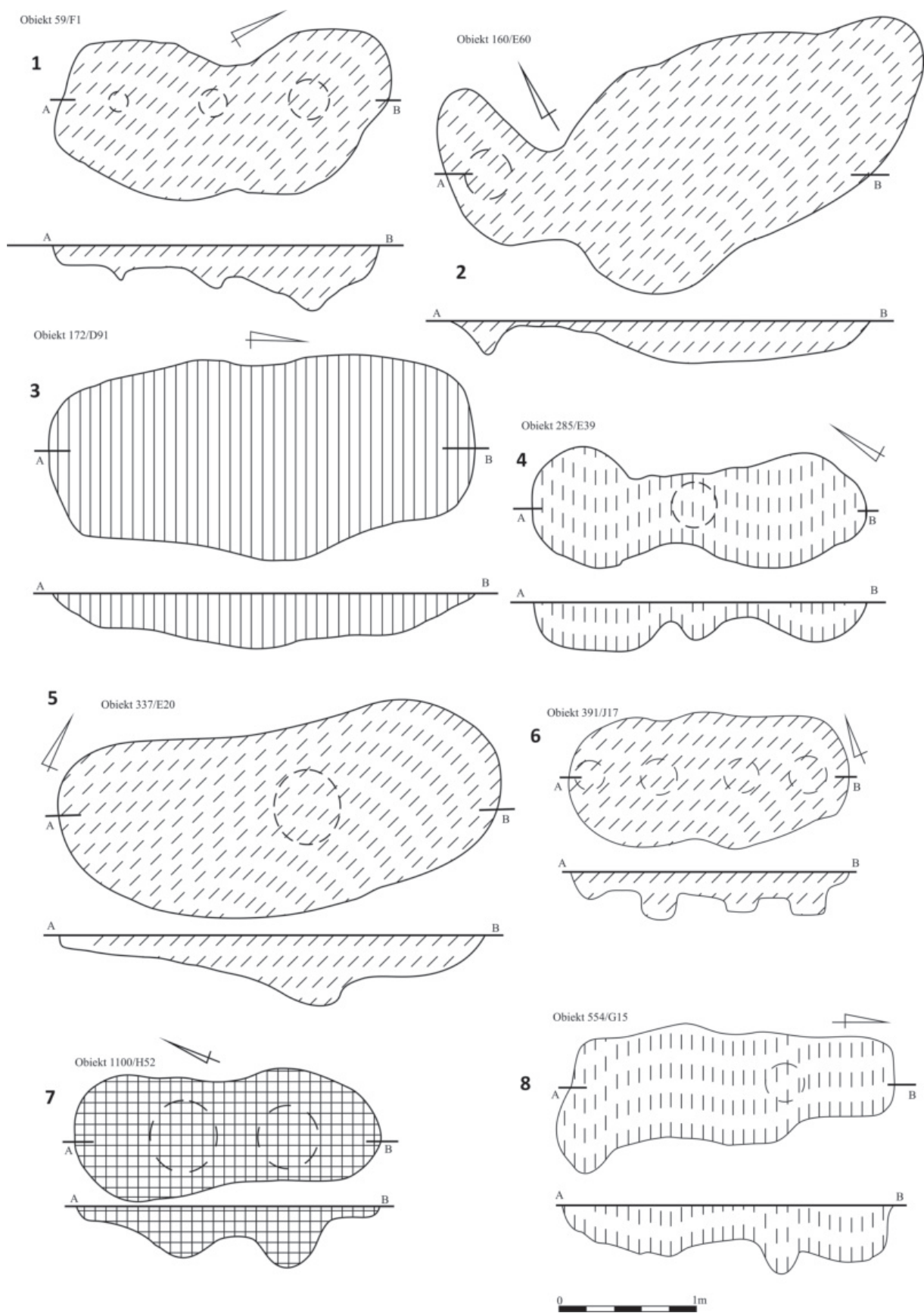
Fig. 125. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits.

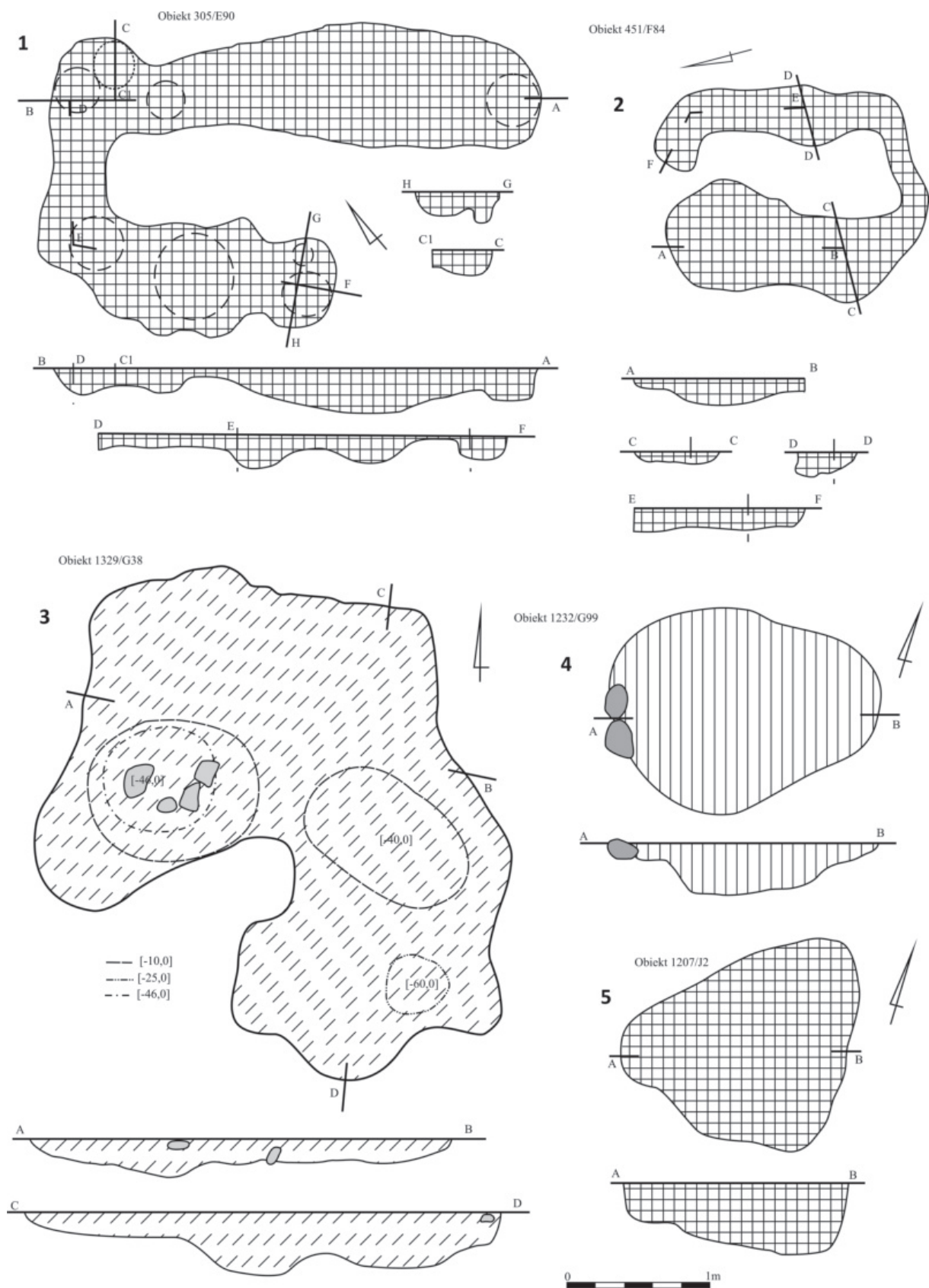
Ryc. 126. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.
 Fig. 126. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits.

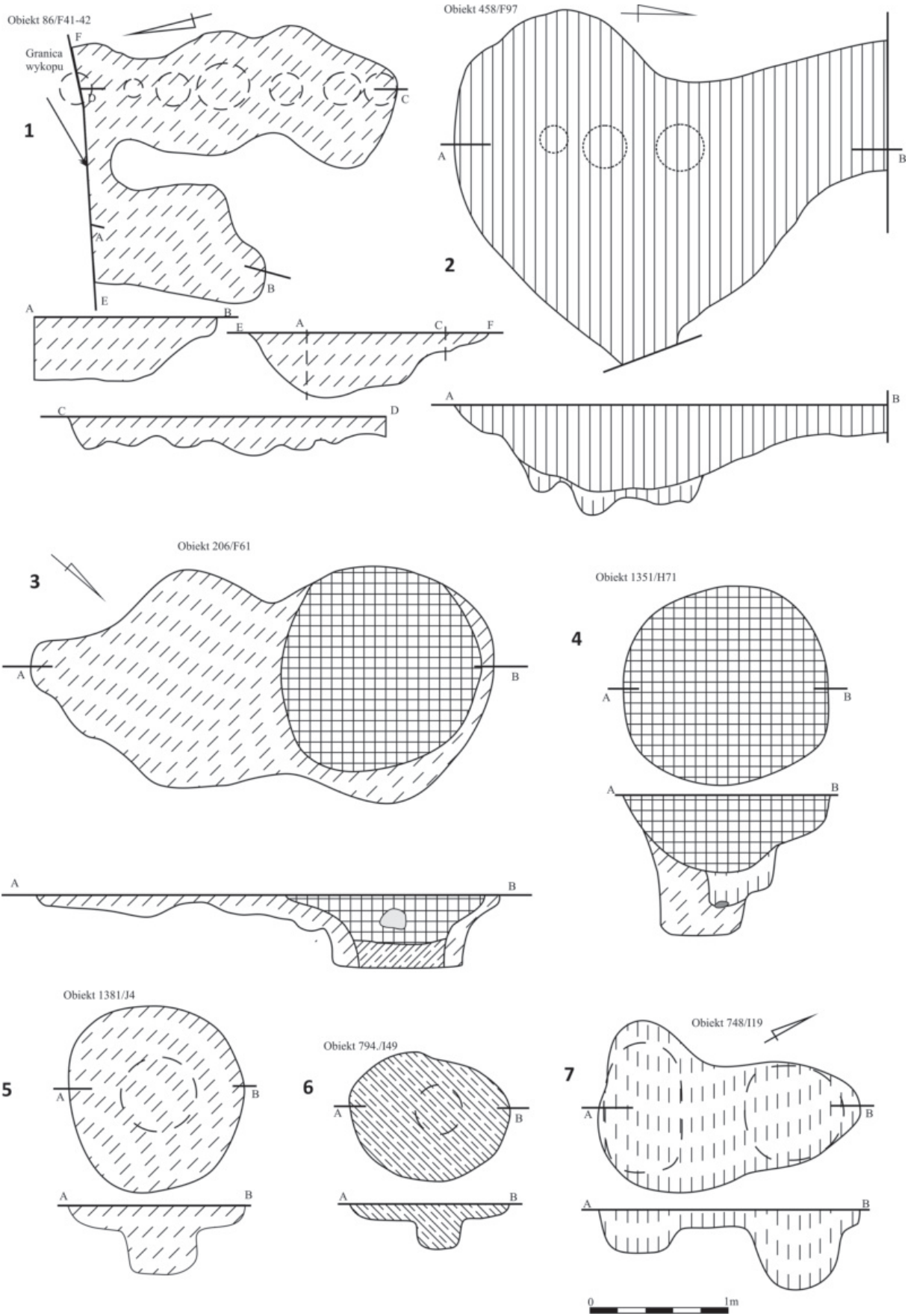
Ryc. 127. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam oraz skupisk ceramiki.
Fig. 127. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits, as well as clusters of pottery.

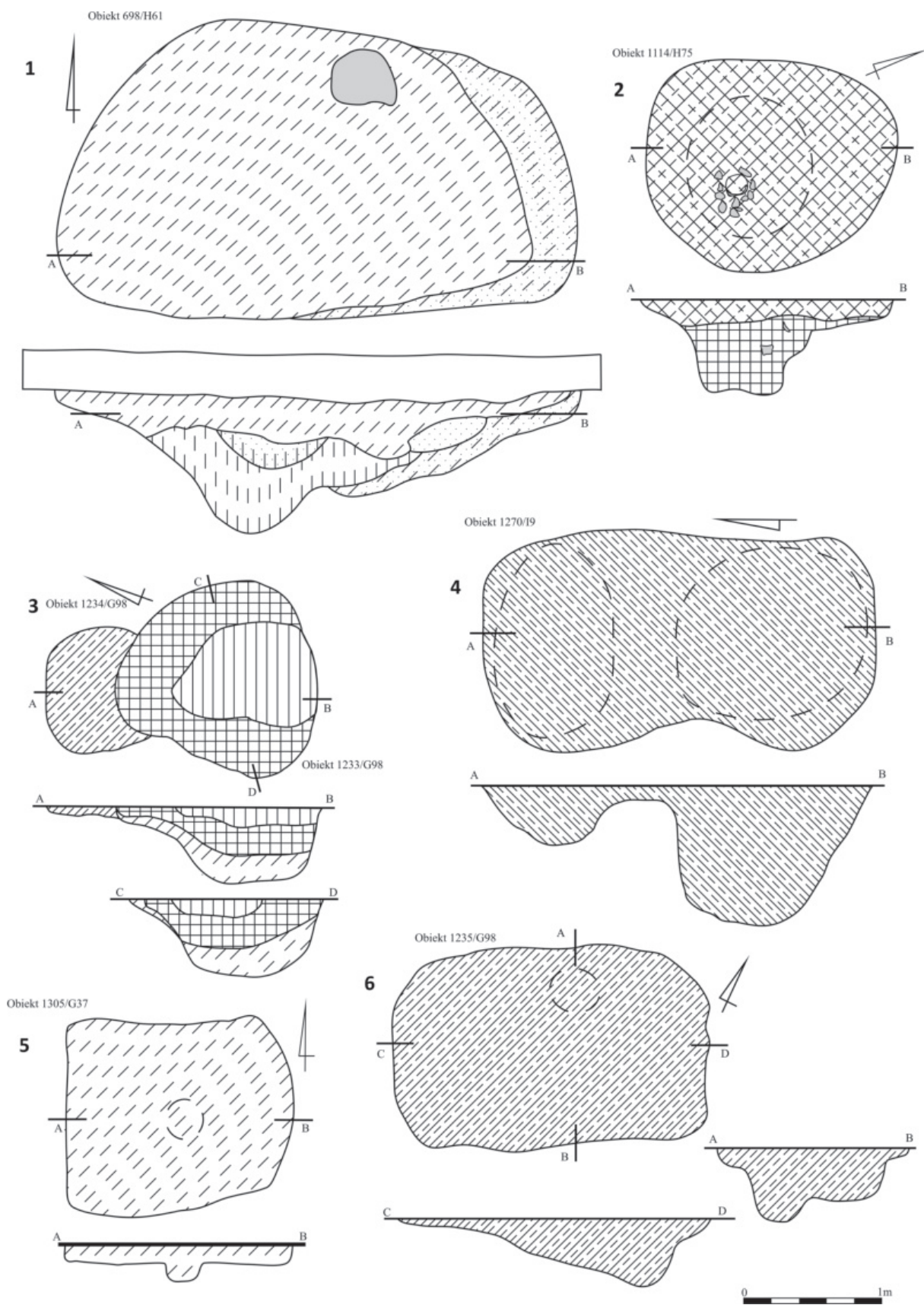
Ryc. 128. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.
 Fig. 128. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits.

Ryc. 129. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.
 Fig. 129. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits.

Ryc. 130. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.
 Fig. 130. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits.

Ryc. 131. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Plany i profile jam.

Fig. 131. Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Horizontal projections and cross-sections of pits.

Rozplanowanie przestrzenne osad (*Błażej Muzolf*)

Rozplanowanie przestrzenne osad pradziejowych stanowi jedno z węzłowych zagadnień przy odtworzeniu wewnątrzgrupowej organizacji społeczności pradziejowych. Jednak realizacja tego tematu narażała i nadal naraża szereg trudności, dlatego też ten temat był dotąd traktowany zazwyczaj dość marginalnie. Tym niemniej w polskiej literaturze przedmiotu znalazł swoje miejsce w szeregu opracowaniach, żeby wymienić: P. I. Bogucki, R. Grygiel (1981), A. Pelisiak (1985), R. Grygiel (1986), S. Kadrow (1991), B. Muzolf (2002). Podsumowania dokonań w tej dziedzinie przeprowadziła ostatnio J. Baron (2005).

Na stanowisku w Zgórzu wydzielono cztery zgrupowania występowania obiektów KŁ, które identyfikujemy z samodzielnymi jednostkami osadniczymi, czyli osadami C1–C4 (ryc. 6). W wyznaczeniu prawdopodobnego zasięgu osad pomocna była także planigrafia materiałów ceramicznych z poszczególnych eksplorowanych arów, których największe nagromadzenie wyznacza przybliżony obszar ich wielkości (ryc. 38). W poszczególnych osadach wyróżniono mniejsze zgrupowania obiektów, które można identyfikować w niektórych przypadkach z relikdami zagród, czyli z podstawową jednostką zagospodarowania przestrzennego osad i podstawową komórką społeczną, jaką jest zasiedlająca je rodzina.

Pojęcie rodziny jest także dość pojemne, gdyż wyróżniamy tutaj rodzinę biologiczną (rodzice, dzieci, dziadkowie) oraz funkcjonalną w składzie: rodzina biologiczna plus osoby związane z nią węzłami ekonomicznymi (J. Ostoja–Zagórski 1989, s. 181). Tak rozumiana rodzina stanowiła w epoce brązu grupę społeczną najniższego rzędu (op. cit.), z którą wiążemy wyróżnione na obszarze osad mniejsze zgrupowania obiektów określone mianem zagród.

Podstawą do wydzielenia poszczególnych zgrupowań obiektów jest głównie bliskość, ale nie tylko, położenia obiektów względem siebie. W obrębie tak wyznaczonych zgrupowań znajdują się obiekty datowane materiałem zabytkowym, jak i takie, które takich materiałów nie zawierały. Odnosi się to m.in. najczęściej do dołów posłupowych, ale również do części różnorodnych jam. Z tego też powodu są one uwzględniane jedynie hipotetycznie w ramach wyznaczonych poszczególnych zgrupowań. Na obszarze stanowiska odnotowano także obiekty pozbawione materiałów datujących lub też z pojedynczymi fragmentami ceramiki, które są lokalizowane poza zgrupowaniami, a które także mogły pozostawać w bliżej nieokreślonym związku funkcjonalnym z poszczególnymi osadami KŁ. Najpewniej są one relikdami bliżej nieuchwytej działalności społeczności osad, związanej z eksploatacją najbliższego otoczenia osady właściwej. Mogą to być również obiekty młodsze, czy wręcz o pochodzeniu naturalnym, do których wypełnisk dostały się materiały datujące z warstwy kulturowej w wyniku procesów związanych z nowożytną uprawą roli.

Analiza obiektów pod względem ich charakteru umożliwia prawdopodobne określenie funkcji danego zgrupowania i zaliczenie do tzw. zagród – zgrupowań typu A, lub też do zgrupowań o innym przeznaczeniu, np. gospodarczym – zgrupowania typu B. Przy takiej klasyfikacji szczególnego znaczenia nabiera możliwość wyróżnienia w obrębie zgrupowań typu A pozostałości budynków naziemnych, wznoszonych w różnorodnej konstrukcji np. słupowej/zrębowej lub wziemnych o przeznaczeniu mieszkalnym. Jest to podstawowy wyznacznik zgrupowań typu A, co umożliwia jednoznaczne ich zaliczenie do tzw. zagrody. Jednak nie we wszystkich zgrupowaniach, jak będzie można się o tym przekonać, jest to możliwe, gdyż taka sytuacja może być wynikiem m.in. rodzaju konstrukcji w jakiej budynek został wzniesiony. W takim przypadku pomocne w interpretacji danego zgrupowania, jako potencjalnej zagrody, może być również występowanie obok różnorodnych obiektów także jam zasobowych, uznawanych dość powszechnie za piwniczki przydomowe, palenisk, wolnej przestrzeni, gdzie mógł stać ów domniemany budynek oraz liczebność i rodzaj odkrywanych w ich obrębie materiałów zabytkowych, tak w warstwie jak i obiektach (np. rozcieraczy/tłuczków, żaren, naczyń zasobowych, polepy, kości pokonsumpcyjnych, itp.).

Natomiast zgrupowania, w których brak podstaw do jednoznacznego wydzielenia obiektów typu mieszkalnego, przy jednoczesnym nagromadzeniu obiektów w formie różnorodnych jam, w tym także jam zasobowych, możemy uznać za obszar o odmiennym przeznaczeniu funkcjonalnym w ramach osady, np. gospodarczo–magazynowym typu B. Obecnie omówimy rozplanowanie poszczególnych osad.

Osada C1 (ryc. 132). Pełna analiza przestrzenna tej osady nie jest możliwa do przeprowadzenia gdyż nie została ona w całości objęta wykopem badawczym, a ponadto jej część centralną znacznie zniszczyła zabudowa istniejącego do niedawna w tym miejscu funkcjonującego nowożytnego gospodarstwa

rolnego. Być może przebadany fragment stanowi około połowy jej pierwotnego obszaru, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części analizy. Ostatecznie na przebadanym obszarze osady C1 analizowano rozkład przestrzenny obiektów w dwudziestu trzech wyznaczonych zgrupowaniach (od I do XXIII), w ramach których uwzględniono 309 obiektów o zróżnicowanej formie i funkcji, co prezentujemy w zestawieniu tabelarycznym (tabela 58).

Zgrupowanie I – składa się z 9 obiektów na obszarze około 1, 5 ara, do których należy 6 jam, 2 doły posłupowe i jedno skupisko fragmentów naczyń. Być może jest to tylko część zgrupowania, które wykracza poza obszar badań. Brak podstaw do identyfikacji budynku mieszkalnego o konstrukcji słupowej. Nie można wykluczyć, że relikty obiektu o charakterze mieszkalnym kryją się poza badanym obszarem. W zgrupowaniu tym nie wystąpiły również jamy zasobowe. Stwierdzono natomiast duże nagromadzenie materiałów zabytkowych w innych jamach (ryc. 51; 52: 1), zwłaszcza w obiektach 29 (ryc. 121: 2) -125 fragmentów, w 32a – 66 fragmentów i w 90 – 43 fragmentów naczyń, a także w warstwie kulturowej (ryc. 38). Odkryto tutaj m.in. także fragmenty naczynia zasobowego (ryc. 51: 8) i rozcieracz kamienny (ryc. 116). W jego obszarze notujemy także jamy z hipotetycznym dołkiem posłupowym (przełębieniem) wewnątrz, co może sugerować istnienie nad nimi ich pierwotnego zadaszania (ob. nr: 29, 33, 90). Wydaje się, iż zaliczenie tego zgrupowania do typu A i określenie mianem zagrody, może być w miarę pewne.

Zgrupowanie II – obejmuje obszar około 1 ara z ośmioma zróżnicowanymi funkcjonalnie jarami. Również w tym zgrupowaniu nie możemy wskazać domu o konstrukcji słupowej. Siedem jam otacza od S i E rozległą nieregularną jamę (ob. 40), o wymiarach 270 × 260 cm (pow. ok. 7, 0 m²) i głębokości 20 cm z przełębieniem (piwniczka?) do 50cm, z której pozyskano jednak tylko 22 fragmenty naczyń ceramicznych. Być może jama ta wchodziła pierwotnie w skład budynku o charakterze mieszkalnym. W obrębie tego zgrupowania pozyskano z warstwy bardzo liczny materiał ceramiczny (ryc. 38). W takiej sytuacji zaliczamy to zgrupowanie do typu A potencjalnych zagród.

Zgrupowanie III – obejmuje powierzchnię około 1, 0 ara składa się z 11 obiektów, wśród których 2 to jamy zasobowe (ob.: 177, 259). Pozostałe obiekty to 9 jam, w tym dwie z dołami posłupowymi wewnątrz i jeden dół posłupowy. Ogółem dziewięć obiektów jest datowanych materiałem zabytkowym. Jama zasobowa ob. 177, (ryc. 54: 3) dostarczyła licznych materiałów ceramicznych w postaci 68 fragmentów naczyń (ryc. 54: 1, 2). Pozostałe jamy zawierały od 1 do 15 (ob. 55, ryc. 54: 4, 5; ob. 61, ryc. 53: 1, 2; ob. 176, ryc. 53: 6–9) i 43 fragmentów naczyń (ob. 60, ryc. 52: 5–14; 121: 9). Brak w tym zgrupowaniu dołów posłupowych uniemożliwia lokalizowanie w jego obrębie domu słupowego. Jednak odnotowano tutaj także dwie rozległe jamy. Pierwsza z nich o wymiarach 250 × 110 × 46 cm z relikdami trzech dołów posłupowych wewnątrz i pow. 2,75 m² (ob. 59, ryc. 128: 1) z nielicznym materiałem zabytkowym była niewątpliwie zadaszona. Druga z nich czworoboczna, wymiary 310 × 140 × 40 cm i powierzchnią ponad 4,3 m² (ob. 172, ryc. 128: 3) zawierała jednak bardzo nieliczny materiał zabytkowy w postaci 5 fragmentów naczyń (ryc. 53: 4, 5). Nie można jednak wykluczyć, że jama ta mogła pierwotnie wchodzić w skład jakiegoś częściowo zagłębionego w grunt budynku mieszkalnego typu półziemianki z zadaszaniem w konstrukcji szalasowej. W rejonie tego zgrupowania z warstwy kulturowej pozyskano liczny materiał ceramiczny (ryc. 38; 52: 2–4). Jakkolwiek nie można tutaj jednoznacznie wyznaczyć budynku o charakterze mieszkalnym, to wydaje się, że zgrupowanie to można rozpatrywać jako typ A z potencjalną zagrodą.

Zgrupowanie IV – składa się z 7 lub 8 obiektów na powierzchni około 1 ara. Wśród obiektów wyróżniono 2 jamy zasobowe (ryc. 117: 5, 9) oraz pięć innych jam i dół posłupowy. Jamy zasobowe dostarczyły 54 (ob. 64, ryc. 56: 4–8) i 98 (ob. 65, ryc. 57: 1, 2) fragmentów naczyń. Natomiast jama ob. 178 o profilu wannowatym i nieregularnym planie (ryc. 55: 1) mogła spełniać funkcje śmietnikowe, na co wskazuje jej zawartość w liczbie 178 fragmentów naczyń (ryc. 55: 1–10) i fragmenty pokonsumpcyjnych kości zwierzęcych. Brak podstaw do wydzielenia budynku słupowego, ale odkryto tutaj ponownie, jak w poprzednich zgrupowaniach dwie rozległe jamy które mogły wchodzić w skład budynków typu półziemianek mieszkalnych. Pierwsza z nich (ob. 66) to nieregularna w zarysie jama o wymiarach 440 × 240 × 61cm i powierzchni około 10,6 m². Druga o planie czworobocznym (ob. 67 – ryc. 121: 8) miała wymiary 200 × 166 × 60cm i powierzchnię około 3,3 m². Obie dostarczyły materiałów zabytkowych, odpowiednio 44 i 21 (ryc. 57: 3–7) fragmentów naczyń. Zwłaszcza obiekt 66 mógł spełniać funkcję mieszkalną, drugi natomiast gospodarczą. Z obrębu tego skupiska pozyskano najliczniejsze materiały ce-

ramiczne, sięgające 300 fragmentów z ara (ryc. 54: 6–12; 55: 11–17; 56: 1–3), co świadczy o intensywności użytkowania tego obszaru (ryc. 38). W zgrupowaniu IV, zaliczonym do typu A upatrujemy kolejnej potencjalnej zagrody.

Zgrupowanie V – obejmuje swym zasięgiem 10 obiektów na powierzchni rzędu 1 ara. W jego składzie wyróżniono 4 jamy, w tym dwie z hipotetycznymi słupami wewnątrz z zawartością materiałów w ilości od 1 do 21 fragmentów naczyń oraz sześć dołów posłupowych. Brak podstaw do wyróżnienia w jego obszarze domu w konstrukcji słupowej. Natomiast odkryte doły posłupowe tworzą dwa oddzielne układy potrójne (trójkątne), które mogą być relikdami konstrukcji np suszarni lub brogów. Wśród czterech jam tylko jedna jama ob. 337 z ewentualnym dołem posłupowym wewnątrz (ryc. 128: 5) charakteryzuje się znacznymi rozmiarami wynoszącymi $320 \times 132 \times 50$ cm i powierzchnią około $4,2 \text{ m}^2$. Z jej wnętrza wydobyto jednak tylko sześć fragmentów naczyń. Być może spełniała funkcje mieszkalne lub wchodziła w skład budynku naziemnego. W jej pobliżu wystąpiła jama ob. 251 (ryc. 121: 4) z której pozyskano 21 fragmentów naczyń. W przypadku tego zgrupowania brak jednoznacznych podstaw do uznania go za typ A i zaliczyć do zagród. Można tylko dopuszczać możliwość, że jest to forma zaczątkowa tworzącej się potencjalnej nowej zagrody.

Zgrupowanie VI – w jego obszarze uwzględniamy 14 obiektów w postaci siedmiu jam (5 z materiałem zabytkowym) oraz ośmiu dołów posłupowych. Z jam pozyskano bardzo niewielką ilość materiałów zabytkowych w liczbie od 1 do 5 fragmentów (ob. 360, ryc. 57: 8) z wyjątkiem jednej (ob. 281) z której wydobyto 13 fragmentów. Również z warstwy kulturowej na tym obszarze wydobyto niezbyt liczny materiał zabytkowy. Odkryte doły posłupowe nie stwarzają możliwości odtworzenia hipotetycznego budynku słupowego, ale mogą wskazywać na istnienie konstrukcji o charakterze gospodarczym np. suszarni. Nie można wykluczyć, że układ dwóch słupów (ob. 419, 422) wchodził w skład konstrukcji zadaszania nad jamą ob. 420 (z 5 fragmentami nac.). W takiej sytuacji omawiane zgrupowanie zaliczamy do typu B, o przeznaczeniu gospodarczym (magazynowo-hodowlanym?) choć ze znakiem zapytania.

Zgrupowanie VII – na powierzchni około 1 ara wyróżniono sześć obiektów w składzie pięciu jam (w tym cztery datowane) i jednego dołu posłupowego. Z odkrytych jam (ob. 277a, b – ryc. 124: 3) wydobyto tylko od 1 do 3 fragmentów naczyń. Jest to obszar silnie zniszczony przez objekty nowożytnie, co może dalece zakłamywać pierwotny skład tego zgrupowania. W takiej postaci, ze względu na minimalną ilość odkrytych tutaj materiałów zabytkowych omawiane zgrupowanie możemy zaliczyć tylko do typu B o przeznaczeniu najpewniej gospodarczym.

Zgrupowanie VIII – zostało wyznaczone hipotetycznie w oparciu o odkryte dwa objekty. Reszta jego obszaru nie została objęta badaniami, gdyż została zniszczona przez zabudowę nowożytnego gospodarstwa rolnego. Być może funkcję budynku mieszkalnego pełnił tutaj częściowo przebadany obiekt 12 w formie dużej jamy z dołem posłupowym. Byłby to wtedy budynek częściowo zagłębiony w grunt o szerokości około 240 cm i głębokości do 20 cm, w rodzaju półziemianki z zadaszaniem w typie szalaszowym. Jednak z jego wypełniska pozyskano tylko 2 fragmenty naczyń, co stawia hipotezę pod znakiem zapytania. Z tego też powodu tylko hipotetycznie możemy je zaliczyć do zgrupowań typu A czyli potencjalnej zagrody.

Zgrupowanie IX – obejmuje 18 obiektów (13 z nich zawierało materiały datujące), wśród których wyróżniono 17 jam, w tym aż 13 o charakterze zasobowym i dół posłupowy. Najliczniejszy materiał zabytkowy pozyskiwano z jam zasobowych (ryc. 117: 3, 4, 6; 118: 6; 121: 5; 124: 1), które w kilku przypadkach mogły pełnić funkcje śmietnikowe, na co wskazuje ich zawartość. Jama zasobowa ob. 56a (ryc. 121: 3) dostarczyła aż 211 fragmentów naczyń, m.in. kubka zdobionego skośnymi facetami (ryc. 59: 1–5). Z jamy – ob. 56, zachowanej fragmentarycznie, wydobyto 48 fragmentów naczyń ze skupiska, z których zrekonstruowano m.in. dwustożkowatą wazę typu W2 oraz garnek typu G3 (ryc. 59: 6–8). Również z innych jam wydobyto od 18 (ob. 278a, ryc. 58: 8–10) po 58 fragmentów naczyń (ob. 42 – 27fr., ryc. 58: 3; ob. 58 – 27fr., ryc. 58: 5–7; ob. 276 – 46fr., ryc. 58: 10, 11). Na obszarze tego zgrupowania także z warstwy kulturowej pozyskiwano liczne fragmenty naczyń, co świadczy o intensywności wykorzystania tej przestrzeni (ryc. 38; 57: 9–12; 58: 1–2, 4).

Charakter odkrytych w tym zgrupowaniu obiektów jednoznacznie wskazuje, że mamy tutaj do czynienia ze specjalną strefą o charakterze gospodarczym, magazynowym (ilość jam zasobowych) i zgrupowaniem typu B, usytuowanym centralnie względem pozostałych zgrupowań, zwłaszcza typu A.

Niewątpliwie było ono funkcjonalnie powiązane z ich użytkowaniem, tworząc wspólny obszar magazynowy dla pobliskich co najmniej 4 – 5 zagród.

Zgrupowanie X – usytuowane peryferyjnie w stosunku do powyżej omówionych tworzy osiem obiektów na obszarze około 1,5 ara. Z sześciu jam tylko cztery dostarczyły fragmentów naczyń w niewielkiej ilości, bo od jednego (ob. 16, 18 i 19) do trzech (ob. 8). Ta znikoma ilość materiałów datujących w obiektach oraz ich charakter wskazuje, że mamy tutaj do czynienia ze zgrupowaniem peryferyjnym o przeznaczeniu gospodarczym typu B. Zwraca jednak uwagę dość liczne występowanie materiałów ruchomych w warstwie kulturowej na tym obszarze (ryc. 38).

Zgrupowanie XI – obejmuje 11 obiektów na powierzchni około 1,5 ara. W jego skład wchodzi 6 jam (wszystkie z materiałem datującym) oraz 5 dołów posłupowych. Z jam pozyskano materiał zabytkowy w ilości od 1 fragmentu (ob. 267, 275), 5 (ob. 274) do 13 (ob. 77, ryc. 60: 7) i 33–34 fragmentów (ob. 78, ryc. 60: 4–6). Brak w tym zgrupowaniu możliwości wyznaczenia domu słupowego, jak również ewentualnego rozległego obiektu typu półziemianki. Dość rozległa jama – ob. 136a (wymiary 220 × 70 × 20 cm z przegłębieniem w centrum do 40 cm. (piwniczka?, dół posłupowy?), częściowo uszkodzona przez wkopaną w nią jamę – ob. 136b bez materiałów (ryc. 121: 7), dostarczyła 33 fragmentów naczyń. Razem tworzą dość rozległy obiekt (ok. 300 cm, długości z maksymalną szerokością do 110 cm), który mógłby funkcjonować wewnątrz jakiegoś budynku, zważywszy na fakt, że z ara wokół tego obiektu pozyskano dość liczne materiały ruchome (ryc. 38; 60: 1–3). Doły posłupowe tworzą w tym zgrupowaniu najwyżej układy dwusłupowe, mogące być pozostałościami po jakichś konstrukcjach np. w typie suszarni. Ogólnie należy uznać, że brak podstaw do jednoznacznego interpretowania tego zgrupowania jako pozostałości zagrody. Jest to zapewne kolejne skupisko obiektów o przeznaczeniu czysto gospodarczo-magazynowym typu B.

Zgrupowanie XII – tworzy 17 obiektów, w tym 6 z materiałem datującym na obszarze około 1,5 ara. Wśród nich notujemy 8 jam, w tym jedną o charakterze zasobowym (ob. 204 – 1 fragm. cer., ryc. 117: 10) i 9 dołów posłupowych. Rozkład przestrzenny dołów posłupowych, które skupiają się na południe od obiektów jamowych wyklucza możliwość włączenia ich w skład konstrukcji budynku słupowego. Jednakże mogą one tworzyć jakieś układy dwusłupowe np. suszarni. W zgrupowaniu tym zadziwia duża liczebność materiałów ceramicznych wydobytych z dwóch jam. Obiekt 200 o wymiarach 100 × 39 cm (ryc. 62: 1) dostarczył aż 676 fragmentów naczyń (ryc. 62: 2–6; 63: 1–4), a kolejny – ob. 80a, będący skupiskiem fragmentów naczyń (ryc. 61: 1), dostarczył 256 fragmentów (ryc. 61: 2–10). Obiekt 80a, zawierający oprócz fragmentów naczyń także liczne kamienie eratyczne robi wrażenie wkopania w starszy ob. 80 z którego nie pozyskano materiałów. W takiej sytuacji nie można wykluczyć, że te obiekty wraz z ob. 200 wchodziły w skład większej budowli naziemnej o charakterze mieszkalnym, pełniąc w nim funkcje piwniczek. Wśród zrekonstruowanych naczyń z tych obiektów na uwagę zasługują liczne garnki typu G3 oraz misy, szczególnie misa typu M3 z dwoma uchami pod krawędzią (ryc. 62: 2). Z obszaru tego zgrupowania pochodzą ponadto dwa rozcieracze kamienne i fragmenty naczyń zasobowych (ryc. 116), jak również liczne materiały z warstwy kulturowej (ryc. 38; 60: 10–11). Powyższe zgrupowanie jednoznacznie uznajemy za typ A i intensywnie użytkowaną zagrodę.

Zgrupowanie XIII – w jego skład włączono 23 obiekty (jednoznaczne 19 oraz 3 prawdopodobne: 203, 224, 367), w postaci 15 jam i 7 dołów posłupowych (2 datowane) na obszarze około 1,5 ara. W dziewięciu jamach odkryto materiały zabytkowe w liczbie od 1 do 66 fragmentów naczyń (ob. 233, ryc. 60: 18–20) oraz grudki polepy (ob. 234, 324) i kości zwierzęce (ob. 228, 234, 324). Wśród jam trzy interpretujemy jako jamy zasobowe (ob. 206, 226 i 324), z których tylko jedna, dużych rozmiarów (ob. 324 – ryc. 118; 8) dostarczyła dość licznych materiałów w postaci 41 fragmentów naczyń, kości zwierzęcych oraz grudek polepy. Drugi obiekt 226 z wielowarstwowym wypełniskiem, który mógł pełnić również funkcje jamy zasobowej nie dostarczył materiału zabytkowego. Zwraca uwagę rozległe zaciemnienie obiektu 206 o wymiarach 334 × 170 × 53 cm (pow. ok. 5,7 m²), który być może jest pozostałością po budynku w konstrukcji zrębowej lub szalasowej. Jest to nieckowata jama z kolistym w planie warstwowym przegłębieniem (średnicy ok. 100 cm i gł. ok. 50 cm), w którym wystąpił węgiel drzewny oraz pojedyncze kamienie – być może jest to piwniczka w formie jamy zasobowej usytuowanej wewnątrz budynku (ryc. 130: 3). Niestety z całego obiektu nie pozyskano materiałów datujących. Obiekt ten otacza szereg jam z materiałem ceramicznym oraz podwójny dół posłupowy (ob. 221). W zgrupowaniu odsłonięto aż 9 jam z hipotetycznymi dołami posłupowymi wewnątrz, datowanymi materiałami (ob.

197, 222, 233 – ryc. 121: 6, 234 – z dwoma „dołami” – ryc. 123: 1). Wszystkie zapewne posiadały zadaszenia, zwłaszcza ob. 234 o dużych rozmiarach (150×140 cm) z dwoma dołami wewnątrz, z którego wydobyto 66 fragmentów naczyń glinianych, fragmenty kości zwierzęcych oraz grudki polepy, co jest najliczniejszym inwentarzem w obiektach tego zgrupowania. Odkryte obiekty dołów posłupowych nie pozwalają na rekonstrukcję budynku słupowego, występując w układach podwójnych lub trójkątnym (ob.: 232, 239, 240), co notowaliśmy już także w innych zgrupowaniach. Eksploracja warstwy kulturowej tego obszaru, zwłaszcza okolic domniemanego budynku (ob. 206) dostarczyła bardzo licznych materiałów sięgających powyżej 300 fragmentów z ara oraz dwóch rozcieraczy kamiennych (ryc. 116). Naszym zdaniem możemy to zgrupowanie zaliczyć do typu A i uznać za relikty kolejnej zagrody.

Zgrupowanie XIV – należy do jednego z większych i na obszarze około 2 arów, grupuje 38 obiektów. W jego składzie wyróżniono 19 jam, w tym aż siedem o charakterze zasobowym tworzących wyrażną koncentrację (ob.: 319, 320, 321, 322, 323, 386, 389, ryc. 118: 2–5, 7). Wszystkie dostarczyły materiałów zabytkowych w liczbie od 6 do 76 fragmentów naczyń (ob. 322, ryc. 63: 5–9), niektóre także fragmentów kości zwierzęcych (ob. 320, 321, 322, 323, 389), grudek polepy (ob. 322 i 389) i tłuczków kamiennych (ob.: 320, 321). Pomimo dość licznych dołów posłupowych brak podstaw do sytuowania w tym skupisku domu słupowego. Wśród innych jam zwraca uwagę ob. 305 w formie podkowiastej z ewentualnymi kilkoma dołami słupowymi wewnątrz (ryc. 129: 1) i 8 fragm. naczyń, który mógłby tworzyć budynek, zważywszy na jego rozmiary wynoszące 340×170×20 cm (pow. 5,8 m²) o przeznaczeniu np. gospodarczym. Doły posłupowe trzykrotnie tworzą układy trójkątne, być może w dwóch przypadkach pozostając w związku funkcjonalnym z pobliskimi jamami. Układ podwójny (ob. 387, 390) może wchodził w skład konstrukcji zadaszenia nad jamą zasobową ob. 389. W rejonie jam zasobowych obserwujemy także znaczne nagromadzenie materiałów zabytkowych w warstwie kulturowej, ale nie w rejonie domniemanej budowli (ryc. 38). Charakter tego zgrupowania jest trudny do jednoznacznego zdefiniowania. Wydaje się jednak, że mamy tutaj do czynienia ponownie ze wspólną dla kilku zagród strefą magazynowo-gospodarczą (skupisko jam zasobowych, oraz układów potrójnych dołów posłupowych jako suszarni?) i zgrupowaniem typu B, a nie z zagrodą.

Zgrupowanie XV – lokalizujemy na obszarze około 1 ara z 6 obiektami w postaci jednej jamy zasobowej (ob. 297 – 8 fragm. nacz.), jednej jamy z hipotetycznym dołem posłupowym wewnątrz (ob. 117 – 1 fragm. nacz.), dwóch jam bez materiałów datujących i dwóch dołów posłupowych. Jeden z dołów może wchodzić w skład konstrukcji zadaszenia być może jamy zasobowej lub jamy sąsiedniej. Należy przyjąć, że jest to niewielkie zgrupowanie typu B o charakterze gospodarsko-magazynowym, wchodzące w skład zaplecza którejś z zagród.

Zgrupowanie XVI – tworzą 4 obiekty na powierzchni około 1 ara. Są to trzy jamy oraz jeden dół posłupowy. Tylko jama ob. 291 dostarczyła 20 fragmentów ceramicznych (ryc. 63: 10–12) oraz fragmentów kości zwierzęcych. Pozostałe dwie (ob. 285, 292) od 1 do 3 fragmentów naczyń oraz fragmentów kości zwierzęcych, przy dość licznych materiałach w warstwie kulturowej (ryc. 38). Na uwagę zasługuje podwójna? jama o przeznaczeniu gospodarczym? obiektu 285 z dołem posłupowym na osi, o wymiarach 285×90×35 cm (pow. około 3,0 m²) co wskazuje, że pierwotnie mogła posiadać zadaszenie typu szałasowego (ryc. 128: 4). Brak jednak podstaw do wydzielenia w obrębie tego zgrupowania obiektu o charakterze mieszkalnym, aczkolwiek wszystkie jamy tutaj odkryte zawierały pokonsumpcyjne szczątki zwierzęce ale tylko nieliczne fragmenty naczyń. Ze względu na pewne oddalenie tego skupiska obiektów od sąsiednich, jego charakter jest trudny do jednoznacznego określenia. Możliwe, że mamy tutaj do czynienia z jakąś bliżej nieokreśloną i nierozpoznaną konstrukcją mieszkalną, którą uzupełniały omawiane obiekty, być może z etapu formowania się kolejnej zagrody. W takiej sytuacji uznajemy to zgrupowanie za potencjalny obszar zagrody, ale z dużym znakiem zapytania.

Zgrupowanie XVII – zostało wyznaczone tylko hipotetycznie ze względu na rozkład przestrzeny innych obiektów i obejmuje tylko jeden obiekt. Jest to rozległa, odsłonięta tylko fragmentarycznie, podkowiasto – rowkowata w planie jama ob. 86 (ryc. 130: 1). Jej znaczne wymiary: szerokość 230 cm i długość obserwowana ponad 170 cm (z pow. ponad 4,0 m²), pozwala przypuszczać, że możemy mieć tutaj do czynienia być może z reliktem budowli o charakterze mieszkalnym. Z jej wnętrza pozyskano 81 fragmentów naczyń (ryc. 64: 2, 3). Pozostała część tego hipotetycznego zgrupowania została zniszczona przez zabudowania nowożytnego gospodarstwa i nie została objęta badaniami. W takiej sytuacji zaliczamy to zgrupowanie do typu A potencjalnych zagród.

Zgrupowanie XVIII – obejmuje 22 obiekty na obszarze około 1,5 ara. Wśród obiektów wyróżniono 7 jam, w tym 4 z potencjalnymi dołami wewnątrz oraz 15 dołów posłupowych. Z sześciu jam pozyskano materiał datujący w liczbie od 5 do 40 fragmentów naczyń. Również w trzech dołach posłupowych odnotowano od 2 do 6 fragmentów naczyń (ob. 146, 148, 215). Odkryte jamy układają się w pewien ciąg liniowy otoczony dołami posłupowymi. Na uwagę zasługuje jama – obiektu 214b, która dostarczyła 40 fragmentów naczyń (ryc. 64: 4–6) oraz jama – ob. 216 z 19 fragmentami (ryc. 64: 7, 8) i grudkami polepy. Odkryte w tym zgrupowaniu doły posłupowe nie dają naszym zdaniem jednoznacznych podstaw do rekonstrukcji domu słupowego. Jest możliwe, że dwa układy liniowe po 4–5 słupów, usytuowane mniej więcej równolegle względem siebie, wchodziły w skład takiego niezbyt foremnego budynku o wymiarach około $2,8 \times 4,0$ m z powierzchnią rzędu $11,0 \text{ m}^2$, co jest wielkością spotykaną w rozmiarach budynków KŁ. Notujemy także układy liniowe potrójne (ob.: 223, 225, 227) o długości około 3,3 m, które występują także w innych zgrupowaniach i mogą pochodzić z bliżej nieokreślonych konstrukcji o przeznaczeniu gospodarskim, np. suszarni, itd. Mogą jednak także być związane z jakąś budowlą naziemną, gdzie umiejscowione na jego osi dźwigałyby konstrukcję dachu, którego ściany mogły być wniezione np. w technice zrębowej lub typu szalasowego. Analogiczne układy licznie notujemy w kompleksie osad z Grabka (B. Muzolf 2012). Omawiane zgrupowanie obiektów uznajemy ostatecznie za zgrupowanie typu A i prawdopodobną zagrodę.

Zgrupowanie XIX – obejmuje 14 obiektów zlokalizowanych na powierzchni około 1 ara i składa się z 10 dołów posłupowych oraz 4 jam. Wśród tychże jam, jedna o funkcji zasobowej dostarczyła 27 fragmentów naczyń (ob. 400 – ryc. 118: 9). Natomiast na szczególną uwagę zasługuje druga jama – ob. 371, w przybliżeniu trójkątna o wymiarach $270 \times 194 \times 14$ cm z usytuowanym w centrum kolistym przełębieniem o średnicy około 90 cm i głębokości do 40 cm co mogło stanowić swego rodzaju piwniczkę/jamę zasobową (ryc. 124: 6). Z wypełniska obiektu wydobyto 26 fragmentów naczyń (ryc. 65: 1–2), fragmenty kości zwierzęcych oraz tłuczek kamienny. Znaczne rozmiary tego obiektu sugerują, że pierwotnie mógł on wchodzić w skład większej konstrukcji naziemnej, np. domu, lub też był co najmniej zadaszony w typie szalasowym. Jednoznaczne określenie jego funkcji jest trudne. Być może był on częścią składową budowli mieszkalnej lub też budynku zadashowanego o charakterze magazynowo–gospodarskim. Obie powyższe jamy otacza zespół dołów posłupowych tworzących układy podwójne lub potrójne w formie trójkąta, w których upatrujemy konstrukcji o przeznaczeniu gospodarczym (np. suszarnie lub brogi). Doły posłupowe nie wskazują na możliwość włączenia ich w konstrukcję domu słupowego. W takiej sytuacji skłaniamy się do uznania tego zgrupowania za typ B, tworzącego być może zaplecze gospodarcze zagrody właściwej. Należy jednak zwrócić uwagę na dość liczne występowanie w tym rejonie materiałów w warstwie kulturowej (ryc. 36). Być może należałoby je rozpatrywać wspólnie ze zgrupowaniem XIV o podobnym charakterze. Jest mało prawdopodobne, aby były to relikty zagrody, aczkolwiek ze względu na obecność jamy/jam zasobowych oraz pozostałości kości pokonsumpcyjnych nie można tego do końca wykluczyć.

Zgrupowanie XX – na powierzchni blisko 6 arów, tworzy 36 obiektów, wśród których aż 26 to doły posłupowe. Tylko 6 obiektów w tym dwie jamy (ob. 122, 258) dostarczyły materiałów zabytkowych w liczbie od 1 do 3 fragmentów. Jednak z warstwy kulturowej w części arów tego obszaru pozyskano dość znaczne ilościowo materiały ruchome w postaci fragmentów naczyń ceramicznych (ryc. 38, 65: 3–4). Nie odkryto tutaj żadnych przedmiotów kamiennych typu żarna, rozcieracze, tłuczki kamienne (ryc. 116). Obiekt 258 to jednoznaczna jama zasobowa (2 fragm. ceramiki) z bocznym słupem wspierającym zadashenie (ryc. 123: 2). Należy zwrócić uwagę na rozległą nieregularną jamę (ob. 160) z jednym dołem posłupowym przy krótszym boku, usytuowaną w centrum tego zgrupowania, o wymiarach: $360 \times 160 \times 30$ cm (pow. $5,8 \text{ m}^2$), która jednak nie dostarczyła materiału datującego. Ze swymi rozmiarami mogłaby wchodzić w skład budynku naziemnego, np. o przeznaczeniu magazynowym lub innym. Liczne doły posłupowe tego zgrupowania nie tworzą układów przestrzennych, które sugerowałyby, że możemy tutaj mieć do czynienia z klasycznymi budynkami słupowymi. Tym niemniej niektóre z nich układają się w ciągi liniowe po dwa, trzy lub cztery, wchodząc w skład być może np. konstrukcji suszarni lub płotów. Zidentyfikowano także potrójne układy dołów posłupowych tworzących konstrukcje trójkątne, będące zapewne również odmianą suszarni lub też brogów do przechowywania siana, słomy.

Omawiane zgrupowanie trudno jednoznacznie określić ze względu na charakter występujących tutaj obiektów i ich rozkład przestrzenny, zważywszy, że zajmuje ono w pewnym stopniu pozycję cen-

tralną, wokół którego są rozlokowane pozostałe zgrupowania tworząc swego rodzaju plac wewnętrzny. Plac ten o wymiarach około $29,0 \times 22,0$ m (proporcje 4: 3) miałby dla usytuowanych wokół niego zgrupowań przeznaczenie gospodarsko-magazynowe.

Zgrupowanie XXI – jest szczególnie interesujące ze względu na charakter zidentyfikowanych tutaj na obszarze około 1,5 ara, 26 obiektów w postaci 11 różnorodnych jam i 16 dołów posłupowych. Odnotowano tutaj tylko jedną potencjalną jamę zasobową – ob. 22 (ryc. 121.1) z pozostałościami naczyń, m.in. z otworem w dnie (ryc. 65: 5) i grudkami polepy. Obiekt ten zlokalizowano na zewnątrz rozległej jamy – ob. 21 z relikdami dołów posłupowych wewnątrz (ryc. 66: 2) w której odkryto kamienie, kości zwierzęce i 68 fragmentów naczyń (ryc. 66: 3). Jego wymiary wynoszące $380 \times 120 \times 30$ cm (pow. ok. $4,6 \text{ m}^2$) sugerują, że możemy mieć tutaj do czynienia z reliktem budynku o charakterze mieszkalnym ustawionym w przybliżeniu na osi W-E. Towarzyszy mu od N szereg dołów posłupowych (ob. 49, 48, 47, 45 może także i 142), które wydają się tworzyć jego ścianę północną. Wymiary tej budowli miałyby wtedy około $3,0 \times 4,0$ m i powierzchnię ok. 12 m^2 . W zgrupowaniu tym wystąpiły dodatkowo jeszcze kolejne trzy rozległe jamy z relikdami domniemanych dołów posłupowych wewnątrz, tj. ob. 20, 119 i 120. Obiekt 20 (ryc. 122.3), to jama z dwoma dołami posłupowymi i 17 fragmentami naczyń o wymiarach $260 \times 230 \times 28$ cm (pow. ok. $6,0 \text{ m}^2$). Natomiast obiekt 119 to w zasadzie zespół obiektów (ryc. 122.1), gdzie właściwy obiekt 119 o wymiarach 260×200 cm (pow. $5,2 \text{ m}^2$) z dwoma dołami posłupowymi na osi dłuższej i niekami pomiędzy nimi, przecina starszy obiekt 119a (jama z dołem posłupowym) i nakrywa starszy ob. 119b (dół posłupowy), dodatkowo kryjąc w swoim wnętrzu jeszcze piwniczkę lub kolejny dół posłupowy (ob. 119c). W przypadku obiektu 119 mamy niewątpliwie do czynienia z kolejną budowlą o zadaniu najpewniej typu szałasowego, wspartym co najmniej na dwóch słupach, a z jej wypełniska wydobyto 27 fragmentów naczyń. Kwestią dyskusyjną jest, czy była to budowla wyłącznie o funkcji gospodarczej, czy też mogła spełniać także funkcje mieszkalne. Obiekt 120 to podłużna jama z co najmniej 2 lub 3 słupami wewnątrz ustawionymi na osi wzdłużnej (wymiar: $190 \times 90 \times 30$ cm), która dostarczyła tylko 4 fragmentów ceramiki. Można w niej upatrywać samodzielnego obiektu z zadaniem, ale nie można także wykluczyć sytuacji, iż pierwotnie mogła ona tworzyć całość z sąsiadującym ob. 20. Mieilibyśmy wtedy do czynienia z kolejnym i to bardzo dużym obiektem, częściowo zagłębionym w grunt, z którego uchwycilibyśmy wtedy bliżej jedynie zarysy i doły posłupowe jej ściany południowej. Wymiary tej hipotetycznej budowli mogłyby mieć ok. 260×450 cm i powierzchnię blisko $12,0 \text{ m}^2$. Co jest wielkością analogiczną do budowli odtwarzanej w oparciu o obiekt 21 i szereg dołów posłupowych. Czy byłby to budynek typu mieszkalnego czy też gospodarczego trudno na to odpowiedzieć.

Inne jamy otaczają te budowle od północy i wschodu dostarczając także materiałów zabytkowych, m.in. z niewielkiej jamy ob. 51 wydobyto 33 fragmenty naczyń w tym stożkowaty czerpak (ryc. 65: 6). Obiekty pozostałych dołów posłupowych, z przykładowym ob. 118 (ryc. 123: 3), koncentrują się w części SW zgrupowania, tworząc m.in. dwa układy trójkątne. Są to układy powtarzające się dość często, w obrębie poszczególnych zgrupowań, będące zapewne pozostałością po suszarniach lub brogach. Również warstwa kulturowa w obrębie tego zgrupowania dostarczyła dość licznych materiałów (ryc. 38), a ponadto dwóch kamiennych tłuczków/rozcieraczy (ryc. 116).

Omawiane zgrupowanie jednoznacznie zaliczamy do typu A z relikdami rozbudowanej zagrody, być może nawet z trzema budynkami naziemnymi o charakterze mieszkalnym i gospodarczym, wzniesionymi tak w konstrukcji słupowej jak i „szałasowej”.

Zgrupowanie XXII – zostało rozpoznane częściowo ze względu na wykroczenie jego domniemanego zasięgu poza obszar objęty badaniami i obejmuje hipotetycznie 16 obiektów na obszarze około 1,5 ara, w postaci sześciu jam i 10 dołów posłupowych. W zgrupowaniu tym na specjalną uwagę zasługuje tylko częściowo odsłonięty i eksplorowany obiekt 300 o fragmentarycznych zadokumentowanych wymiarach wynoszących $330 \times 250 \times 25$ cm i powierzchni odsłoniętej ponad $8,0 \text{ m}^2$, a sięgającej zapewne ponad $10,0 \text{ m}^2$, z trzema dołami posłupowymi wewnątrz (ryc. 67: 1). Z dużym prawdopodobieństwem możemy uznać, że jest to blisko połowa budynku częściowo zagłębionego w grunt o charakterze mieszkalnym, który został wzniesiony w konstrukcji słupowej lub mieszanej(?). Jeśli nasze obserwacje są słuszne to jego powierzchnia wynosiłaby ok. 16 m^2 . Z wypełniska obiektu wydobyto 163 fragmenty naczyń glinianych, w tym fragmenty wazy amforowej typu W4A zdobionej guzkami otoczonymi łukowatymi kanelurami (ryc. 67: 2–5). W zgrupowaniu tym obok wspomnianego obiektu – budynku znajduje się również 5 innych jam o nieokreślonym przeznaczeniu, z których tylko z ob. 447 wydobyto 1 frag-

ment naczyń a z ob. 451, 21 fragmentów. Ten ostatni obiekt sprawia pewne trudności interpretacyjne ze względu swoją formę. Jest to obiekt rowkowy w układzie podkowiastym (ryc. 129: 2), czym nawiązuje do podobnych obiektów z ewentualnymi dołami posłupowymi wewnątrz, które odkryto w zgrupowaniu XIV i XVII. W pewnym stopniu może on nawiązywać do tzw. wykrotów, ale jego wypełnisko jest jednowarstwowe i składa się z czarnej próchnicy, co naszym zdaniem wyklucza jego naturalne pochodzenie. Natomiast kilka odkrytych obiektów interpretowanych jako doły posłupowe tworzy na NW od domniemanego budynku mieszkalnego i ob. 451 układ liniowy z przejściem (?) co może sugerować istnienie np. swego rodzaju fragmentarycznego ogrodzenia(?). Jednak przynależność tej konstrukcji do tego poziomu chronologicznego jest dyskusyjna, gdyż brak w nich materiałów datujących.

Powyższe zgrupowanie zaliczamy jednoznacznie do typu A, i uznajemy za pozostałości kolejnej zagrody.

Zgrupowanie XXIII – zostało wyznaczone tylko hipotetycznie w oparciu o jeden obiekt 458. Dalsze składniki tego ewentualnego zgrupowania niestety pozostają najpewniej w partii nie objętej badaniami. Obiekt 458 to w obrysie nieregularna dużych rozmiarów jama, w której być może mamy także do czynienia z pozostałościami dołów posłupowych, co sugerowałoby jej pierwotne zadanie (ryc. 130: 2). Z jej wypełniska pozyskano 24 fragmenty naczyń (ryc. 68: 3–4). Powyższe zgrupowanie tylko hipotetycznie uznajemy za relikty kolejnej potencjalnej zagrody.

Po omówieniu poszczególnych zgrupowań osady C1 należy dokonać podsumowania ustaleń dotyczących jej przebadanej części. Jakkolwiek można by sądzić, że wszystkie wyznaczone zgrupowania mogą być pozostałościami tzw. zagród, to analiza charakteru obiektów w poszczególnych zgrupowaniach takiemu twierdzeniu przeczy.

Podstawowym kryterium identyfikacji danego zgrupowania z zagrodą było wyróżnienie wśród obiektów hipotetycznej budowli, która mogłaby spełniać funkcje mieszkalne. W przypadku osady C1 jest to kłopotliwe, gdyż pomimo odkrycia w poszczególnych zgrupowaniach szeregu dołów posłupowych nie zidentyfikowano ich typowych układów (może z wyjątkiem jednego), które można by interpretować jako pozostałości słupowych domów mieszkalnych. W takiej sytuacji skupiono się na innych obiektach, które mogły taką funkcję spełniać. W szczególności zwrócono uwagę na rozległe objekty w postaci jam, od dość nieregularnych po owalne i czworoboczne, niekiedy ze śladami dołów posłupowych wewnątrz, z których pozyskiwano najczęściej, ale nie zawsze, liczne materiały zabytkowe. Ostatecznie, objekty te zinterpretowaliśmy jako pozostałości wewnątrz budowli częściowo zagłębionych w grunt w formie półziemianek, z zadaniem najpewniej tak jak w typie szałasowym. Nie można także wykluczyć, że ponad nimi znajdowały się jeszcze konstrukcje zrębowe, na których wsparto dopiero zadanie.

Ważne jest czy obserwowany układ przestrzenny obiektów i wyznaczonych w oparciu o nie zgrupowań, zezwala na głębsze wnioski związane z rozplanowaniem całej osady, jak również identyfikowanie tych układów z pewnymi strukturami społecznymi, które charakteryzowały społeczność zamieszkującą wioskę w pradziejach. Jak się wydaje na tak postawioną tezę można już teraz z pełnym przekonaniem odpowiedzieć twierdząco.

Naszym zdaniem cała osada C1 została założona na planie mniej więcej owalnym (owalnica) z placem centralnym. Średnica zewnętrzna obwodu obejmującego wszystkie odkryte 23 zgrupowania wynosi około 110 × 130 m, przy około 45–50 m średnicy placu centralnego.

W wyniku badań odsłonięto najprawdopodobniej blisko połowę całego obszaru tak rekonstruowanego planu osady. Układ obiektów w odkrytej części sugeruje, że całość osady dodatkowo dzieliła się na cztery strefy/kwartały: NW, NE i SE, SW. Z tych stref (kwartałów), tylko NW i SW zostały objęte badaniami całkowicie, a pozostałe tylko fragmentarycznie.

Ważne ustalenie stanowi fakt, że obie przebadane strefy charakteryzują się, naszym zdaniem, całkowicie odmiennym ich wewnętrznym rozplanowaniem przestrzennym. W kwartale NW sytuujemy dziewięć zgrupowań (Z.II – Z.X). Osiem z nich tworzy część centralną kwartału wpisując się w owal o średnicach rzędu 48,0 × 34,0 m (proporcje 4: 3?), spośród których siedem (Z.II – Z.VIII) tworzy wieniec zgrupowań, promieniście otaczających owalny, lokalny „plac centralny” o średnicy około 13,0 × 15,0 m zajęty przez zgrupowanie Z.IX. Obiekty poszczególnych zgrupowań występują najczęściej na obszarze około 1,5 ara, które można obrysować dla ich uczytelnienia owalem o dłuższej średnicy wynoszącej średnio około 13,0 m. Co jest istotne, przedłużenie tych średnic/promieni, powoduje, że krzyżują się one w punkcie centralnym „placu”. W takiej sytuacji można przypuszczać, że przy realizacji planu tej stre-

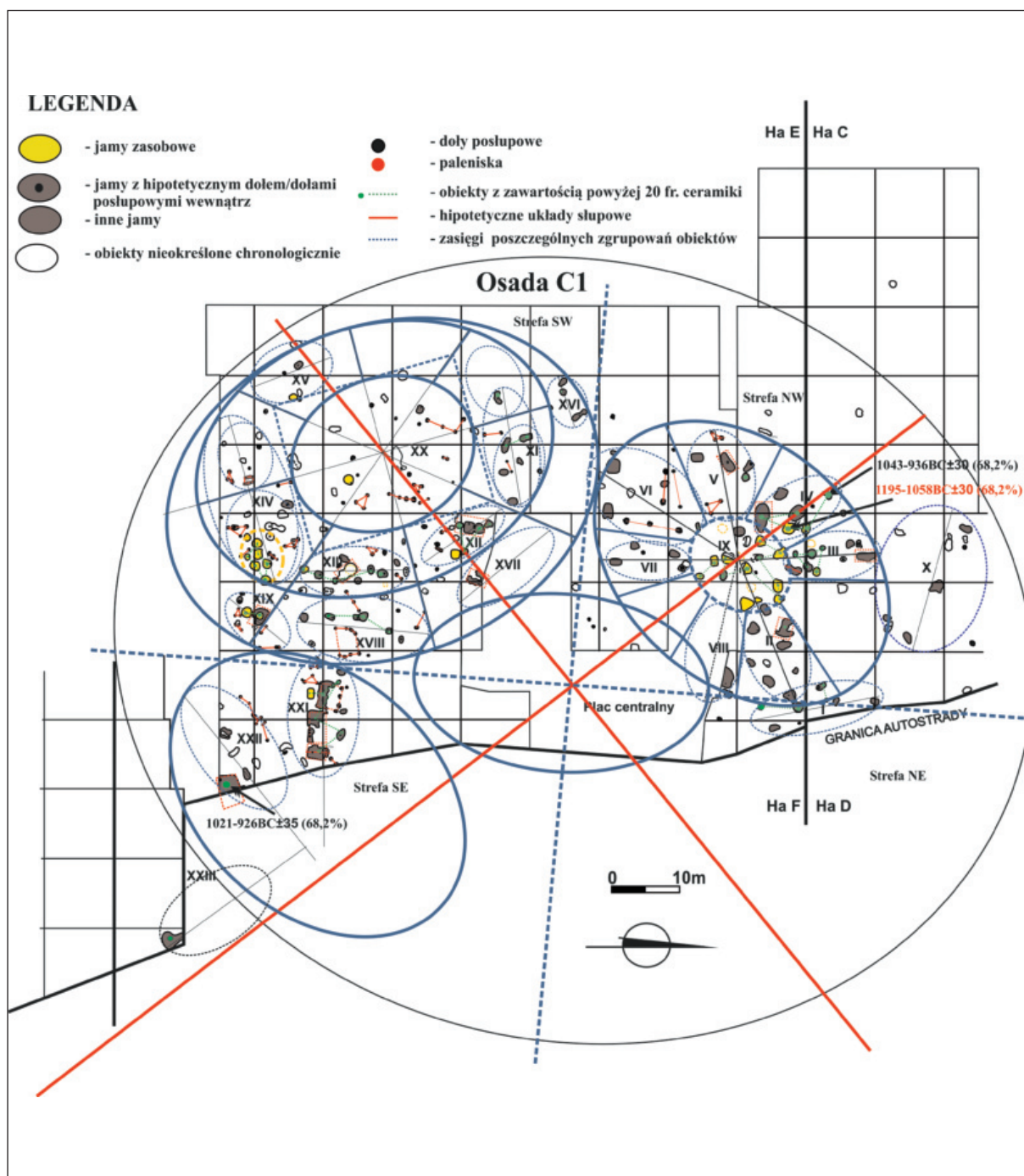
fy/kwartału, zaplanowany owal podzielono na 9 działek pod „zabudowę” z „placem centralnym”. Na zewnątrz tego podstawowego wieńca lokalizujemy jeszcze jedno enigmatyczne zgrupowanie Z.X. Analiza poszczególnych zgrupowań wskazuje, że nie wszystkie z nich spełniały funkcje zagród (czyli max. 9 zagród/rodzin). Wydaje się, że pewnie tylko w przypadku trzech (II, III i IV), zaś w dwóch (V i VIII) prawdopodobnie możemy upatrywać reliktyw zagród, czyli 5 rodzin (maksymalnie 7 przy uznaniu także Z.VI i VII za relikty zagród w początkowej fazie ich tworzenia). Pozostałe cztery zgrupowania (VI, VII, IX i X) uznajemy za obszary o szeroko pojętym przeznaczeniu gospodarczym. Wśród nich zgrupowanie IX stanowi klasyczny przykład obszaru o charakterze magazynowym z jamami zasobowymi, służący najpewniej wszystkim zagrodom, aczkolwiek i w obszarze niektórych zagród także notujemy pojedyncze jamy zasobowe, co może mieć jeszcze inny wydźwięk. Zgrupowania uznane za potencjalne zagrody obejmują N część tej strefy/kwartału, mając przed sobą część gospodarską na placu centralnym tego kwartału.

Również warstwa kulturowa w strefie/kwartałach NW dostarczyła znacznych ilości materiałów bytkowych tworząc swego rodzaju centrum, co potwierdza intensywność użytkowania tak wydzielonego obszaru w ramach całej osady o powierzchni rzędu 18 arów.

Znacznie trudniej jest analizować układ przestrzenny strefy/kwartału SW, na który składa się dziesięć zgrupowań (X-XX). Jakkolwiek również i w tej strefie zgrupowania obiektów mieszczą się generalnie w owalu o średnicach około $63,0 \times 47,0$ m (proporcje w przybliżeniu 4: 3), to ich rozkład przestrzenny jest odmienny. Wydaje się, że centrum tej strefy wyznacza owalny lub zbliżony do czworoboku plac o średnicach około $28,0 \times 21,0$ m i powierzchni blisko 600 m^2 (588 m^2) z proporcjami w przybliżeniu jak 4: 3. Na tak wyznaczonym placu skupiają się obiekty zgrupowania XX o przeznaczeniu czysto gospodarczym, ale o odmiennym charakterze, aniżeli to jest widoczne w strefie NW. Są to bliżej nieokreślone konstrukcje słupowe i pojedyncze jamy. Wokół placu rozlokowano natomiast pięć zgrupowań pierwszego wieńca (XI-XV), które także można wpisać w owal $52,0 \times 38,0$ m, także o proporcjach jak 4: 3, i łączną powierzchnią z placem centralnym około 16 arów. Co istotne, rozkład obiektów w tych zgrupowaniach, jeżeli obwiedziemy je analogicznymi owalami jak w strefie NW, przyjmują odmienne układy niż w strefie poprzedniej, gdzie był to układ promienisty. Dłuższe osie zgrupowań tego kwartału układają się mniej więcej równoległe do boków owalnego lub zbliżonego do czworoboku placu centralnego (ryc. 132). Na zewnątrz tego pierwszego, wewnętrznego wieńca zgrupowań ulokowano kolejne cztery zgrupowania tworzące wieńiec zewnętrzny (XVI – XIX).

Wyróżnienie w centrum strefy SW owalnego, względnie czworobocznego placu, pozwala także na dalsze zabiegi planistyczne, mające na celu wyjaśnienie sposobu rozplanowania wewnętrznego całej tej strefy. Poprowadzenie przekątnych placu powoduje podział całej rozpatrywanej przestrzeni na osiem segmentów, które możemy uznać za pojedyncze działki w ramach I i II wieńca zgrupowań. W każdej z tak wydzielonych działek mieszczą się nasze podstawowe wydzielone zgrupowania. Trzeba tutaj jednak dokonać pewnej uwagi odnoszącej się do zgrupowań XI i XIV z wieńca I. Oba były rozpatrywane jako pojedyncze, ale można również przyjąć, że jednak były to oddzielne zgrupowania wpisujące się w wyznaczone właśnie działki. W przypadku zgrupowania XIV, byłoby to zgrupowanie XIVa, które mieści w sobie skupisko jam zasobowych z obiektami towarzyszącymi o przeznaczeniu magazynowym i byłby to odpowiednik zgrupowania IX (centralnego) w strefie NW. Uzupełnieniem byłoby zgrupowanie XIVb z nielicznymi obiektami także o przeznaczeniu gospodarczym. Natomiast zgrupowanie XI także wykazuje możliwości odmiennego podziału na podstawowe skupisko obiektów (XIa) i pojedynczy obiekt jako zaczątek skupiska XIb. W przypadku wieńca zewnętrznego zgrupowań, jakkolwiek dwa z czterech wpisują się w zaproponowany model podziałów tzw. działek, to jednak wydaje się, że w tym przypadku były one lokalizowane nieco odmiennie niż w wieńcu zgrupowań wokół placu.

Również w przypadku strefy SW poszczególne zgrupowania charakteryzują się podobnymi, jak w strefie NW powierzchniami, wynoszącymi najczęściej około 1,5 ara, ale są, jak się wydaje, w przypadku niektórych z nich (XIII, XVIII), nieco bardziej wydłużone (obiekty układają się bardziej linio-wo) z dłuższą średnicą wynoszącą około 16,0 m przy około 13,0 m w strefie NW. Analiza poszczególnych zgrupowań tej strefy, podobnie jak w przypadku strefy NW wskazuje, że nie wszystkie z nich mogły spełniać funkcje zagród, czyli maksymalnie 10 zagród. Wydaje się, że tylko w czterech przypadkach raczej pewnie (XII, XIII, XVII i XVIII), zaś w dwóch prawdopodobnie (XI-XIa, XVI) możemy upatrywać relikty zagród, czyli siedzib maksymalnie 6 rodzin. Zgrupowania te koncentrują się w NE i E części tej strefy. Pozostałe cztery zgrupowania (XIV, XV, XIX i XX – plac) uznajemy za obszary o szeroko pojętym prze-

Ryc. 132. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Rozplanowanie przestrzenne osady C1.
 Fig. 132 Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Spatial distribution of settlement C1.

znaczeniu gospodarczym, które leżą na zapleczu grupowań uznanych za zagrody. Powierzchnia całkowita strefy SW obejmowałaby obszar około 20 arów.

Podobnie jak w przypadku strefy NW także warstwa kulturowa w strefie SW dostarcza znacznych ilości materiałów zabytkowych, tworząc kolejne centrum, co potwierdza słuszność wydzielenia tej strefy w ramach całej osady C1 (ryc. 38).

Kolejna strefa SE obejmuje tylko dwa lub trzy grupowania (XXI-XXIII), z czego dwa odkryte tylko fragmentarycznie (XXII-XXIII). Układ obiektów w tych grupowaniach, a zwłaszcza ich przekątnych skłania nas do przypuszczenia, że całość tej strefy/kwartalu mogła być zorganizowana analogicznie jak w strefie NW, czyli w układzie promienistym wokół lokalnego „placu” centralnego. Na szczególną

uwagę zasługuje w tej strefie zagroda XXI, gdzie identyfikujemy być może trzy budynki o najpewniej różnej funkcji. Szczególnie obiekt 21 z towarzyszącymi mu dołami posłupowymi tworzy zapewne dom o charakterze mieszkalnym.

Do ostatniej ze stref – NE, należy najpewniej fragment zgrupowania I o rozkładzie obiektów całkowicie odmiennym od zgrupowań stref NW i SE, ale nawiązującym do układu zgrupowań strefy SW. Być może w omawianej strefie mamy także do czynienia z analogicznym, lub zbliżonym rozplanowaniem przestrzeni, z podobną ilością zgrupowań i zagród jak w strefie/kwartale SW.

Ostatecznie uznajemy, że w tak wydzielonych strefach, w ich częściach przebadanych, możemy uznać za potencjalnie pewne 16 zagród z pośród 23 zgrupowań, czyli mielibyśmy do czynienia z 16 rodzinami. Jeżeli natomiast chodzi o całość osady C1, to jedynie hipotetycznie przyjmując analogiczny układ zgrupowań w strefach pozostających poza obszarem badanym mielibyśmy do czynienia z 24 zagrodami (po 5–7 na każdą ze stref).

Po omówieniu wydzielonych stref osady C1 trzeba postawić pytanie, czym jest spowodowane to wewnętrzne zróżnicowanie ich rozplanowania, jak i całej osady. Czy nie może to sugerować obecności czterech poszerzonych rodzin, na które składało się kilka rodzin podstawowych zamieszkujących poszczególne zagrody.

Omawianą osadę C1 zaliczamy do typu średnio długotrwałych, funkcjonującej zapewne przez kilkanaście lat (pokolenie?), aż do wyjąłowania okolicznych gruntów. Brak złożonych układów stratygraficznych (nakładających się jam, itd.) wskazuje, że większość obiektów funkcjonowała jednocześnie.

Tabela 58. Zestawienie rodzaju obiektów w poszczególnych zgrupowaniach osady C1

NUMER ZGRUPOWANIA	JAMY ZASOBOWE	JAMY Z DOŁEM POSŁUPOWYM	INNE JAMY	DOŁY POSŁUPOWE	SKUPISKA CER./ NACZ.	SUMA OBIEKTÓW	POWIERZCHNIA ZGRUPOWANIA (W ARACH)	NR OB. MIESZK. /GOSPODARCZY /WYM. (W CM.) / POW.
Z.I – Zagroda	-	3	3	2	1	9	ok. 1,5	-
Z.II – Zagroda		2	6	-	-	8	ok. 1,0	Ob. 40 – 270×260×20, pow. 7.0m ²
Z.III – Zagroda	2	2	6	1	-	11	ok. 1,0	Ob. 172 – 310×140×40, pow. 4.3m ²
Z.IV – Zagroda	2	-	5	1	-	8	ok. 1,0	Ob. 66 – 440×240×61, pow. 10.6m ²
Z.V – Zagroda?	-	2	2	6	-	10	ok. 1,0	Ob.337 – 320×132×50, pow. 4.2m ²
Z.VI – gospodarcze	-	-	7	7	-	14	ok. 1,5	-
Z.VII – gospodarcze	-	1	4	1	-	6	ok. 1,0	-
Z.VIII – Zagroda	-	2	-	-	-	2	ok. 1,5	-
Z.IX – gospodarcze	13	-	4	1	-	18	ok. 2,0	-
Z.X – gospodarcze	-	-	8	-	-	8	ok. 1,5?	-
Z.XI – gospodarcze	-	1	5	5	-	11	ok. 1,5?	-
Z.XII – Zagroda	1	1	5	9	1	17	ok. 1,5	-
Z.XIII – Zagroda	3	9?	3	7	-	22	ok. 1,5	Ob. 206 – 334×170×53, pow. 5.7m ²
Z.XIV – gospodarcze	7	7	5	19	-	38	ok. 2,0	Ob. 305 – 340×170×20, pow. 5.8m ²
Z.XV – gospodarcze	1	1	2	2	-	6	ok. 1,0	-
Z.XVI – Zagroda	-	1	2	1	-	4	ok. 1,0?	-

NUMER ZGRUPOWANIA	JAMY ZASOBOWE	JAMY Z DOŁEM POSŁUPOWYM	INNE JAMY	DOŁY POSŁUPOWE	SKUPISKA CER./ NACZ.	SUMA OBIEKTÓW	POWIERZCHNIA ZGRUPOWANIA (W ARACH)	NR OB. MIESZK. /GOSPODARCZY /WYM. (W CM.) / POW.
Z.XVII – Zagroda?	-	1	-	-	-	1	ok. 1,5	Ob.86 – 230×170(fr.)×46, pow. 4.0m ²
Z.XVIII – Zagroda	-	4	3	15	-	22	ok. 1,5	-
Z.XIX – gospodarcze	1	-	3	10	-	14	ok. 1,0	Ob. 371 – 270×194×15, pow. 5.2m ²
Z.XX – gospodarcze	1	5	4	26	-	36	ok. 6,0	-
Z.XXI – Zagroda	1	5	5	16	-	27	ok. 1,5	Ob. 20 – 260×230×28, pow. 6.0m ² Ob.119 – 260×200×26, pow. 5.2m ²
Z.XXII – Zagroda	-	1	5	10	-	16	ok. 1,5	Ob. 300 – 330×250×25, pow. >8.0m ²
Z.XXIII – Zagroda?	-	-	1	-	-	1	ok. 1,5	-
Suma:	32	48	28	139	2	309	-	-

Osada C2 (ryc. 133). Skupisko obiektów określone jako osada C2 jest zlokalizowane w zachodniej części przebadanego obszaru w strefie II stanowiska (ryc. 6) i znajduje się na niewielkim wyniesieniu, otoczonym naturalnymi obniżeniami. Również ta osada została objęta badaniami zapewne tylko częściowo, choć można przypuszczać, że odsłonięto jej zdecydowaną większość, (około 60% pierwotnej powierzchni). W jej obrębie wyznaczono dziewiętnaście podstawowych zgrupowań obiektów – od I do XIX. Ogółem w analizie zgrupowań osady C2 uwzględniono 285 obiektów o różnym charakterze (tabela 59). Obiekty pozbawione materiałów datujących zostały włączone do poszczególnych zgrupowań tylko hipotetycznie, co odnosi się głównie do dołów posłupowych, ale nie tylko, bo również ze względu na podobieństwo i bliskość obiektów datowanych (zwłaszcza znajdujące się w przestrzeni wykreślanych owali poszczególnych zgrupowań). Pomimo to, pomiędzy zgrupowaniami pozostały także kolejne obiekty bez przypisania kulturowego, które mogły wchodzić w skład niektórych z nich lub też są pozostałością po eksploatacji terenu o niezidentyfikowanym charakterze. Nie wykluczone ponadto, że część z nich stanowi formy naturalne nie przekształcone antropogenicznie.

W ramach rozplanowania przestrzennego osady wyróżniono pięć stref zgrupowań. Ich prezentację rozpoczniemy od strefy I, która naszym zdaniem, tworzy część centralną osady, złożoną z dwóch zgrupowań odsłoniętych całkowicie w obszarze wykopu badawczego. Jednak strefa ta zapewne jest większa i wykracza poza obszar objęty badaniami.

Strefa I.

Zgrupowanie I – obejmuje 16 obiektów na powierzchni około 1,5 ara, w tym: 6 jam zasobowych, 8 o innych charakterze oraz dół posłupowy i skupisko ceramiki. Obecność jedynie pojedynczego dołu posłupowego jednoznacznie wyklucza obecność w obrębie tego zgrupowania domu słupowego. W takiej sytuacji należy zwrócić uwagę na obszerny obiekt 1055 o wymiarach 232 × 166 × 40 cm i powierzchni ok. 3,9 m², który mógł spełniać funkcję mieszkalną, lub też wchodzić w skład budowli naziemnej. Z jego wnętrza pozyskano 63 fragmenty naczyń. Notujemy tutaj także drugi duży obiekt 1051 o wymiarach 488 × 140 × 50 cm (pow. 6,83 m²) w formie rowkowatej, o trudnym do sprecyzowania charakterze, z którego pozyskano 35 fragmentów naczyń, pełniące być może jakieś funkcje magazynowe z szafasowym zadaszeniem lub długiej ziemianki mieszkalnej.

Zwraca uwagę liczna obecność jam zasobowych z bogatymi materiałami zabytkowymi liczącymi od 13 do 108 fragmentów naczyń (ob. 663, ryc. 73: 1–7). Interesujący jest przedmiot w formie niewielkiego glinianego lejka wydobyty z jamy zasobowej ob. 1050, który może być łączony ewentualnie z metalurgią brązu (ryc. 73: 4). Pozostałe jamy o nieokreślonym charakterze dostarczyły zdecydowanie mniej licznych materiałów, bo od 3 do 24 fragmentów. Z obiektu 595 o charakterze skupiska, pozyska-

no 56 fragmentów naczyń. Skupisko to wystąpiło w towarzystwie obiektu dołu posłupowego (ob. 666), który pierwotnie mógł wchodzić w skład jakiegoś zadaszania nad nim. Nie odkryto w tym zgrupowaniu żadnych narzędzi kamiennych (ryc. 116), natomiast odnotowano w warstwie kulturowej znaczne nagromadzenie materiałów ceramicznych co świadczy o intensywności użytkowania tego obszaru (ryc. 38).

Zgrupowanie II – obejmuje powierzchnię około 1,5 ara z 15 obiektami, z czego 12 to różnorodne jamy, w tym 3 o charakterze zasobowym, jedno palenisko i jeden dół posłupowy. Brak liczniejszych dołów posłupowych wyklucza istnienie w jego obrębie domu słupowego. Notujemy natomiast kilka dużych jam, wśród których możemy upatrywać pozostałości po budowlach o charakterze mieszkalnym. Ob. 1036 to jama o nieregularnym zarysie z hipotetycznym dołem posłupowym wewnątrz, co może sugerować istnienie zadaszania, o wymiarach: $280 \times 160 \times 40$ cm i pow. około $4,5 \text{ m}^2$. Natomiast drugi ob. 1058, jest nieco mniejszy i ma zarys owalny z wymiarami: $248 \times 130 \times 50$ cm i pow. rzędu $3,2 \text{ m}^2$ (ryc. 127: 2). Być może w związku funkcjonalnym z tym obiektem pozostaje jedyny dół posłupowy (ob. 1038) usytuowany w jego pobliżu. Z obu obiektów pozyskano materiał datujący w liczbie odpowiednio 11 i 43 fragmentów naczyń. Większej liczby fragmentów naczyń dostarczyły inne obiekty, m.in. jama ob. 654 – 83 fragmenty (ryc. 74: 10–11), czy też palenisko (ob. 1059) w liczbie 59 fragmentów, w tym fragmenty dużej wazy typu W3 (ryc. 75: 2). Odkryte palenisko miało formę czworoboczną z dużą ilością spalenizny i przepalonych kamieni (ryc. 75: 1). Najliczniejszych i zróżnicowanych materiałów dostarczył ob. 572, który sklasyfikowaliśmy jako jamę zasobową (ryc. 74: 6). Z tego obiektu pozyskano 117 fragmentów naczyń (ryc. 74: 7–9), a ponadto fragmenty: żarna, rozcieracza, buławki kamiennej (ryc. 115: 2) i kości zwierzęce. Zapewne jego pierwotną rolę jamy zasobowej wykorzystano ostatecznie jako śmietniskową. Z pozostałych dwóch jam zasobowych tylko ob. 652 dostarczył 5 fragmentów naczyń. Również jama (ob. 656) z hipotetycznym dołem posłupowym wewnątrz dostarczyła 25 fragmentów naczyń, a istnienie owego ewentualnego słupa w jej wnętrzu sugeruje o jej pierwotnym zadaszaniu i przeznaczeniu gospodarczym, np. magazynowym, zważywszy na jej dość znaczne rozmiary ($200 \times 110 \times 52$ cm, pow. $2,2 \text{ m}^2$). Zgrupowanie nr II uznajemy jednoznacznie za pozostałość zagrody.

Strefa II otacza promieniście rozłożonymi zgrupowaniami centralną strefę I tworząc wokół niej swego rodzaju wieniec od E, N i najpewniej także W. W skład strefy II wchodzi pięć odsłoniętych zgrupowań (III–VII) oraz być może kilka kolejnych (w liczbie około 4–5?) znajdujących się hipotetycznie na obszarze poza wykopem badawczym.

Zgrupowanie III – obejmuje 17 (19?) obiektów na powierzchni około 1,5 ara. Wśród obiektów wyróżniono 9 jam o niezidentyfikowanej funkcji, jedną jamę zasobową (ob. 1285) oraz jedno palenisko i osiem dołów posłupowych. Tylko 10 obiektów dostarczyło materiałów zabytkowych w liczbie od 1 do 27, głównie fragmentów naczyń. Z jamy zasobowej (ob. 1285) wydobyto tylko dwa fragmenty. Najliczniejszych fragmentów naczyń dostarczyła jama obiektu nr 1277 o wymiarach $210 \times 126 \times 57$ cm i pow. ok. $2,6 \text{ m}^2$ (ryc. 124: 8) w liczbie 27 (ryc. 75: 10–11). Jej charakter, a zwłaszcza profil sugeruje, że mogła ona pełnić funkcje zasobowe lub piwniczki przydomowej czy też wręcz piwniczki wewnątrz budynku naziemnego. Kolejna jama o zarysie nieregularno-ósemkowanym (ob. 563) i głębokości do kilku centymetrów miała w swoim wnętrzu na dłuższej osi być może 2 słupy (lekkie przegłębienia) po konstrukcji zadaszania dostarczyła 21 fragmentów (ryc. 75: 8). Z innej niewielkiej jamy ob. 566 wydobyto co prawda tylko 7 fragmentów naczyń, ale aż 3 tłuczki kamienne. W obrębie zgrupowania zidentyfikowano także pojedyncze okrągłe palenisko (ob. 567, ryc. 125: 7). Zwraca uwagę znacznie większa liczebność występujących tutaj dołów posłupowych w kilku układach. W pierwszym rzędzie jest to potrójny układ liniowy (ob. 1278–1282–1283) o długości około 6,0 m. Być może w tym wypadku, ze względu na wielkość zachowanych dołów, mamy do czynienia ze słupami (sochami) wspierającymi konstrukcję dachu budowli naziemnej. Powstałby wtedy budynek (może w typie szałas) o długości około 6,0 m i możliwej szerokości około 3,0 m, co daje powierzchnię rzędu 18 m^2 . Dwa kolejne doły posłupowe tworzą układ podwójny (ob. 674–678), a trzy potrójny w układzie trójkątnym (ob. 675–676–677), co notujemy także w innych naszych zgrupowaniach. Niewielkie nasycenie materiałem zabytkowym tak warstwy kulturowej, do kilkudziesięciu fragmentów (ryc. 38), jak również i obiektów w obszarze tego zgrupowania stwarza pewne trudności w interpretacji jego charakteru. Jednak przy założeniu, że obiekt nr 1277 mógł wchodzić w skład budowli mieszkalnej i przy obecności innych układów słupowych o przeznaczeniu najpewniej gospodarskim i innych obiektów zadaszonych dopuszcza możliwość uznania tego zgrupowania za zagrodę.

Zgrupowanie IV – na obszarze około 1 ara uwzględniono tylko 8 obiektów z których cztery są datowane materiałem zabytkowym. Wśród nich wyróżniono 5 jam, skupisko fragmentów naczyń zasobowego oraz 2 doły posłupowe. Jamy dostarczyły tylko od 1 do 6 fragmentów naczyń (ob. 1286, ryc. 76: 1–2; ob. 539, ryc. 76: 3, 85: 11–12). Na uwagę zasługuje w tym zgrupowaniu centralnie usytuowana jama obiektu 1305 o czworobocznym planie z centralnie usytuowanym dołem posłupowym i wymiarami: $166 \times 144 \times 16$ cm o pow. około $2,4 \text{ m}^2$. Niewątpliwie pierwotnie posiadał on zadaszenie. Z jego wypełniska pozyskano jednak tylko 1 fragment naczyń co raczej wyklucza jego funkcje mieszkalne, choć w tym wypadku mógł spełniać funkcje magazynowe. Obiekt ten jest otoczony pozostałymi niewielkimi jamami, układem podwójnym 2 dołów posłupowych (ob. 1289, 1291) i skupiskiem 149 fragmentów naczyń (ob. 600). Ten obraz uzupełnia ob. 539 z dwoma hipotetycznymi słupami wewnątrz o pow. ok. $3,3 \text{ m}^2$ i 6 fragmentów ceramiki. Omawiane zgrupowanie najpewniej spełniało odmienne funkcje w organizacji osady, np. gospodarskie i pozostawało w jakimś związku funkcjonalnym z którąś z pobliskich zagród, lub też jest zaczątkiem formowania się kolejnej zagrody. Z powyższych powodów uznajemy to zgrupowanie jedynie za potencjalną zagrodę z dużym znakiem zapytania.

Zgrupowanie V – obejmuje obszar około 1,5 ara i charakteryzuje się znaczną liczbą obiektów. W jego obrębie zidentyfikowano co najmniej 23 (26?) obiekty, w tym: 7 jam o charakterze zasobowym, 11 jam o innym charakterze (3 z dołami posłupowymi wewnątrz) oraz 8 dołów posłupowych. W tej liczbie tylko doły posłupowe i jedna jama nie dostarczyły materiałów datujących, który w pozostałych był dość liczny. Również w tym zgrupowaniu układy odkrytych dołów posłupowych wykluczają istnienie w jego obrębie domu wzniesionego w konstrukcji słupowej. Odnotowujemy natomiast rozległą „czworoboczną” jamę z prawdopodobnym dołem posłupowym oraz, być może, z zagłębionym paleniskiem z kamieniami (ob. 1329), którego wymiary $350 \times 330 \times 44$ dają powierzchnię około $11,5 \text{ m}^2$ (ryc. 78). Z jego wnętrza wydobyto 126 fragmentów naczyń (ryc. 79: 1–4) oraz fragment kamiennego żarna nieckowatego. Niewątpliwie możemy przypuszczać, że mamy tutaj do czynienia z pozostałością budowli o charakterze mieszkalnym. W jej otoczeniu wystąpiło zgrupowanie jam zasobowych i innych jam z licznym materiałem zabytkowym i grudkami polepy (ob. 660–16 fragmentów, ryc. 79: 5–6; ob. 1294 – 81, ryc. 76: 9–11; ob. 1300–39, ryc. 76: 7; ob. 1308–113, ryc. 77: 1; ob. 1312–34, ryc. 77: 3; ob. 1314–51, ryc. 77: 4–5). Wśród jam o charakterze zasobowym na uwagę zasługuje obiekt 1304 (ryc. 120: 5) o zarysie czworobocznym i wymiarach 230×230 cm (pow. ok. $5,3 \text{ m}^2$), w którego centrum usytuowano właściwą okrągłą, cylindryczną jamę zasobową o średnicy ok. 120 cm i głębokości 90 cm od powierzchni obserwacji (od pow. gruntu pierwotnego zapewne miała około 140 cm). Forma i wielkość tego obiektu dość jednoznacznie sugeruje, że pierwotnie wchodził on w skład jakiejś budowli naziemnej, zadaszonej. Brak śladów po słupach dopuszcza możliwość istnienia budowli o konstrukcji zrębowej (nie wykluczając wszakże typu szałasowego). Z samej jamy pozyskano jednak tylko 8 fragmentów ceramiki, ale ponadto 20 grudek polepy i rozcieracz kamienny. Polepa wystąpiła także w kilku kolejnych jamach (ob. 660, 1300, 1304, 1306). Obok wzmiankowanych narzędzi kamiennych z ob. 1304, 1329 także z jamy zasobowej ob. 1312 pozyskano kolejne dwa tłuczki/rozcieracze. Odkryte w zgrupowaniu doły posłupowe tworzą w dwóch przypadkach najpewniej układy podwójne (ob. 637, 640; 1296, 1297). Kolejne dwa pozostają zapewne w związku funkcjonalnym z jamami zasobowymi, wchodząc w skład konstrukcji ich zadaszeń typu szałasowego (dół ob. 1303 z jamą 1314 i dół ob. 1309 z jamą 1300). W przypadku dwóch jam (ob. 658 i 1308) w ich wnętrzu identyfikujemy hipotetyczne ślady po dołach posłupowych, co wskazuje na możliwość ich zadaszenia konstrukcjami typu szałasowego.

Omówione zgrupowanie uznajemy jednoznacznie za pozostałości rozbudowanej zagrody z jednoznacznym budynkiem mieszkalnym (ob. 1329) oraz budowlami gospodarskimi.

Zgrupowanie VI – o powierzchni rzędu 1,5 ara obejmuje 22 obiekty. Wśród nich notujemy ponownie aż 19 jam, w tym: 10 o charakterze zasobowym i 9 (3 z dołami posłupowymi wewnątrz) o innym przeznaczeniu i tylko trzy doły posłupowe. Tylko 3 obiekty nie dostarczyły materiałów zabytkowych, w trzech było od 4 do 5 fragmentów, a w pozostałych od kilkunastu do ponad 100 fragmentów.

Przy braku dołów posłupowych które mogłyby wyznaczać zarys budowli o charakterze mieszkalnym, na uwagę zasługuje jama ob. 648 o zarysie czworoboczno-nieregularnym i wymiarach $280 \times 220 \times 67$ cm, z powierzchnią ponad $6,2 \text{ m}^2$ (ryc. 80). Pozyskano z niej 157 fragmentów naczyń, kamienny gładzik oraz fragmenty kości zwierzęcych (ryc. 81: 6–11). Narusza ona starszy obiekt nr 628, być może o charakterze zasobowym i również o znacznych rozmiarach (ryc. 80), ale niezbyt licznym mate-

riałem ruchomym (ryc. 81: 1–3). Nie można wykluczyć, że oba te obiekty wchodziły w skład kolejnych budowli naziemnych tego zgrupowania. W ich otoczeniu występuje 5 jam o charakterze zasobowym, zazwyczaj z bardzo bogatym materiałem zabytkowym, liczącym od kilkudziesięciu (ob. 623–54; ob. 629–98, ryc. 82: 1–4; ob. 620–43, ob. 630–111) do 123 fragmentów naczyń glinianych (ob. 621, ryc. 81: 12–13). Wśród nich należy zwrócić uwagę na 2 obiekty. Pierwszym z nich jest obiekt 623 (ryc. 125: 2), a drugim obiekt 630 z którego wydobyto fragmenty bardzo dużej wazy o charakterze zasobowym (ryc. 82: 5–6). Również pozostałe jamy zasobowe charakteryzowały się bogatym materiałem ceramicznym (ob. 635–34, ob. 642–40, ryc. 81: 4–5). Z jamą zasobową ob. 635 łączymy 2 doły posłupowe (ob. 639 i 682), które mogły wchodzić w skład konstrukcji jej zadaszania typu szafasowego. Inne jamy o niesprecyzowanym bliżej przeznaczeniu, m.in. te z domniemanymi słupami wewnątrz (ob.: 643, 646, 1067/2), dostarczały zazwyczaj znacznie mniej obfitych materiałów, w liczbie od 2,4 (ob. 646, 626) po 21 fragmentów (ob. 647).

Omawiane zgrupowanie reprezentuje kolejną rozbudowaną zagrodę o znacznej intensywności i długim użytkowaniu, o czym świadczy m.in. bogaty inwentarz ceramiczny pozyskany z warstwy kulturowej tego obszaru, sięgający 100 i więcej fragmentów z ara (ryc. 38) oraz przykłady obiektów o złożonej stratygrafii (ryc. 80).

Zgrupowanie VII – obejmuje powierzchnię około 1,5 ara na której odkryto 20 obiektów. Co interesujące, natrafiono tutaj na różnorodne jamy, w kilku przypadkach o znacznych rozmiarach, zawierające przeważnie bogaty inwentarz materiałów zabytkowych. Na 20 obiektów datowano materiałami 18 z nich. Odkrycie tylko dwóch, pojedynczych dołów posłupowych wyklucza istnienie budynku słupowego. Natomiast kilka, zazwyczaj nieregularnych w formie jam o dużych rozmiarach, może być pozostałością po części zagłębionej budowli o charakterze mieszkalnym. W pierwszym rzędzie na uwagę zasługują dwa obiekty, tj. obiekt 1064/1 nakładający się na obiekt 1063 (ryc. 127: 4). Obiekt młodszy 1064/1 o wymiarach 310 × 180 × 40 cm i pow. ok. 5,8 m² dostarczył 162 fragmentów naczyń (ryc. 83: 6–11) i kamiennej osełki. Natomiast z obiektu starszego 1063, o wymiarach zachowanych ok. 340 × 180/260 × 60 cm i pow. ok. 6,2 lub 8,8 m² pozyskano 167 fragmentów naczyń oraz fragmenty zębów zwierzęcych. Kolejny duży obiekt nr 1072 o nieregularno czworobocznym zarysie i wymiarach 212 × 200 × 20 cm miał pow. ok. 4,2 m² i zawierał 79 fragmentów naczyń (ryc. 84: 11–12) i 2 rozcieracze kamienne. Kolejny obiekt o zarysie „trójkątnym” nr 1073 i wymiarach 300 × 232 × 80 cm dostarczył aż 188 fragmentów naczyń i fragmenty kości zwierzęcych. W tym ostatnim przypadku w jego wnętrzu być może istniał słup wspierający zadaszanie jamy o charakterze może także zasobowym. W takiej sytuacji na obszarze omawianego zgrupowania możemy mieć do czynienia z następstwem dwóch lub nawet trzech domów mieszkalnych o konstrukcji zagłębionej (ob. 1063, 1064/1 i może 1072) uzupełnionych przez inne jamy z zadaszaniem typu szafasowego. Również z nich pozyskano materiał zabytkowy w liczbie od 1 do 4 (ob.: 1042/1, 1047, 1085, 1052, 1049), 17–19 fragmentów (ob.: 1075, 1074/2) po 63 fragmenty w kolejnych (ryc. 84, 85: 1–8).

Niewątpliwie również w przypadku tego zgrupowania mamy do czynienia z długotrwałą i intensywnie użytkowaną zagrodą o czym świadczy bardzo liczny materiał w warstwie od około 200 do ponad 300 fragmentów z ara (ryc. 38) oraz stratygrafia obiektów.

Strefa III otacza najpewniej dookolnym (? – ze względu na zasięg obszaru badanego) wieńcem zgrupowania strefy II. W ramach tej strefy wyróżniono 6 podstawowych zgrupowań oznaczonych numerami od VIII do XIII. Podobnie jak w przypadku poprzednich dwóch stref, zapewne także i w tej strefie, mamy jeszcze do czynienia z kilkoma zgrupowaniami, które lokują się poza obszarem badanym (na W) w liczbie co najmniej kilku (może 5–6).

Zgrupowanie VIII – obejmuje obszar około 1 ara i zawiera tylko 7 obiektów (w tym 5 datowanych materiałem zabytkowym) w postaci 3 jam (dwie z hipotetycznymi dołami wewnątrz), 2 doły posłupowe oraz 2 skupiska fragmentów ceramiki. Ponownie na uwagę zasługują dwie wydłużone jamy obiektów 549 i 554. Zwłaszcza ob. 554, o wymiarach 254 × 82 × 50 cm i powierzchni rzędu około 2,0 m² w swym wnętrzu zawiera ślad po ewentualnym centralnym słupie wchodzącym w skład jego hipotetycznego zadaszania (ryc. 128: 8). Z jego wnętrza pozyskano 16 fragmentów naczyń. Również w jamie ob. 550 (z 1 fragmentem naczynia) stwierdzono obecność słupa wewnętrznego. Oba obiekty miały więc potencjalne zadaszanie w typie szafasowym. Na przeciw powyższych jam, lecz w pewnym oddaleniu, jakby na obwodzie placu pomiędzy obiektami, odkryto 2 skupiska fragmentów naczyń. W obiekcie 831 odkryto 26 fragmentów (ryc. 85: 13), a w 837 – 21 fragmentów. Warstwa w tym obszarze dostarczyła po kilkadziesiąt fragmentów naczyń (ryc. 38). Trudno zinterpretować charakter tego zgrupowania, być może jest to część

większej całości, która ma swoją kontynuację poza wykopem badawczym i tworzy w istocie rozleglejszą zagrodę. Dlatego opowiadamy się jedynie za hipotetycznym uznaniem tego zgrupowania za zagrodę.

Zgrupowanie IX – obejmuje 17 obiektów na powierzchni około 2,5 arów, wśród których tylko 8 jam i dołów postłupowych dostarczyło materiałów datujących w liczbie od 1 do 8, a najwięcej bo 24 fragmentów naczyń odkryto w najmniejszej jamie ob. 476. Zgrupowanie to jest o tyle interesujące, że przy braku możliwości identyfikacji w jego obrębie budowli typu mieszkalnego, w części centralnej całego zgrupowania wystąpił kwadratowy układ czterech dołów postłupowych, tworzących albo niewielki budynek(?) lub też bróg wsparty na czterech słupach (ob.: 532, 534, 535, 577 – wzmocniony[?] podwójnymi ob. 578), o wymiarach około 3×3 m. Wokół tej konstrukcji w dość znacznym oddaleniu układają się wieńcem pozostałe objekty. Dwa z nich to jamy najpewniej z dwoma dołami postłupowymi wewnątrz (ob. 526 i 599), co wskazuje na obecność ich ewentualnego zadaszienia. Zwłaszcza obiekt 526 charakteryzuje się dość dużymi rozmiarami rzędu 300×154 cm i powierzchnią ok. $4,6 \text{ m}^2$ (z 1 fragmentem ceramiki) i mógł pełnić funkcję magazynową.

W przypadku tego zgrupowania mamy do czynienia najpewniej z jego przeznaczeniem czysto gospodarczym, służącym być może którejs z zagród z partii centralnej osady, zważywszy dodatkowo na fakt niewielkiej ilości artefaktów (do 30–40 fragmentów z ara) odkrytych na jego obszarze (ryc. 38; 85: 9–10) jak i w obiektach.

Zgrupowanie X – składa się ono z 22 obiektów na powierzchni około 1,5 ara, w tym 13 z materiałem datującym. Wyróżniono 13 różnorodnych jam tworzących jego centrum oraz 1 skupisko fragmentów naczyń i 8 dołów postłupowych. Wśród jam 3 identyfikujemy jako jamy zasobowe (ob. 605, 606 – ryc. 86: 3) i prawdopodobnie 1334. Z jamy ob. 606 wydobyto 82 fragmenty naczyń, m.in. fragmenty dużego wygładzanego garnka esowatego typu G3 (ryc. 86: 4). Brak podstaw do wyznaczenia domu w konstrukcji słupowej. Jednak niektóre jamy o dość dużych rozmiarach i z liczną zawartością materiałów zabytkowych być może są częściami piwnicznymi budynków naziemnych. Tak może być w przypadku obiektu 1328 (z 50 fragmentami naczyń) o wymiarach $160 \times 120 \times 39$ cm i powierzchni ok. $2,0 \text{ m}^2$, czy też obiektu 1324 o wymiarach $170 \times 128 \times 40$ cm i powierzchni ok. $2,2 \text{ m}^2$, ale tylko z 10 fragmentami naczyń. W czworobocznej jamie obiektu 1302, z hipotetycznym dołem postłupowym wewnątrz, odkryto 32 fragmenty naczyń (ryc. 86: 2) oraz rozcieracz kamienny i grudki polepy. W okrągłej jamie ob. 1315 także znaleziono kolejny tłuko-rozcieracz i 17 fragmentów naczyń. Natomiast z niewielkiej jamy ob. 597, oprócz 10 fragmentów naczyń, pozyskano także kilkanaście fragmentów kości zwierzęcych. Pomiedzy jamami na S od hipotetycznego domostwa zlokalizowano skupisko 97 fragmentów naczyń w obiekcie 561 w formie dużego zasobowego garnka esowatego typu G3 (ryc. 86: 1). Odkryte doły postłupowe tworzą samodzielne układy dwusłupowe (ob. 1323 i 1318) lub też wchodzi w skład konstrukcji zadaszienia nad jamami (dół 1316 może z jamą ob. 597). Doły ob. 1322 i 1325 związane hipotetycznie z jamą zasobową ob. 1334 tworzyłyby budynek o znacznych rozmiarach wynoszących blisko 4,0 m na około 3,0 m, z powierzchnią około 12 m^2 . Byłyby to wtedy budynek o przeznaczeniu magazynowym. Analogiczny układ o zbliżonej wielkości obserwujemy także w zgrupowaniu IV. Ze względu na charakter odkrytych w tym zgrupowaniu materiałów oraz obiektów upatrujemy w nim kolejnej zagrody.

Zgrupowanie XI – o powierzchni około 1,5 ara składa się z 12 obiektów w postaci 8 jam, w tym jednej o charakterze zasobowym i 4 dołów postłupowych. Osiem obiektów zawierało materiał datujący w liczbie od 1 do 73 fragmentów naczyń. Brak liczniejszych dołów postłupowych wyklucza możliwość istnienia tutaj budowli słupowej. Natomiast obecność kilku jam o znacznych rozmiarach może sugerować iż mogły one wchodzić w skład budynku/ów zagłębionego/ych w grunt. Zwłaszcza jama ob. 603 o wymiarach $310 \times 268 \times 36$ cm i powierzchni około $8,3 \text{ m}^2$ mogła spełniać funkcje mieszkalne. Dostarczyła ona jednak niezbyt liczny materiał w postaci tylko 12 fragmentów naczyń ale także ponad 30 fragmentów pokonsumpcyjnych kości zwierzęcych. Również dwie kolejne jamy miały znaczne i zbliżone rozmiary, ob. 1092 – $300 \times 150 \times 54$ cm (pow. ok. $4,5 \text{ m}^2$) a ob. 1098 – $300 \times 144 \times 36$ cm (pow. ok. $4,3 \text{ m}^2$). Pozyskano z nich jednak odpowiednio, tylko 1 i 3 fragmenty naczyń. Podobnie dość oddalona jama ob. 1084 o czworoboczno-nieregularnym zarysie ma spore rozmiary wynoszące $190 \times 138 \times 20$ cm i pow. rzędu $2,6 \text{ m}^2$, ale dostarczyła także tylko 3 fragmentów naczyń. Powyższe 3 objekty mogły spełniać funkcje gospodarcze, np. magazynowe i dysponować zadaszieniem. Przy ob. 1098 zlokalizowano jamę zasobową z 73 fragmentami naczyń (ob. 1097, ryc. 126: 3). Doły postłupowe występują pojedynczo lub tworzą ewentualny układ liniowy podwójny (ob. 609, 615). Warstwa kulturowa na obszarze tego zgrupowania

dostarczyła po kilkadziesiąt fragmentów naczyń z ara. Za uznaniem tego zgrupowania za zagrodę przemawia jednak obecność jamy zasobowej z bogatym inwentarzem oraz rozległych jam mogących być pozostałością po budowni mieszkalnej (ob. 603), a także obecność kości pokonsumpcyjnych w jednej z nich. Z tego też powodu uznajemy to zgrupowanie za potencjalną zagrodę z etapu początkowego jej powstawania.

Zgrupowanie XII – w jego skład wchodzi 11 obiektów, w tym tylko trzy z materiałem datującym od 1 do 113 fragmentów naczyń. Zgrupowanie obejmuje obszar o powierzchni około 1,5 ara. Wyróżniono 7 jam oraz 4 doły posłupowe. Jedną z jam ob. 679 o dużych rozmiarach można określić mianem jamy zasobowej (ryc. 125: 9). W jej wypełnisku oprócz kilku kamieni odkryto także 113 fragmentów różnych naczyń, w tym o charakterze stołowym, m.in. fragmenty amfory lub kubka z otworem w dnie i chropowatego garnka esowatego typu G3 (ryc. 87: 2–5). Kolejna jama o kształcie wydłużonej „elipsy” (ob. 634) miała wymiary $260 \times 100 \times 24$ cm i powierzchnię $2,6 \text{ m}^2$, ale dostarczyła tylko 3 fragmentów, spełniając zapewne jakąś funkcję magazynową. Przeznaczenie rozproszonych dołów posłupowych jest trudne do interpretacji. Zgrupowanie to trudno uznać jednoznacznie za pozostałość zagrody.

Zgrupowanie XIII – zaliczono do niego 17 obiektów na obszarze około 2 arów w postaci 10 jam (w tym 7 datowanych) i 7 dołów posłupowych. Podobnie jak w poprzednich zgrupowaniach mamy tutaj do czynienia z kolejnymi dość rozległymi jamami. Zwłaszcza w jednej możemy upatrywać pozostałości po hipotetycznym budynku mieszkalnym. Jest to „owalna” jama ob. 687 o wymiarach $250 \times 196 \times 32$ cm z powierzchnią blisko $5,0 \text{ m}^2$. Pozyskano z niej jednak tylko 24 fragmenty naczyń. Być może stanowi ona wnętrze budowli naziemnej. Pomiędzy jamami występuje także kilka podwójnych układów słupowych prawdopodobnie po konstrukcjach obiektów w rodzaju suszarń (ob. 668–699, 683–684, 681–703). W przypadku tego zgrupowania należy zwrócić uwagę na jego rozplanowanie wewnętrzne, które może sugerować jego dwuczłonowość. W takiej sytuacji możliwe, że jego część wschodnia z ob. 687 i podwójnymi układami słupów tworzy samoistną część o przeznaczeniu gospodarczym, a część zachodnia z obiektem 672 jest fragmentem zgrupowania wychodzącego już poza obszar objęty badaniami, najpewniej z dalszymi obiektami. Wyróżniono w tej części 5 jam, w tym jedną z dołem wewnątrz oraz dół posłupowy. Jamy dostarczyły od 1 do 5 fragmentów naczyń (ob. 688, ryc. 88: 2) i wyjątkowo z ob. 672 10 fragmentów. Ten ostatni o formie wydłużonej, był tutaj największy i miał wymiary $238 \times 118 \times 24$ cm z powierzchnią około $2,8 \text{ m}^2$. Jest to o tyle interesujące, że tego typu wydłużone obiekty, zazwyczaj z niewielką ilością materiału zabytkowego i podobną wielkością powierzchni, notujemy w zasadzie w większości zgrupowań. Może to wskazywać na ich gospodarski charakter. Warstwa kulturowa w obszarze tej części zgrupowania dostarczyła bardzo licznych materiałów sięgających liczby 300 i powyżej fragmentów naczyń z ara (ryc. 38; 88: 1, 3) oraz rozcieracza kamiennego (ryc. 116). Liczebność tych materiałów wskazuje na intensywność użytkowania tego obszaru i z tego powodu uznajemy całe to zgrupowanie za zagrodę.

Strefę IV tworzy pięć zgrupowań półkolistie rozlokowanych na zewnątrz strefy III od strony wschodniej, oznaczonych numerami od XIV do XVIII.

Zgrupowanie XIV – obejmuje obszar około 1,0 ara z sześcioma jamami z których tylko dwie zawierały materiał datujący w liczbie 1 i 13 fragmentów (ob. 473). Zgrupowanie to utworzono ze względu na dwie jamy z materiałem i na zgrupowanie kilku pobliskich obiektów lecz pozbawionych materiałów, które wyraźnie tworzą skupisko. Ponownie wystąpił tutaj obiekt w postaci podłużnej jamy o wymiarach około 250 cm (zachowany fragmentarycznie 220 cm) na 120×30 cm i pow. około $3,0 \text{ m}^2$ (ob. 450) jednak tylko z 1 fragmentem ceramiki. Być może spełniał on funkcje magazynowe, w zgrupowaniu którego charakter także określimy jako gospodarski.

Zgrupowanie XV – obejmuje 19 (?) obiektów na obszarze około 2,5 ara w postaci 13 jam (w tym 7 z dołami wewnątrz) i 5 dołami posłupowymi. Jednak tylko 7 obiektów zawierało materiał datujący od 1 do 7 fragmentów, z wyjątkiem ob. 584 gdzie stwierdzono 41 fragmentów naczyń. W rozplanowaniu przestrzennym tego zgrupowania obiekty są zlokalizowane głównie na obwodzie owalu (o średnicach rzędu 15–20 m), otaczając centralnie usytuowaną największą rozmiarowo jamę obiektu 516. Układem obiektów to zgrupowanie nawiązuje do zgrupowań VIII i IX. Jama obiektu 516 o formie czworoboczno-nieregularnej i bardzo nieregularnym profilu z przegłębieniami oraz warstwowanym wypełniskiem miała wymiary $330 \times 280 \times 80$ cm, co daje powierzchnię około $9,2 \text{ m}^2$. Z tego obszernego wypełniska wydobyto jednak tylko jeden fragment naczynia. Nie można wykluczyć, że jest to jednak obiekt o pochodzeniu na-

turalnym, a nie o bliżej niesprecyzowanej funkcji magazynowej w ramach zgrupowania. Wśród innych obiektów jedną z jam, ze względu na jej formę, możemy ewentualnie identyfikować z jamą zasobową (ob. 583 – 5 fragmentów naczyń). Obok niej odkryto obiekt 584, który dostarczył najliczniejszych materiałów w liczbie 41 fragmentów naczyń. Również w tym zgrupowaniu funkcjonowały dwa wydłużone obiekty o wymiarach $270 \times 100 \times 45$ cm, pow. $2,7 \text{ m}^2$ (ob. 520) i $190 \times 90 \times 34$ cm, pow. ok. $1,7 \text{ m}^2$ (ob. 575) odpowiednio z 7 i 1 fragmentem naczyń. Niektóre z jam posiadały zapewne w swym wnętrzu relikty dołów posłupowych, co wskazuje na możliwość ich zadaszenia. Zidentyfikowano także trójkątny układ posłupowy najpewniej w rodzaju suszarni/brogu (ob. 511, 512, 517). Omawiane zgrupowanie pomimo dość licznych materiałów w warstwie kulturowej (do kilkudziesięciu fragmentów) należy rozpatrywać raczej w kategoriach wydzielonej strefy magazynowej, lub też o jeszcze innym przeznaczeniu, np. hodowlanym.

Zgrupowanie XVI – sprawa poważne kłopoty interpretacyjne ze względu na specyfikę odkrytych tutaj obiektów. Wyraźnie wydzielające się w przestrzeni zgrupowanie obejmuje ogółem 19 obiektów, 15 jam i 4 doły posłupowe. Jednak tylko pięć jam zawierało materiał datujący w postaci fragmentów naczyń, w ilości od 1 do 3 (ob. 1344, 1346, 1337) oraz 24 i 31 (odpowiednio w ob. 613 i 559 – ryc. 88: 4). Całość zgrupowania obejmuje powierzchnię około 2,5 arów, a zawężone jedynie do obiektów z materiałem zabytkowym około 1 ara.

Obie niewielkie jamy z największą ilością materiałów wystąpiły koło siebie, z czego ob. 613 ze względu na swą wielkość i profil raczej należałoby określać mianem dołu posłupowego (lub jamą odpadkową ze względu na ilość fragmentów naczyń) związanego z ob. 559 tworząc pierwotnie ewentualną całość. Taki układ sugerowałby obecność zadaszenia nad jamą 559. Wśród obiektów bez materiału zabytkowego ponownie mamy do czynienia z dość płytkimi wydłużonymi obiektami, które spotykaliśmy już w innych zgrupowaniach. Są to obiekty 1332 o wymiarach $260 \times 82 \times 24$ cm (pow. $2,1 \text{ m}^2$) i 1343 z wymiarami $140 \times 82 \times 22$ cm (pow. $1,2 \text{ m}^2$). Oba obiekty, podobnie jak rozległa jama ob. 570 z dołem posłupowym wewnątrz i przegłębieniem (piwniczką?), mogły spełniać funkcje magazynowe, podobnie zresztą jak i pozostałe obiekty. Odkryte doły posłupowe w jednym przypadku tworzą zapewne układ podwójny (ob. 1319–1330) nie wykluczając ich związku funkcjonalnego (konstrukcje zadaszenia) z jamami ob. 1331 i 1338, podobnie jak identyfikowane pojedyncze (ob. 1320 i 1333) z jamami ob. 1321, 1333 lub 1335.

Ogólne określenie funkcji tego zgrupowania przy jednocześnie niewielkiej liczebności materiałów zabytkowych tak w warstwie kulturowej, jak również i w obiektach, nakazuje ostrożność w uznaniu go za kolejną zagrodę. Wydaje się, że i w tym przypadku mamy raczej do czynienia z zapleczem o charakterze gospodarczym najpewniej jednej z pobliskich zagród.

Zgrupowanie XVII – obejmuje 10 obiektów, w tym 5 jam i 5 dołów posłupowych na obszarze około 1,0 ara. Tylko 3 jamy dostarczyły pojedynczych fragmentów naczyń (od 2 do 7). Dwie z jam ob. 552 i 1100, to jamy ze słupami wewnątrz, co wskazuje na ich ewentualne pierwotne zadaszenie. Obiekt 1100 to ponownie wydłużona jama o wymiarach $222 \times 90 \times 42$ cm o powierzchni około $2,0 \text{ m}^2$, z ewentualnymi śladami po wstawionych dwóch słupach (ryc. 128: 7). Towarzyszą mu w pobliżu 3 doły posłupowe w układzie trójkątnym zapewne z konstrukcji o przeznaczeniu gospodarskim, np. suszarni/brogu (ob.: 1091, 1094, 1096). Jest to jednoznacznie kolejne zgrupowanie o charakterze gospodarskim położone na skraju osady związane najpewniej z którąś z zagród właściwych.

Zgrupowanie XVIII – jest to specyficzne skupisko ewentualnych 7 obiektów, zlokalizowane na skraju osady w wyraźnym obniżeniu terenowym obejmującym powierzchnię około 1 ara. Wśród obiektów identyfikujemy trzy jamy i 4 doły posłupowe. Dwie jamy ob. 1351 i 1357 wyróżniają się zwłaszcza głębokością. Są to kolisty jamy ze średnicami rzędu 150 i 190 cm i głębokością odpowiednio 100 i 122 cm od powierzchni rejestracji. Ponad nimi w trakcie eksploracji terenu zdjęto około 60 cm nadkładu, co daje głębokość 160–180 cm od powierzchni gruntu. Profil obiektu 1351 wykazuje obecność pewnego rodzaju uskoków na jednym z boków (ryc. 130: 4), a obiektu 1357 jest bardziej nieregularny (ryc. 120: 7). Z pierwszego obiektu wydobyto tylko jeden fragment naczynia zaś z drugiego 3 i 5 fragmentów zębów zwierzęcych. Ich wielowarstwowe wypełnienia, zwłaszcza w ob. 1357 wskazują na pochodzenie po części wodne, m.in. warstwowanie szarej próchnicy białym wypłukanym piaskiem. W takiej sytuacji nie można wykluczyć, że oba te obiekty z racji swojej formy i głębokości oraz lokalizacji w terenie (obniżenie terenowe) należy interpretować jako studnie lub zbiorniki na wodę, zwłaszcza, że oba obiekty

zostały wydrążone już w warstwach gliniasto-iłowych, a nie w piaskach, jak ma to miejsce w przypadku obiektów na obszarze centrum osady. Z obiektem 1357 pozostaje w związku funkcjonalnym najpewniej dół postłupowy – ob. 1353. Również koło tej „studni” odsłonięto ob. 698 w formie rozległej, owalnej w planie jamy o wymiarach $300 \times 220 \times 90$ cm, z nieregularnym, nieckowatym profilem i warstwowanym wypełniskiem (ryc. 131: 1). Z jego wnętrza wydobyto 60 fragmentów naczyń oraz ponad 20 fragmentów pokonsumpcyjnych kości zwierzęcych. Wydaje się słusznym określenie tego obiektu mianem jamy śmietniskowej. Bliskość tego obiektu z domniemaną studnią – ob. 1357 (także obecność w jej wnętrzu zębów zwierzęcych) może sugerować ich bezpośredni związek funkcjonalny. Uzupełnieniem omówionych obiektów jest jeden podwójny układ słupowy (ob. 690–697), będący być może pozostałością suszarni.

Omówione zgrupowanie ma niewątpliwie specjalne znaczenie dla całej przestrzeni osady. Niewątpliwie nie jest to właściwa zagroda lecz raczej upatrywalibyśmy w tym przypadku ewentualnego dodatkowego miejsca czerpania wody (obok bliskości rzeki jako głównego miejsca pozyskiwania wody). Jednoznacznie powyższe zgrupowanie zaliczamy do części gospodarczej osady

Strefa V obejmuje tylko jedno zgrupowanie zlokalizowane na zewnątrz strefy IV, zajmując NE skraj osady i jednocześnie skraj wypiętrzenia terenowego, na którym została zlokalizowana cała osada.

Zgrupowanie XIX obejmuje 12 obiektów na obszarze co najmniej 2,0 – 2,5 arów. Wśród obiektów wyróżniono 8 jam (w tym 5 z dołami słupowymi wewnątrz), spośród których tylko cztery zawierały materiał datujący i 4 doły postłupowe. Obiekty z materiałem datującym zostały zlokalizowane ponownie na obwodzie elipsy otaczającej hipotetyczny owalny plac w centrum o średnicach rzędu 9×15 m. Rozplanowanie przestrzenne tego zgrupowania nawiązuje bezpośrednio do planów zgrupowań nr VIII, IX i XV. Trzy jamy dostarczyły jedynie od 4 do 7 fragmentów naczyń (ob. 491, 497, 505), natomiast największa z nich (ob. 357) 58 fragmentów (ryc. 88: 6–8). Ta ostatnia jama o zarysie nieregularnym i wydłużonym miała wymiary $356 \times 180 \times 60$ cm i powierzchnię rzędu $6,4 \text{ m}^2$ (ryc. 124: 7). Mogła ona pełnić funkcje mieszkalne lub też wchodzić w skład takiego obiektu naziemnego (ale także o przeznaczeniu gospodarczym). Kolejne cztery jamy, zawierając wewnątrz ślady po hipotetycznych dołach postłupowych, a tym samym posiadające zapewne pierwotnie zadaszenia typu szałasowego mogły spełniać funkcje magazynowe. Wśród nich ponownie mamy do czynienia z wydłużonymi obiektami i to nawet znacznych rozmiarów. Przekładowo obiekt 505 z kilkoma słupami wewnątrz miał wymiary $320 \times 142 \times 34$ cm i powierzchni ok. $4,5 \text{ m}^2$, ale z jego wypełniska pozyskano tylko 6 fragmentów naczyń. Doły postłupowe tworzą układy dwusłupowe (typ suszarni?). Z warstwy kulturowej w arach obszaru tego zgrupowania pozyskano do 30 fragmentów naczyń. Niewielka intensywność użytkowania, charakter obiektów oraz ich układ pozwala przypuszczać, że zgrupowanie to pełniło raczej funkcje gospodarcze, a nie zagrody właściwej.

Podsumowanie

Podsumowując analizę rozplanowania przestrzennego osady C2, trzeba stwierdzić jej znaczną odmienność od rozplanowania osady C1. Plan przestrzenny tej osady jest niewątpliwie dostosowany do ukształtowania terenu w postaci swego rodzaju półwyspu otoczonego naturalnymi obniżeniami. Całkowitą powierzchnię osady określamy w granicach około 80 arów (maksymalnie do 100). W obszarze objętym badaniami wyznaczono 19 zgrupowań obiektów o różnej wielkości i funkcji w ramach osady. Ze względu na jej fragmentaryczność przebadania podobnych zgrupowań, pozostających poza obszarem objętym badaniami, może znajdować się jeszcze co najmniej kilkanaście (ok. 10–12?). W ramach przebadanej części wyróżniliśmy 5 stref występowania zgrupowań obiektów, które obejmują obszar w kształcie zbliżonym do trapezu z dłuższą osią W-E wynoszącą około 90 m i krótszą N-S około 70 m. Jednak w przypadku osi W-E jej całkowita długość może sięgać nawet około 180 m, ze względu na możliwość prawdopodobnego występowania dalszych zgrupowań będących kontynuacją stref I, II i III poza obszarem badań, co umożliwi ukształtowanie terenu. W takiej sytuacji odkryta powierzchnia osady obejmuje około 63 ary, a jej całkowita powierzchnia może wynosić nawet około 130 arów.

Analogicznie, jak w przypadku osady C1 nie jesteśmy w stanie jednoznacznie wyznaczyć również i na tej osadzie reliktyw budowli wzniesionych w konstrukcji słupowej. Z tego też powodu funkcji mieszkalnych upatrujemy jedynie w szeregu obszernych jamach, najczęściej z bogatym inwentarzem zabytkowym, odkrytych w poszczególnych zgrupowaniach. Ich uzupełnieniem są inne jamy, w tym zasobowe, które pierwotnie posiadały w wielu wypadkach najpewniej także zadaszenie np. typu szałasowego, pełniąc zapewne różnorodne funkcje gospodarcze, m.in. magazynowe. Mogą o tym świadczyć zachowane w ich wnętrzach (lub obok nich) obiekty dołów postłupowych. Niekiedy duża liczebność różnorodnych

jam w niektórych zgrupowaniach może świadczyć o długotrwałości tejże osady, gdyż niewątpliwie nie funkcjonowały one wszystkie równocześnie, zwłaszcza w przypadku ich nakładania się na siebie.

W fazie początkowej rozwoju osady (faza I) powstały zgrupowania w jej centrum, tworząc zwartą koncentrację określoną jako strefy I–II. W skład tego centrum (w części odsłoniętej) wchodzi 7 zgrupowań (Z.I–VII), które uznajemy za relikty zagród właściwych (ryc. 133). Każde ze zgrupowań obejmuje obszar w formie elipsy o dłuższej osi wynoszącej około 15–20 m z powierzchnią rzędu 1,5 ara. Osie dłuższe zgrupowań I i II ze strefy I są usytuowane w przybliżeniu na linii N-S, a oś dłuższa całej strefy na linii W-E. Natomiast osie zgrupowań strefy II o rozmiarach i strukturze obiektów analogicznych jak w strefie I, układają się w stosunku do osi wzdłużnej strefy I wachlarzowato, na linii N-NE-E. Zgrupowania centrum osady charakteryzują się znacznym nagromadzeniem obiektów, wśród których wyróżniamy szereg rozległych jam, które mogły pełnić funkcje mieszkalne oraz inne o funkcjach gospodarczych. W każdym ze zgrupowań odkryto jamy zasobowe, w zróżnicowanej ilości od 1 do 10, zwłaszcza 2 zgrupowania – Z.V i VI, zawierają ich odpowiednio 7 i 10. Z czego to wynika trudno jednoznacznie odpowiedzieć, może to świadczyć o długotrwałości funkcjonowania poszczególnych zgrupowań lub też o zamożności i liczebności zasiedlających je rodzin. Na uwagę zasługuje zwłaszcza jama zasobowa w ob. 1304 (Z.V), o powierzchni około 5,3 m², która była usytuowana centralnie, zapewne w jakimś czworobocznym zbliżonym do kwadratu budynku naziemnym, być może o konstrukcji zrębowej. Obszar zgrupowań wypełniają dość równomiernie rozłożone obiekty, co uniemożliwia wyznaczenie potencjalnych obszarów podwórza, aczkolwiek mogły one być lokalizowane np. na zewnątrz jam o domniemanym charakterze mieszkalnym. W strefie I i II osady wystąpiło największe nagromadzenie materiałów zabytkowych w liczbie od 100 do ponad 300 fragmentów z ara, co wskazuje na intensywność i długotrwałość wykorzystywania tego terenu (ryc. 38).

Na zewnątrz stref I i II rozciąga się strefa III w postaci odcinkowego wieńca kolejnych sześciu zgrupowań obiektów (Z.VIII–XIII). Wyróżnione tutaj zgrupowania różnią się jednak swoim charakterem od zgrupowań ze stref I i II. Jakkolwiek zasadniczo przyjmują one także po części formę elipsowatą to w ich ramach różnią się zdecydowanie układem obiektów, niekiedy także i wielkością zajmowanego obszaru oraz nasyceniem materiałami zabytkowymi warstwy kulturowej jak również i samych obiektów. Układ obiektów w ich obrębie, niekiedy dookolny, zezwala na dość czytelne wyznaczenie domniemanych, niewielkich placów o charakterze podwórza, co jest zasadniczo niemożliwe do wyznaczenia w odniesieniu do zgrupowań stref I i II. Zwłaszcza największe obszarowo zgrupowanie Z.IX (ok. 2,5 ara) i najmniejsze Z.VIII (około 1 ara) charakteryzuje się układem obiektów na obwodzie elipsy np. z centralnie usytuowanym budynkiem słupowym lub może brogiem na czterech słupach (Z.IX). Zbliżony układ obserwujemy w Z.XV ze strefy IV z obszerną jamą czworoboczną w „centrum”. W czterech zgrupowaniach tej strefy ujawniono obecność tylko pojedynczych jam zasobowych, w liczbie od 1 do 3 oraz niekiedy rozległe obiekty, które mogły spełniać teoretycznie funkcje mieszkalne obok innych obiektów o funkcjach raczej gospodarczych. Nasycenie materiałem zabytkowym warstwy kulturowej tej strefy jest jednak zdecydowanie mniejsze, choć z niewielkimi wyjątkami. Zgrupowania tej strefy różnicują się naszym zdaniem także pod względem spełnianych funkcji.

Za pozostałości zagród w osadzie C2 uznajemy zgrupowania: Z.X, XI, XII, i być może XIII. Natomiast w zgrupowaniach Z.VIII i IX upatrujemy raczej funkcji gospodarsko-magazynowych, aczkolwiek i w ich przypadku nie można wykluczyć do końca sytuacji, że jest to tylko odmienna forma zagrody właściwej.

Na zewnątrz strefy III zlokalizowano strefę IV w formie kolejnego wieńca pięciu zgrupowań (Z.XIV – XVIII). Charakteryzuje się także układem obiektów na planie elipsy i podobną powierzchnią jak w pozostałych strefach, ale zazwyczaj o znacznie mniejszej ilości obiektów i materiałów zabytkowych. W tej strefie należy zwrócić uwagę na dwa zgrupowania, zgrupowanie XV odpowiada swym rozplanowaniem zgrupowaniu VIII i IX ze strefy III. Również tutaj w jego centrum zlokalizowano rozległy obiekt jamowy, a na obwodzie elipsy, oprócz innych obiektów, także jamę zasobową. Zgrupowanie XVIII odbiega swym charakterem od pozostałych gdyż zawiera właściwie tylko 2 głębokie jamy w których można upatrywać ewentualnych studni lub swego rodzaju spiżarni/chłodni.

Przy minimalnej ilości materiałów zabytkowych, zarówno w obiektach, jak i w warstwie kulturowej sądzimy, że strefa IV grupuje obiekty o przeznaczeniu czysto gospodarczym, aczkolwiek nie moż-

na wykluczyć do końca ich odmiennej funkcji (z jednoznacznym wyłączeniem Z.XVIII), podobnie jak to ma miejsce w przypadku części zgrupowań strefy III.

W ostatniej strefie V wyznaczono tylko jedno zgrupowanie Z.XIX o formie analogicznej do zgrupowań: VIII, IX i XV z tą różnicą, że w jego centrum brak identyfikowanego obiektu.

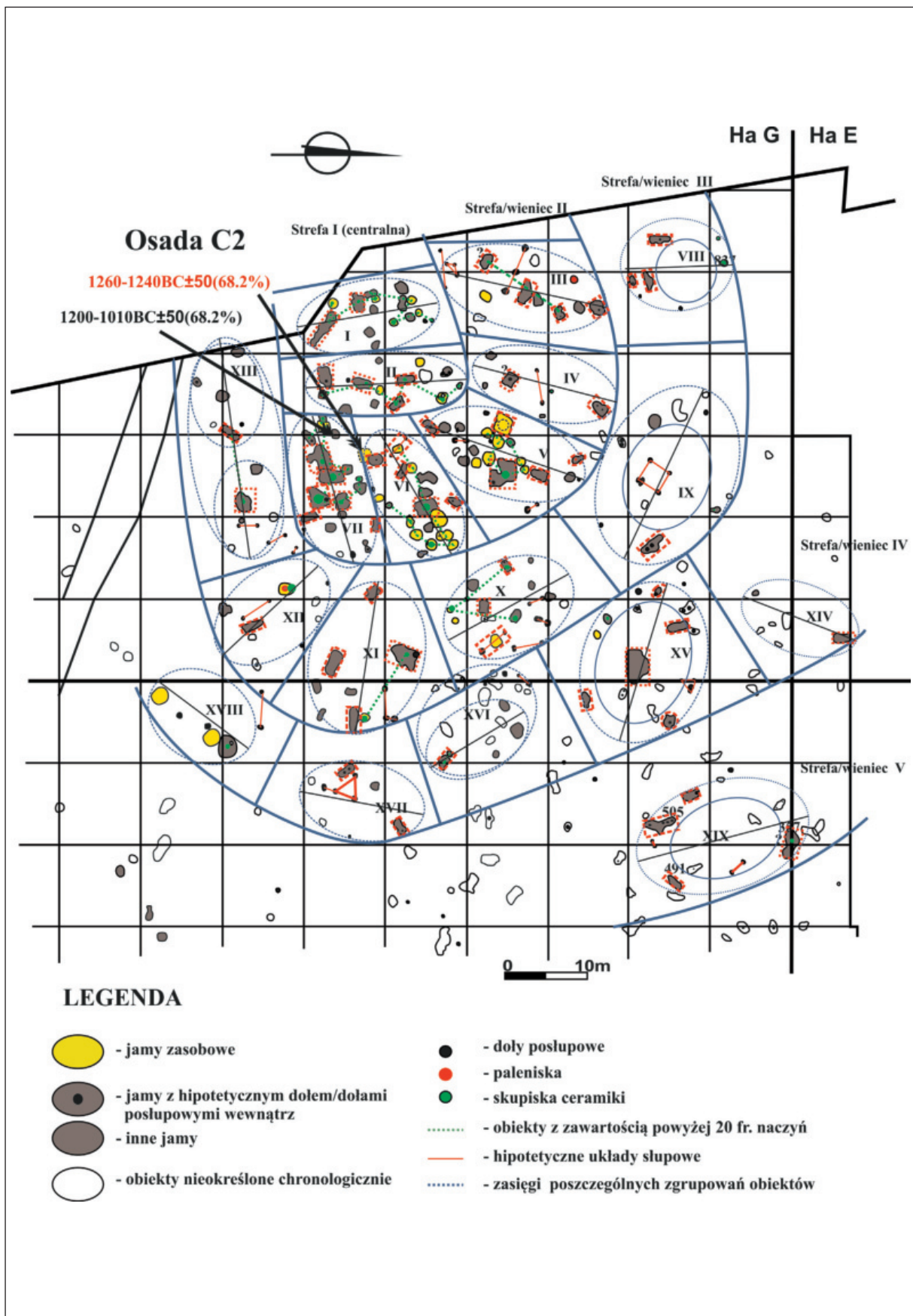
Jak już stwierdziliśmy funkcji mieszkalnych w poszczególnych zgrupowaniach, które uznaliśmy za potencjalne zagrody, upatrujemy głównie w rozległych jamach mogących pełnić takie funkcje bądź też mogących wchodzić w skład budowli naziemnych. Największe z nich osiągały powierzchnię od około 5,0 do ponad 11,0 m² (tabela 61). Jednak nie wszystkie z nich pełniły najpewniej funkcje mieszkalne, biorąc pod uwagę ich ukształtowanie wewnętrzne (profile) czy też znikomą zawartość materiałów zabytkowych (np. po 1–3 fragmenty naczyń). Innym problemem jest brak przy nich zasadniczo dołów posłupowych, co może sugerować występowanie przy nich innych rozwiązań konstrukcyjnych od zadaszeń typu szalasowego poczynając, po konstrukcje zrębowe. Na uwagę zasługuje również seria obiektów ujawnianych w zasadzie w każdym zgrupowaniu. Są to regularne, wydłużone jamy czworoboczne, owalne oraz nieregularne o zróżnicowanym profilu, w których często można dopatrzeć się pozostałości po dołach posłupowych. Ich powierzchnie najczęściej oscylują w przedziale od 2,0 do około 5,0 m², choć trafiają się również większe (tabela 61). Zazwyczaj z ich wypełnisk pozyskiwano tylko pojedyncze fragmenty naczyń, rzadziej po kilkanaście, a co najwyżej po kilkadziesiąt. Przykładowo największy wśród nich, ob. 1051 z Z.I o wymiarach 488 × 140 × 50 cm i powierzchni 6,9 m² dostarczył 35 fragmentów, natomiast mniejszy z Z.II o wymiarach 248 × 130 × 50 cm i powierzchni 3,2 m² – 43 fragmentów. Obecność w wielu z nich śladów po domniemanych słupach wskazuje na to, że mogły one posiadać konstrukcje pod ich zadaszenia np. w formie szalasowej. W takiej sytuacji mogły spełniać niewątpliwie różnorodne funkcje magazynowo – hodowlane, przechowalnicze, ale także mieszkalne. Trudno tutaj udzielić jednoznacznej odpowiedzi.

W osadzie C2, podobnie jak w osadzie C1, zidentyfikowano także doły posłupowe. Najczęściej tworzyły one układy dwusłupowe, mogące być konstrukcją np. suszarni. Niekiedy takie układy możemy hipotetycznie połączyć z konstrukcją zadaszenia jam, np. nad jamą zasobową w Z.VI w strefie II i w Z.X strefy III, tworzące zapewne całkiem pokaźne budowle o powierzchni od kilku do kilkunastu metrów kwadratowych (ok. 12 m² w Z.IX). Wyróżniono także doły posłupowe w układzie trójkątnym w Z.III, XV i XVII, będące najpewniej również pozostałością jakiejś odmiany suszarni lub brogów. Tylko raz zidentyfikowano układ liniowy potrójny w Z.III ze strefy II, który być może jest pozostałością po naziemnej budowli być może typu szalasowego o powierzchni rzędu 18 m², co byłoby największą wielkością wśród identyfikowanych obiektów kubaturowych na tej osadzie. Tylko raz zidentyfikowano układ czterosłupowy w Z.IX ze strefy III, będący być może śladem po konstrukcji np. brogu lub też niewielkiego budynku o wymiarach 3,0 × 3,0 m (9,0 m²). Pojedyncze doły posłupowe występują samodzielnie lub też w pobliżu niektórych jam, wchodząc zapewne w skład konstrukcji ich zadaszeń szalasowych.

Kończąc należy stwierdzić, że jednoznaczne określenie funkcji poszczególnych zgrupowań w ramach stref tej osady C2 nie jest łatwe. Uważamy jednak, że wśród odsłoniętych zgrupowań tylko część z nich należy uznać za zagrody. Jest to siedem zgrupowań ze strefy I i II (Z.I-VII) oraz cztery ze strefy III (Z.X-XIII). Natomiast wśród pozostałych ze stref III (Z.VIII-IX) oraz IV i V upatrujemy raczej funkcji gospodarczych (m.in. Z.XVIII), nie wykluczając jednak do końca także funkcji zagród.

Tabela 59. Zestawienie rodzaju obiektów w zgrupowaniach osady C2

NUMER ZGRUPOWANIA	JAMY ZASOBOWE	JAMY Z DOŁEM POSLU- POWYM	INNE JAMY	STUDNIE ?	DOŁY POSŁUPOWE	PALENIŚKA	SKUPIŚKA CER./NACZ.	SUMA OBIEKTÓW	POW. /ARY	NR OB./ ZAWARTOŚĆ MAT. ZAB. WYM. (W CM)/POW.
Z.I – zagroda	6	-	8	-	1	-	1	16	ok. 1,5	Ob.1055 – 63 fr. 232×166×40, pow. 3,9m ² Ob. 1051 – 35 fr. 488×140×50, pow. 6,9m ²
Z.II – zagroda	3	2	8	-	1	1	-	15	ok. 1,5	Ob. 1036 – 11 fr. 280×160×40, pow. 4,5m ² Ob.1058 – 43 fr. 248×130×50, pow. 3,2m ²
Z.III – zagroda	1	2	7	-	8	1	-	19?	ok. 1,5	Ob.1277 – 27 fr. 210×126×37, pow. 2,6m ²
Z.IV – zagroda	-	2	3	-	2	-	1	8	ok. 1,0	Ob. 539 – 6 fr. 224×146×50, pow. 3,3m ² Ob.1305 – 8 fr., tłuk, polepa 166×144×16, pow. 2,4m ²
Z.V – zagroda	7	3	8	-	8	-	-	26	ok. 1,5	Ob.1329 – 126 fr., fr. żarna 350×330×44, pow. 11,5m ² Ob.1304 – 8 fr., tłuk, polepa 230×230×-, pow. 5,3m ²
Z.VI – zagroda	10	3	6	-	3	-	-	22	ok. 1,5	Ob.648 – 157 fr., gładzik, kości 280×220×67, pow. 6,2m ²
Z.VII – zagroda	1	3	14	-	2	-	-	20	ok. 1,5	Ob.1063 – 167 fr., kości 340×180/260×60, pow.6,2/8,8m ² Ob.1064/1 – 162 r., ośelka 310×180×40, pow. 5,8m ² Ob. 1072 – 79 fr., tłuk, kości 212×200×20, pow. 4,2m ²
Z.VIII – zagroda?	-	2	1	-	2	-	2	7	ok. 1,5	Ob. 554 – 16 fr. 254×82×50, pow. 2,0m ²
Z.IX – gospodarcze	-	3	7	-	7	-	-	17	ok. 2,5	Ob. 526 – 1 fr. 300×154×40, pow. 4,6m ²
Z.X – zagroda	3	2	8	-	8	-	1	22	ok. 1,5	Ob. 1324 – 10 fr. 160×120×30, pow. 2,0m ²
Z.XI – zagroda?	1	-	7	-	4	-	-	12	ok. 1,5	Ob. 603 – 12 fr, kości 310×268×36, pow. 8,3m ² Ob. 1092 – 1 fr. 300×150×54, pow. 4,5m ² Ob. 1098 – 4 fr. 300×144×36, pow. 4,3m ²
Z.XII – gospodarcze?	1	1	5	-	4	-	-	11	ok.1,5	Ob. 634 – 3 fr. 260×100×24, pow. 2,6m ²
Z.XIII – zagroda	-	1	9	-	7	-	-	17	ok. 2,0?	Ob. 672 – 10 fr. 238×118×24, pow. 2,8m ² Ob. 687 – 24 fr. 250×196×32, opow. 5,0m ²
Z.XIV – gospodarcze	-	-	6	-	-	-	-	6	ok. 1,0	Ob. 450 – 1 fr. ok. 250×120×30, pow. 3,0m ² Ob. 479 – 0 fr. 208×122×52, pow. 2,5m ²
Z.XV – gospodarcze	1	7	5	-	6	-	-	19	ok. 2,5	Ob.516 – 1 fr. 330×280×80, pow. 9,2m ² Ob.520 – 7 fr. 270×100×45, pow. 2,7m ² Ob. 575 – 1 fr. 190×90×34, pow. 1,7m ²
Z.XVI – gospodarcze?	-	1	14	-	4	-	-	19?	ok. 1,0 lub 2,5	Ob. 1332 – 0 fr. 260×82×24, pow. 2,1m ² Ob. 1343 – 0 fr. 140×82×22, pow. 1,2m ²
Z.XVII – gospodarcze	-	2	3	-	5	-	-	10	ok. 1,0	Ob. 1100 – 3 fr. 222×90×42, pow. 2,0m ²
Z.XVIII – gospodarcze	-	-	1	2	4	-	-	7	ok. 1,0	
Z.XIX – gospodarcze	-	5	3	-	4	-	-	12	ok. 2,5	Ob. 357 – 58 fr. 356×180×60, pow. 6,4m ² Ob.505 – 6 fr. 320×142×34, pow. 4,5m ²
Suma:	34	39	122	2	80	2	5	285		

Ryc. 133. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Rozplanowanie przestrzenne osady C2.
 Fig. 133 Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Spatial distribution of settlement C2.

Osada C3

Obszar tej osady jest w znacznym stopniu zniszczony przez obiekty nowożytnego gospodarstwa rolnego, którego relikty odkryto w trakcie prowadzonych prac (ryc. 145). Z tego też powodu analiza i charakterystyka poszczególnych jej części składowych jest utrudniona, gdyż ich układ jest zapewne znacznie zaburzony zniszczeniami nowożytnymi. Badaniem objęto najpewniej cały jej zasięg, choć nie można wykluczyć, że ma ona jeszcze kontynuację na wschód poza pasem autostrady (ryc. 134). Na osadę składa się dziesięć potencjalnych, struktur przestrzennych, określonych jako zgrupowania obiektów z oznaczeniem od I do X. Ogółem w analizie osady C3 uwzględniono 72 obiekty o zróżnicowanym charakterze (tabela 60).

Zgrupowanie I – obejmuje 10 obiektów na obszarze około 1,5 ara, wśród których wyróżniono 9 jam (w tym dwie zasobowe – ob. 902 i 1114) z których sześć zawierało materiał datujący oraz jedno skupisko fragmentów naczyń.

Na szczególną uwagę zasługuje jama ob. 1114 o wymiarach $180 \times 152 \times 70$ cm, i powierzchni $2,7 \text{ m}^2$, o warstwowanym wypełnisku, z której pozyskano 258 fragmentów naczyń w tym m.in. kubek z otworem w dnie i garnki esowate typu G3 (ryc. 92: 1–2). Jakkolwiek najpewniej pełniła ona pierwotnie funkcję jamy zasobowej, a następnie śmietnikowej, nie można wykluczyć, iż jest częścią składową domu mieszkalnego i rodzajem piwniczki (ryc. 131: 2). Inne jamy dostarczyły od 1 do 16 fragmentów naczyń (ob. 909, ryc. 92: 3). Notujemy tutaj także skupisko fragmentów naczynia (ob. 942). Również warstwa kulturowa w obszarze tego zgrupowania dostarczyła powyżej 100 fragmentów naczyń z ara (ryc. 38, 92: 4). Zgrupowanie to uznajemy za pozostałość zagrody.

Zgrupowanie II – skupia 14 obiektów na powierzchni około 1,5 ara, w postaci 11 jam, jednego skupiska fragmentów naczyń oraz dwóch dołów posłupowych. Jakkolwiek z większości jam i skupiska pochodzi od 4 do 33 fragmentów naczyń (ob. 616, ryc. 95: 1; ob. 951, ryc. 95: 2), to dwie z nich zasługują na uwagę ze względu na ich zawartość, a także wielkość. Jama obiektu 1042/2 o wymiarach $244 \times 193 \times 90$ cm (pow. $4,7 \text{ m}^2$) z warstwowanym wypełniskiem (ryc. 93: 1) dostarczyła 204 fragmentów naczyń oraz kamienia szlifierskiego (ryc. 93: 3–7). Zapewne pierwotnie pełniła funkcję o charakterze zasobowym, a później śmietnikowym. Została ona naruszona przez jamę ob. 1043 z hipotetycznym śladem po słupie wewnętrznym (ryc. 93: 2) ze 128 fragmentami naczyń (ryc. 93: 8–11). Być może wchodziły one w skład budynku o charakterze mieszkalnym, choć nie jest to takie pewne (jama 1042/2 naruszona przez młodszy obiekt ze słupem?). Także duża jama zasobowa ob. 900 (ryc. 94: 1) dostarczyła 68 fragmentów naczyń oraz kości zwierzęcych i kamiennego tłuczka/rozcieracza (ryc. 94: 2–6). Towarzyszący jamie dół posłupowy (ob. 936) wchodził najpewniej w skład konstrukcji jej zadaszania. Kolejna jama o charakterze zasobowym (ob. 949) dostarczyła tylko 5 fragmentów i ponownie stwierdzamy w jej pobliżu pojedynczy dół posłupowy (ob. 951 – ryc. 95: 2), który najpewniej współtworzył konstrukcję jej zadaszania. Zarys tej jamy naruszał duży obiekt jamowy (ob. 950) z wymiarami $270 \times 130 \times 42$ cm i powierzchni ok. $3,2 \text{ m}^2$ zawierający jednak tylko 4 fragmenty naczyń, który spełniał funkcje gospodarcze. Inna jama ob. 945 z dołem posłupowym wewnątrz po zadaszaniu typu szafasowego o wymiarach $176 \times 120 \times 80$ cm i powierzchni rzędu ponad $2,0 \text{ m}^2$ (ryc. 126: 5), dostarczyła pokonsumpcyjnych fragmentów kości zwierzęcych oraz 33 fragmentów naczyń.

Na obszarze tego zgrupowania planigrafia wykazuje znaczne nagromadzenie materiałów ruchomych w warstwie kulturowej, sięgające 300 fragmentów naczyń z ara (ryc. 38), co wskazuje na intensywność jego użytkowania. Chociaż brak jednoznacznych możliwości identyfikacji budynku mieszkalnego, to niewątpliwie istnieją podstawy aby uznać to zgrupowanie za zagrodę.

Zgrupowanie III – to jedynie 5 obiektów na obszarze rzędu 1,5 ara w części bardzo silnie zniszczonej przez obiekty nowożytne. Materiał datujący w postaci fragmentów ceramiki w liczbie od 2 do 7. Wyjątkowo tylko obiekt 888 o wymiarach $206 \times 148 \times 60$ cm i pow. rzędu $3,0 \text{ m}^2$ dostarczył 11 fragmentów naczyń. Tylko hipotetycznie można to zgrupowanie zaliczyć do relikwów potencjalnej zagrody, zniszczonej przez młodsze obiekty.

Zgrupowanie IV – w jego obrębie wyróżniono 6 datowanych obiektów na powierzchni około 1,5 ara. Są to zróżnicowane jamy wśród których notujemy jedną jamę zasobową (ob. 1170, ryc. 120: 10), z której wydobyto 65 fragmentów naczyń. Towarzyszyła jej niewielka jama – ob. 1169. z dołem posłupowym wewnątrz. Pomiędzy tymi obiektami dokonano składek fragmentów naczyń, co wskazywałoby, że pierwotnie mogły być jednoczasowe i wspólnie zadane. Na szczególną uwagę zasługuje duża

owalna jama o wymiarach 170×150 cm, ale dość płytka (do 16cm) która dostarczyła aż 476 fragmentów naczyń (ob. 1162 – ryc. 95: 4–6), które stanowiły swego rodzaju wyłożenie jej dna o kolistym zarysie (ryc. 95: 3). Najpewniej wchodziła pierwotnie w skład budynku naziemnego. Kolejna jama ob. 311 (ryc. 124: 2) dostarczyła 24 fragmenty naczyń. Na uwagę zasługuje także wydłużona owalna jama z 3 lub czterema dołami posłupowymi wewnątrz (ob. 391), o wymiarach 200×100×20 cm (ryc. 128: 6), z której wydobyto jednak tylko 5 fragmentów naczyń. Niewątpliwie jama ta posiadała solidne zadaszenie i miała przeznaczenie gospodarcze. W tym zgrupowaniu także mamy do czynienia ze znaleziskiem rozcieracza kamiennego i fragmentami dużych naczyń zasobowych (ryc. 116). Planigrafia materiałów z warstwy wskazuje na silne nasycenie tego rejonu fragmentami ceramicznymi, do 100–200 fragmentów z ara. Zgrupowanie IV uznajemy za pozostałości kolejnej zagrody.

Zgrupowanie V – na obszarze około 1,5 ara notujemy 17 obiektów, wśród których aż 12 to jamy zasobowe (ryc. 117: 1, 2; 118: 1; 119: 1, 9; 120: 4) a 2 to inne jamy oraz jedno skupisko ceramiki (ob. 1136) w formie fragmentów garnka esowatego typu G3 (55 fr. – ryc. 96: 1) i dwa doły posłupowe. Z niektórych jam zasobowych pozyskano bardzo liczne materiały ruchome liczone od kilku do blisko 100 fragmentów (ob. 631, ryc. 99: 1–7; ob. 633, ryc. 98: 1; ob. 1359, ryc. 100: 1–4; ob. 1400, ryc. 98: 2–3), a jedna z nich dostarczyła aż 160 fragmentów i rozcieracza kamiennego (ob. 26, ryc. 97: 1–6). Także z jamy ob. 633 wydobyto kolejny rozcieracz oraz grudki polepy. Warstwa kulturowa na obszarze tego zgrupowania dostarczyła dość licznych materiałów zabytkowych (ryc. 38; 96: 2–3). Odkryte doły posłupowe tworzą najpewniej układ dwusłupowej suszarni. Jednoznacznie w przypadku tego zgrupowania mamy do czynienia ze wspólną dla całej osady C3 strefą magazynową.

Zgrupowanie VI – obejmuje osiem obiektów silnie rozproszonych na obszarze około 1,5 ara. Jest to pięć jam, z których dwie najpewniej o charakterze zasobowym (ob. 1381, ryc. 130: 5) dostarczyły od 1 do 21 fragmentów naczyń (ob. 874, ryc. 100: 5–6; ob. 875, ryc. 100: 7) oraz trzy doły posłupowe. Jest to obszar bardzo silnie zniszczony przez obiekty nowożytnego gospodarstwa rolnego, które zapewne zniszczyło także szereg dalszych obiektów tego zgrupowania. W takiej sytuacji jedynie hipotetycznie możemy upatrywać w nim potencjalnej jednostki o charakterze zagrody, ale z dużym prawdopodobieństwem.

Zgrupowanie VII – zawiera tylko 4 obiekty na obszarze około 1,0 ara. Wśród obiektów identyfikujemy dwie jamy, w tym jedną o charakterze zasobowym (ob. 624), z których pozyskano odpowiednio 3 i 7 fragmentów naczyń (ob. 692, ryc. 100: 8). Do obszaru zgrupowania zaliczono także dwa pobliskie doły posłupowe. Charakter tego zgrupowania jest najpewniej gospodarczym i trudno w nim upatrywać reliktyw zagrody. Być może obiekty tego zgrupowania pozostają w jakimś związku funkcjonalnym z pobliskimi zagrodami ze zgrupowań Z.I lub Z.II.

Zgrupowanie VIII – być może odsłonięte tylko fragmentarycznie (wykracza poza pas objęty badaniami?) obejmuje 6 obiektów jamowych (pięć datowanych) na obszarze oko. 1,5 ara. Wśród jam wyróżniono dwie jamy najpewniej o charakterze zasobowym (ob. 607 i 1111), z których pozyskano odpowiednio 2 i 22 fragmenty naczyń. Z pozostałych jam – ob. 608, 619 i 1112 pozyskano odpowiednio 11,9 i 25 fragmentów naczyń. Nagromadzenie w warstwie kulturowej tego rejonu po około 50 fragmentów z ara wskazuje, że był to teren użytkowany dość intensywnie i dlatego uważamy, że można w tym zgrupowaniu upatrywać kolejnej zagrody, jednak bez możliwości wyznaczenia budynku mieszkalnego.

Zgrupowanie IX? – wyznaczone hipotetycznie ze względu na obecność jednej jamy na obszarze silnie zniszczonym zabudowaniami nowożytnego gospodarstwa rolnego. Jest to obiekt 1206 z 25 fragmentami naczyń (ryc. 101: 1–3).

Zgrupowanie X? – podobnie jak Z. IX wyznaczone hipotetycznie w oparciu o jedną jamę o charakterze zasobowym ob. 764 z 9 fragmentami naczyń (ryc. 101: 4–5).

Tabela 60. Zestawienie rodzaju obiektów w zgrupowaniach osady C3

NUMER ZGRUPOWANIA	JAMY ZASOBOWE	JAMY Z DOŁEM POSŁUPOWYM	INNE JAMY	DOŁY POSŁUPOWE	PALENISKA	SKUPISKA CER./ NACZYNIEM	SUMA OBIEKTÓW	POWIERZCHNIA (W ARACH)
Z.I Zagroda	2	–	7	–	–	1	10	ok. 1,5
Z.II Zagroda	4	2	5	2	–	1	14	ok. 1,5

NUMER ZGRUPOWANIA	JAMY ZASOBOWE	JAMY Z DOŁEM POSŁUPOWYM	INNE JAMY	DOŁY POSŁUPOWE	PALENISKA	SKUPISKA CER./ NACZYNNIE	SUMA OBIEKTÓW	POWIERZCHNIA (W ARACH)
Z.III Zagroda?	-	1	4	-	-	-	5	ok. 1,5
Z.IV Zagroda	1	2	3	-	-	-	6	ok. 1,5
Z.V gospodarcze	12	-	2	2	-	1	17	ok. 1,5
Z.VI Zagroda?	2?	-	3	3	-	-	8	ok. 1,5
Z.VII gospo- darcze	1	-	1	2	-	-	4	ok. 1,0
Z.VIII Zagroda	2?	-	4	-	-	-	6	ok. 1,5
Z.IX Zagroda?	-	-	1	-	-	-	1	ok. 1,5
Z.X Zagroda?	1	-	-	-	-	-	1	ok. 1,5
suma:	25	5	30	9	-	3	72	

Podsumowanie

Wszystkie zgrupowania wpisują się, podobnie jak we wcześniej omawianych osadach, w formę owalu z dłuższą osią wynoszącą około 16–18 m. Również w tej osadzie nie zidentyfikowano układów słupowych, które zezwalałaby na rekonstrukcję budynków wzniesionych w konstrukcji słupowej o charakterze mieszkalnym. Z tego też powodu budowli mieszkalnych (lub też części ziemnych takich budowli) upatrujemy podobnie w niektórych większych jamach poszczególnych zgrupowań.

W oparciu o przeprowadzoną analizę można dopuszczać możliwość, że podstawowy trzon osady C3 tworzyło najpewniej 8 zgrupowań układających się promieniście na planie owalu o średnicach rzędu 50 na 60 m, okalających owalny plac. Całkowita powierzchnia tej osady wynosiła około 25–30 arów. Wśród zgrupowań osady wyróżniamy pięć, które uznajemy za relikty zagród (Z.I, II, III, IV i VI). Trzeba jednak przy rozpatrywaniu tej osady uczynić ważną uwagę. Ze względu na znaczny stopień zniszczenia jej części zachodniej nie można wykluczyć, że znajdowały się tu jeszcze dwa zgrupowania, z których odkryliśmy tylko pojedyncze obiekty, a które mogą wchodzić w skład potencjalnych zagród Z.IX i Z.X.

Zgrupowanie V w ramach tej osady to ewidentnie obszar o przeznaczeniu magazynowym służącym całej osadzie. W takiej sytuacji na osadę mogło pierwotnie składać się siedem potencjalnych zagród.

Na zewnątrz tej osady zlokalizowano jeszcze dwa zgrupowania, z których Z.VIII odsłonięto najpewniej tylko częściowo(?). Jest ono położone w dość znacznej odległości od pozostałych, stanowiąc pozostałość po jeszcze jednej wyizolowanej zagrodzie, być może o szczególnym przeznaczeniu. Ostatnie zgrupowanie Z.VII, najpewniej także o funkcji gospodarczej, jest zlokalizowane poza centralnym obszarem osady, na tyłach zgrupowań I i II. Ostatecznie w obrębie przebadanego obszaru osady C3 wyznaczamy osiem potencjalnych zagród i dwa zgrupowania o charakterze gospodarczo-magazynowym. Osada C3 jest niewątpliwie mniejszą jednostką osadniczą niż dwie poprzednie i zawiera potencjalnie 10 elementów składowych w postaci zgrupowań, w części znacznie zniszczonych przez młodsze osadnictwo. Liczebność jam zasobowych wskazuje, że w tym przypadku odsłonięta osada mogła funkcjonować kilka lat i składała się najpewniej z podstawowych siedmiu, ośmiu rodzin co tworzyło niezbyt wielką wspólnotę liczącą prawdopodobnie około 40 osób.

W odniesieniu do osady C3 mamy więc do czynienia z nieco odmiennym planem jej zagospodarowania przestrzennego, niż miało to miejsce w osadach C1 czy też C2, ale swą strukturą wewnętrzną nawiązuje w znacznym stopniu do NW strefy osady C1.

Osada C4

Osada C4 znajduje się w południowo-zachodniej części przebadanego terenu (strefa III w ramach stanowiska) i, jak można sądzić, zapewne kontynuuje się jeszcze poza obszar objęty wykopem badawczym (ryc. 134). Na jej obszarze wydzielono 7 potencjalnych zgrupowań oznaczonych od I do VII.

Liczba obiektów w poszczególnych zgrupowaniach jest bardzo zróżnicowana i wynosi od 6 do 17. W tej liczbie mieszczą się także obiekty bez zawartości materiału datującego, które wykazują jednak pochodzenie antropogeniczne i tworzą zgrupowania wraz z obiektami datowanymi. Jest to pewne odstępstwo od dotychczasowego trybu postępowania. Dlatego też wyznaczone zgrupowania mają niekiedy podwójny zasięg, w pierwszym rzędzie obejmując obiekty datowane i niedatowane, znajdujące się pomiędzy nimi oraz, szerzej także znajdujące się poza nimi obiekty niedatowane. W przypadku tej osady, zwłaszcza w zgrupowaniach jej części S, może dochodzić do przypadkowego włączenia obiektów niedatowanych, które w istocie przynależą do starszych horyzontów osadniczych związanych z neolitem schyłkowym (KN) i wczesną epoką brązu (KI/KT), które również zajmowały ten obszar. Z obszaru osady uwzględniono ogółem 82 obiekty (tabela 61).

Zgrupowanie I – to 12 obiektów, w tym 5 z materiałem zabytkowym, położonych na obszarze około 2,5 ara w szerszym zakresie i około 1,5 ara w węższym, obejmującym jedynie obiekty z materiałem datującym. Wśród nich notujemy jedną jamę zasobową – ob. 1233 (ryc. 131: 3) oraz 10 o innym charakterze. Jamy dostarczyły niewielkiej ilości zabytków od 1 do 4 fragmentów naczyń, z wyjątkiem rozległej jamy ob. 1232 o wymiarach 188 × 145 × 36 cm i powierzchnią około 2,7 m² z 25 fragmentami. Również czworoboczna jama z domniemanym jednym dołem posłupowym – ob. 1235 (ryc. 131: 6) charakteryzuje się dość znacznymi rozmiarami wynoszącymi 228 × 146 × 52 cm i powierzchnią około 3,6 m² (niestety pozyskano z niej tylko jeden fragment ceramiki). Najpewniej oba obiekty pierwotnie były zadane, zwłaszcza ob. 1235, a ob. 1232 mógł wchodzić w skład budynku naziemnego lub szałas. Z warstwy kulturowej pozyskiwano tutaj po kilkadziesiąt fragmentów z ara (ryc. 38). Być może to zgrupowanie ze względu na niewielkie nasycenie materiałem zabytkowym należy traktować jako krótkotrwałą (?) zagrodę w początkowej fazie organizacji. Nie można jednak wykluczyć, że omawiane zgrupowanie w istocie rozpada się na dwa mniejsze Ia i Ib i są to dwie zagrody.

Zgrupowanie II – to hipotetyczne zgrupowanie, które mogło funkcjonować w osadzie ze względu na jego usytuowanie przestrzenne. Składa się na nie sześć obiektów, ale tylko z jednym datowanym zawierającym 2 fragmenty naczyń (ob. 756). Może pełniło jedynie funkcje gospodarczo-magazynowe.

Zgrupowanie III – obejmuje 15 obiektów (w tym 10 datowanych) na powierzchni rzędu 1,5 ara w postaci jedenastu jam i czterech dołów posłupowych. Dwie jamy ob. 1160 i 1200 pełniły funkcje jam zasobowych z niewielką ilością materiału zabytkowego w postaci, odpowiednio 4 i 16 fragmentów naczyń. Również w pozostałych jamach materiał datujący dość nieliczny od 1 do 5 fragmentów naczyń z wyjątkiem trzech, gdzie mamy po 25–28–30 fragmentów (ob. 1206; 1185 i 1177 – ryc. 104: 1–6). Być może ob. 1185, o wymiarach 180 × 122 × 25 cm i powierzchni około 2,2 m² i towarzyszący mu ob. 1184 wchodziły w skład jakiegoś budynku naziemnego. Trzy odkryte doły posłupowe tworzą układ trójkątny, w typie np. suszarni. Zgrupowanie uznajemy za relikty zagrody.

Zgrupowanie IV – to 11 obiektów, choć tylko cztery z nich zawierały materiał datujący. Wyróżniono wśród nich 9 jam, w tym trzy o charakterze zasobowym, jedno domniemane ognisko (ob. 1207) oraz dwa doły posłupowe. Zgrupowanie obejmuje powierzchnię rzędu 1,5 ara. Obiekty, tak z materiałem zabytkowym jak i jego pozbawione układają się generalnie na obwodzie elipsy, tworząc w centrum „wolny” plac z pojedynczym dołem posłupowym. Jamy dostarczyły znikomych materiałów datujących od 2 do 19 fragmentów (ob. 716 – jama zasobowa). W obiekcie 730 o charakterze zasobowym obok fragmentów naczyń w tym naczynia zasobowego (składanka fragmentów naczynia z pobliskim ob. 729), odnotowano także fragmenty kości zwierzęcych. Ob. 1207 o zarysie trójkątnym w swym wypełnisku zawierał znaczną ilość węgla drzewnych, co może sugerować, iż pierwotnie stanowił ognisko (ryc. 129: 5). Na uwagę zasługuje w tym zgrupowaniu szczególnie rozległa nieckowata i płytka jama – ob. 713 o wymiarach 322 × 185 × 32 cm, z której pozyskano jedynie drapacz krzemienisty. Być może jest to także zarys jakiegoś budynku o charakterze gospodarczym, np. do przechowywania siana – słomy dla zwierząt lub samych zwierząt. Zgrupowanie IV należy uznać za strefę o przeznaczeniu czysto magazynowym w obrębie osady lub też jedynie hipotetycznie za zagrodę.

Zgrupowanie V – składa się z potencjalnych 10 obiektów, ale tylko z dwóch pozyskano materiał datujący. Obiekty są zlokalizowane na obszarze około 1,5 ara i wyróżniono wśród nich 7 jam, w tym trzy najpewniej o charakterze zasobowym oraz 3 doły posłupowe. Z jamy zasobowej ob. 993 wydobyto jedynie 3 fragmenty naczyń i kilka fragmentów przepalonych kości zwierzęcych. Przy braku możliwości wyróżnienia w obszarze tego zgrupowania jakichkolwiek pozostałości po większej budowli o charakterze

mieszkalnym i przy minimalnym nasyceniu materiałami zabytkowymi, jesteśmy skłonni uznać je za pozostałość strefy pełniącej funkcję magazynową.

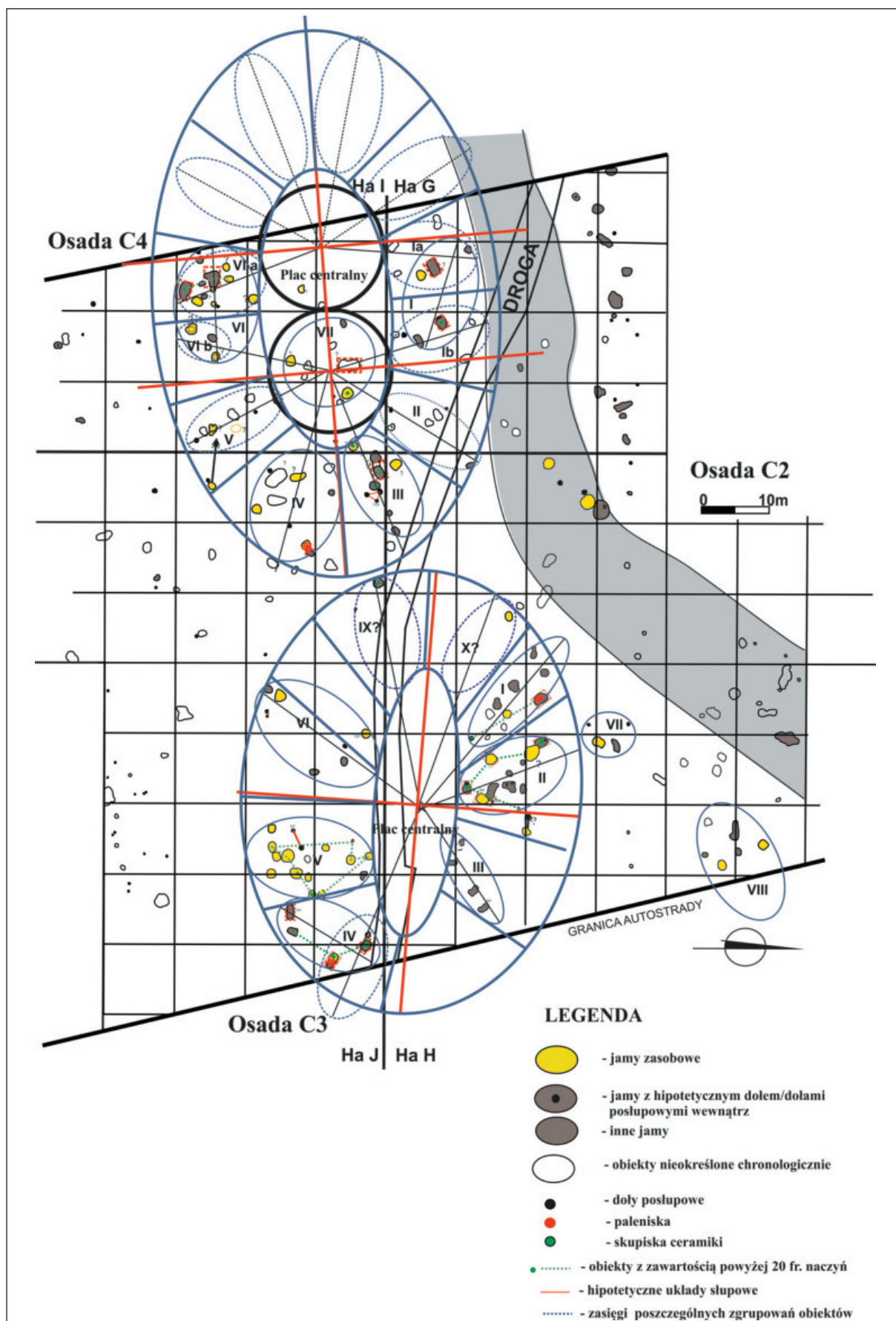
Zgrupowanie VI – składa się z 16 obiektów, w tym 15 datowanych, na obszarze około 1,5 ara. Wśród obiektów wyróżniono 8 jam o charakterze zasobowym i 6 innych oraz 2 doły posłupowe. Odkryte doły posłupowe należą do konstrukcji zadaszeń pobliskich jam. Większość obiektów dostarczyła od 1 do 20 fragmentów naczyń (ob. 1027, ryc. 104: 7–8; ob. 1029, ryc. 104: 9). Na szczególną uwagę zasługują dwie rozległe o nieregularnej formie jamy ob. 1030 o wymiarach 216 × 214 × 46 cm z powierzchnią rzędu 4,6 m² (ryc. 106: 1; 126: 7) i ob. 1021 z wymiarami 250 × 146 × 60 cm i powierzchnią 2,5 m² (ryc. 105: 1; 126: 7). Z każdej z nich wydobyto odpowiednio 99 (ryc. 106: 2–7) i 67 (ryc. 105: 2–6) fragmentów naczyń. Obiekt 1030 przecina starszą jamę – ob. 1031 o charakterze zasobowym (ryc. 126: 7). Być może ten drugi obiekt jest pozostałością po budowlu mieszkalnej. Nie ulega jednak wątpliwości, że istniały tutaj co najmniej dwa duże obiekty zadaszone i kilka mniejszych, oraz jamy zasobowe. Zadziwia liczebność jam zasobowych, co mogłoby wskazywać na funkcje magazynowe tego zgrupowania, przy jednoczesnych trudnościach w jednoznacznym zidentyfikowaniu budowli typu mieszkalnego. Planigrafia tego obszaru ujawnia pozyskanie z ara gdzie funkcjonowały te hipotetyczne budowle, do 300 fragmentów naczyń, co wskazuje na intensywność użytkowania. Brak jednocześnie wyrobów kamiennych w postaci fragmentów, czy też całych egzemplarzy żaren, tłuczków/rozcieraczy, gładzików itd, jednak przy obecności form ceramicznych które jednoznacznie należy zaliczyć do tzw. zastawy stołowej (kubki, misy) jak i kuchennej (wazy, garnki, talerze/podkładki). W takiej sytuacji charakter tego zgrupowania określamy jako hipotetyczną zagrodę, z możliwością jej rozdzielenia na dwie mniejsze jednostki określone jako VIa i VIb, nie wykluczając możliwości spełniania także funkcji magazynowo-gospodarczej.

Zgrupowanie VII – zajmuje część centralną pomiędzy zgrupowaniami omówionymi w pierwszej kolejności. Składa się z 10 jam, w tym trzech o charakterze zasobowym i dołu posłupowego, wśród których tylko cztery jamy dostarczyły materiałów zabytkowych. Wymienione obiekty obejmują obszar około 1,5 ara. Tylko jedna jama – ob. 1267 o charakterze zasobowym (ryc. 120: 8) dostarczyła 25 fragmentów naczyń. W pozostałych odnotowano od 2 (ob. 743, 1265) do 5 fragmentów (ob. 1263). Na uwagę w tym zgrupowaniu zasługuje obecność obszernej jamy – ob. 1270 o wymiarach 284 × 154 × 100 cm i powierzchni około 4,4 m² (ryc. 131: 4), pozbawionej niestety materiałów datujących, która jest otoczona pozostałymi obiektami. Być może podobnie jak w zgrupowaniu IV jest to pozostałość po jakimś budynku o przeznaczeniu gospodarczym (magazynowym). Podobnie jest w przypadku obiektu 748 (ryc. 130: 7). Również to zgrupowanie należy uznać raczej za strefę osady o przeznaczeniu magazynowym.

Na zewnątrz powyższych zgrupowań notujemy rozproszone pojedyncze obiekty z nielicznym materiałem datującym w ilości od 1 do 4 fragmentów (ryc. 104: 10), które uznajemy za pozostałości po eksploracji terenu wokół osady.

Tabela 61. Zestawienie rodzajów obiektów w zgrupowaniach osady C4

NUMER ZGRUPOWANIA	JAMY ZASOBOWE	JAMY Z DOŁEM POSŁUPOWYM	INNE JAMY	DOŁY POSŁUPOWE	OGNISKO	SUMA OBIEKTÓW:	POWIERZCHNIA (W ARACH)
Z.I Zagroda	1	–	10	1	–	12	ok. 1,5
Z.II Zagroda?	–	1	3	2	–	6	od 1,0 do 2,0
Z.III Zagroda	2	–	9	4	–	15	ok. 1,5
Z.IV gospodarcze?	3	–	6	2	1?	12	ok. 1,5
Z.V gospodarcze?	3?	–	4	3	–	10	ok. 1,5
Z.VI Zagroda?	8	1	5	2	–	16	ok. 1,5
Z.VII gospodarcze	3	–	7	1	–	11	ok. 1,0
Suma:	20	2	44	15	1	82	–

Ryc. 134. Zgórze stan. 1, 2, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Rozplanowanie przestrzenne osad C3 i C4.
 Fig. 134 Zgórze, site 1, 2, commune of Strzelce, district of Kutno. Spatial distribution of settlements C3 and C4.

Podsumowanie

Pełne scharakteryzowanie osady C4 nastręcza spore problemy spowodowane najpewniej tylko częściowym odsłonięciem oraz niejednoznacznością charakterem poszczególnych zgrupowań. Jeżeli chodzi o formę to można przyjąć, że w zamierzeniu jej twórców została zaplanowana na planie owalu o wymiarach około 45,0 m na około 70,0 m (długość całkowita rekonstruowana hipotetycznie) z owalnym również placem centralnym o wymiarach 20,0 × 30,0 m (ryc. 134). Pod względem formy planu nawiązuje ogólnie do osady C3. W przypadku osady C4 na dookolny wieniec zgrupowań, które otaczają plac centralny, składa się 6 lub 8 elementów działek. Rekonstruując jednak cały hipotetyczny plan osady można przypuszczać, że w części pozostającej poza pasem objętym badaniami mogą znajdować się kolejne potencjalne 4 zgrupowania. W takiej sytuacji mielibyśmy ostatecznie do czynienia z 10? (12?) zgrupowaniami na obwodzie owalu, które otaczały zgrupowanie VII sytuowane na placu centralnym.

Jednak wśród rozpatrywanych zgrupowań zasadniczo tylko niektóre z nich należałoby rozpatrywać, jak się wydaje, jako pozostałości zagród (Ia-b, III i VIa-b). Pozostałe mają nieco odmienny charakter i mogły spełniać jedynie funkcje magazynowo-gospodarcze (II, IV, V i VII). Gdybyśmy jednak ostatecznie przyjęli, że większość zgrupowań z wieńca jest pozostałością po zagrodach, to wówczas na osadę składałoby się potencjalnie 10(12?) zagród.

Wszystkie zgrupowania podobnie jak w przypadku pozostałych osad, przyjmują formę owalu z dłuższą osią rzędu 11–17 m. Również w tej osadzie nie zidentyfikowano układów dołów postępujących, które zezwalałyby na rekonstrukcję budynków wzniesionych w konstrukcji słupowej o charakterze mieszkalnym. W takiej sytuacji ewentualnych budowli o charakterze mieszkalnym (lub też części ziemnych takich budowli) upatrujemy w niektórych większych jamach poszczególnych zgrupowań.

Podsumowanie rozplanowania przestrzennego osad C1–C4

Podsumowując powyższe ustalenia możemy jednoznacznie stwierdzić, iż wydzielone strefy występowania obiektów „KŁ” należy identyfikować z istniejącymi tutaj w przeszłości samoistnymi osadami C1–C4. Opowiadamy się za uznaniem ich jako organizmów przestrzenne, które funkcjonowały niezależnie, w zbliżonym przedziale czasowym, na co, jak się wydaje, wskazuje przeprowadzona analiza stylistyczna materiałów ceramicznych z poszczególnych osad.

Wszystkie wydzielone osady charakteryzują się planowym zagospodarowaniem przestrzennym. To prowadzi do wyróżnienia w ich strukturze wewnętrznej mniejszych zgrupowań obiektów, wśród których upatrujemy dwóch ich odmian, tj. reliktyw zagród o przeznaczeniu mieszkalno-gospodarczym typu A oraz o przeznaczeniu czysto gospodarczo-magazynowo-hodowlanym typu B.

Wielkość obszarowa poszczególnych osad, intensywność i gęstość występowania w ich obrębie obiektów, jak i nasycenie materiałami zabytkowymi warstwy kulturowej oraz obiektów, jest zróżnicowane. Te różnice jednoznacznie wskazują, że są to struktury przestrzenne, których czas funkcjonowania był odmienny i były zasiedlone przez grupy ludzkie o różnej liczebności. Jakkolwiek stopień wykopaliskowego rozpoznania osad nie obejmuje w całości ich obszaru, to możemy pokusić się o sformułowanie kilku wniosków ogólnych co do ich formy przestrzennej i struktury wewnętrznej.

W przypadku osady C1 mamy do czynienia z zabudową typu dookolnego z placem centralnym. Jednak w strukturze wewnętrznej tej osady, wydaje się, że istnieją podstawy do uwyżnaczenia dodatkowego jej podziału na cztery strefy/kwartały (NW, NE, SW i SE) o odmiennej organizacji wewnętrznej w każdej z nich. W rozplanowaniu dwóch całkowicie odkrytych stref/kwartałów NW i SW tej osady widzimy daleko idące ich zróżnicowanie. W obu przypadkach mamy do czynienia jak się wydaje ze zgrupowaniami otaczającymi mniejsze „lokalne” place danego kwartału, ale układ zgrupowań je otaczających jest odmienny. Plan strefy/kwartału NW wyraźnie nawiązuje do planów przestrzennych mniejszych osad w typie osady C3, czy też C4 ze Zgorza założonych na planie owalnic, o czym później.

W takiej sytuacji można przypuszczać, iż osada C1 mogła powstać z połączenia czterech oddzielnych grup ludzkich/rodzin tworzących pierwotnie mniejsze osady o charakterze rodowym. Nasuwa się pytanie, kiedy dochodzi do połączenia czy też współpracy tych czterech hipotetycznych ugrupowań w ramach jednej osady. Czy jest to pewna tendencja w rozwoju osad i ich społeczności, czy jest to chwilowy impuls wymuszony bliżej nie określoną sytuacją społeczną lub nawet polityczną. Niewątpliwie osada C1 to osada długotrwała i rozległa, obejmująca powierzchnię około 1 hektara i zamieszkiwana przez grupę ludzką o dość znacznej liczebności, sięgającej być może ponad stu członków.

Odmienne plan przestrzenny prezentuje osada C2. Generalnie możemy stwierdzić, że rozwijała się ona również w formie owalnicy, ale bez placu centralnego. Jego miejsce zajmują tutaj (dwie odsłonięte) centralne zagrody, które „obrastały” kolejnymi wieńcami zgrupowań obiektów. Jej rozległość, obejmująca powierzchnię około 1 hektara oraz nasycenie obiektami i materiałem zabytkowym wskazuje, że należy w niej upatrywać osady długotrwałej, zamieszkiwanej przez dość liczną społeczność.

Osady C3 i C4 położone są bardzo blisko siebie, wzdłuż południowej krawędzi niewielkiego obniżenia terenowego, będącego w przeszłości zapewne terenem podmokłym odprowadzającym sezonowo wody z wyższych obszarów. Obie zostały założone na planie owalnym z placem centralnym. W przypadku osady C3 plac jest pozbawiony jakiegokolwiek zabudowy wewnętrznej, natomiast w odniesieniu do osady C4 odnotowujemy na nim obecność niewielkiego zgrupowania obiektów. W przypadku obu tych osad, w przeciwieństwie do wcześniej omówionych, mamy do czynienia ze znacznie mniejszą liczbą zgrupowań, z mniejszym zazwyczaj ich nasyceniem obiektami oraz o zdecydowanie mniejszej liczbie materiałów zabytkowych. Jednak ze względu na fakt, że zawierają wszystkie elementy składowe, które charakteryzują i występują w osadach długotrwałych (C1 i C2) uznajemy je za relikty osad, tyle tylko, że o dość krótkiej długości funkcjonowania i mniejszej liczebnie (?) zamieszkującej je grupie ludzkiej, zwłaszcza w przypadku osady C3. Ich powierzchnie obejmowały obszar poniżej 0,5 hektara.

W oparciu o charakterystykę osad ze Zgórza można pokusić się o stworzenie zgeneralizowanej ich klasyfikacji w ramach pewnych ogólnych kategorii wyznaczonych przez ich wielkość oraz plan zagospodarowania przestrzennego.

Do kategorii I zaliczamy osady o znacznych rozmiarach z powierzchnią około 1 hektara, bogatym nasyceniu obiektami, materiałem zabytkowym oraz rozbudowanej strukturze przestrzennej. Do tej kategorii zaliczamy osady C1 i C2. W przypadku osad tej kategorii należy wydzielić jeszcze ich odmiany A i B ze względu na plan zagospodarowania przestrzennego. Kategorię IA tworzyłyby osady zwielokrotnione w rodzaju osady C1, które zamieszkiwało kilka organizmów „rodowych” oraz kategorię IB, tworzoną zapewne przez jedną rozrastającą się wspólnotę rodzinną, jak może być w przypadku osady C2.

Natomiast do kategorii II należałoby włączyć osady o formie owalnicy, mniejsze obszarowo, do około 0,5 hektara i mniej rozbudowane w swej strukturze przestrzennej, tworzone przez kilka/kilkanaście rodzin. W przypadku stanowiska w Zgórzu byłyby to osady C3 i C4.

Wszystkie osady w swej organizacji wewnętrznej charakteryzują się występowaniem mniejszych zgrupowań obiektów, w których upatrujemy, jak już pisaliśmy wcześniej, reliktywne zagrody lub stref o przeznaczeniu gospodarczo-magazynowo-hodowlanym. Co istotne, zgrupowania uznawane za pozostałości zagrody we wszystkich osadach, obejmują najczęściej obszar o powierzchni około 1,5 ara w formie obligatoryjnie przyjętego owalu.

We wszystkich omawianych osadach nie odnotowano istnienia typowego domu o konstrukcji słupowej, który mógłby spełniać funkcje mieszkalne. Ich miejsce zajmują, naszym zdaniem, dość rozległe jamy wziemne, będące pozostałością po budowlach częściowo zagłębionych w grunt. Jedynie w obrębie osady C1 być może mamy do czynienia z ewentualnymi budowlami słupowymi w obszarze zgrupowań XXI lub XVIII.

Niestety w wielu przypadkach trudno jednoznacznie wyznaczyć w obrębie poszczególnych zgrupowań uznanych za zagrody, hipotetyczne jednostki w rodzaju podwórza. Jest to natomiast, jak się wydaje, bardzo prawdopodobne w zgrupowaniach o charakterze gospodarczo-magazynowym, zakładanych na planie owalu z obiektami na obwodzie, a niekiedy i w centrum, które obejmują często większy obszar niż zagrody właściwe (do 2,5 – 3 arów). Istotne, że w przypadku wszystkich rozpatrywanych osad ze Zgórza, na zewnątrz ich centrów odkrywamy zawsze odosobnione zgrupowanie o odmiennym charakterze, co może sugerować, że spełniały bliżej nieokreślone funkcje w całej strukturze poszczególnych osad.

Z powyższej analizy wynika, że na stanowisku w Zgórzu mamy do czynienia z czterema osadami o zróżnicowanym planie i strukturze zagospodarowania przestrzennego oraz różnej wielkości. Ich układy przestrzenne są zapewne w znacznym stopniu dostosowane do sytuacji terenowej, ale niewątpliwie mają także głębsze korzenie najpewniej w tradycji, jak również wynikają z wewnętrznej struktury tworzących je grup społecznych. Na ten temat wypowiedział się Z. Kobyliński (1988, s. 58) stwierdzając m.in.: „Rozmieszczenie trwałych obiektów mieszkalnych w obrębie osady jest zagadnieniem o szczególnym znaczeniu, ponieważ (...) odzwierciedlać powinno cały szereg istotnych relacji zachodzących w obrębie funkcjonującego w przeszłości systemu społeczno-kulturowego. Chodzi tu przede wszystkim o więzi

wynikające ze struktury pokrewieństwa, zróżnicowania statusowego i majątkowego oraz ze społecznego podziału pracy” (Z. Kobyliński 1988, s. 58).

Porównywalne układy przestrzenne osad do tych ze Zgórza nie są zbyt często spotykane w dotychczasowych publikacjach, zwłaszcza ze względu na zastosowaną metodę analizowania ich rozplanowania.

Po raz pierwszy, jak się wydaje, w takiej postaci zastosowano ją przy analizie kompleksu osad z Grabka stan. 11, gm. Szczerców (B. Muzolf 2002). Takie same założenia zastosowała J. Baron (2005) przy analizie struktury wewnętrznej osady w Polwicy, ujawniając jednak odmienny układ przestrzenny osady bo rzędowy. W ciągu ostatnich kilku lat obserwujemy szersze zastosowanie tej metody w odniesieniu do kolejnych osad, przykładem jest tu m.in. kompleks osadniczy w Bieniędzicach stan. 4 (B. Muzolf 2007) czy też kompleks w Smólsku stan. 2/10 (B. Muzolf 2011). Wśród odkrytych tam osad możemy wskazać na analogiczne lub też zbliżone układy przestrzenne do tych ze Zgórza. W przypadku stanowiska w Grabku 11 odnosi się to zwłaszcza do tamtejszych osad B i D o układach kolisto-owalnych z placem centralnym (B. Muzolf 2002, ryc. 223, s. 341,363, 367–368, tam dalsza literatura).

BŁAŻEJ MUZOLF

3.4.3.7. PODSTAWY GOSPODARCZE OSAD – ZDOBYWANIE POŻYWIENIA I PRZEJAWY WYTWÓRCZOŚCI WYSPECJALIZOWANEJ ORAZ PRZYDOMOWEJ

Informacji na temat rodzaju i sposobu pozyskiwania pożywienia, poziomu rolnictwa i hodowli, dostarczają obecnie przede wszystkim wyniki analiz archeobotanicznych i archeozoologicznych, oparte o specjalistyczne badania makroszczątków roślinnych oraz analizy kości zwierzęcych. Ich uzupełnieniem są znaleziska narzędzi związanych z taką działalnością, które niekiedy stanowią jedyne źródło do poznania tej problematyki. Dla osad ze Zgórza dysponujemy pod tym względem dość ograniczonymi materiałami, wśród których najszerzej rozpoznano szczątki archeozoologiczne (Aneks nr 1) i antrakologiczne (Aneks nr 4). Wyniki archeobotaniczne są niestety znikome i wielce niepewne (Aneks nr 5).

Z przedmiotów związanych z pozyskiwaniem żywności możemy wskazać jedynie na kamienne żarna oraz różnego rodzaju rozcieracze i tłuki, które wskazują na przetwórstwo zbóż na mąkę i zapewne kaszę, o czym była mowa przy analizowaniu tego typu znalezisk.

W oparciu o analizę archeozoologiczną materiałów kostnych i poroży pozyskanych z obiektów osad możemy stwierdzić występowanie kilku taksonów zwierząt udomowionych oraz najpewniej dwóch dzikich. Niestety, ze względu na silne rozdrobnienie materiałów i zły stan ich zachowania, co jest spowodowane m.in. rodzajem podłoża geologicznego stanowiska, z 400 pozyskanych fragmentów udało się oznaczyć jedynie 22,7% (Aneks nr 1). Według autorów analizy w zespole dominują szczątki bydła stanowiące ponad 13,0% wszystkich szczątków. W materiale przeważały szczątki osobników młodych (poniżej 16 miesięcy) lub w wieku wymiany uzębienia 2,5 – 3,5 lat oraz tuż po wymianie uzębienia 3,5 – 5 lat. Autorzy wnioskują, że do uboju preferowano osobniki młode oraz w okresie wymiany uzębienia. Taki skład stada wskazuje na preferowanie hodowli nastawionej zapewne głównie na pozyskiwanie mięsa, a później może także mleka, a co za tym idzie, zapewne także na stosowanie jego przetworów. W tym miejscu można zwrócić uwagę, na fakt, o którym wspominaliśmy przy okazji omawiania form ceramicznych, że na stanowisku brak jest całkowicie form sitowatych grupy S, które są uznawane za przyrządy wykorzystywane przy produkcji serów.

Na drugim miejscu znajdują się fragmenty przypisane drobnym przeżuwaczom, czyli owcy/kozy (3,96%) i owcy (1,0%), co razem daje dość wysoki wynik prawie 5,0%. Tak duży udział tych przeżuwaczy wskazuje na występowanie w okolicy osad dogodnych pastwisk. Hodowla owiec oprócz uzyskiwania mięsa i mleka dostarczała niewątpliwie także wełny, wykorzystywanej do przędzenia i tkania oraz skór na ubrania i inne wyroby, podobnie jak bydło.

Dopiero na trzecim miejscu notujemy szczątki trzody chlewnej z około 2,5% udziałem w całym zbiorze. Większość fragmentów zębów trzody chlewnej należała do osobników młodych, poniżej 1 roku. Była to więc hodowla generalnie nastawiana na pozyskiwanie mięsa.

Dość wysoki udział, sięgający około 1,8%, stanowią szczątki konia. Niestety, autorzy analizy nie są w stanie jednoznacznie określić, czy należały one do koni dziko żyjących, czy udomowionych. Jednak wśród nich znaleziono fragment kości śródreżca ze śladami cięcia i filetowania, co może wskazywać na ich pokonsumpcyjny charakter. W takiej sytuacji mogą być to równie dobrze zwierzęta dziko żyjące i mielibyśmy wtedy dowód na myślistwo, nie wykluczając że były także i osobniki udomowione, przeznaczane ostatecznie do konsumpcji.

Najmniej liczne są jednoznaczne taksony zwierząt dzikich, sprowadzające się jedynie do zidentyfikowanych w jednym obiekcie szczątków jelenia szlachetnego w postaci fragmentów poroża. Jakkolwiek może być to wynik polowań, to trzeba brać także pod uwagę, że jest to tzw. zrzutka. Polowanie na jelenie i ewentualnie konie, niewątpliwie dostarczało mięsa i skór, które mogły być wykorzystywane do wyrobu odzieży, obuwia itp., a także poroży będących surowcem do produkcji ozdób i innych przedmiotów użytkowych oraz narzędzi.

W oparciu o znaleziska nic nie możemy powiedzieć o ewentualnych śladach zbieractwa, aczkolwiek takie niewątpliwie musiało istnieć. Podobnie jest, ogólnie mówiąc z rybołówstwem, którego istnienia można się domyślać ze względu na bliskość rzeki Głogowianki, która w przeszłości zapewne była większa i zasobna w różne gatunki ryb.

Metalurgia

Brak jednoznacznych śladów jakiegokolwiek szerszej wytwórczości metalurgicznej na badanych osadach w postaci form odlewniczych, surowca, pieców. Jednak jeden z przedmiotów z osady C2 o formie niewielkiej dyszy lub lejka do wlewania metalu do formy (ryc. 73: 4), mógłby świadczyć o przeprowadzaniu procesów odlewania ozdób z brązu.

Wapiennictwo

W trakcie analizy fragmentów naczyń KŁ, stwierdzono na powierzchni wewnętrznej pojedynczych okazów, niekiedy dość grube warstwy białego nalotu, które poddano analizie. Analizy chemicznej dokonała mgr inż. H. Młodecka z Działu Konserwacji i Badań nad Zabytkami Muzeum Archeologicznego i Etnograficznego w Łodzi (Aneks nr 6). Uzyskane wyniki wskazują, że mamy tutaj niewątpliwie do czynienia z wapnem uzyskiwanym zapewne z rozdrobnionych kości, o czym może świadczyć podwyższona zawartość fosforu.

Do jakich celów było wykorzystywane takie wapno, czy też jego roztwór, możemy tylko przypuszczać, wskazując na zabiegi bielenia budynków, przedmiotów, a nawet w obrzędowości malowania ciał. Z przekazów etnograficznych wiemy, że wapno wykorzystywano także do bielenia płótna, o czym wspomina K. Moszyński (1967, s. 620) oraz do zmiękczenia/garbowania i wybielenia skór (op. cit., s. 353, 354).

Z podobnymi znaleziskami potwierdzającymi wytwarzanie wapna tą metodą spotkaliśmy się także przy opracowywaniu materiałów KŁ na osadach w Smółsku koło Włocławka (B. Muzolf 2011) i Lutomierniku – Koziówkach stan. 3a-c (B. Muzolf 2012).

Dziegiarstwo

Nie stwierdzono w analizowanych materiałach ceramicznych, czy też innych znaleziskach samego dziegiu, ale odnotowano występowanie naczyń z jednym dużym otworem w dnie, o których była już mowa wyżej. Dziegieć uzyskuje się w wyniku suchej destylacji kory drzewnej, najczęściej brzoźowej, którą zazwyczaj przeprowadza się w jednonaczyniowym lub dwunaczyniowym reaktorze (A. Koško, J. J. Langer 1986, s. 589).

W ceramicznych reaktorach dwunaczyniowych, naczynie górne musi posiadać w dnie jeden lub kilka otworów. Być może właśnie fragmenty den z centralnym, pojedynczym otworem ze Zgórza przynależały właśnie do takiego reaktora. Potwierdza takie przeznaczenie m.in. naczynie KT pochodzące ze stanowiska w Lutomierniku – Wrzącej, które posiada otwór w dnie i zawiera resztki dziegiu (P. Czepas, M. Olędzki 2007, ryc. 2).

Dziegieć miał w przeszłości szerokie zastosowanie jako lepiszcze (np. do osadzania grotów strzał, narzędzi krzemiennych), smar lub też barwnik, a także w lecznictwie. Dziegieć według przekazów etnograficznych, które zebrał K. Moszyński (1967, s. 353, 388), był używany również szeroko przy wyprawianiu skór dla uzyskania ich miękkości, np. przy pasach, rzemieniach oraz jako smar piast i osi wozów. Równie ciekawym zastosowaniem dziegiu było jego wykorzystanie jako smarowidła do siatek włosia-

nych tworzonych do osłony głów przed owadami gryzącymi (K. Moszyński 1968, cz.2, s. 625), ale także jako lek w zabiegach magicznych (K. Moszyński 1968, cz. 1, s. 213, 315, 316).

Krzemieniarstwo i wyrób przedmiotów kamiennych

W osadach ze Zgórza obok narzędzi z brązu niewątpliwie posługiwano się jeszcze narzędziami krzemieniowymi. Były to najprostsze formy, wykonywane na łuszczeniach i odłupkach, o czym szerzej traktuje rozdział omawiający źródła krzemienne epoki brązu autorska D. K. Płazy.

Przedmioty z kamienia dzielimy na dwie kategorie. Pierwszą z nich tworzą wszelkiego rodzaju żarna, rozcieracze, tłuczki i płyty szlifierskie, które można dość jednoznacznie uznać za produkt wytwórczości przydomowej, gdyż są to przedmioty powstałe w oparciu o odpowiedni dobór, tak pod względem wielkości i kształtu jak i rodzaju surowca, odpowiedniego kamienia – otoczaka. W trakcie wykonywania danej czynności, np. rozcierania, tłuczenia nabiera on dopiero swoich odpowiednich cech. Stąd na stanowisku znaczna ilość tłuczków i rozcieraczy oraz płaskich żaren. Do ich wyrobu posłużyły surowce pochodzenia lokalnego, z łatwo dostępnego materiału narzutowego.

Natomiast na drugą kategorię przedmiotów kamiennych, składają się konkretne wyroby w formie toporów, czy głowic buław. Wykonanie takich przedmiotów wymaga już znacznych umiejętności i odpowiedniego doboru surowca. Niekiedy właśnie surowiec wskazuje, że są to często wytwory importowane z dość odległych terenów. W naszym przypadku do tej kategorii zabytków należy zaliczyć fragment topora i okrągłej głowicy buławy (ryc. 115: 1, 2), które najpewniej pochodzą z wyspecjalizowanych warsztatów.

Wytwórczość garncarska

Jako rzemiosło przydomowe należy traktować wytwórczość naczyń ceramicznych. Wszystkie etapy produkcji naczyń w tym okresie możemy prześledzić w oparciu o pracę M. Mogielnickiej-Urban (1984). Analiza technologiczna przeprowadzona dla materiałów ze Zgórza wskazuje na daleko idące zróżnicowanie tej wytwórczości, m.in. pod względem ilości i rodzaju stosowanej domieszki schudzającej. Jakkolwiek można tutaj wyróżnić jej pewne cechy ogólne, to zróżnicowanie zapewne jest wynikiem istnienia właśnie wielu przydomowych warsztatów wyrobu naczyń. W przypadku osad w Zgórzu nie odkryto specjalnych pieców do ich wypału, co wskazuje, że najpewniej wypalano je w ogniskach lub paleniskach. Z braku analiz specjalistycznych masy ceramicznej, z której wykonywano naczynia, trudno powiedzieć jaki był podstawowy jej składnik, czy były to gliny, czy też np. ility i skąd je pozyskiwano.

Budownictwo

Nie ulega wątpliwości, że ówczesne domy były wznoszone z reguły w oparciu o konstrukcje słupowe, z różnorodną zapewne konstrukcją ścian i dwuspadowym dachem. Ściany mogły być wznoszone na sumik i łątkę lub też z plecionki. Niekiedy w wyniku pożarów zachowały się bryłki przepalanej gliny z odciskami żerdzi itp., które wskazują, że część z takich budynków mogła być w celu uszczelnienia oblepiana gliną. Na osadach w Zgórzu takich brył polepy z odciskami nie odkryto. Może to świadczyć, że większość domów nie była wylepiana gliną, albo też pożary osad nie nawiedziły i nie utrwaliły tychże wylepień w takim stopniu, abyśmy mogli je odkryć. Oprócz domów wykonywano także szereg innych obiektów zagłębionych w grunt, które miały najpewniej jakiegoś typu zadaszenia, np. szałasowe z którymi identyfikujemy szereg jam ze śladami hipotetycznych słupów wewnątrz. Wznoszono również zapewne szereg innych konstrukcji słupowych w formie brogów, suszarni, itd., z którymi identyfikujemy podwójne, potrójne, czy też poczwórne układy dołów posłupowych.

Inne dziedziny wytwórczości

Oprócz wyżej wymienionych istniały jeszcze dalsze zajęcia domowe, dla których brak nam niestety źródeł materialnych, choć z ich obecnością należałoby się liczyć. Brak nam prześlików, wskazujących na przędzenie, a co za tym idzie wskazujących pośrednio na pozyskiwanie wełny, aczkolwiek jest potwierdzona hodowla owiec. Z problemem tym łączy się także tkactwo, dla którego niestety brak także dowodów w postaci ciężarków tkackich z warsztatów, aczkolwiek zapewne i takie w osadach w Zgórzu istniały. Ze względu na charakter piaszczystego podłoża, nie zachowały się przedmioty z materiałów organicznych, które mogłyby dokumentować wytwórczość plecionkarską (maty, pojemniki, itd.), rogowiarską, (ozdoby, narzędzia, uzbrojenie), jak również z wytwórczością przedmiotów z drewna (np. naczynia drążone, klepkowe) i obróbką skóry.

3.4.3.8. ANALIZA CHRONOLOGICZNA OSADNICTWA KULTURY ŁUŻYCKIEJ

Nie będzie nadużyciem stwierdzenie, że znaczna część form naczyniowych oraz ich zdobnictwo z okresu kształtowania się na ziemiach polskich zespołów kulturowych pól popielnicowych (tzw. kultura łużycka) pozostaje pod przemożnym wpływem impulsów wychodzących ze strefy zakarpackiej i związanych z tym przemieszczeń określonych grup osadników. W grę wchodzi tutaj różnorodne ugrupowania z Kotliny Karpackiej i strefy środkowodunajskiej.

W wielu przypadkach te oddziaływania w zdobnictwie i formach naczyń są już przetworzone w środowisku miejscowym, tym niemniej nawiązania południowe są w nich nadal bardzo czytelne. Należy jednoznacznie stwierdzić, że nie są one w większości wykonywane w stylistyce wywodzącej się ze starszego podłoża o genezie miejscowej, w tym przypadku kultury trzcinieckiej. Z tego też powodu chcielibyśmy wskazać na niektóre z tych elementów z obszaru Polski Środkowej, a odnotowane także w Zgórzu, których genezy należy upatrywać na południu. W pierwszym rzędzie należy do nich zdobienie naczyń skośnymi facetowaniami oraz kanelurami grup zdobniczych I i II, przeważnie w literaturze określanymi mianem żłobków. Są to przeważające w naszym materiale wątki zdobnicze, które nadają naczyniom charakterystyczny rys stylistyczny i dlatego poświęcimy im więcej uwagi. Niezwykle istotnym dla tej problematyki jest artykuł M. S. Przybyły (2005b) dotyczący obszaru Kotliny Karpackiej w okresach poprzedzających, jak i w samych początkach formowania się kręgu pól popielnicowych. M.S. Przybyła (tamże, s. 111), a także wielu innych autorów używa dla tak zdobionych naczyń określeń „naczyni zdobionych szerokimi żłobkami – kanelurami”, „ceramika kanelowana”. Jednak autor ten w swej analizie wyraźnie rozróżnia wśród nich pewne odmiany, które mają istotne znaczenie dla powiązań chronologiczno-kulturowych, a które znajdują odpowiedniki wśród naszej klasyfikacji. W odniesieniu do grupy I ornamentów określonych u nas jako facetowe, autor ten stosuje określenie „ceramika zdobiona kanelurami w układzie turbanowym” (tamże, s. 124), a najlepszymi przykładami takiego ornamentu są naczynia m.in. późnej fazy kultury otomańskiej i kolejne z innych ugrupowań starszego okresu epoki brązu (tamże, tabl. I, 1–4). Zamieszczony materiał ilustracyjny jednoznacznie wskazuje, że wątek „turbanowy” jest utworzony właśnie z szerokich i płtykich modelowanych na powierzchni naczynia „facet” a nie żłobków/kanelur. W klasycznym wydaniu wątek turbanowy odpowiada wyróżnianemu przez nas wątkowi facetowań skośnych, choć występują także w układzie poziomym, jak i łukowato/spiralnym. Natomiast w odniesieniu do wątków grupy II są one określane m.in. jako „pionowe kanelury”, „węższe pionowe żłobki”, lub „węższe, ukośne żłobki” (tamże, s. 121, 124, itd.).

Za najstarszy przykład zdobnictwa w typie wątków grupy I z terenów Polski Środkowej należy uznać naczynie z guzami obwiedzionymi łukowatymi facetowaniami, odkryte w kurhanie 23 na cmentarzysku kultury trzcinieckiej w Łubnej. Na naczyniu tym obok wzmiankowanych facetowań występują także kanelury poziome i pionowe podgrupy IIA oraz owalne odciski stempelkowe (B. Muzolf, P. Muzolf 2010, ryc. 2: 1, s. 253). Omawiając zagadnienia początków kultury łużyckiej na obszarze Polski Środkowej, K. Jażdżewski (1948) uznał to naczynie za import, wskazując na analogie z cmentarzyska w Szórog z grupy Periam (południowo-wschodnie Węgry), datując je na koniec I, pocz. II EB (K. Jażdżewski 1948, s. 106), a które M. Gedl (1973, s. 220) połączył z II fazą kultury Otomani. Obecnie znaleziska tego typu m.in. ze wzmiankowanego cmentarzyska, są określane zazwyczaj mianem kultury Maruszy (Mures, gr. Mokrin), i datowane w przybliżeniu na fazę BrB1, czyli w okresie zbiegającym się z rozprzestrzenieniem kultur mogiłowych (M.S. Przybyła 2005b, s. 113, 114). Z tym kierunkiem i analogicznym datowaniem łączy się także niewielki dzbanek z kurhanu 2 w Strugach, ornamentowany kanelurami podgrupy IIA, także w układzie pionowym na uchu (B. Muzolf, P. Muzolf 2010, ryc. 2: 3, s. 254). Z ornamentowaniem uch w takim układzie spotykamy się m.in. również przy kubkach ze Zgórza.

Najstarsze zdobnictwo naczyń wątkami facetowymi występuje w wyróżnianej na obszarze Polski, grupie jasielskiej związanej z kręgiem otomańskim, trwającej co najmniej jeszcze do przełomu BrC/D (J. Gancarski 1994, J. Górski 2010, ryc. 4, s. 234 i n.). W swoim podsumowaniu M.S. Przybyła (2005b, s. 124–125) jednoznacznie stwierdza, że motyw turbanowy odpowiada późnym fazom kultury Maruszy i kultury Otomani i „po zaniku obu tych ugrupowań utrzymuje się do początków środkowego brązu

(BrD), w najmłodszej fazie kultury Wietenberg oraz w mieszanym środowisku kulturowym, powstałym na bazie kultury Otomani przy udziale innych, zwłaszcza mogiłowych elementów”, m.in. także w powstałej na podłożu otomańskim kultury Suci de Sus, kultury pilińskiej oraz grup Cehălut i Hajdubagos, gdzie tak są zdobione misy i kubki. Zdobnictwo skośnymi facetowaniami J. Poulik (1963, s. 289, 315) uznał, za formę wiodącą w kulturze czakańskiej, powstałej w oparciu o najmłodszą fazę karpackiej kultury mogiłowej w BrD, która zanika najpewniej w ciągu trwania HA1 a która jest zaliczana do najwcześniejszego ugrupowania wschodniego odłamu środkowodunajskiej kultury pól popielnicowych (M. Gedl 1976, s. 64–65, M. Novotna 1991, s. 57, M. S. Przybyła 2005b, s. 130). Co jest istotne, karpacka kultura mogiłowa mająca swój udział w genezie kultury czakańskiej takiego zdobnictwa pierwotnie nie stosowała (M. Gedl 1976, s. 46–47). Kultura czakańska stała się podłożem na którym formowała się następnie kultura welatycko-baierdorfska z początkami w HaA1, w której nagminnie stosowano zdobnictwo naczyń facetowaniami i kanelurami (J. Poulik 1963, s. 293, 320, 323 i n.). Obecnie uważa się, że kultura welatycka rozwijała się równoległe z grupą czakańską, poprzez fazę przejściową Baierdorf-Lednice na przełomie BrD/HaA1 (M.S. Przybyła 2005b, s. 129, przyp. 29). W początkach HaA1 pojawia się kultura Gava w stosunku do której zwraca się szczególną uwagę na jej silne związki z podłożem kultury otomańskiej i grup post-otomańskich (op. cit., s. 130). Według T. Kemenczkiego, którego pogląd przytacza M.S. Przybyła, uwzględniane tutaj wątki turbanowy i facetowanie miały się pojawić najwcześniej w grupie Csorva i w wyniku jej oddziaływań trafiły do położonych dalej na północ grup środkowodunajskiej kultury pól popielnicowych oraz wpłynęły na wykształcenie się kultury Belegiš II, a ta z kolei miała wpływ na formowanie się kultury Gava w fazie BrD/HaA1 (op. cit., s. 130). Grupa Csorva formowała się nad Cisą w fazie BrC/D w oparciu o starsze podłoże sięgające jeszcze kultury Maruszy (op. cit., s. 120), czyli z zespołów, z których wywodzi się naczynie z Łubnej. Podsumowując swoją analizę, M.S. Przybyła jednoznacznie stwierdza, że pojawienie się ornamentów w tzw. układzie turbanowym, czyli naszym facetowanym, jest wyznacznikiem przełomu pomiędzy tradycją mogiłową, a grupą czakańską i wczesną fazą kultury welatyckiej, będąc elementem obcym, nakładającym się na podłoże mogiłowe, tworząc tym samym oryginalną stylistykę tak w zdobnictwie, jak również i w formach naczyń (tamże, s. 144).

Na podłożu wzmiankowanej wyżej kultury pilińskiej ukształtowała się z kolei w początkach HaA1 także kultura kyjatycka, nagminnie stosująca zdobienie facetowaniami (O. Oždáni, V. Furmanek 1998, s. 126, ryc. 70, 7, 8), co jest uznawane za wynik oddziaływań środkowodunajskiej kultury pól popielnicowych lub kultury Gava (M.S. Przybyła 2005b, s. 147). Po tym krótkim przeglądzie zakarpaccich analogii południowych, nie ulega wątpliwości, że ornamentowanie facetowaniami ma genezę sięgającą starszej epoki brązu i ugrupowań południowo-wschodnich. Natomiast główna „ekspansja” tej stylistyki zdobniczej, będącej charakterystycznym elementem tzw. „trackiego halsztatu” (op. cit., s. 131 i n.) następuje dopiero w ramach HaA1 i później, przechodząc do tamtejszych ugrupowań kulturowych, które sąsiadowały i współistniały już z wczesnymi ugrupowaniami zaliczanymi do kręgu pól popielnicowych kultury łużyckiej.

Przejdźmy obecnie do przesłedzenia występowania tego typu zdobnictwa w dobie pól popielnicowych na obszarze Polski, ze szczególnym uwzględnieniem Polski Środkowej, które to M. Gedl (1982, s. 16) uznał za charakterystyczne dla IVEB.

W swojej periodyzacji kultury łużyckiej na Śląsku B. Gediga wykazuje bardzo istotne różnice w datowaniu występowania pewnych faz stylistycznych w ceramice i zwraca uwagę m.in. właśnie na zdobnictwo skośnymi kanelurami (facetowaniami) Zdaniem tego autora: „Najwyraźniej zarysowująca się cezura (...) przypada na koniec HA1. Z tym okresem kończy się m.in. rozwój ceramiki guzowej (...). Zespoły, które można paralelizować z HA2 reprezentują wyraźnie nowy etap rozwoju...” i wykazuje, że: „Tymczasem w stosowanej do dzisiaj najczęściej periodyzacji epoki brązu w Polsce ta zmiana o której wyżej wspominaliśmy przypada na połowę III okresu epoki brązu, a powszechnie cechy formalne, które zanikają w HA1 przeciąga się u nas na cały III okres epoki brązu. W podokresie HA2 mamy zespoły grobowe zawierające już w dużej mierze nowe formy i zdobnictwo jak i wyroby brązowe, z których część wyznacza tym zespołom taką pozycję chronologiczną. Zanika zdobnictwo guzowe, pojawiają się charakterystyczne naczynia o wyraźnie czytelnej tektonice, ostrych załomach, zdobione szlaczkami żłobków powyżej załomów i motywem jodełkowym oraz krokwiastym, wreszcie także szerokimi skośnymi żłobkami a niekiedy skośnymi żeberkami plastycznymi. Ceramikę o tych cechach umieszcza się w IV okresie epoki brązu. Tymczasem lepiej datowane zespoły (...) należy datować na HA2, co wypada u nas (...) na 2

połowę III okresu epoki brązu.” (B. Gediga 1982, s. 54). Z tej wypowiedzi wynika, że ceramika skośnie kanelurowana (facetowana) według tego badacza winna być datowana od około 2 połowy IIIEB, czyli w HaA2 wg jego systemu chronologicznego.

W tym miejscu trzeba poczynić uwagę dotyczącą różnic w synchronizacji systemów J. Kostrzewskiego i P. Reineckiego. Według B. Gedigi (1982, tabl. 1) okres IIIEB obejmuje HaA1 i HaA2, natomiast wg M. Gedla (1982, ryc. 13) odpowiada on BrD i HaA1, a HaA2 obejmuje już 1 połowę IVEB. W tej sytuacji omawiane zmiany stylistyczne wg B. Gedigi zachodzą w 2. połowie IIIEB a według M. Gedla, w 1. połowie IVEB.

Podsumowując należy stwierdzić, że jakkolwiek te różnice wprowadzają pewne zamieszanie w nomenklaturze, to według obu badaczy – B. Gedigi i M. Gedla – ornament skośnych facetowań – kanelur należy datować na ziemiach polskich wg periodyzacji południowej dopiero od HA2.

W niniejszym opracowaniu będziemy stosować datowanie wg systemu P. Reinkego i korelacji wg M. Gedla. Obie synchronizacje są obecnie wykorzystywane równolegle przez różnych badaczy, o czym świadczą najnowsze prace. W opracowaniu zachodniowielkopolskich społeczności kultury łużyckiej M. Kaczmarek (2002, s. 13) stosuje podział M. Gedla, z kolei M. Ignaczak, dla obszaru kujawskiego kultury łużyckiej B. Gedigi (M. Ignaczak 2002, ryc. 62).

Wróćmy w dalszym ciągu analizy do interesujących nas wątków zdobniczych. W klasyfikacji M. Gedla (1982, s. 12 i n.) materiałów KŁ z zachodniej Małopolski w skupisku osadniczym Liswarty zaliczanym do grupy górnośląsko-małopolskiej (podgrupa częstochowsko-gliwicka) jednoznacznie brak tak zdobionych naczyń, które miałyby tutaj jakiegokolwiek większe znaczenie, a jest to obszar bezpośrednio przylegający do terenów środkowopolskich. Natomiast w podgrupie krakowskiej tejże grupy notujemy ten typ zdobnictwa, zazwyczaj na miskach, dopiero w jej fazie II, tzw. Zofipole – Raciborsko z datowaniem od początków IV EB, co odpowiada III fazie cmentarzyska w Kietrze i HaA2 (op. cit., s. 23). Autor ten uważał, że tak zdobione naczynia są wpływem zakarpaciej kultury Gava (obecnie wiąże się to z kulturą Belegis II), podczas gdy analogiczne z fazy III Kietrza (podgrupy głubczyckiej grupy śląskiej) należy wywodzić ze środowiska środkowodunajskiej kultury pól popielnicowych (op. cit. s. 24).

Zdaniem A. Matogi (1991, s. 223): „pojawienie się w grupie środkowopolskiej kultury łużyckiej ornamentu skośnych „żłobków” nie przesądza o wydzieleniu dwóch jednostek kulturowych, tj. grupy konstantynowskiej i grupy środkowopolskiej KŁ, gdyż, jak uważa, analogiczne zdobnictwo występuje na szerszym obszarze i posiada „wymowę chronologiczną, a nie kulturową”. Na obszarze Kielecczyzny tego typu ornamenty pojawiają się m.in. na cmentarzyskach w Bocheńcu i Balicach w zespołach które są datowane na IVEB (A. Matoga 1982, s. 34–35).

Taki typ zdobnictwa nie znajduje żadnego odbicia w tablicach periodyzacyjnych materiałów KŁ ze Śląska (B. Gediga 1982, tabl.1). Co istotne, na części cmentarzyska z epoki brązu w Kietrze występuje sporadycznie (M. Gedl 1989, 1991, 1992, 1996). Jest to fakt wymowny, zważywszy na geograficzne położenia tego cmentarzyska na głównym szlaku przenikania większości „nowinek” stylistycznych a także grup ludzkich z południa na północ. Tym niemniej M. Gedl (1980, s. 97 i n. ryc. 8) te sporadycznie występujące tak zdobione naczynia „zdobione niekiedy pionowymi żłobkami lub grupami ukośnych żłobków... i mające wylewy facetowane...” uznaje za wyznacznik tzw. fazy Kietrz III, synchronizowanej z młodszą fazą kultury welatyckiej z datowaniem na HaA2. Istotna dla naszych rozważań jest także faza Kietrz IV, w której zostały umiejscowione naczynia z częstym motywem współśrodkowych łuków kanelurowych lub też facetowych (op. cit., ryc. 10: d, i), które uznaje się za zdegenerowaną formę ornamentu guzowego oraz przeżywający się ornament skośnych facetowań (op. cit., ryc. 11j, s. 104). Datowanie tej fazy z rozbiciem na podfazę Kietrz IVa, obejmuje schyłek IV i początki VEB, co odpowiada HaB1 i podfazę IVb, obejmującą pełny VEB, czyli HaB2 i początki HaB3 (op. cit., s. 110). Jednak prezentowane formy naczyń, jak i w większości wątki ornamentacyjne z tej fazy znacznie odbiegają od charakteru materiałów środkowopolskich, w tym także od tych ze Zgórza.

W pracy M. Kaczmarka (2002, s. 58, ryc. 23) dla ugrupowań wielkopolskiej KŁ zdobnictwo facetowaniami grupy I uwzględnione jest w tamtejszej grupie XIV ornamentów, jednak autor nie poświęca im uwagi i nie zamieszcza w zasadzie żadnego materiału ilustracyjnego tak zdobionych naczyń. W najnowszym opracowaniu przemian stylistycznych naczyń KŁ w Wielkopolsce autorstwa J. Żychlińskiej (2013) zostały one zgrupowane w typie 18, głównie 18A z określeniem „ornament szeroko ryty...” i poniekąd 17B (tamże, s. 126–127). Jednak w wyznaczonych przez autorkę etapach przemian stylistycznych

(I i II, czyli w najstarszych) nie znajdujemy żadnego do nich odniesienia (op. cit. s. 145–156). Można wyciągnąć z tego wnioski, że takie motywy nie odgrywają na obszarach Wielkopolski żadnej istotnej roli. Odmienną sytuację notujemy w przypadku zdobnictwa kanelurami, generalnie odpowiadającej II grupie wątków zdobniczych w Zgórzu, które jest bogato reprezentowane w szeregu grupach M. Karczmar-ka, jak i typach J. Żychlińskiej, jednak różnią się one dość zasadniczo swoimi układami od tych rozpoznanych na osadach w Zgórzu.

Na obszarze Kujaw w analizie M. Ignaczaka (2002) zdobnictwo szerokimi facetowaniami jest zasadniczo również nieobecne, z wyjątkiem może pewnych analogii do naszej odmiany łuków współśrodkowych ze stanowiska w Sławsku Wielkim stan.12, zaliczonym do fazy IIa (op. cit., s. 88, 102, 148, ryc. 33–34). Ostatecznie tak zdobione materiały autor ten zalicza do „fazy wczesnołużyckiej” Kujaw, co ma odpowiadać IIIEB wg O. Monteliusa – J. Kostrzewskiego z datami bezwzględными obejmującymi przedział 1550–1400BC (op. cit., s. 186). Jednakże w schemacie periodyzacyjnym KŁ na Kujawach tegoż autora jest to przedstawione odmiennie gdyż faza II obejmuje 2. połowę II oraz 1. połowę IIIEB z datami kalibrowanymi od około 1550 do około 1320BC, co w datach konwencjonalnych daje przedział czasowy około 1400–1150 i ma odpowiadać schyłkowi BrC, całemu BrD i 1 połowie HaA1 wg schematu P. Reinecke. Takie datowanie jest w swej starszej części naszym zdaniem nie do przyjęcia z powodów o których pisaliśmy już powyżej.

Pozostaje nam jeszcze do prześledzenia, kierunek wschodni i południowo-wschodni z obszaru Polski. Tutaj wątki facetowe są odnotowywane często w grupie mazowiecko-podlaskiej KŁ m.in. na wazach, także na wazach z kryzą, co T. Węgrzynowicz (1977, ryc. 8: a, b, c, d, 10a) uznaje za wpływ z kierunku grupy środkowopolskiej.

Znacznie bardziej złożona jest sytuacja w grupie/kulturze tarnobrzeskiej KŁ. Jak dowodzą wyniki badań nad genezą i rozwojem tej grupy/kultury, podlegała ona bardzo silnym i długotrwałym oddziaływaniom z różnych kierunków, w tym szczególnie zakarpackiego. Doprowadziło to co najmniej do dwutorowości jej rozwoju i charakterystycznej jej stylistyki (S. Czopek 2003, s. 224). Szczególnie istotne jest tutaj stwierdzenie obecności po północnej stronie Karpat osadnictwa kultury otomańskiej, która tworzy wraz z miejscowymi grupami kultury trzcinieckiej mieszane osadnictwo tzw. grupy jasielskiej wyróżnionej przez J. Gancarskiego (1994), o której już wspominaliśmy wyżej.

To właśnie z kręgu otomańskiego, można wywodzić m.in. zdobnictwo skośnymi facetowaniami. Ostatnio uzyskane daty kalibrowane dla końca trwania grupy jasielskiej wskazują, że mogła ona jeszcze trwać w XIII w. p. n.e. czyli w BrD (M. Gedl 1998, s. 85, 141). Na obszar późniejszej grupy/kultury tarnobrzeskiej od co najmniej przełomu BrC/BrD docierają także grupy ludzkie z kręgu kultury pilińskiej, która nagminnie zdobi swoje naczynia wątkami kanelur pionowych, jak i skośnych (tamże s. 139, T. Rodak 2003, 205–211, ryc.2, fot.1). Ponadto stosuje współśrodkowe, wielokrotne łuki otaczające zazwyczaj zwisające guzy, przedzielane elementami pionowymi (M. Gedl 2003, ryc. 1). Ten typ zdobnictwa notujemy następnie także przy guzach w inwentarzach zaliczanych do wczesnej KŁ, często już bez elementu plastycznego. Kolejnym istotnym składnikiem tych wpływów są znaleziska wiązane z kulturą Gava-Holihady zaliczanej do kręgu tzw. trackiego halsztatu, datowane, od co najmniej okresu HaA1. Jest to jednostka kulturowa, o czym pisaliśmy już powyżej, która nagminnie stosuje ten typ zdobnictwa oraz facetowanie krawędzi rozchylonych wylewów (M. Gedl 1998, s. 146 i n.) co odpowiada naszym wazom z kryzą grupy W4. Na temat tych powiązań szerzej wypowiedział się ostatnio S. Czopek (2003). Należy tutaj zwrócić szczególną uwagę na naczynia wazowate oraz misy profilowane zdobione szerokimi facetami na brzuścach oraz facetowaniem krzywotych krawędzi wylewów, pochodzące zwłaszcza ze stanowisk Bachórz-Chodorówka, Grodzisko Dolne stan. 1, Lipnik (tamże, ryc. 3: a, d, f; 4: a, b, d, f). Autor datuje powyższe znaleziska w przedziale HaA1/HaA2–HaB1 lub do końca HaB (op. cit., s. 224). Niektóre z tych form można rozpatrywać w kontekście znalezisk ze Zgórza, zwłaszcza wazy z kryzą i misy.

Istotne są ostateczne ustalenia poczynione przez S. Czopka (2003, s. 219–225, ryc.3–5) w odniesieniu do coraz liczniejszych materiałów wykazujących nawiązania gawskie z obszaru grupy tarnobrzeskiej, w tym zdobnictwo facetowe. Badacz ten w oparciu o analizę tych znalezisk wyznacza okres tych wpływów w ramach HaA1/HaA2–HaB1 i dopuszcza możliwość istnienia na obszarze polskich Karpat, za M. Gedlem enklawy osadnictwa gawskiego „lub istnienie jakiejś lokalnej grupy o silnych, gawskich elementach”, która ostatecznie mogła mieć również jakieś znaczenie w powstaniu charakterystycznej „stylistyki nadszańskie” (op. cit., s. 224). Ponadto postuluje, aby znaleziska „gawskie” z obszaru połu-

dniowo-wschodniej Polski (kultury tarnobrzeskiej) rozpatrywać odmiennie, niż te z rejonu podkrakowskiego (tamże, s. 225). W tym miejscu należy przywołać uwagi M. S. Przybyły (2005a), który omawia materiały podkrakowskie łączone dotychczas z kulturą gawską. Autor ten zmienia przypisanie kulturowe owych znalezisk, które M. Bazieli (1978, 1982, s. 296) zaliczała do gawskich i datowała w ramach IVEB-HaC. Według tego autora przywoływane formy należy wiązać z kulturą Belegis II i HaA1–HaA2, o której to jednostce kulturowej wspominaliśmy wcześniej, a która jest zaliczana do kręgu tzw. trackiego halsztatu (M.S. Przybyła 2005a s. 232). Według niektórych badaczy kultura Belegis II miała właśnie brać udział w tworzeniu się kultury Gava (M. S. Przybyła 2005b, s. 130). Trzeba jednak stwierdzić, że wzmiankowane formy z terenów podkrakowskich oprócz obecnych podobieństw w zdobnictwie, czyli obecności skośnych, szerokich kanelur naszej podgrupy IIA oraz silnie wywiniętych na zewnątrz krawędzi wylewów, różnią się znacznie swoją stylistyką (m.in. częsta jest obecność tzw. trzymaczy na dolnej partii brzuśca) od znalezisk środkowopolskich, w tym i od tych ze Zgórza. Te zasadnicze różnice potwierdza także analiza wyboru materiałów T. Kemeneczego (1982, ryc. 1–3), które nie wiele mają wspólnego z naszymi materiałami. Przytoczone znaleziska z obszaru grupy/kultury tarnobrzeskiej KŁ, jak i z obszarów podkrakowskich wskazują jednoznacznie na liczne i silne kontakty w tym czasie z ugrupowaniami zakarpacczymi z kręgu tzw. trackiego halsztatu.

Z tego przeglądu znalezisk rysuje się obraz, który wskazuje, że przenikanie stylistyki zdobniczej bazującej na skośnych facetowaniach i kanelurach (także i pionowych) oraz form naczyń na obszary Polski Środkowej mogło następować z co najmniej dwóch kierunków. Pierwszy stanowi kierunek śląski przez Bramę Morawską i m.in. przez podgrupę krakowską, a drugi przez przełęczę beskidzkie i kulturę tarnobrzeską. Ostatecznie wydaje się, że w przypadku materiałów środkowopolskich zdecydowanie większe znaczenie ma kierunek południowo-wschodni, związany z przełęczami beskidzkimi. Mogą o tym świadczyć analogie, które na obszarze podgrupy kieleckiej i kultury tarnobrzeskiej są, naszym zdaniem, daleko liczniejsze niż na obszarze śląsko-wielkopolsko-kujawskim.

Należy jednak stwierdzić, że brak obecnie jednoznacznych przesłanek, które umożliwiałyby datowanie naczyń zdobionych skośnymi facetowaniami na obszarze środkowopolskim (w tym również ze Zgórza) już na całą 2. połowę IIIEB. Na obecnym etapie rozpoznania tej problematyki należy przyjąć, że pojawiły się one na północ od Karpat i dotarły do Polski Środkowej z pewnym opóźnieniem i należą zapewne dopiero do młodszych faz HaA1 (czyli ewentualnego schyłku IIIEB) z nasileniem występowania głównie w HaA2 (1. połowa IVEB) oraz HaB1 (2. połowa IVEB).

Jedną z cech charakterystycznych materiałów ze Zgórza, podobnie jak i szeregu innych stanowisk sepulkralnych i osadowych Polski Środkowej, jest występowanie waz z kryzą grupy W4. W przypadku stanowiska w Zgórzu możemy mówić zasadniczo tylko o podtypie W4, gdyż obecność waz z uszkami lub guzkami (W4A) jednoznacznie stwierdziliśmy tylko raz, a to one są szczególnie charakterystyczne dla obszaru środkowopolskiego. Po przeprowadzonej kwerendzie w literaturze brak do nich bliskich i liczniejszych analogii w materiałach spoza obszaru środkowopolskiego, tak pod względem formalnym jak i zdobniczym. Znaleziska z Polski Środkowej tworzą najliczniejszą i dość zwartą stylistycznie grupę tego typu naczyń. W opracowaniu T. Węgrzynowicz dla Mazowsza i Podlasia znajdujemy pojedyncze ich okazy, jednak bliskie tym ze Zgórza (T. Węgrzynowicz 1973, ryc. 8: d, e, s. 31–32). Ważne, że z obszaru Polski Środkowej znamy także odpowiedniki waz z kryzą, nawiązujące pewnymi elementami tektoniki do odmian ze Zgórza wśród materiałów zaliczanych do zespołów schyłkowo trzcinieckich, powstałych pod wpływem impulsów południowych. Takie wazy/amfory pochodzą m.in. z Lutomińska – Koziówek stan. 3a-c (P. Muzolf 2012a, s. 69, ryc. 33), jak również z Małopolski (B. Muzolf, P. Muzolf 2010, tam dalsza literatura, ryc. 2: 16, 8: 4, s. 260). Jak już wspominaliśmy przy omawianiu tego typu waz w klasyfikacji, na cmentarzysku w Kietrze występują już w grobach zaliczanych do horyzontu wczesnołużyckiego z IIIEB (M. Gedl 1991, tabl. XXIV: 1), a dość licznie w grobach z IVEB, ale pozbawione są tam charakterystycznego zdobnictwa. Najliczniejsze wazy z kryzą, także odmiany W4A, czy też głównie tej odmiany, znajdujemy w różnych słowackich, morawskich i czeskich ugrupowaniach kulturowych. Przykładem może być tutaj chociażby słowackie cmentarzysko Diviaky nad Nitricou zaliczone do kultury łużyckiej (L. Veliacik 1991, Abb.19, 45; 31, 81, i n.). Jednak najbogatsze zespoły takich naczyń pochodzą z obszaru kultury pilińskiej z datowaniem od BrB2/C1–C2 po BD/HaA, oraz kyjatyckiej, które jednak różnią się od naszych formą (V. Furmanek 1982, s. 110). Pomimo tego trzeba zwrócić uwagę na jeden element, a mianowicie na częste zdobnictwo szerokimi skośnymi facetowaniami ich brzuśców, które V. Furma-

nek uznaje jednoznacznie za wywodzące się, w tym przypadku, z ugrupowania kultury gawskiej (op. cit., s. 114). Jednak same układy wątków zdobniczych, jak również formy naczyń kultury gawskiej nie odpowiadają tym ze Zgórza i Polski Środkowej (T. Kemenczei 1982).

Podsumowując, można dopuszczać możliwość, że oryginalna stylistyka ornamentacyjna naczyń z obszaru środkowopolskiego oraz liczne występowanie waz z kryzą jest pochodną być może jakiegoś bezpośredniego wpływu pewnej grupy osadników wywodzących się z obszarów zakarpaccich (śląsko-morawskich?, itd.). Byłby to przejaw kontynuacji dalekosiężnych kontaktów ze strefą zakarpaccą, zapoczątkowanych jeszcze w czasie trwania kultury trzcinieckiej (B. Muzolf, P. Muzolf 2010).

Przejdźmy obecnie do naczyń o powierzchniach chropowaconych przez obmazywanie, szczególnie pionowe i skośne, co może być odbiciem zdobnictwa facetami i kanelurami w podobnych układach i ich datowaniu. Szczególnie garnki o tak opracowanych powierzchniach są charakterystyczne także dla obszaru Polski Środkowej, zwłaszcza w formie esowatych, tzw. tulipanowatych (grupa G3). Na cmentarzysku Zbrojewsko ze skupiska nad Liswartą grupy górnośląsko-małopolskiej naczynia o powierzchniach obmazywanych pionowo od krawędzi, z wyraźnie podkreślonymi barkami (garnki i kubki z uchem) występują dopiero w grobach ciałopalnych w fazie IIa, przy których M. Gedl (1982, s. 16, ryc. 3c, d) wskazuje na ich silne nawiązania do form fazy konstantynowskiej Polski Środkowej z datowaniem jeszcze w obrębie IIIEB, ale w młodszej fazie tego okresu, czyli w HaA1. Istotne są także uwagi A. Matogi (1991, s. 229, 232), który wprowadza pojęcie prowincji środkowopolsko-kieleckiej występowania naczyń chropowaconych w interesującym nas okresie stwierdzając, że takie garnki, m.in. w oparciu o analizę cmentarzyska w Bocheńcu, występują w grobach głównie ciałopalnych, natomiast gładkie w zbiorowych grobach szkieletowych. Od tej reguły, zdaniem tego autora, są tylko niewielkie odstępstwa, gdy obie formy występują razem (gr. 46 w Bocheńcu, gr. 13–13A w Zarzęcinie Dużym). Jednocześnie uznaje, że szkieletowe groby z Bocheńca (w tym wieloosobnicze), aczkolwiek „reprezentują wyraźnie trzciniecką tradycję grzebania zmarłych...”, zawierają „materiał zasadniczo wczesnołużycki...”, datując je na 1. połowę III EB (BrD), w tym gr. 46 zawierający obie odmiany technologiczne garnków esowatych, a ciałopalne z garnkami chropowaconymi na 2 połowę IIIEB i początek IVEB (op. cit., s. 233), czyli na HaA1–HaA2. Trudno jednak zgodzić się z twierdzeniem tego autora, że naczynia esowate chropowacone stanowią niewielki tylko odsetek na stanowiskach z ceramiką skośnie żłobkowaną datowaną na IVEB (op. cit., s. 232), gdyż nie jest to do końca prawdą, zwłaszcza w kontekście znalezisk środkowopolskich, gdzie są one bardzo liczne.

W odniesieniu do grupy/kultury tarnobrzeskiej podjęto ostatnio próbę weryfikacji chronologii względnej materiałów, zaproponowanej przez J. Chochorowskiego (1989) dla jej wczesnych faz. J. Chochorowski uznał, że garnki obmazywane są wynikiem oddziaływań kultury Holihłady i umieścił je dopiero w horyzoncie HaB1/B2. Przy konstruowaniu swej chronologii opierał się m.in. na opracowaniu cmentarzyska w Paluchach, gdzie badacz tego cmentarzyska, S. Lewandowski (1978), garnki obmazywane sytuował wśród znalezisk datowanych na HaA2. Tymczasem według nowszych propozycji istnieją przesłanki, które wskazują na ich wcześniejszą pozycję chronologiczną odnoszącą się do przełomu HaA1/A2, współwystępując z naczyniami ostroprofilowanymi, m.in. misami i czerpakami z guzkami przy uchu co być może wskazuje na inną ich genezę, np. miejscową (W. Blajer, S. Czopek, A. Kostek 1991, s. 278 i n., M.S. Przybyła 2003, s. 40).

Z powyższej analizy można wysnuć, jak się wydaje, jeden podstawowy wniosek: garnki obmazywane pionowo nie są wyznacznikiem najstarszych zespołów tzw. KŁ na żadnym obszarze, także w Polsce Środkowej. Jednocześnie należy stwierdzić, że ich pozycja chronologiczna, m.in. w Polsce Środkowej, może być starsza, a ich genezy należy zapewne upatrywać w późnych śląsko-wielkopolskich zespołach mogiłowych (kultura przedłużycka) lub też w innym przypadku wywodzić z kierunku południowego (zakarpacciego) lub południowo-wschodniego. Wydaje się, że trzeba tutaj przywołać ponownie pojęcie prowincji środkowopolsko-kieleckiej A. Matogi, gdzie w istocie pojawiają się zespoły z garnkami obmazywanymi co najmniej już w 1. połowie IIIEB (BrD), a więc analogicznie jak na obszarze Polski Środkowej, m.in. w grobie grupy konstantynowskiej z Konstantynowa Łódzkiego, w towarzystwie naczyń schyłkowo trzcinieckich (P. Muzolf 2012b, tabl. I: 2). Takie garnki, jednak z dwoma uchami przy krawędzi, występują także już w BrD na znanym morawskim cmentarzysku w Moravičanach.

Właśnie dla przytoczenia pewnych analogii pozakarpaccich posłużmy się przykładem wzmiankowanego cmentarzyska w Moravičanach na Morawach, gdzie znajdujemy wiele odpowiedników, tak

w zdobnictwie, jak i formach naczyń do tych ze Zgórza. Szczególną uwagę zwraca tam wyraźna obecność naczyń o ostrej profilacji brzuśca, które występują na Morawach już od fazy przejściowej mogliwo-welatyckiej, stając się elementem charakterystycznym ceramiki tej drugiej, wywodząc się jednak ze starszego podłoża i Kotliny Karpackiej (J. Nekvasil 1982, s. 160–161). W Morawičanach ich obecność wyznacza podfazę IIA z datowaniem na początki BrD, z przeżywaniem się w kolejnych podfazach, m.in. w IIB, która jest skorelowana z kolei ze starszą fazą kultury welatyckiej i datowana na schyłek BrD, początki HaA1 (J. Nekvasil 1982, s. 160, 168 obr. 3, 4, 5 itd.). Również na Słowacji dopiero w tamtejszej II fazie (Liptovský Mikuláš-Ondrašova) datowanej na BrC(C2)/BrD pojawiają się naczynia o takiej tektonice, z nasileniem w fazie III (Mikušovce) o początkach w HaA1 oraz w fazie IV – Diviaky nad Nitricou I (L. Vellačik 1982, s. 79, 82, 86). Z tak profilowanymi naczyniami spotykamy się także w zespołach ze Zgórza, zwłaszcza wśród kubków typów K3 (ryc. 112) i misek M3 (ryc. 113) oraz amfor A3 (ryc. 109). Także w czasie trwania fazy III (pocz. HaA1) na Słowacji pojawiają się po raz pierwszy ostro profilowane wazy dwustożkowe typu W2 oraz tak profilowane amfory (L. Vellačik 1982, s. 82, obr. 5: 1, 2, 4, 22; 6: 8; 7: 3). Również osadzanie maksymalnego wyđęcia brzuśca często w 1/3 wysokości tychże naczyń jest w tym wypadku cechą starszą, znajdującą odbicie w materiałach z prezentowanych stanowisk.

Wśród morawskich naczyń odnajdujemy bardzo rozpowszechnione zdobnictwo rytch żłobków naszej grupy III (w analogicznych układach) na dolnych partiach waz (J. Nekvasil 1982, obr. 2: 10; 3: 11, 12; 4: 20, i n.), misach czy też kubkach (op. cit., obr. 6: 7, 9; 7: 6, 8, 24; i n.). Już w fazie IIA (pocz. BrD) występują tam także wazy dołem chropowaczone (op. cit., obr. 2: 2, 4, 9, 13; i n.). Co istotne amfory zdobione skośnymi facetowaniami z cmentarzysk Kostelec n. H. i Domamyslic są uznawane za wpływ zewnętrzny i datowane dopiero na schyłek podfazy IIA, czyli na koniec BrD (op. cit. s. 160–161, obr. 4: 9, 12). W przypadku Słowacji północnej i środkowej w fazach najstarszych I-III KŁ nie odnotowujemy tego typu zdobnictwa (L. Vellačik 1982, s. 79–86). Natomiast zdaniem L. Vellačika w fazie IV – Diviaky nad Nitricou I, odpowiadającej HaA1, występuje szeroko rozpowszechnione zdobnictwo kanelurowane, które zastępuje starsze, ryte, ale tutejsze wątki kanelurowane, zwłaszcza z waz i amfor, całkowicie odbiegają od tych ze Zgórza, czy też szerzej Polski Środkowej (op. cit. s. 86). Tym niemniej w tej to fazie znajdujemy zdobnictwo skośnymi facetowaniami na kubkach (op. cit., obr. 9: 12) i amforach (op. cit., obr. 9: 5).

Warto również zwrócić uwagę na obecność w zespołach z Moraw garnków (zasobnic) zazwyczaj pionowo obmazywanych, zdobionych listwą z odciskami u podstawy szyjki lub na szyjce z Morawičan, datowanych już na BrD/HaA1 (op. cit. obr. 5: 4, 6; 8: 11; 10: 12), czy też bez listwy z Uničov-Pinkenberga datowanych na HaA1 (op. cit. obr. 12: 15; 13: 7). Niektóre z nich mogą być rozpatrywane w kontekście naszego garnka typu G3/251/332 (ryc. 98: 3). Również w tamtejszej fazie IIA (pocz. BrD) pojawiają się esowate garnki z tzw. barkiem, obmazywane pionowo od samej krawędzi, które nawiązują do niektórych naszych egzemplarzy, jednak mają dwa charakterystyczne ucha przy wylewie, które w materiałach ze Zgórza nie występują (tamże, obr. 4: 16; 6: 3, 4; i n.). Na kolejne analogie możemy także wskazać wśród innych form ceramicznych, m.in. na duże dwuuche misy esowate, będące odpowiednikiem naszego typu M3/153/322 (ryc. 62: 2; 72), występujące już od podfazy IIA (pocz. BrD) z trwaniem w IIB (tamże, obr. 2: 1; 6: 157: 24, 26). Podfaza IIB tego cmentarzyska to naczynia o odnośnikach w starszej fazie kultury welatyckiej (BrD/HaA1), do których to przejawów zaliczone jest pojawienie się trójbocznych uch, stożkowatych misek i kubków, dzbanków z wywiniętym wylewem i misek z krawędzią skośnie żłobkowaną (tamże, s. 166). W tej fazie umieszczane są także kubki zdobione pionowymi kanelurami, nie przekraczającym swym zasięgiem maksymalnego wyđęcia brzuśca, co jest cechą młodszą, a także kanelurami skośnymi, które znajdują pewne odpowiedniki wśród tych ze Zgórza (tamże, obr. 9: 6, 8, 10). Tamtejsza faza IIC datowana już na rozwinięty HaA1, dostarcza szeregu dalszych analogii, m.in. trwa kontynuacja zdobnictwa rytami misek i waz typu W2 (tamże, obr. 10: 5, 9, 16, 20; 11: 2, 10, 15; 12: 12, 13) oraz zdobnictwo kanelurami w wątkach analogicznych jak w naszej podgrupie IIA, zwłaszcza w układach łukowatych na wazach i amforach, np. z cmentarzyska Uničov-Pinkenberga (tamże, obr. 12: 1, 8, 14; 13: 2). Podobne układy łukowatych i skośnych facetowań otaczające zazwyczaj zwisające guzy, notujemy także w Słowacji, w fazie V – Diviaky nad Nitricou II, zwłaszcza na tzw. wazach amforowatych z kryzą, które odpowiadają w przybliżeniu naszym typom W4B (L. Vellačik 1982, obr. 10: 14, 11: 8) z datowaniem zapewne dopiero na rozwinięty HaA1 i zapewne HaA2 (op. cit. s. 78).

Oczywiście przywoływane analogie nie stwarzają w pełni takiego samego obrazu jak na podstawie inwentarzy ze Zgórza, różniąc się wieloma elementami, ale ukazują dynamikę przemian stylistycznych

w zdobnictwie, oraz i niektórych form, co pozwala nam w pewnym stopniu zsynchronizować nasze materiały z ich datowaniami.

Podsumowując powyższe uwagi możemy stwierdzić, że materiały z osad w Zgórzu, ze względu na najczęściej występujący ornament, powstały w oparciu o skośne facetowania grupy I oraz wątki kanelurkowe grupy II, oraz formy waz z kryzą i garnki obmazywane, można najwcześniej datować w ramach fazy HaA1, czyli 2. połowy III okresu EB. Zważywszy jednak na fakt, że podstawowe zdobnictwo facetowaniami, jak również wazy z kryzą (grupa W4) nagminnie są notowane dopiero w HaA1 na obszarach zakarpaccich, należy dość jednoznacznie przyjąć, że na obszarze Polski, szczególnie środkowej, ta stylistyka występuje zapewne z pewnym (niewielkim?) opóźnieniem i należy jej początki odnosić dopiero do schyłku(?) HaA1 lub początków HaA2 z trwaniem także w HaB1.

Niestety dla stanowisk środkowopolskich nie dysponujemy, jak dotychczas żadnym wczesnym zespołem dobrze datowanym wyrobami brązowymi, w którym odnotowano na naczyniach zdobnictwo facetowaniami, czy też obecność waz z kryzą.

W tym miejscu należy przypomnieć wnioski W. Blajera (1999) wypływające z analizy opracowania skarbów i innych wyrobów z brązu. Wszystkie zgromadzone przez tego badacza charakterystyczne wyroby z Polski Środkowej są datowane w przedziale BrD-HaA1 (m.in. z silnymi odniesieniami do obszarów zakarpaccich) i jeżeli współwystępują z naczyniami, czy też ich fragmentami, to wskazują dość jednoznacznie jeszcze na proveniencję postrzciniecką. Nieliczne znaleziska ozdób brązowych o podobnej chronologii łączy się z grupą konstantynowską (tzw. fazą łódzką), którą niewątpliwie należy obecnie uznać w znacznej części za fazę schyłkowo-trzciniecką, a nie wczesnołużycką. Datowanie omawianych wyrobów z brązu wskazuje ponownie na przedział czasowy, w którym mogły pojawić się charakterystyczne formy naczyń z ich zdobnictwem opartym m.in. o facetowania grupy I.

Dla materiałów ze Zgórza pozyskano pięć dat C14, które pochodzą z obiektów z osad C1 (trzy) i C2 (dwie), co umożliwia także datowanie i pozostałych obiektów (tabela 62).

W osadzie C1 uzyskano dwie daty dla obiektów nr 65 i 178 ze zgrupowania IV strefy NW. Daty z tego skupiska przy prawdopodobieństwie 68.2% wynoszą odpowiednio: 1210–1050BC (jama zasobowa) i 1050–970BC (jama odpadkowa). Natomiast trzecia data pochodzi z obiektu 300 (budowla mieszkalna) ze zgrupowania XXIII strefy SE i wynosi przy 68.2% prawdopodobieństwie 1020–920BC. Dwie daty dla obiektów 178 i 300 są wręcz identyczne przy jednej jednak znacznie starszej z obiektu 65. Wydaje się, że dwie pierwsze daty całkowicie przystają do datowania stylistycznego materiałów archeologicznych obejmujących 2 poł. IVEB czyli ogólnie okres HaB1. Natomiast data starsza obejmuje przedział odpowiadający schyłkowi IIIEB czyli HaA1 oraz HaA2. Od strony stylistycznej materiałów ceramicznych nic nie stoi na przeszkodzie by tą datę uznać także za prawdopodobną, i uznać ją za datę ewentualnego początku osadnictwa na osadzie C1. W takiej sytuacji chronologia osady obejmowałaby blisko 300 lat co wydaje się okresem zbyt długim dla jej trwania, zwłaszcza, że ten przedział czasowy obejmuje także i samo zgrupowanie IV. Jednak odrzucając ową datę, być może „postarzoną”, otrzymujemy przedział czasowy 1050–1020/970–920 BC co daje tylko 130 lat i jest to chyba właściwszy czas trwania osady C1, aczkolwiek naszym zdaniem także zbyt długi.

Natomiast dla osady C2 dysponujemy dwoma datami z dwóch obiektów ze zgrupowań usytuowanych w tzw. strefie/wieńcu II otaczającym centrum (strefa I) osady. Z ob. 1067/1 ze zgrupowania VI uzyskana data przy 68, 2% wynosi 1260–1240BC a z ob. 1042 (zgrupowanie VII) 1200–1010BC. Uzyskane daty wyznaczają przedział czasowy 1260–1010BC, czyli około 250 lat, co odpowiada w przybliżeniu 2. połowie IIIEB (BrD/HaA1 – HaA1) po schyłek 1. połowy IVEB (HaA2). Ponownie jak w przypadku osady C1 – 300 lat, otrzymujemy teoretyczny czas trwania całej(?) osady C2, wynoszący około 250 lat. Czy jest to przypadek, czy też jedna z dat może być postarzona i wprowadza zamieszanie (przy ± 50 dla obu prób)? Wydaje się ponownie, jak w przypadku osady C1, że taki okres jej trwania jest zbyt długi, aczkolwiek nie niemożliwy. Same materiały ceramiczne z tej osady pod względem stylistycznym dopuszczają takie datowanie, z tym zastrzeżeniem, że jak pisaliśmy już wcześniej, zdobnictwo oparte na wątkach facetowych w swym zakarpaccich korzeniach jest datowane głównie dopiero na HaA1, czyli musiałoby przeniknąć na obszary Polski Środkowej w zasadzie bez żadnego opóźnienia w stosunku do terenów macierzystych. Być może właściwsze byłoby datowanie materiałów z osady C2 w oparciu o datę 1200–1010BC z ob. 1042.

Trzeba tutaj zwrócić uwagę, że wręcz identyczną datę, przy analogicznych czy też bardzo zbliżonych materiałach ceramicznych, uzyskano dla obiektu 1869 z osady w Kowalewicach stan. 6–7, łączonego wraz z kilkoma innymi obiektami z IVEB i wynoszącą 1210–1000BC (I. Marchelak, L. Tyszler 2002, s. 215, I. Borowiec, P. Trzeciak 2002, ryc. 2). Zbliżone daty pochodzą także z obiektów stanowiska Ciechrz 2 na Kujawach odnoszonych do fazy IIB tamtejszych społeczności KŁ, obejmujących przedział czasowy 1200–1100 p.n.e. (M. Ignaczak 2002, tabela 19, poz. 11–12, ryc. 61). Również seria 13 dat z osady w Lutomierniku – Koziówkach stan. 3a–c, wskazuje na przedział trwania tamtejszego osadnictwa lużyckich pól popielnicowych pomiędzy 1260 a 790BC, a część tych materiałów w swej starszej warstwie wykazuje szereg analogii do tych ze Zgórza, (B. Muzolf 2012, tabela 17, ryc. 86, s. 144–146).

Materiały ze Zgórza są, naszym zdaniem, dobrym przykładem zespołu osad związanych z klasyczną fazą ukształtowanej już jednostki regionalnej w rozumieniu grupy środkowopolskiej pól popielnicowych. Początki tej fazy i także części materiałów z osad w Zgórzu należy datować na II połowę/schyłek IIIEB, czyli HA1, ale raczej głównie w ramach HaA2 i HaB1, czyli w IV EB. Uzyskane daty w pełni takie datowanie potwierdzają, a co jest najistotniejsze daty z osady C2 są wyraźnie starsze od dat dla osady C1. A takie następstwo czasowe, starsza osada C2, młodsza osada C1 sugerowaliśmy już po analizie technologiczno–stylistyczno–morfologicznej pozyskanych z nich materiałów ceramicznych, wskazując również na starszeństwo w stosunku do osady C1 i także C2 osad C3 i C4. Niestety dla dwóch ostatnich osad nie posiadamy dat C14. Byłby to przykład jednoznacznego następstwa czasowego kolejnych faz okupacji tego terenu przez grupy osadników.

Jednak sytuację w dokładniejszym datowaniu środkowopolskich materiałów pól popielnicowych mogą poprawić jedynie długie serie dat C14 przeanalizowanych w kontekście licznego materiału ceramicznego.

Tabela 62. Daty C14 z obiektów stanowiska w Zgórzu, gm. Strzelce, pow. kutnowski. Pozycja 1–3 kalibracja wg programu OxCal v4.2.3 Bronk Ramsey (2013). Pozycje 3–5 kalibracja wg programu OxCal v3.10

LP.	NR OB/HA–AR/OSADA	MATERIAŁ	CHRONOLOGIA	NR LAB.	DATA BP	CAL. BC (95,4%)	CAL. BC (68,2%)
1	65/F1/C1	węgle drzewne	III/ IV–1 poł IVEB BrD/HA1–HaA2	Poz–71836	2930±30	1260–1020	1210–1050
2	178/C100/C1	węgle drzewne	2 poł. IVEB HaA2/B1	Poz–71935	2840±30	1120–910	1050–930
3	300/F84/C1	kości zw.	2 poł IVEB HaA1/B1	Poz–70833	2830±35	1120–900	1020–920
4	1042/C2	węgle drzewne	III/IV–IVEB BrD/HA1–HaA2	Lodz–1490	2910±50	1270–970	1200–1010
5	1067–1/C2	węgle drzewne	2 poł III– 1 poł IVEB BrD/HA1–HaA2	Lodz–1491	2930±50	1310–980	1260–1240

BŁAŻEJ MUZOLF

3.4.3.9. PODSUMOWANIE

Na obszarze objętym badaniami wyróżniliśmy cztery kompleksy obiektów o pewnym zróżnicowaniu chronologicznym ich powstania, mieszczącym się ogólnie w ramach schyłku 2. połowy IIIEB (HaA1) i w IVEB (HaA2–HaB1). Tworzą one dwie rozległe, długotrwałe osady C1 i C2 i dwie mniejsze o krótszym okresie egzystencji C3 i C4.

W strefie I badanego obszaru jest położona datowana na 2 połowę IV okresu epoki brązu czyli HaB1 osada C1. Analiza jej rozplanowania przestrzennego ujawniła bardzo złożony układ zgrupowań obiektów, wśród których część identyfikujemy z pojedynczymi zagrodami. Całość osady założona na planie owalnicy z centralnym placem, była najpewniej podzielona na cztery kwartały zamieszkiwane najpewniej przez cztery grupy rodzin.

Na południowy-zachód od tej osady, w strefie II, odkryto osadę C2. Zajmuje ona niewielkie wypiętrzenie terenowe (piaszczystą kępę w dnie doliny Głogowianki) ograniczone dookólnymi obniżeniami. Analiza stylistyczna materiałów z tej osady wydaje się być zbliżona do poprzedniej i pod tym względem należałoby ją datować również w ramach IV EB, choć uzyskane daty C14 sugerują jej starszeństwo, sięgające 2. połowy III EB czyli HaA1. Analiza planu przestrzennego tej osady wskazuje na skomplikowany układ, całkowicie odmienny od tego obserwowanego w osadzie C1 bez placu centralnego, z szeregiem zgrupowań obiektów rozlokowanych w „dookólnych” wieńcach wokół centrum.

Na południe od osady C2, w strefie III badanego obszaru, wzdłuż, jak się wydaje, okresowego cieku, rozciąga się obszar osad C3 i C4, o chronologii być może nieco starszej niż na osadach C1 i C2, choć również w ramach schyłku III EB i 1 połowy IVEB. Obie osady wykazują znacznie mniejsze rozmiary i charakteryzują się zdecydowanie mniejszą ilością wydzielonych zgrupowań. Osady te zostały założone na planie owalniczy ze zgrupowaniami obiektów zlokalizowanymi wokół placu centralnego.

Zaprezentowane cztery osady stanowią kolejny przykład na to, że społeczności doby pól popielnicowych wznosiły swoje osady według z góry zaplanowanego układu przestrzennego. Plany tychże osad wykazują duże zróżnicowanie, aczkolwiek najczęściej są wznoszone na planie kolistym lub owalnicowym z centralnym placem.

Niewątpliwie w tym miejscu należy przypomnieć, że pierwszego na szerszą skalę rozpoznania rozplanowania przestrzennego osad z epoki brązu dokonał S. Kadrow (1991) dla osady w Iwanowicach na stanowisku Babia Góra, gdzie stwierdzono właśnie układ w kształcie owalnicowy.

Z analogicznym rozplanowaniem osad pod względem formy spotkaliśmy się także w odniesieniu do osad KŁ z okresu halsztackiego C i D, w Grabku stan. 12, gm. Szczerców (B. Muzolf 2002), gdzie po raz pierwszy zastosowano w takiej skali analizę przestrzenną kompleksów obiektów. Kolejnych przykładów takiego podejścia w analizie osad dostarcza praca J. Baron (2005) dla osady w Polwicy. Także badania w Smółsku stan. 2/10, gm. Włocławek ujawniły również szereg osad tamtejszej populacji KŁ, datowane na IV-V OEB zakładane m.in. na planie okręgu/owalu z placami centralnymi (B. Muzolf, P. Kittel, P. Muzolf 2012). Z najnowszych prac wykorzystujących ten tok postępowania należy wymienić m.in. opracowanie S. Czopka (2014) dla osady w Jarosławiu stan. 158 (2014) i J. Górskiego dla osad w Targowisku stan. 10–12 (2014). Ostatnio zaś analogicznych ustaleń dokonano również w odniesieniu do rozplanowania neolitycznej osady kultury pucharów lejkowatych w Wilkostowie stan. 23/24 (S. Rzepecki 2014).

Sprawą niewątpliwie istotną dla określenia charakteru stanowiska w Zgórzu jest stwierdzenie występowania na ograniczonym obszarze kilku stref skupisk obiektów, które, naszym zdaniem, wyznaczają cztery fazy zasiedlenia tego terenu przez grupę społeczności KŁ. Jednoznaczne określenie w oparciu o zmienność stylistyki zdobniczej i form naczyń ceramicznych, okresu okupacji tego terenu i jak długie były przerwy pomiędzy poszczególnymi etapami zasiedlenia jest obecnie niemożliwe. Natomiast nie ulega wątpliwości, że przerwy pomiędzy tymi fazami występowały, gdyż trudno sobie wyobrazić, aby osady te mogły trwać obok siebie przez kilka stuleci. Przemawia za tym również brak wielu złożonych układów stratygraficznych.

Powstawanie na tym samym obszarze czterech następujących po sobie kolejno osad o zróżnicowanej wielkości i planie zagospodarowania przestrzennego wskazuje, że był to teren sprzyjający osadnictwu społeczności KŁ, która w tym regionie zamieszkiwała. Jednocześnie pojawianie się prawie w tym samym miejscu kolejnych faz osadniczych wskazuje, że mogła to być jedna i ta sama lokalna grupa ludności KŁ, która mogła eksploatować gospodarczo najbliższą okolicę w systemie rotacyjnym.

Ważnym postulatem dla przyszłych badań w rejonie Zgórza byłoby odkrycie cmentarzyska (cmentarzysk) współczesnego osadom.